

J.L. BUTLER

"O, karısının ortadan kaybolmasını istiyor. Öyleyse sen..."

BENİM

BİR OBSESYON ROMANI

SALON
yayıncılık

Bu sürükleyici psikolojik gerilim hikâyesinde, müşterisi ile yaşadığı saplantılı ve yasak aşk, bir boşanma avukatının kariyerini ve akıl sağlığını tehlikeye atmaktadır. Üstelik bu müşteri, ayrıldığı eşinin aniden ortadan kaybolmasında baş şüphelidir.

Genç boşanma avukatı Francine Day, kariyer yapabilmek için dürüstçe ve çok çalışmıştır. Londra'nın seçkin hukukçularının arasında yer alabilmek için bir büyük dava kazanması yetmektedir. Ancak Francine'i koruyan ve kariyer basamaklarında yükselmesini sağlayan temkinli yapısı, yeni müşterisi Martin Joy ile tanışınca yok olur. Aralarındaki dayanılmaz çekime karşı koyamayan müşteri ve avukat, her kuralı yıkan, şiddetli bir aşkın içine düşerler.

Her ne kadar Martin, evliliğinin bittiğinde ısrarcı olsa da Francine ona inanmaz. Martin'in anlattığı bazı detaylar, Francine'in aklına yatmamaktadır. Kontrol edemediği ihtirası ile kendini yiyip bitiren ve Martin'in eski karısı Donna ile ilişkisini takıntı haline getiren Francine, bir gece dayanamaz ve Donna'yı takip eder... ve pek yakında eski kocası olacak Martin ile yemek yediğini görür.

Ertesi sabah komşusunu evinde uyanan Francine'in üzerinde kanlı kıyafetler vardır ve Donna ile Martin'i takip ettikten sonra olanları hatırlamamaktadır. Francine'in bundan sonra aldığı haberler daha da yıkıcıdır: Martin'in karısı kaybolmuştur. Donna Joy, canlı olarak en son o akşam yemeğinde görülmüştür.

Francine birdenbire kendini, yalanlar, aldatmacalar ve sırlardan oluşan ve tek bir yanlış adımın felakete yol açacağı, tehlikeli bir labirentin içinde bulur. O gece ne oldu ve Francine neden hatırlayamıyor? Donna nerede ve onun ortadan kayboluşunun sorumlusu kim? Francine cevaplara yaklaştıkça, onun, sevgilisinin ve titizlikle kurduğu hayatının çevresindeki çember giderek daralmaktadır.

www.salonyayinlari.com
İnternet satış: www.kitapmatik.com.tr

14528-10

BENİM MÜŞTERİM

BENİM SEVGİLİM

BENİM AVUKATIM

BENİM TAKINTIM

Düzenleme
Ny.ozlem

ÖVGÜLER

“Gergin, şeytani, zekice, karanlık ve nefis bükümlerle sarılı.”

—S.K. TREMAYNE

“Çok az kitap sabaha karşı dörtte bitirilmeyi hak eder.
BENİM de bu kitaplardan biri.”

—CAZ FREAR

“Londra’nın karanlık tarafında heyecanlı, çekici, gerilim dolu
bir yolculuk.”

—ERİN KELLY

“Gerilimle artan nabız, sayfaları hızla çevirtiyor.”

—LUCY CLARKE

“Heyecanlı, zekice, nefes kesici.”

—ADELE PARKS

BENİM

J. L. BUTLER

Çeviren: Zeynep Eski

SALON
yayınları

BENİM

© 2019, Salon Yayınları

Özgün Adı: Mine

© 2018, HarperCollins Publishers

© J.L. Butler

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Salon Yayınları markasına aittir. Salon Yayınları, ® Eğitim Yayınevi'nin tescilli markasıdır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopyalanamaz, yayımlanamaz ve çoğaltılamaz.

Bu eser bir hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, örgütler, yerler, olaylar ve vukuatlar yazarın hayal ürünleridir veya uydurulmuştur.

Genel Yayın Yönetmeni: Yusuf Ziya Aydoğan

Genel Yayın Koordinatörü/Editör: Yusuf Yavuz

Sayfa Tasarımı: Kübra Konca Nam

Kapak Tasarımı: Eğitim Yayınevi Grafik Birimi

Çeviren: Zeynep Eski

Baskı Cilt: Dizgi Ofset Matbaacılık

Matbaacılar Sit. 10451. Sk. No: 4 Karatay/KONYA

ISBN: 978-605-9530-89-7

1. Baskı, Ocak 2019

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 14824

SALON YAYINLARI

Atakent Mah, Yasemen Sok, No: 4/B Ümraniye/İSTANBUL

Merkez Tel: 0 (332) 351 92 85

E-Posta: bilgi@salonyayinlari.com

www.salonyayinlari.com

JP için

Ninova

O, karısının ortadan kaybolmasını istiyor. Öyleyse sen...

Giriş

Neredeyse ölecek olduğum o gece hakkında çok fazla bir şey hatırlamıyorum. Zihnin, artık depolamak istemediği hatıraları engellemesi çok eğlenceli, sen bunu biliyor olmalısın. Fakat gözlerimi kapattığımda, o Mayıs gecesinin seslerini hâlâ duyabiliyorum. Mevsimsiz soğuk rüzgarın uğultusu, yatak odası penceresinin zangırtısı ve uzaktan, denizin sahili dövüşü.

Bir de yağmur yağıyordu. Bunu hatırlıyorum çünkü camın üzerinde yağmurun bıraktığı ince çizgi hâlâ aklımda. Bir anlığına büyüleyiciydi. Bir anlığına dışarıdan gelen ayak seslerini gizledi: pat, pat, pat, yavaş ve kararlı adımlarla kaldırım taşlarına vuran tabanlar.

Geldiğini biliyordum ve ne yapmam gerektiğini de biliyordum.

Demir yatakta, yorganın altında uzanmış, sakın kalmaya çalışıyordum. Sahil yolunda sıralanmış sokak lambalarından odanın içine loş bir ışık sızıyordu. Bu ürpertici karanlık genellikle beni yatıştırırdı ama o gece, sanki hiçbir yere

bağlanmadan, uzay boşluğunda süzülüyormuşçasına yalnız hissettiriyordu.

Yumruklarımı sıkarak, yeni günün ilk sabah ışıklarının pencerede belirmesi için umut ettim, dua ettim. Ama saate bile bakmadan, gün ağarmasına daha dört beş saat olduğunu biliyordum. Bunun ne kadar geç olduğunu kendi kendime söylememe gerek yoktu. Ayak sesleri artık evin hemen dışındaydı. Kilide sokulan anahtarın metalik sesi merdivenlerde yankılandı. Bu büyük, eski evin içinde sesleri örtbas etmek zordu. Bu iş için çok yorgun ve bitkindi...

Ben bu durumun içine nasıl düşmüştüm? Londra'ya daha iyi bir hayat için, kendimi geliştirmek için ve daha ilginç insanlarla tanışmak için gitmiştim. Aşık olmak için. Ve işte şimdi buradaydım: İbretlik bir hikâye.

Ön kapının gıcırdayarak açıldığını duydum. Soğuk hava, pencerenin çatlaklarının içinden sızıyor ve burun deliklerimi çimdikliyordu. Hava, bir morg gibi soğuktu: ölümcül şekilde uygun bir teşbih. Bir mumya gibi, kollarım her iki yanımda, titreyen parmaklarım ölü gibi ağır ve hareketsiz, beni yatağa demirleyen bacaklarımın altında yatıyordum.

Ayak sesleri merdivenlerin en üst basamağına ulaştığında, ellerimi sıcak yerlerinden çıkardım ve soğuk nevresimin üzerine yerleştirdim. Tırnaklarımı avuçlarıma batırarak ellerimi yumruk yaptım. En azından mücadele etmeye hazırdım. Sanıyorum bu, benim içimdeki avukattı.

Yatak odasının kapısına gelince duraksadı. O an, soğuk ve uzun bir sessizlik bastırdı. Buraya gelmek iyi bir fikir değildi. Yanaklarıma tek bir damla göz yaşı akmamasını dileyerek gözlerimi kapattım.

Ahşap kapı, halıya sürtünerek açıldı. Vücudumdaki tüm hisler, yataktan fırlayıp kaçmamı söylüyordu fakat bekleyip, bana bunu yapıp yapmayacağını, yapabilip yapamayacağını

görmem gerekiyordu. Kalbim, göğsümün içinde gümbürdüyordu. Bacaklarım korkudan buz kesilmişlerdi. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Yine de benim üzerime eğildiğini hissedebiliyordum. Vücudum, can sıkıcı bir gölgeye dönüşüyordu. Nefesini bile duyabiliyordum.

Bir el, ağzıma bastırdı. Kuru ve buruşmuş dudaklarımın üzerinde soğuk ve yabancı bir dokunuş. Gözlerim açıldı ve suratımın birkaç santim uzağmda başka bir yüz gördüm. Çaresizce yüz ifadesini okumak istiyordum, çaresizce ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Dudaklarımı açmak için kendimi zorladım, bağırmaya hazırdım. Sonra da olacıkları akışına bıraktım.

Üç ay önce

Birinci Bölüm

Ofisimin kapısında birinin olduğunu fark ettiğimde, yargıcın odasından geleli henüz beş dakika olmuştu.

“Hadi, paltonu geri giy. Dışarı çıkıyoruz,” dedi bir ses. Kafamı kaldırmaya gerek bile duymadan sesi tanımıştım.

Kağıdın üzerinde gıcırdayarak, dijital çağa eski dünyayı getiren dolma kalemimin sesine konsantre olmuş bir şekilde yazmaya devam ettim ve beni bırakıp gitmesini umdum.

“Hadi çabuk,” dedi dikkatimi çekmeye çalışarak.

Yan gözle büro müdürümüze bakarak ona isteksizce gülümsedim.

“Paul, mahkemeden şimdi geldim. Yapacak işlerim, yazacak tebligatlarım var...” dedim. Evrak dosyamdan birkaç kâğıt çıkarttım. Çantanın derisinde bir yırtık olduğunu fark edip, onu onartmayı aklımın bir köşesine yazdım.

“Öğle yemeği, Kalem ve Peruk’ta,” dedi. Kapının yanındaki askılıktan siyah paltomu aldı ve kollarımı kolayca içine sokabileyim diye tuttu.

Bir anlık tereddütten sonra kendimi kaçınılmaza bıraktım. Paul Jones tam bir doğal afetti ve ona karşı itaatsizlik bir seçenek olamazdı.

“Bu yemek neyin şerefine?” diye sordum. Öğle yemeğine çıkmak sanki olağandışı bir teklifmiş gibi ona baktım. Aslında genellikle öyleydi. Son altı aydır, çalışma masamdaki sandviçten başka bir şey yememiştim.

“Mischon’a yeni bir ortak geldi. Senin de tanışman gerektiğini düşündüm.”

“Tanıdığım biri mi?”

“Manchester’dan yeni taşınmış. Tanıyacaksın.”

“Kuzeyli kartvizitle flört eden müşteriler,” diyerek gülümsedim. Söylediklerimin daha komik olması için de bölgesel aksanımı kullandım.

Çantamı kaptım ve ofisimden çıkarak, yargıç odalarının derinliklerine giden uzun merdiven sarmalından inmeye başladık. Saat biri çok az geçmiş olmasına rağmen sanki hayalet kasabada gibiydik. Günün bu saatine göre normal sayılabilirdi. Memurlar öğle tatiline çıkmış, telefonlar susmuştu. Avukatlar ise ya hâlâ mahkemedeydiler ya da henüz yeni çıkıyorlardı.

Caddeye adım atar atmaz, Şubat rüzgarı, o ayaz, yanaklarıma çarpıp nefesimi kesti. Belki de bunlar Middle Temple’ın görüntüsünün etkisiydi. On beş yıldır burada çalışıyor olmama rağmen hâlâ beni şaşırtabiliyordu. Bugün özellikle kasvetli bir güzelliği vardı. Nehir ve Fleet caddesi arasında sandviç olan Middle Temple, Londra’nın dört barosundan biri, avlu ve binalar topluluğu, zamanın içinde hapsolan bir Londra kulesi, geceleri hâlâ gaz lambası yakan birkaç mekandan biriydi ve bugünkü gibi ıslak ve gri havalara çok iyi uyum sağlıyordu.

Ellerimi ceplerime soktum ve bara doğru yürümeye başladık.

“İyi bir gün mü?”

Bu, Paul dilinde “kazandın mı?” demekti.

Davalarımızın tümünde ne kadar başarılı olduğumuzu bilmek Paul için önemliydi. Büro müdürümüzü severdim, destekleyici biriydi. Hatta babacan da denilebilirdi. Gerçi şu anki ilgisinin bencilce olduğunu düşünüyordum. Avukatlar iş tekliflerini, referanslar ve kişisel tavsiyeler yoluyla alırlardı ve Paul, tüm sistemi elinde tutan bir büro müdürü olarak, kapıdan içeri giren her bir ücret için komisyon yüzdesi alırdı.

“Bu öğleden sonra ilginç bir işin var, öyle değil mi?” diye sordu.

“Bir hukuk danışmanı ve müşterisi ile birlikte ilk ön görüşme. Büyük paralı boşanma.”

“Ne kadar büyük? Biliyor musun?”

“Paul McCartney’ninki kadar büyük değil,” diyerek gülümsedim. “Ama yine de yeterince büyük.”

Büro müdürümüz omzunu silkti.

“Yazık. Birkaç manşetlik dava daha alsak iyi olurdu. Yine de iyi iş, Bayan Day. Bu büyüklükteki boşanma davaları genelde çok uğraş ister ama hukuk danışmanı seni özellikle istedi.”

“Adı, Dave Gilbert. Ben ona her noelde mükemmel bir viski yollarım, o da bana bütün yıl iyi davranır.”

“Belki de senin Londra’daki en değerli peruk¹ olduğunu biliyordur. Eğer o hanımefendi milyoner bir hurdacıyla kaçsaydı senin kapma dayanırdım,” diyerek göz kırptı.

Victoria döneminden beri avukatları besleyip sulayan ve tipik bir Temple mekanı olan Kalem ve Peruk, birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi. Ahşap lambri kaplı, kalabalık odanın içine girdiğimizde yüzüme çarpan sıcaklığa minnettardım.

Barın diğer tarafındaki yüksekçe bir locanın içine sıkışmış olan bir grup iş arkadaşımı görünce şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Ofislerdeki müşteri partileri dışında, bu kadar çoğunun bir araya toplanması pek de görülmüş bir şey değildi.

1 İngiltere’de tüm yargı çalışanları, mahkeme sırasında peruk takarlar.

“Bu ne?”

“Doğum günün kutlu olsun!” Ofis yönetim kurulu başkanımız Charles Napier dönüp, iki küçük kadın stajyerimizin kafalarının üzerinden el sallayınca Paul sırtıttı.

“Yani bir avukatla buluşmuyoruz, öyle mi?” diye sordum. Çuvallamış ve utanmış hissediyordum. Her ne kadar işimin gereği olarak mahkemede herkesin önünde duruyor olsam da ilginin merkezinde olmaktan nefret ederdim. Ayrıca, o gün otuz yedi yaşımı devirdiğim gerçeğinden kasten kaçıyordum çünkü kırklı yaşlarıma doğru ilerlediğimi unutmak istiyordum.

“Bu öğle yemeğinde değil,” diyerek sırtıttı Paul. Beni içeriye sürükledi.

“Lanet olsun! Müthiş bir katılım,” diye fısıldadım. Bu kadar meslektaşımı aynı yerde bir araya getirmenin ne kadar zor olduğunun farkındaydım.

“Üstüne alınma. Dedikodulara göre bizim Charlie, Yüksek Mahkeme Hakimliği için son listeye kalmış ve kutlamak için herkese eğer gelirlerse şampanya ısmarlayacağına söz vermiş.”

“Ben de burada durmuş, benim için kadeh kaldırmak istediğini düşünüyorum.”

“Ne içersin, doğum günü kızı?” diye sordu Paul.

“Soda limon,” diye bağırdım bara doğru giden Paul’un ardından. Ben de, Burgess Adliyesinin en önemli avukatlarından biri olan Vivienne McKenzie’nin yanına gittim.

“Doğum günün kutlu olsun Fran,” dedi Viv, beni sevgi dolu bir şekilde kucaklayarak.

“Sanıyorum, artık doğum günlerini sıradan bir günmüş gibi yaşamayı istediğim yaşlara geldim,” dedim. Paltomu çıkarıp bir sandalyenin arkasına astım.

“Çok saçma,” dedi Viv, çabucak. “Ben senden yirmi yaş büyük olmama rağmen taze bir başlangıç ve yeni kararlar

fikrinden hoşlanıyorum. Klişelerden ve baskılardan uzak bir yılbaşı gibi.”

“Peki, yarın günlerden ne biliyor musun?” diye devam etti, bir şeyler saklar gibi.

“Doğum günümün ertesi mi?”

“Yarın Kraliçe’nin Danışmanı listesi açıklanıyor. Yani...” diye hızlıca yanıt verdi.

“Birileri ömürlük hayalini gerçekleştirmiş olacak,” diyerek gülümsedim.

“Bunun anlamı, bir dahaki senenin ipek² listesi için başvurular başlıyor,” diye abartılı bir şekilde fısıldadı.

Devamında söyleyeceklerini biliyordum. Sohbetin orada kesilmesini umarak gözlerimi barın içinde gezdirmeye başladım.

“Başvurmayı düşünüyor musun?” diye devam etti.

“Hayır,” dedim. Sesimin bu kadar keskin çıkmasından kendim bile rahatsız olmuşum.

“O kadar da genç değilsin. Biliyorsun, değil mi?”

Alaycı bir şekilde ona baktım.

“Her kadın doğum gününde bu sözleri duymak ister.”

“Aslında iltifat etmek istemiştım.”

Viv dikkatli bir biçimde beni inceliyordu. Bu bakışı daha önce defalarca görmüştüm. Burun delikleri hafifçe genişlemiş, kaşları kalkmış, gri gözlerini hiç kırpmıyor. Bu meslekteki en iyi mahkeme yüzü ona aitti ve bu yüzü etkin bir şekilde kullanabiliyordu. Viv benim staj eğitmenimken, onu mahkemede izler sonra da eve gidip aynanın karşısında onun gibi yapmaya çalışırdım.

2 İpek: Birleşik Krallık adalet sisteminde, Kraliçenin danışmanı olan kişi ipek cüppe giyme hakkı kazanır. Bu nedenle, Kraliçenin Danışmanlığı pozisyonu kısaca ipek olarak anılır.

“Bu sektördeki en iyi gençlerden birisin,’ dedi duygu dolu bir şekilde. ‘Hukuk danışmanları sana bayılıyor. Sana mükemmel referanslar verebilecek bir düzine yargıç tanıyorum. Kendine inanmaya başlaman lazım.”

“Başvuru yapmak için doğru bir zaman olduğunu sanmıyorum.”

“Senin için şarap ve soda,” diyerek göz kırptı Paul. Elinde iki kadeh, bir şişe Pinot Grigio ve küçük bir kutu Schweppes vardı.

“Bugünün doğum günüm olduğunu nereden bildin?” diye sordum elindeki bardakları alırken.

“Burgess Adliyesinde olup biten her şeyi bilmeyi görev sayarım.”

Paul kadehlere şarap koyarak bana baktı.

“Peki. İpek. Bunun için hazır mısın, Fran?”

“Paul, şimdi değil,” dedim. Sorguyu atlatmaya çalışıyordum.

“Neden şimdi değil? Başvurular yarın başlıyor,” dedi, Vivienne’e bakarak.

Önümdeki kalabalık kımıldayınca onlara döndü.

“Bence artık bu grubun sohbetine katılmanın zamanı geldi,” dedi yumuşak bir sesle.

“Merhaba, Tom,” dedim benimle aynı zamanda ofise başlayan iş arkadaşıma. Benden biraz daha uzundu ve kürekçi fiziğini Thames nehrine borçluydu. “Eton’da sana nezaket öğrettiklerini zannediyordum,” diye çıktım.

“Öğrettiler, ama ben sadece kulak misafiri oldum. Bana çok da ilginç gelmedi,” diyerek sırtıttı.

“Evet,” dedi Paul. “Brugges Adliyesi’nin en parlak iki genç avukatı ne düşünüyorlar? İpek için başvuracaklar mı...”

“Ben starta hazırım. Ya sen Fran?”

“Bu bir yarış değil, Tom.”

“Evet, öyle,” diye hızlıca cevap verdi. “Stajyerliğin ilk gününü hatırlıyor musun? Ne demiştin? Benim -sözde üstün eğitimime ve hayret edici öz güvenime- rağmen beni her zaman yeneceğini söylemiştin.”

“Sırf seni sinirlendirmek için söylemişimdir,” diye dalga geçtim.

“Çok ciddiydın.”

Ona baktım ve hayretle Tom Briscoe’nun, Kraliçe’nin Danışmanı olabilecek niteliğe ulaşamadığını fark ettim. Mutsuz ilişkiler içindeki kadımlar arasında, davayı kazandıracak avukat olarak ünü yayılıyordu. Hangi kadın kendisini onun temsil etmesini istemezdi ki? Yakışıklı, zeki ve bekâr Tom Briscoe. Kadınlara sadece yasal tavsiyeler vermekle kalmıyor, onlara umut da veriyordu.

“Sanırım Charles bir konuşma yapmak üzere,” dedi Tom başını sallayarak. Büro yönetim kurulunun başkanı, şarap kadehine bir kaşıkla vuruyordu. ‘Ringe yakın bir yerde oturmaya gidiyorum.’

Paul telefonda konuşmak için dışarı çıktı ve ben Viv ile yalnız kaldım.

“Tom’un derdi ne biliyor musun?”

“Damarlarında akan aşırı testosteron olabilir mi?” diyerek gülümsedim. Stajyerlerden biri ile flörtleşmesini seyrediyordum.

“Bu konuyu en azından bir düşünmelisin,” dedi Viv. Artık daha ciddiydi.

“İpeğe başvurmak için onca zaman, çaba ve para harcayacağız... Ve tüm bunlar ne için? İçimizdekilerin üçte ikisi geri çevrilecek.”

“Ödevini yapmışsın.” Viv kollarını göğsünde kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde şarabını yudumladı.

“Biliyorsun Francine, ücretlerdeki cinsiyetçi ayrım hakkında bir teorim var.”

“Neymiş o?”

“Kadınlar istemeyi bilmiyorlar.”

Homurdandım.

“Şaka yapmıyorum. Bunu defalarca gördüm. Erkekler, kendi mükemmeliyetlerine inanıyorlar. Doğru olsun ya da olmasın.”

Birkaç soru sorulabilecek kadar uzun bir süre boyunca durdu.

“Seni başvurmaktan gerçekten alıkoyan şey nedir?”

“İnsanlar Tom’dan hoşlanıyorlar.”

“Sana bunu yapmasına izin verme,” dedi gözlerini devirerek.

“Bunu yapan o değil. Bunu yapan sistem,” dedim kısık bir sesle. Baroya davet edildiğimden beri içimde hissettiğim korkuyu, paranoyayı ilk kez dile getirdim. ‘Ne kadar züppe olduklarını inkâr edemezsin.’

“Koşullar değişiyor,” dedi Viv, kendisinin de tam olarak anlamadığı Cheltenham Hanımlar Koleji konuşmalarına özenerek.

“Kraliçe danışmanları arasında kaç tane devlet okulu eğitilmiş kişi var, Viv? Kaç tane kadın, Kuzeyli, azınlık var? Bizim mesleğimizin üst tabakasındakilerin hepsi Tom gibi Oxbridge orta üst sınıf, beyaz erkeklerden oluşuyor.’

“Bunu bir meydan okuma gibi görürsün, diye düşünmüştüm,” dedi. Sesi, pub’da yankılanan cama çarpan metal sesini bastırıyordu. “Tek ihtiyacın olan şey büyük bir dava, Fran. Seni fark edecek bir oyun kurucu.”

“Hayatımı değiştirecek bir dava,” dedim yumuşak bir sesle.

“Bunun gibi bir şey.” Viv beni onaylayarak gülümsedi ve ikimiz de Charles’ı dinlemek için döndük.

İkinci Bölüm

Bir kadeh içki içtikten sonra Kalem ve Peruk'tan çıktım. Büroya dönerken bir sigara içebilmek için uzun yoldan gitmeye, sessiz arka sokaklardaki labirentlerden geçmeye karar verdim. Saat henüz daha iki bile değildi ama günler kısaltmaya başlamıştı. Kurşuni gökyüzünde mağara resimleri gibi desenler oluşturan çıplak ağaçların iskeletleri, evlerin çatılarına baskı yapan koyu renk bulutlar şehre kış kasveti getiriyordu.

Burgess Adliyesi'ne, saat ikiyi çeyrek geçeye ayarlanan toplantı için tam zamanında, ikiyi birkaç dakika geçe geldim. Bizimki, içine bir tutam cezai meseleler atılmış, ama baskın olarak aile dava seti içeren bir yargısal karışımды. Büroda oda arkadaşı olan avukatlar topluluğunu tanımlayan "set" kelimesini severim. Bana porsukları hatırlatır, hukuk sisteminin bu kısmını güzel özetleyen bir görüntü: uzun siyah cüppeleri, beyaz at kılı perukları ve beyaz ırk kompleksleri ile bilge, çalışkan adamlar. Gerçi bizim büromuzda biraz daha fazla çeşitlilik görebilirdiniz. Belki de benim gibi Kuzeyli, burnunda piercing izi olan ve meslek okulunda eğitim almış birini içlerine alma nedenleri de buydu.

Bu günlerde iki uzmanlık alanım var. Evlilik mali durumu ve çocuklarla ilgili davalar. İkincisinin daha tatminkâr ve mücadele içeren bir iş olacağını ummuştum ama aslında zor ve üzücü davalardı. Bu yüzden artık yüksek net değerleri olan davalarla ilgilenmeye başladım. Bu işlerin genelde daha az stresli olması ve süreç ne kadar uzun sürerse sürsün benim ücretimi ödeyebilecek olmaları gibi tamamen sığ nedenlerim vardı. Eve gittiğimde, dünyayı değiştirdiğimi düşünmüyorum fakat yaptığım işte iyi olduğumu ve bunun da N1 posta kodlu evimin kredisini ödediğini biliyorum.

Hukuk danışmanı David Gilbert çoktan gelmiş beni resepsiyonda bekliyordu. Kafası bir Burford kahverengi yumurtası gibi kel ve parlak olsa da soğuk havaya uygun bir şekilde lacivert, kalın yün bir palto giymişti.

“Biraz önce Vivienne’i gördüm,” dedi. Soğuk yanaklarımdan öpmek için ayağa kalktı. ‘Anlaşılan birinin doğum gününü kutlamak için tüm büro, bana haber vermeden bara gitmişsiniz.’

“Hediye mi getirecektin?” diye sölendim.

“En azından bir şişe şampanya getirirdim. Neyse, doğum günün kutlu olsun. Nasılsın?”

“Daha yaşlı, daha akıllı.”

“Bay Joy birkaç dakika içinde burada olur.”

“Ben yukarı çıkmak zorundayım. Sen içeri geçmek ister misin?” diyerek konferans salonunu gösterdim. “Bay Joy geldiği zaman Helen onu yanımıza getirebilir.”

Ofisime giden merdivenleri çıktım. Odam, binanın en üst katında, saçakların altında, küçük bir alandı. Bir süpürge dolabından biraz daha büyüktü ama en azından kimseyle paylaşmam gerekmiyordu.

Dava dosyalarını kucakladım, kalemlikten aldığım bir kalemi dişimle dilimin arasında sıkıştırdım ve nefesimdeki

keskin alkol ve sigara kokusundan kurtulabilmek için masamda Tic Tac kutusu bulma umuduyla arandım. Aşağı indiğimde, iki numaralı toplantı odasının her zamanki gibi hazırlanmış olduğunu gördüm. Toplantı masasının ortasında bir tepsi sandviç ve küçük bir tabak Marks&Spencer bisküvileri vardı. Kapının yanındaki çekmeceli dolabın üstünde, minyatür Evian şişelerinin yanında benim asla rahatça kullanamayacağım pompalı bir kahve makinesi vardı.

David cep telefonunda konuşuyordu. Bana baktı ve bir dakika içinde geleceğini belirten bir işaret yaptı.

“Su?” Yiyecek içecek ikramımızı işaret ederek sordum.

“Kahve,” diye fısıldadı ve bisküvileri gösterdi.

Elime bir fincan aldım, kararlılıkla kahve makinesinin önüne geçtim ve sertçe pompayı ittim. Hiçbir şey olmadı. Bu yüzden bir kez daha, daha sert ittim. Kahve elime döküldü.

Dökülen kahve derimin içine sızarken acıyla irkildim.

“İyi misin?”

Biri elime bir mendil tutuşturdu ve ben onunla yanan elimi sildim.

“Bu şeylerden nefret ediyorum,” diye mırıldandım. “Bir Nespresso makinesi almalı ve bundan kurtulmalıyız.”

“Ya da sadece bir su ısıtıcı alabilirsiniz.”

Kafamı kaldırıp takım elbiseli bir adamın bana ilgiyle baktığını görünce bir anlığına elimdeki yanma hissini unuttum.

David telefonunu kapattı ve bize döndü.

“Siz birbirinizi tanıyor musunuz?”

“Hayır,” dedim çabucak.

“Martin Joy, Francine Day. Bugün Francine’in doğum günü. Belki şu harika bisküvilerden birinin üzerinde bir kibrit yakıp onun için şarkı söyleyebiliriz.”

“Doğum günün kutlu olsun,” dedi Martin. Yeşil gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. “Gidip elini soğuk suyun altında tutmalısın.”

“İyiym,” diyerek mendili çöpe attım.

Masaya tekrar döndüğümde, Martin çoktan iki fincan kahve doldurmuştu. Masada benim karşıma, David’in yanına oturmuştu. Böylece ben de onu inceleme fırsatı buldum. Çok uzun değildi fakat varlığı, odayı dolduruyordu. Bu, çok başarılı insanlarda farkına vardığım bir özellikti. Şık bir takım elbisesi vardı. Kravatı, Windsor düğümü ile düzgünce bağlanmıştı. Siyah saçlarında hiç beyaz tel yoktu ama kirli sakalları, toplantı odasının parlak ışıkları altında açık renkte parlıyordu. Yosunumsu yeşil gözlerinin üzerindeki kaşları dümdüzdü. Alnındaki iki mimik çizgisi, onun zorlu bir pazarlıkçı olduğunu gösteren bir ciddiyet veriyordu.

Başımı öne eğerek düşüncelerimi toparladım. Gergindim ama müşterilerle ilk görüşmemde her zaman gergin olurdum. Ücretimi ödeyen insanları memnun etmek isterdim ancak sizden daha akıllı ve daha zorlu olduğunu düşünen insanlarla uğraşmak her zaman biraz garip olurdu.

“Dosyayı okuduğunu düşünüyorum,” dedi David. “Davalı olan kişi Martin. Onun baş danışmanı olarak, seni önerdim.”

“Demek mahkemede benim için savaşıacak kişi sensin,” dedi Martin, doğrudan gözlerimin içine bakarak.

“Eminim David size, kimsenin mahkemeye gitmek istemediğini anlatmıştır,” dedim kahvemden bir yudum alarak.

“Avukatlar dışında,” diye yanıtladı Martin, fırsatı kaçırmadan.

İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Bu durumun içinde, hiçbir şeyi üzerime alınmamam gerektiğini bilecek kadar çok bulunmuştum. Aile mahkemesi müşterileri, herkese ve özellikle hukuk ekiplerine karşı kızgın ve hayal kırıklığına uğramış olurlardı. Bu yüzden toplantılar gergin ve tartışmalı

geçerdi. Martin'in karşımda oturmamasını tercih ederdim. Bu, benim nefret ettiğim bir oturma düzeniydi. İnsanlara, hepimizin aynı tarafta olduğumuzu hatırlatan bir düzeni tercih ederdim.

"Aslında ben Çözüm isimli bir organizasyonun üyesiyim. Evlilik anlaşmazlıklarında, mümkün olduğunca mahkemeye gitmeyi önleyecek, işbirlikçi yasal çözümleri destekleyici, saldırgan olmayan bir yaklaşımı tercih ederiz."

"İşbirlikçi yasal çözümler," diye tekrar etti yavaşça. Katı hukuk dilini kullanarak benimle dalga geçip geçmediğinden emin değildim. Ancak beni kesinlikle yargılıyordu. Kadın. Kuzeyli. Genç.

Sandalyesinde, öne doğru eğildi ve bana baktı.

"Bunun zor olmasını istemiyorum, Bayan Day. Ben mantıksız bir adam değilim; sürecin mümkün olduğunca adil olmasını istiyorum. Fakat arkama yaslanıp karımın her istediğini almasına da izin veremem."

"Korkarım -adil- kavramının içeriğini Bayan Joy ya da siz belirleyemezsiniz," dedim dikkatli bir şekilde. "Mahkemeler, yargıçlar ve hukuk sisteminin var olma sebebi bu..."

Yöntemimi değiştirdim: "Karınızın nasıl bir durumda başlangıç yaptığını biliyor musunuz?" Gerçi önceki akşam iki saat boyunca dosyasını incelediğim için bazı detayları biliyordum. Ancak ilk ağızdan duymak her zaman daha iyi olurdu.

"Karım her şeyin yarısını istiyor. Evler, para, iş... Ayrıca gelecekteki kazançlardan pay."

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordum çabucak.

"Dönüştürülebilir arbitraj fonu yönetiyorum."

Sanki ne anlama geldiğini biliyormuş gibi başımı salladım.

"Pazardaki anormalliklerden para kazanıyoruz."

“Yani bir risk oyuncusu musunuz?” diye sordum.

“Finansal yatırımcı.”

“Ve başarılı mısınız?”

“Evet, çok.”

Bu bana Vivienne McKenzie’nin sözlerini hatırlattı. Erkekler ve kendilerini dünyanın kralı zannetmelerine neden olan can sıkıcı öz güvenleri.

“Sadece otuz çalışanımız var fakat çok kârlı bir iş. Şirketi ortağım Alex Cole ile birlikte kurdum. İşin yüzde altmışı bana ait. Geri kalanı da onun. Kazancımın toplamını işe pay olarak yatırırım. Karım, hisse değerimin mümkün olduğunca en yüksekte değerlendirilmesini istiyor. Hisse yerine nakit tercih ediyor.”

“İşinizi ne zaman kurdunuz?” diye sordum. Bir yandan da her şeyi not alıyordum.

“On beş yıl önce.”

“Evliliğinizden önce,” diye mırıldandım. Elimdeki dosyaya göre on bir sene önce evlenmişlerdi.

“Bence Form E ile başlamalıyız,” dedi David Gilbert.

Başımı salladım. Martin ve karısının finansal tebligatlarını görmüştüm. Martin’in tebligatı, yıllardır gördüğüm düzinelerce mal varlığı beyanatına benziyordu. Dünyanın her yerine dağılmış mülkler, arabalar, sanat eserleri, deniz aşırı ülkelerde banka hesapları.

Karısının ne bildirdiğini görmek için parmağımı formda aşağıya indirdim.

Donna Joy, otuz üç yaşında, Chelsea adresli. Onun durumundaki bir kadın için standart olan, yüksek harcamaya ve düşük kişisel gelire sahipti.

Sayfalarca sürmesine rağmen gözlerim en dikkat çekici detayları seçebiliyorlardı.

“Yıllık öğlen yemeği harcaması: 24.000 £,” diye söylendim.

“Bir sürü sushi,” dedi Martin.

Kafamı kaldırınca göz göze geldik. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünmüştüm.

“Çalışamayacağını iddia ediyor. Zihinsel kırılgnlık...” dedim.

Martin sessizce homurdandı.

“Hiç çalışmış mı?”

“Tanıştığımızda, bir giyim mağazasında müdürdü. Ama evlendiğimiz zaman istifa etti. Eğitim almak istediğini söyledi. Ben de kurslara dünyanın parasını ödedim. En çok da sanat kursları. Onu bir stüdyoya yerleştirdim. Orada çalışıyor fakat boşanma davası yüzünden bunu iş olarak adlandırmıyor.”

“Yaptıklarını satıyor mu?”

“Çok az. Dürüst olmam gerekirse bu bir gösteriş projesi. Ama o bundan hoşlanıyor. Yaptığı resimler oldukça güzel.”

Martin’in yüzü yumuşadı ve ben kendimi kadının neye benzediğini merak ederken buldum. Gözümde canlandırabiliyordum. Güzel, biraz bohem... Kesinlikle çok bakımlı. Onunla hiç karşılaşmadığım halde tanıyormuş gibiydim.

“Her şey bu listede yer alıyor. Öyle değil mi?”

“Bir şey saklayıp saklamadığımı mı soruyorsunuz?”

“Her şeyi bilmek zorundayım. Aylıklar, deniz aşırı hesaplar, hisseler, güvenceler. Bir sürprizle karşılaşmak istemeyiz. Ayrıca karınız yaptığını işler için adli muhasebe talebinde bulunmuş.”

“Peki siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Martin en sonunda. Gömleğinin bembeyaz oluşu gözüme çarptı.

“Karınız oldukça genç olmasına rağmen evliliğiniz süresince yüksek yaşam standartlarının tadını çıkarmış. Sizin

evliliğinize orta uzunlukta diyebiliriz. Eğer on beş yıldan daha uzun süredir evli olsaydınız, iddiaları daha somut ve kesin olurdu. Tabii altı yıldan az süren bir evliliğiniz olsaydı da daha az olurdu.”

“Yani tam olarak hukukun sevdiği gri bölgedeyiz.”

“Bu ülkede finansal olarak zayıf durumda olan eşler için daha cömert kararlar alınır. Çıkış noktası ise eşitliktir. Ama mal varlığının oluşmasına katkıda bulunmadığını ve bu yüzden işinizin evlilik dışı kazanç olduğunu iddia edebiliriz.” Bir detayı kontrol etmek için dosyayı yeniden gözden geçirdim. “Çocuğunuz yok. Bunun yardımı olacaktır.”

Martin’e bakınca, bunu söylemem gerektiğini anladım. Bildiğim kadarıyla, tam bir aile olamamak yüzünden ilişkiler bozulabiliyordu. Bir boşanma avukatı olarak hiç bilmediğim şeylerden biri de buydu. Ben insanların boşanmak istediklerini bilirdim ve onlara bu iş için tavsiyede bulunurdum. Ancak sadakatsizliğin ya da davranış bozukluğunun arkasında aslında ne olduğunu hiç bilmezdim. Bir zamanlar birbirlerini canı gönülden seven iki kişinin bazı davalarda birbirlerinden nefret eder hale nasıl geldiklerini gerçekten bilmem gerekmiyordu.

“Tam ayrılık anlaşması istiyoruz,” dedi David.

“Kesinlikle,” diyerek başımı salladım.

“Sizce gerçekçi olarak nasıl bir paylaşma beklemeliyim?”

Sayıların içine çekilmekten hoşlanmazdım ancak Martin Joy, benden cevaplar bekleyen türden bir müşteriydi.

“Yetmiş otuzluk bir paylaşım ile başlayıp, oradan ilerlemeliyiz.”

Kalemimi masaya bıraktım. Bitkin ve susuz hissediyordum. Öğle tatilinde şarap ve sodaya dokunmamış olmayı isterdim.

Martin masaya bakarak kafasını salladı. Yüzde elli-yüzde elli paylaşımı önleyebileceğimiz için memnun olacağını düşünmüştüm ama o şok olmuş gibi görünüyordu.

“Bundan sonra ne olacak?”

“İlk idari toplantı on gün sonra.”

“O zaman herhangi bir karar verilecek mi?”

Toplantı boyunca sakın görünmüştü ama artık gerginlik belirtileri göstermeye başlamıştı.

Hayır anlamında kafamı salladım.

“Anlamı adında saklı. Ne yazık ki sadece en temel konular konuşulacak.”

“İyi,” dedi Martin huzursuz bir şekilde.

Artık dışarıda hava kararmıştı. Martin gitmek için ayağa kalktı ve ceketinin kol ağzının altından gömleğinin manşetlerini çekti. Önce birini, sonra diğerini. Sonra da bana baktı.

“Görüşürüz, Bayan Day. Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

Elimi uzattım. Martin elimi sıkarken, ben de onu yeniden görmeyi sabırsızlıkla beklediğimin farkına vardım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Üçüncü Bölüm

İşten eve otobüsle gitmemin sebebi sadece benim biraz klostrofobik olmam ve metro sisteminden nefret etmem değildi. 19 numaralı otobüs, beni Bloomsbury'den Islington'daki evime kadar götürüyordu. İşime gidip gelmek için en hızlı yol bu değildi ama benim en sevdiğimdi. Old Bailey'deki kırmızı telefon kulübelerinin ve St Clement Danes kilisesinin önünden geçerek Fleet caddesinden Kingsway'deki otobüs durağına kadar kafa boşaltıcı yürüyüşü seviyordum. Özellikle kilise çanları, eski acıklı yetimhane şarkısı 'Portakallar ve Limonlar'ı çalarken. Otobüse bindikten sonra da şehrin manzarasını ve gürültüsünü izlemeyi severdim. Başkente ilk geldiğim zaman tüm günümü 19 numaralı otobüste, yüzüm cama yapışmış bir şekilde seyahat edip, şehrin akışını izlemekle geçirirdim: Sadler's Well, Ritz'in göz kırpan ışıkları, Sloane Caddesi'nin lüks mağazaları, Cheyne Walk ve Battersea Köprüsü. Bu, bir seyahat kartı ücreti karşılığında, şehrin sunabileceği her şeyin damıtılmış haliydi. Bu, benim çocukluk hayalim Londra'ydı.

Otobüsün koltuğuna oturup, camdaki buğulanmayı parmaklarımla silerken doğum günüm için biraz daha fazla çaba göstermiş olmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Hayatımda gördüğüm en işkolik insan olan David Gilbert bile

benim doğum günüm için kutlama yapacağımı düşünmüştü. Ama ben, sırf bir yaş daha yaşlandığım için haftalık rutinimi niye bozmam gerektiğini anlamıyordum. İşimin bana verdiği zararlardan biri de sosyal hayatımın olmayışydı. Temple civarında birçok bar vardı ve insanlar orada buluşup içkilerini içebilirlerdi. Fakat ben her zaman, eğer işini iyi yapmak istiyorsan bazı fedakarlıklarda bulunman gerektiği düşüncesine sahiptim.

Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve her zaman gittiğim Çin yemeği dükkanını aradım. Taze fesleğenli biftek ile sarı fasulyeli tavuk arasında kararsız kaldığım için ikisini birden sipariş verdim. Ayrıca meyveli tatlı ve kızarmış erişte söyledim. Boş versene. Bu gün benim doğum günümdü.

Telefon konuşmam bittiğinde Viv McKenzie ile yaptığım, ipek başvurusu hakkındaki sohbeti düşündüm. Kraliçenin Danışmanı Francine olmanın ne anlama gelebileceğini hayal ettim.

Son beş senedir hayatımda çok az değişiklik olmuştu. Yirmili yaşlarımın sonlarından beri Islington'm kenar mahallelerinden birinde bir apartman dairesinde, bir rutin içinde yaşıyordum. Her hafta iki akşam spora giderdim. Her ağustos ayında da İtalya'ya on günlük tatile çıkardım. Uzun bekârlığıma, kısa süreli iki romantik ilişki arası vermiştim. Arkadaşlarımı olması gerektiğinden daha az görüyordum. Hayatımdaki en ufak detaylar bile hiç değişmiyordu. Her sabah işe giderken Starbucks'tan aynı kahveyi, Holborn metrosunun girişindeki aynı Romanyalı adamdan Big Issue Gazetesi alıyordum. Bir parçam, bu alışkanlıklardan hoşlanıyor ve bu durumu değiştirmeye gerek görmüyordu.

Soğuk camdaki su damlaları seyrederken St Paul Caddesi'ne geldiğimizi fark ettim. Yanımda uyuklayan yolcuyu dürterek otobüsten indim. Dalston'a inerek evime giden yolun geri kalanını yürüdüm.

Apartmana yaklaştığımda, teslimat motosikletinin farını görerek inledim. Koşmaya başladım ancak kaldırım ıslaktı. Neredeyse kayıp düşeceğim için küfrederek biraz yavaşladım. El yordamıyla çantamın içinde cüzdanımı ararken ağaçtan yerlere dökülen ilkbahar çiçekleri gibi biletlere ve şeker kağıtlarını düşürdüm. Çöplerimi toplamak için eğildiğimde motosiklet tekrar çalışıp karanlığın içinde kayboldu.

Apartmanın ön kapısına ulaştığımda nefes nefeseydim. Kapı eşiğinde, içi kutularla dolu, beyaz taşıma çantası tutan bir silüet vardı.

“Bana yirmi üç papel borcun var,” dedi komşum Pete Carroll. Imperial’de doktora öğrencisi olan Pete, on sekiz aydır alt kattaki dairede oturuyordu.

“Bahşış de verdin mi?” diyerek göz kırptım.

“Ben öğrenciyim,” dedi yaptığım şakadan hoşlanmayarak.

Teslimatçı çocuğun ardından koşup koşmamayı düşündüm. Oradan düzenli olarak alışveriş yapardım. Bana bedava karides krakeri getirirlerdi. Onlara eksik ödeme yaptığımı ya da sıkıntıda olduğumu düşünmelerini istemezdim.

“Arayalı henüz on beş dakika oldu. Normalde siparişi getirmeleri yıllar sürer.”

Pete’ye bir yirmi poundluk bir de beş poundluk banknot verdim. Bakımsız apartman koridorumuza girdim ve mektuplarımı alıp çantama koydum.

“Salı akşamları yemek siparişi pek verilmez,” dedi Pete gülümseyerek. Kollarını acayip bir şekilde kavuşturmuştu.

“Bu gün benim doğum günüm,” diye cevap verdim hiç düşünmeden.

“Ben de posta kutusundaki parlak renkli zarfların ne olduğunu düşünüyordum.”

“Peki dışarı çıkmıyor musun?”

“Hafta içi. Yapmam gereken işler var.”

“Sıkıcısın.”

“Yarınki dava için hazırlanmam gerek.”

“Tam bir otsun. Seni aşağıdaki bara götüreceğim.”

“Pete, hayır. Gerçekten işim var. Domuz ve tatlı eşliğinde çalışacağım,” diyerek elimdeki Çin yemeği çantasını gösterdim. ‘Biliyorum, doğum günü böyle kutlanmaz fakat kırk yaşına yaklaşınca işler böyle yürüyor.’

“Hayır cevabını kabul etmiyorum,” dedi. Sesindeki coşku, ne kadar ciddi olduğunu anlatıyordu.

“Çok fazla yemek siparişi verdim. Eğer sen içki getirirsen ben de yemeğimi paylaşıyorum. Fakat gerçekten bir saat içinde çalışma masamın başında olmam gerek.”

“Bir dakika içinde geliyorum,” diyerek sırtıttı.

Pete zemin kattaki dairesine giderken ben de üst kata çıktım.

Kapıyı hafif aralık bırakarak paltomu askılığa astım ve çantamı koridora bıraktım. Ayakkabılarımı çıkartıp, ayaklarımın altındaki halının yumuşak hissinin keyfine varırken bluzumun üst düğmesini açtım.

Dairem benim sığınağımdı. Serin, sakın, Farrow and Ball ile boyanmış bir sığınak. Bunu paylaşmak üzere birini davet ettiğim için çoktan pişmandım.

Kendimi bir misafire mahkûm ettiğim için mutfak dolabından iki tabak çıkardım. Tan bu sırada Pete elinde dörtlü Lager³ paketiyle koridorda belirdi.

“Bana bir bardak ver. Bence sen şişeden içecek bir kıza benzemiyorsun.”

Pete benim için bardağa bol köpüklü bira koydu. Sonra kendisi için bir şişe bira açtı. Ben de o sırada oturma odasına Çin yemeklerini taşıdım.

“Demek kırk yaşına yaklaştın,” dedi. Benim yanımdaki koltuğa ilişmişti. “Hiç göstermiyorsun.”

“Otuz yedi yaşındayım,” diye cevap verirken Pete ile birbirimizi ne kadar az tanıdığımızın farkına vardım. Sıradan Londra komşuluğundan daha yakın bir ilişkimiz vardı: otobüs durağında sık karşılaşıyorduk; bilgisayar ve sigorta kutusu tamiratından anlıyordu. Geçen yaz bir keresinde mahalle barının önünden geçerken onun orada bira içtiğini görmüştüm. Beni de davet etmişti. Çok sıcak ve güneşli bir gün olduğu ve spordan döndüğüm için kabul etmiştim. Ama ona hiç arkadaş gözüyle bakmamıştım.

“Bu arada, dün ev sahibimden bir mektup aldım,” dedi Pete. Bir yandan da kızarmış erişte kutusunun folyo kapağını açıyordu. “Kiramı yükseltiyor. Mülk sahibi çatının onarılması gerektiğini söylüyor. Her iki kiracının da aidat ödemelerine on beş bin papel daha eklenmesi gerektiğini hesaplamış.”

“Kahretsin, bunu duymamıştım.”

“İyi de on beş bin papel, Baronun seçkin leydisi için sadece bir günlük çalışmanın karşılığıdır,” diyerek gülümsedi.

“Çok isterdim.”

“Hadi ama, sen kirli çıkısındır.”

“Değilim, gerçekten,” diye cevap verdim, kafamı sallayarak. “Ben komisyon karşılığında çalışan bir avukatım ve binlerce pound değerindeki ödenmemiş faturalar sayesinde borç içindeyim.”

“Nasıl olsa ödeyeceklerdir. Bankalar da bunun farkına varacaklardır. Sonra da sen çok zengin olacaksın.”

Zengin, diye fısıldadım. Ailem benim zengin olduğumu düşünüyordu fakat bu göreceliydi. Burada, Londra’da, hukukçuların ve Martin Joy gibi iş adamlarının arasında ekonomik durumuma bir başka açıdan bakmak çok daha kolaydı. Eğer ipek olabilirim her şey değişebilirdi. Büyük,

kârlı davalar alabilir, saatlik ücretimi iki katına çıkarabilirdim. Böylece belki günün birinde, Canonbury'deki Georgian evlerden birini alabilecek kadar param olabilirdi. Hâlâ önünden geçerken hayallere daldığım evlerden birini.

15.000 £'u düşündüm. Bu parayı başka bir yerden bulmam gerekecekti. Yapmamam gerektiğini bile bile üzüntü içinde biramı yudumladım.

"Biliyor musun bugün, öğlen yemeği için yılda 24.000 £ harcayan biri ile uğraştım," dedim. Bir yandan da elimdeki Çin mantısını soya sosuna batırıyordum.

Pete kafasını salladı. "Sen bu tür insanlar yüzünden mi doğum günü geceni kaçıırıyorsun?"

Kahkaha attı. Haklı olduğunu biliyordum.

"Bu boşanma davasında, kocayı temsil edeceğim. Ancak yarınki davanın, yani benim hazırlanmam gereken davanın çok daha değerli olduğunu bilmek seni memnun edecektir."

"Yakında mahvolacak bir başka zavallı zengin koca," diyerek gülümsedi.

"Aslında hayır. Müşterim, çocuklarını görme iznini kaybetmek üzere olan bir adam. Karısını yatakta bir başka adamla birlikte basan sıradan biri."

"İnsanlar," dedi Pete alçak bir sesle.

Başımı salladım. "Bütün gün boyunca sadece bilgisayarlarla uğraşmak zorunda için mutlu olduğuna bahse girerim. Duyguları olmayan şeylerle."

"Şimdilik."

"Şimdilik mi?"

"Eğer bizim beynimizin bilinç oluşturma biçimini esas alan bir modele bakarsan, duyarlı bilgisayarların asla var olmayacaklarına inanırsın. Diğer Yapay Zeka düşünce akımları ise bilgisayarların, insanları taklit edebilecekleri günün yaklaştığına inanıyorlar."

“Bu korkutucu bir düşünce. Bu bizi işe yaramaz kılacaktır, öyle değil mi?”

“Bazı işler diğerlerine göre geleceğe daha yatkındır.”

“Boşanma avukatları gibi mi?”

“Makineler mantıksaldır. Oysa aşk ve ilişkiler değildir. Öngörülebilir bir gelecekte durumunun iyi olacağını söyleyebilirim.”

“Ödemem gereken yeni bir çatı varken bunu duymak beni memnun etti.”

Uzun süre bir sessizlik oldu. Yemeğimizi yemiş, konuşulacak konuları bitirmiştik.

“Ben biraz çalışmalıyım.”

Yemek artıklarını toplayıp, tabakları mutfığa götürdüm. Döndüğümde, Pete kapının önündeydi. Bana doğru bir adım attı ve elleriyle çenemi kavradı. Şaşkınlığımı atıp, hareketlerimden istek duyduğumu zannedip zannetmediğini düşünebilmeme fırsat bile kalmadan dudakları benim dudaklarımın üzerindeydi. Nefesindeki zencefil ve sarı fasulye tadını alabiliyordum. Salyası, yanağıma akıyordu.

“Pete, sen benim arkadaşımsın. Ve de sarhoşsun,” dedim onu iterek.

“Arada sırada senin de sarhoş olman gerek.”

Ondan bir adım uzaklaştım. Bu yaklaşımına çok şaşırdığımı söyleyemezdim. Elinde benim yemek siparişimle birlikte dışarıda oyalanmasından şüphelenmeliydim.

“Sorun yaş farkı, öyle değil mi?” Sesinde kışkırtıcı bir ton vardı. Erkekler ve onların öz güvenleri. “Eğer ben otuz yedi yaşında bir adam olsaydım ve sen de benim yaşımda olsaydın, gözünü bile kırpmazdın.”

Kendimi suçlu hissettim. Onu geri çevireceğimi düşünmek için bir nedeni yoktu. Her şeyden önce doğum günümde, akşam yemeği için onu daireme çağıran bendim.

“Üzgünüm,” dedim sessizce. Evde kalmış zavallı bir yaşlı kadın olduğumu biliyorum. Ama ben böyle seviyorum.’

“Gerçekten mi?” dedi bana meydan okuyarak.

“Günde on bir saat çalışıyorum, Pete. Eve geliyorum ve yine çalışıyorum. Başka bir şey için zamanım yok.”

“İşini suçlamayı bırak.”

Pete’in aslında tipim olmamasına rağmen birlikte yatak odasına gitmeyi umursamayacağım zamanlar olmuştu. Ama bu gece gitmesini istiyordum.

“Gitmeliyim,” dedi duygusuz bir sesle.

Başımı salladım ve Pete tek bir kelime daha etmeden evden çıktı. Onun arkasından kapıyı kapattım, öne doğru eğildim, başımı kapıya yasladım ve pufladım.

“Doğum günüm kutlu olsun,” diye fısıldadım. Bugünün bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Dördüncü Bölüm

Yeni bir çantaya ihtiyacım olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Geçen hafta içinde, sadık Samsonite çantamın dikiş yerindeki yırtık giderek büyümüştü. İş hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Haftalardır uykuda olan yeni talimatlar ve davalar hayata dönüyorlardı. Mahkeme, ev ve büro arasında taşınması gereken sayısız dosya vardı. Bu da, çantamın ölümcül hasardan hoyrat bir fermuar çekimi uzağında olduğu anlamına geliyordu.

Tutumlu olmayı öğrenerek yetiştirilmiştim. Bir parçam, çantamı tamir ettirmemi söylüyordu. Fakat günümüzde çantaları kimin tamir ettiğini bilmiyordum. Ayakkabı tamircileri mi? Terziler mi? İçinde bulunduğumuz tüketim toplumunda, tek çarem yeni bir çanta almakmış gibi görünüyordu.

Saatime baktığımda henüz yedi olmadığını gördüm. Burgess Adliyesi publarla çevriliydi ama mağaza bakımından zayıf sayılırdı. Ancak bir taksiye binersem saat yediyi çeyrek geçe Oxford Caddesinde olacağımı, yedi buçukta işimi bitirip o hafta kablolu TV’de başlayacak olan ScandiCrime dizisine yetişmek için tam zamanında evde olabileceğimi hesapladım.

“Eve mi gidiyorsun?”

Paul elinde bir dosya yığınıyla birlikte çalışma odamın kapısında duruyordu.

“Bir dakika içinde,” diye cevap verdim. Bir yandan da masamın çekmecesinde bir şeyler aranıyordum.

“Eğer kabul edersen, yarın için sana bir şeyler getirdim.”

Geri çevirmem gerektiğini biliyordum fakat herhangi bir işe hayır diyebilmek benim güçlü yönlerimden biri değildi.

“Nedir o?”

“Yarın kapanan başvurular. Sabah saat dokuz buçukta.”

Tereddüt etmemin tek nedeni ertesi gün iş yoğunluğun az olduğu için o geceyi televizyon karşısında geçirmeye ayırmış olmamdı.

“Marie veya Tom’u da görevlendirebilirim,” diye teklifte bulundu.

“Buraya bırak,” diye iç çektim. “Kurye peşinde koşmana gerek kalmaz.”

Paul, dudaklarında bir gülümsemeyle bana baktı. “Biliyorsun, bazı geceler dinlenmende hiçbir sakınca yok.”

“Öldüğüm zaman uyurum artık,” diye yanıtladım. Çekmecemde aradığım şeyi bulamayınca ona baktım. “Fazla bir poşet çantan yoktur, değil mi? Benim çantam patlamak üzere. Eve kadar dayanabileceğini sanmıyorum.”

“Senin gibi kültürlü biri için daha iyisini bulabileceğimizi düşünüyorum,” diye gülerek merdivenlerden aşağıya gitti. Birkaç dakika sonra üzerinde Burgess Adliyesi amblemi olan büyük bir bez çantayla geri geldi.

“Bu nedir?”

“Pazarlama çalışması. Bu arada, çantaya senin için Kraliçenin Danışmanı başvuru formlarını da koydum.”

“Her zamanki gibi ustaca bir kurnazlık.”

Ofisten çıkıp hızlıca Middle Temple'ın önünden ilerledim. Büyük Elizabeth salonunu ve karanlık gökyüzüne gümüş rengi su fişkırtan çeşmeyi geçtim. Güneş batınca dışarısı ürkütücü olmuştu. Gaz lambaları yanmış, sundurmaların gölgeleri avluya düşmüştü. Ayakkabılarım kaldırım taşlarına vurdukça sanki yalnız değilmişim gibi hissediyordum. Yürüyüşümü hızlandırarak meydana çıkan ana yollardan biri olan Devereux Adliyesinin dar ve karanlık sokağına yöneldiğimde yağmur çiselemeye başlamıştı. Elimi kaldırıp bir taksi durdurdum ve yağmur tam anlamıyla bastırmadan önce bindim. Taksici nereye gitmek istediğimi sorunca aklıma gelen ilk mağazanın adını söyledim: Selfridges.

İyi bir alışverişçi değilimdir. Alışveriş geni bana uğramamış. Yemek zorunda kaldığım bedava okul yemeklerinin bu konuyla alakası olduğunu düşünmüyorum. Bir zamanlar Rus model olan bir müşterim, ailesinin karnını doyurmak için marketlerden çürük meyve ve sebzeleri nasıl topladığını anlatmış, hemen ardından da boşanmak üzere olduğu kocasının mal varlığından yılda en az bir milyon pound alması gerektiğini söylemişti. Fakirlik sizi öyle ya da böyle bir yola sokuyordu.

Taksi beni Cumberland caddesinde indirdi. Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kaldırımlar kapkara ve kaygandı. Hava durumuna lanet ederek dükkâna girdim.

Birkaç dakika içinde yanlış yerde bulunduğumu anladım. Selfridges'e nadiren geldiğimden ne kadar pahalı bir yer olduğunu unutmuştum. Mağazanın girişinde pahalı markalar dizilmişti: Chanel, Gucci, Dior. Her biri adeta bir mücevherat kutusu gibi pırıltılı ve cilalı. Ben şehrin içindeki dükkânları, benim gibi acelesi olan insanlar için her şeyin daha düzenli olduğu ama daha az göz kamaştırıcı görüldüğü yerleri tercih ederdim. Ama batı yakasında, Knightsbridge'de, dükkânlar turistler ve zengin yaşlı kocalı genç kadınlar için cazibe mağaraları gibiydi. Mağaza labirentleri, içinde kaybolup

harcama yapmanız için tasarlanmıştı. Oysa ben bir çanta alıp evime gitmek istiyordum.

Derin bir nefes alarak kendi kendime, bakmaktan bir zarar gelmeyeceğini, çantamın, dış görünüşümün benim kartvizitim olduğunu söyledim. Çanta bölümüne göz atarken bir standın üzerinde duran güzel bir çanta dikkatimi çekti. Son beş senedir kullandığım çantadan daha küçüktü. Siyah ve yumuşak derisine dokunmak zevk veriyordu. Çantayı elime alıp fiyat etiketini aramaya başlayınca bunun tam bir Kraliçenin Danışmanı çantası olduğunu anladım.

‘Seni tanıdım,’ dedi arkamdan bir ses.

İlk döndüğüm anda tanıyamadım. Saçları yağmurdan sıırıslıydı ve kaplumbağa kabuğundan çerçevesi olan şık bir gözlük takmıştı.

“Bay Joy,”

“Martin,” diyerek gülümsedi.

“Affedersin, Martin,” diye cevap verdim.

“Alışveriş terapisi mi?”

Gülmeye başladım. “Zevkli bir şeymiş gibi söz ediyorsunuz. Aslında ben, eskiyen çantamın yerine yenisini almaya çalışıyorum.”

“Alışverişten hoşlanmayan bir kadın,” dedi Martin. Gözerimin içine bakıyordu.

“Bizim gibiler de var.”

“Güzel çanta.” Elimdekine bakarak başını salladı. Ben omuzumu silktim.

“Evet, ama fiyat etiketini bulamıyorum. Bu da iyiye işaret değil,” dedim. Sonra da bir müşteriyle para hakkında konuşmakta olduğumun farkına vardım.

“Doğum günün yeni geçti. Kendini ödüllendir.”

“Evet, doğum günüm,” dedim. Hatırlamasına şaşırmıştım. “Sanki çok uzun zaman önceydi.”

Gözlerimi ondan alamıyordum. Neredeyse alnındaki yağmur damlalarını sayabilecektim.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Ofisim hemen şu köşede. Eve giderken alt kattaki şarap mağazasına uğramak istemiştım.”

“Güzelmiş.”

“Daha iyi olabilirdi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Her ne kadar içimden gelmese de veda edip gitmem gerekıp gerekmediğini bilemiyordum.

“Öyleyse Cuma günü görüşürüz...”

Başımı salladım. “İlk idari duruşmaya gireceğiz. Oldukça zararsız.”

“Zararsız mı? Donna’nın, lakabı “Pirana” olan bir avukatı var.”

“Bana ne dediklerini duymak istemezsin...”

“Bu çantayı alacak mısın?” Sesi kısık ve yumuşaktı. Uzun gecelerin ve o gecelerde içilen sigaraların izlerini taşıyordu.

Gözlerimi indirdim ve çantayı hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. Ellerim, çantanın derisi üzerinde ter izi yapmıştı.

“Üzgünüm ama hayır. Büyük ihtimalle şu anda benim bu çantayı çalmaya çalıştığımı düşüneceklerdir,” diyerek çantayı standı bıraktım. ‘Ben sizi serbest bırakayım da şarabınızı alın.’

Martin’in gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

“Cuma akşamı için bana verebileceğin son dakika ipuçları var mı? Aslında bunu düşünürken benimle birlikte gelebilirsin. Gel ve benim güzel bir kırmızı şarap seçmeme yardım et.”

Martin’in teklifini reddedip reddetmemeyi düşünmeye fırsat bile bulamadan, kendimi onun peşinde, bodrum kata

inen yürüyen merdivenlerde buldum. Merdivenler inerken gerilimin arttığının bilincindeydim.

“İşte orada,” dedi Martin. Şarap bölümünde onu takip ediyordum.

Etkilenmişim. Şarap bölümü çok büyüktü ve geniş bir stoğa sahipti. En sonunda da bir bar vardı. Adeta, arka planında Manhattan olan, göz alıcı bir film seti gibiydi. Tavandan asılı, şarap rafları vardı. Hoş bir ışıklandırma vardı.

“İçki?” diye sordu Martin. “Yoksa acelen mi var?”

“Sanırım bir içki içebilirim,” diye yanıt verdim hiç düşünmeden.

Bara doğru yürüdüm. Martin bir tabureye yöneldi. Barmen bana menüyü verdi. İçmemem gerekiyordu ama yine de 1909 Smash seçtim. Şeftali ve naneli, lezzetli görünen bir cin karışımı. Her şey bir yana, filmlerde de böyle olurdu.

Garip bir şekilde tabureye tünedim ve kokteylimin çabucak hazır olmasını diledim.

‘Öyleyse... Cuma günkü mahkemeyi dinleyeyim.’

Ona baktım. Bedava bilgi almaya çalıştığını fark ettim. Selfridges’in şarap mağazasında mesai kartı yoktu. Aldatılmış ve hayal kırıklığına uğramış hissediyordum.

“Cuma günü için ipucu mu?” diye sordum, elimden geldiğince serinkanlı olmaya çalışarak. “Sakin ol yeter.”

‘Niye, ne olmasını bekliyorsun?’ diye sordu. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

“Ortalık kolayca kızışabilir ve bu durum genelde hiçbir sorunu çözmez.”

Barmen kokteyllerimizle birlikte geldi. Bir yudum aldım. Dilimde soğuk, tatlı ve tazeleyici bir tat kaldı.

Martin, içkisini bir karıştırıcı ile çalkaladı. Buz küpleri bardağın camına çarparak tıkırdadı.

“David senden övgüyle bahsediyor.”

Ağırbaşlı bir omuz silkişiyle, yapılan iltifatı geçiştirmeye çalıştım.

“David iyi biri. Gerçekten çok iyi. Bunu, bir danışman olarak beni tavsiye ettiği için söylemiyorum. Sen neden onu seçtin?” diye sordum. Süreçler her zaman ilgimi çekerti.

“En iyi boşanma avukatları diye internette aradım. Karşıma ilk onun ismi çıktı.”

“İşler böyle yürüyor değil mi? Tıpkı bir su tesisatçısı seçer gibi.”

“Onun gibi bir şey,” dedi. Bardağının kenarından bana bakıyordu.

“Beni vekil atadığın için de teşekkür ederim. Erkeklerin çoğu erkek avukat tercih ederler. Sanırım kavga sırasında daha saldırgan olacaklarını düşünüyorlar. Bir alfa erkeği gibi düşünmediğin için sana şapka çıkarıyorum.”

“Aslında senin hakkında şüphelerim vardı,” dedi. Bardağını mermer tezgâhın üzerine koydu.

Açık sözlülüğü, beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Off,” dedim, içkime doğru.

“Sadece dürüst olmak istedim. Boşanmanın kazanmakla ilgisi olmadığını biliyorum fakat yine de bir Kraliçenin Danışmanı ile çalışmak istemiştım. Senin de öyle olmaman beni endişelendirdi.”

“Genç dendiği zaman biraz yanlış anlaşılıyor,” dedim ona bakarak. “Otuz yıldır baroda olan ve yine de ipek alamayan bazı avukatlar tanıyorum. Bunun nedeni de zeki olmamaları değil, doğru mesleği seçmemiş olmaları.”

“Senin durumun ne?”

“Büyük ihtimalle bu sene ben de başvuracağım.”

“Bu, eğer benim davam uzarsa senin ücretini karşılayamayacağım demektir.”

“Şüpheliyim.”

“Kraliçenin Danışmanı Francine Day’in şerefine,” dedi, kadehlerimizi tokuşturarak. “Beni temsil ettiğin için memnunum. Yine de bana niye hem danışman hem de avukata ihtiyacım olduğunu anlatman gerek.”

Güldüm. Bu, bana sıkça sorulan ve her zaman standart şekilde cevap verdiğim bir soruydu.

“Eskiden mahkemede savunma hakkı böyle işliyordu,” diyerek omzumu silktim. “Şimdi değişti. Ancak avukatların savunma yönlerinin daha kuvvetli olduğunu söyleyebilirim. Danışmanlar daha karmaşık konular için bize başvururlar.”

“Yani danışmanlardan daha zeki olduğunuzu mu söylüyorsun?”

“Beceri alanlarımız farklı, hepsi bu.”

“Politikacılarla avukatların, aslında hakları yenen aktörler olduğu söylenir, öyle değil mi?”

“Öyle mi?”

Sesimin nasıl cilveli çıktığını fark ettim. Onunla flört ediyordum.

Uzun, tekinsiz bir sessizlik oldu.

Martin sanki beni değerlendiriyormuş gibi inceledi. Kendimi ilgi çekici hissettim.

“Seni, Oxford’da sahnede hayal edebiliyorum.”

“Bu çok gerçek dışı ve hiç komik değil.”

“Ah, evet. LLB Birmingham⁴. Birinci sınıf.”

Şaşkınlıkla baktım.

“İnternet sayfasında öz geçmişin var.”

4 LLB Birmingham: Birmingham Hukuk Fakültesi

“Babam otobüs şoförüydü. Belediye okuluna gittim. Ailemde üniversiteye giden ilk kişi benim.”

“Öyleyse sen ve ben pek farklı değiliz.”

Alaycı bir şekilde güldüm. Martin’in her bir zerresi, devlet okulu ve Oxbridge cılası ile parlıyordu. Bakışlarımı yakalayan Martin, ne düşündüğümü hemen anladı.

“Hadi yemek yiyelim,” dedi garsona işaret ederek. Erkeklerin gönderdikleri işaretleri anlamakta her zaman güçlük çekmiştim fakat şu anda Martin’in gösteriş yaptığından emindim.

Yemek yedik, dans ettik. Küçük meze tabaklarını paylaşarak ağız dolusu sohbet ettik. Loş bir barda, boşanma işlemleri için ilk ön duruşmasına günler kala bir müşteri ile birlikte olmamam gerektiğini düşündüğüm panik anları çok nadirdi.

“Bir içki daha?”

Barın boşalmış olduğunu fark ettim.

“İçmesem daha iyi olur.”

Martin gömleğinin kollarını yukarı doğru sıvadiğında, kollarının ne kadar güzel olduğunu gördüm. Güçlü, tüyleri sararmış, bronz kollar.

“Benim aşağılık bir herif olduğumu düşünüyorsundur.”

“Neden öyle düşüneyim ki?”

“Paralı bir koca. Karısmı mahvetmek için fırsat kolluyor.”

“Ben yardım etmek için buradayım. Yargılamak için değil.”

“Yine de benim gibilerle çok karşılaşmışsındır.”

“Erkekleri temsil etmeyi seviyorum. Çoğunlukla onların mahvolduklarını düşünüyorum. Özellikle işin içinde çocuklar varsa.”

“İşin... Seni evlilik fikrinden uzak tutuyordur.”

“Evli olmadığımı nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Evli değilim,” dedim. Martin’in gözlerinin için bakarken aramızda bir elektriklenme oldu.

“Sanıyorum birazdan kapının önüne konulacağız,” dedi Martin, etrafına bakarak. Her yer boşlamıştı. Garson ortalığı toparlıyordu. Saat dokuzu geçmiş olamazdı fakat sanki günün çok geç ve mahrem saatlerindeymişiz gibiydi.

Barmen, gümüş bir tepsi içinde hesabı getirdi. Martin hesabı aldı ve ben daha cüzdanıma ulaşamadan ödedi.

“Hadi gidelim,” dedi. Sağ elini, sırtıma koydu.

Bir güvenlik görevlisi eşliğinde dışarı, Duke Caddesi’ne çıktık. Yağmur, mağazaya geldiğim ankinden daha da şiddetli yağıyordu. Öyle güçlüydü ki, yağmur damlaları kaldırıma çarpıp sıçırıyordu. Ayakkabım bir su birikintisi içine girince sıçrayan soğuk, pis su çorabımı ıslattı.

“İhtiyacın olduğunda neden bir taksi bulamazsın?” diye bağırdım, Batı Yakasının gürültüsünün içine doğru. Bez Burgess Adliyesi çantam çoktan sıırıslam olmuştu. Kraliçenin Danışmanı başvuru formlarımın yağın sağanağa dayanamayacağından korkuyordum.

“İşte orada,” dedi Martin. Paltolarımızı başımıza geçirdik. Kahkahalar atarak, feryat ederek su birikintilerinin içinden koşmaya başladık.

“Nerede oturuyorsun?” diye sordu.

“Islington.”

“Öyleyse aynı taksiye binebiliriz,” dedi taksinin kapısını açarken. Ben daha ne olduğunu anlayamadan binmişti bile.

Beşinci Bölüm

Onun daha farklı bir yerde oturduğunu düşünmüştüm. Form E'de yer alan mülklerinin detaylarını hatırlamaya çalışırken Nothinghill ya da Chelsea diye aklımdan geçirmiştim. Ama taksiciye, doğruya doğru gitmesini söyledi.

Taksiciye iki ayrı adres verdiğinde, "Spitalfields mi?" diye sordum.

"Şaşırdın mı?"

"Ben, senin Batı Londra erkeği olarak düşünmüştüm."

"Sanıyorum, bu bir iltifat değil," dedi, camdan dışarıya bakarak.

"Hayır, değil."

"Evliliğimden önce, Gassler Ortaklığından önce, bu evi satın aldığım da Finsbury meydanındaki Deutsche Bank'ta çalışıyordum. Çok kullanışlıydı. Donna bu evi hiç sevmeydi. Beni ikna edip taşınmamızı sağladı. Ama evi elimden çıkarmadım ve ayrıldığımız zaman taşındım. Eğer Londra'da yaşayacaksan, gerçek Londra'da yaşayacaksın. Benim için bu şehrin anlamı bu. Dickensvari yiğitliği, Karındaşen Jack'in ve Fagin'in hayaletlerini, hissedebilirsin. Şehrin parlak ışıkları, arka sokakların gaz lambaları. Erime potası. Herkes burada

yaşadı, yaşıyor. Huguenotlar, Yahudiler, Bangladeşliler... Londra'daki en iyi simitleri, en iyi körili yemekleri burada bulabilirsin."

"Emlakçı gibi konuşmaya başladın."

"Ben burayı seviyorum. Buradan ayrılmak istemiyorum."

"Ayrılmak mı?"

"Mal varlıklarının paylaşılması... Kusura bakma, dava hakkında konuşmamamız gerektiğini unuttum."

Clerkenwell'e girdiğimiz zaman Donna'nın burada yaşadığını hayal etmeye çalıştım. Tabii ki onun nasıl görüldüğünü biliyordum. Martin ile yaptığımız ilk görüşmeden sonra yaptığım Google aramasının sonucunda bir iki fotoğrafını bulmuştum. Serpentine Partisindeki⁵ fotoğraf çekiminden: Uzun sarı, siyah saçları, büyük kedi gözleri, küstah ağzı. Donna, bir sanatçı gibi görünmüyordu, bir Chelsea kadını gibi görünüyordu. Spitalfields'e ait görünmüyordu. Ama Martin de öyle görünmüyordu.

"Karindeşen Jack'in mekanında yaşamayı mı seviyorsun?" dedim, ortamın gerginliğini dağıtmak için.

"Artık sayende kendimi garip hissediyorum."

"Ama sen söyledin."

"Ben atmosferden bahsetmiştim. Hawksmoor Kiliseleri, tarih falan."

"Çok romantiksin," diye dalga geçtim.

Birbirimize baktık. Sanki gözlerimizi birbirimizden ayıramıyorduk. Arka koltuğun yumuşak döşemesinde parmaklarımızın birbirine değdiğini hissettim. Dokunuşunun tatlı şokuyla bir an nefessiz kaldım. Ben elimi çekmeyince Martin taksi şoförüne doğru eğildi. Sanki aklımı okuyordu.

"Önce Spitalfields'e gidelim. Tamam mı?"

5 Serpentine Parti: Dünyaca ünlü film yıldızlarının, müzisyenlerin, sanatçıların ve sosyete mensuplarının bir araya geldikleri, her yıl yaz aylarında düzenlenen bir parti.

Kabul edip etmediğimi görmek için bana baktı. Ancak benim hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tuttu. Burgess Adliyesindeki ilk görüşmemizden itibaren bunu istediğimi anladım. Birbirimize döndük. Her ikimizin de gözleri karşı tarafındaki camda yansıyor. Taksi biraz daha hızlandı. Tehlike artık daha belirgindi.

Spitalfields, Londra'nın küçük bir yansımasıydı. Geçmiş ve uzay çağının organik garip bir karışımıydı. Karındeşen'in sisler içinde gezindiği zamandan beri hiç değişmeyen islekeli eski binaların yanında cenneti işaret eden gümüşten ve camdan yapılmış sivri uçlu uzay gemileri yer alıyordu. Ancak yavaş ilerleyen şehri geliştirme çalışmalarını nereye baksanız görebiliyordunuz: Eski toptancılar artık popüler Meksika restoranlarına dönüşmüşlerdi. İki yüz yıllık binaların dış cephesine neon kaktüsler çakılmıştı. Zanaatkarların işlikleri, kuyumcular, DJ'ler ve internet guruları için tavşan deliği büyüklüğünde stüdyolara dönüşmüştü. Soğuk gecelerde bile caddelerde gençler dolaşüyor, iyi bira ve değişik ortamlar arıyorlardı.

Ancak bu gelişmeler her yerde görülmüyordu. Martin'in apartmanı, Spitalfields pazarının ortasına atılmış bir demir gibi görünen Hawksmoor'un Christ Kilisesinin parlayan beyaz levhalarının arkasında bulunuyordu. Nasıl olduysa eski Londra'nın bu kesimi, Luftwaffe'nin ve yenilikçilerin elinden kurtulmuştu. İç içe geçmiş dar caddelerden ve yanıp sönen gaz lambalarından oluşan bir zaman kapsülüydü. Basamaklı Georgian terasları ile bronz kapı tokmakları arasında sıkışmıştı. Hâlâ çatısma yakın bir kumtaşı levhanın üzerinde kurucuları W.H. Miller ve Ortaklarının adı yazılı olan eski bir toptancı haliydi. Tıpkı bir Dickensçi film seti gibi hem yeni hem de eskiydi. Scrooge⁶ gibi giyinmiş Patrick Stewart'ın ortaya çıkacağını veya bir grup yumurcağın gaz

6 Scrooge: Charles Dickens'in 'Bir Noel Şarkısı' isimli romanındaki ana karakter

lambası ışığının arkasında “Kim Satın Alacak” diye şarkı söyleyeceklerini sandım.

Taksi durdu ve Martin ücretini ödedi. Taksinin Islington’a doğru yola devam edip etmeyeceği konuşulmadı bile. Öylece arabadan indim.

Cadde bomboştu. Ama yine de kimsenin beni göremeyeceğinden emin olmak için çevreme bakındım. Pencereleri kepenklerle kaplı, loş sarı ışıklı bu caddede beni hayaletlerden başka kimse göremezdi.

Martin, benim ıslak çantamı aldı ve kapıyı açtı. Mağaramsı karanlık giriş, binanın tuğlalı ve çelik kirişli dış cephesi gibi törpülenmiş endüstriyel bir his veriyordu.

Martin beni eski model yük asansörüne götürürken, “En üst kat,” dedi. Topuklu ayakkabılarımın beton zeminde çıkarttıkları sesler apartmanda yankılanıyordu. Demir ızgara şakırdayarak kapandı ve asansör hareket etmeye başladı. Asansörün içi loştu. Bir film sahnesinde olsak, burası öpüşme ve sevişmenin başladığı yer olurdu. Martin beni soğuk çelik duvara yaslar, kollarımı başımın üstüne kaldırır ve eteğimi yukarı çekerdi. Ama biz, asansör altıncı katta durana dek sessizce bekledik.

“Bu taraftan,” dedi Martin. Ancak tüm katta sadece tek bir kapı vardı.

Martin eve ilk önce beni soktu. Sonra da kendi girerek arkasından kapıyı kapattı. İçerisi karanlıktı fakat şehir manzaralı olduğu anlaşılan, yerden tavana kadar uzanan kemerli camdan ışık sızıyordu. Pahalı görünümlü bir yarış bisikleti dışında bomboş olan koridor, geniş ve büyük bir alana açılıyordu. Büyük koltuklar ve on iki kişilik yemek masasıyla bir New York Loft dairesine benziyordu. Açık renk duvarlara sanat eserleri sıralanmıştı ama içlerindeki kişisel eşyaların sayısı çok azdı. Martin’in kim olduğunu ya da nelerden hoşlandığını gösterecek bir fotoğraf, bir ipucu yoktu. Ev bana pahalı bir otel odasını hatırlattı. Çok baştan çıkarıcıydı.

“Şuna bak,” diye fısıldadım. Füze biçimli Gherkin binasının görüntüsüne hayran kalmıştım.

Arkamı dönerek Martin’in paltosunu çıkartmasını seyrettim. Birkaç saniye boyunca, gözlerimizi birbirimizden ayırmadan, kımıldamadan karşılıklı durduk. Sonra Martin bana doğru geldi. Kalbim hızla atıyordu. Kısa bir an, kocaman pencerelerden birinin bizi görebileceği düşüncesiyle huzursuz oldum. Ancak Martin bana onun nefesini duyabilecek kadar yaklaştığında tüm huzursuzluğum yok oldu.

“Sırılsıklamsın.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Yüzümü, ellerinin arasında aldı ve ıslak yanağımı başparmağıyla sildi.

Parmakları boynumdan, omuzlarımdan aşağıya indi ve en sonunda nazikçe kollarımı tuttu.

“Bunu çıkartmalısın.”

Yavaşça ve dikkatlice beni çevirdi. Sanki her şeyi ağır çekimde yaşıyorduk. Sonra paltomu çıkartmama yardım etti.

Gözlerimi kapattım. Martin benim arkama geçti. İnce, ipek bluzumun üzerinden Martin’in gömleğinin kolasmı hissedebiliyordum. Saçlarımı sol omzumun üstünden attı. Önce ılık nefesini hissettim. Sonra da dudaklarını boynumdaki yumuşak tenimde hissettim. Başımı bir yana eğerek burnumdan derin bir nefes aldım ki zevkle ufak bir çığlık attım.

Martin bu sesi, devam etmek için bir onay olarak kabul etti. Ben de devam etmesini istedim. Eteğimin fermuarını açmasını ve eteğimin yere düşmesini istedim. Ellерinin, vücudumun kıvrımlarında, göğüslerimde, kalçamda dolaşmasını, en son jartiyerimin bittiği yerdeki çıplak tenimde durmasını istedim. Onu istedim.

Martin’in parmakları, pantolonunun kemerine gitti. Kemerini açtığını duydum. Deri kemer, kalçama bir şaplak

gibi battı. Bluzumun düğmelerini tamamen açınca serin havayı tenimde hissettim. Bluzu omzundan aşağı çekti ve sanki benim tadıma bakıyormuş gibi pürüzsüz kıvrımı öptü. Bluzum kolayca yere düşünce ona döndüm. Aramızda, beni izleyebileceği kadar mesafe vardı. Sutyenim, tangam, jartiyerim ve topuklu ayakkabılarım dışında çıplaktım. Martin'in gülümsediğini gördüm. Ağzının sağ tarafı hafifçe kıvrıldı. Yandığımı hissediyordum. Sadece başımıza gelecekleri düşündüğümünden değil, aynı zamanda ona ne hissettirdiğimi gördüğümünden. Onun üzerindeki gücümünden.

Martin'i ilk gördüğüm andan itibaren bunu yaşayacağımızı biliyordum. Elimi yaktığım ve onun benim elime peçete tuttuğu o saniyeden itibaren.

Arkamızda giysi ve iç çamaşırı yığını bırakarak koltuğa geçtik. Martin koltuğa oturdu ve beni de ata biner gibi onun üstüne oturana kadar kendine çekti. Gözleri kapalıydı. Ellerimi, göğsündeki yumuşak kılların üzerinde dolaştırarak aşağıya, daha aşağıya indirdim. Cinsel organını tutarak içime soktum. Uzun zamandır cinsel ilişkiye girmemiştim fakat ne yaptığımı gayet iyi biliyordum ve Martin'in yüzündeki hazzı görebiliyordum.

Bir anlığına Vivienne McKenzie ve David Gilbert'i düşündüm. Bizi böyle görselerdi ne derlerdi acaba? Ancak yüzüme basan ateşin nedeni utanç değildi. Martin'i içimde, daha da derinde hissetme arzusunun ateşiydi.

Kalçalarımı döndürdüm, geriye doğru eğildim. Martin bir eliyle göğsümü kavradı. Dudaklarının arasına almak için öne doğru eğildi. Diliyle meme ucumu yaladı, oynadı. Önce yavaşça, nazikçe ısırdı. Sonra ben çığlık atana dek ısırıklarını sertleştirdi. Koltuk, arzularımızı gerçekleştirebilmek için çok dardı. Yere düştük. Yumuşak halının iplikleri tenime sürtünce canım yandı. Ama Martin'in elleri saçlarıma girdiğinde, açlık içindeki ağzı, dudaklarımı, yanaklarımı ve kulak memelerimi oburca yuttuğunda acıyı unuttum. Martin üzerime çıkmıştı.

Bir el, bacaklarımı iyice açtı. Güçlükle nefes alıyordum. Her baskıda nefesim kesiliyordu. V cudumdan ateş fı kırıyordu. Tırnaklarımı Martin'in vücuduna batırarak  ı lık attım. Vücudumu saran muhteşem orgazmla kasıldım. Bitmesini hiç istemediğim bu duyguyu teslim almak, şi elemek istiyordum. Martin yuvarlanıp yanıma uzanınca ben de tavana bakarak nefesimin düzelmesini bekledim. Bir yandan da tüm bunları yeniden yaşayabilmek için ne kadar beklemem gerekece ini düşündüm.

Ertesi günkü mahkeme, nispeten kolay bir duruşma oldu. Mal varh ma tedbir davası aslında karmaşık bir uygulama değildi. Gerçi  yle de olsa ben yine duruşmada parlardım.

Ofisteki ilk haftamda, Viv McKenzie bana barodaki hayatın öz güvene ba lı olduğunu anlatmıştı ve ben o gün mahkemede ateş gibiydim: konuşkan,  evik, karşı tarafın cephanesindeki her şeyi devre dışı bırakmaya hazır. Dosyaya sadece o sabah, metroda bakmı  olmamın hiçbir önemi yoktu. Gece uyumak yerine Martin'in evinin her köşesinde sevi ti imiz için çok yorgun olmamın hiçbir önemi yoktu. Mahkemeye, ba lama saati olan 9.30'dan sadece birkaç dakika önce, dünkü giysilerim ve Liverpool caddesi istasyonundaki Boots'dan yeni aldığım 60 denye  oraplarımla gelmemin de hiçbir önemi yoktu. Kendi  oraplarım, kırmızı rujum, kolalı g mleklerimden oluşan zırhıma ihtiyacım yoktu. Martin'in hatıraları yeterdi.

Mahkeme binasının basamaklarında, müşterinin danışmanıyla birkaç dakika ayaküstü konuştuktan sonra Middle Temple kutsal bölgesinde, Fleet caddesinin karşısındaki ofise gittim. Her zaman içinde bulunduğum bu ortam bana yeni ve değişik geliyordu. Beni hep geren gölgeler ve dar sokaklar şimdi gizli anlaşmalar ve buluşmalar için ideal yerler gibi görünüyordu. Dün gece ve bu sabah ilacımı almadı ım için birazdan halsizle e e imi, panik olaca ımı

ya da yoldan çıkmış hissedeceğimi biliyordum. Ama şimdilik tüm zihnim Martin ile meşguldü ve her şey yolundaydı.

Burgess Adliyesinde, resepsiyona uğradım. Resepsiyonist Helen'e, bana mesaj olup olmadığını sordum.

"Araman gereken herkesin listesini sana e-posta ile yolladım," dedi. Masasının altından bir şeyler bulup çıkardı. "Bu paket de sana geldi."

Saten kurdele ile bağlanmış, büyük siyah kutuyu görünce kaşlarımı çatıttım.

Bir dava belgesi olamazdı. En önemli ve gözde danışmanlar bile böyle bir şey yollamazlardı.

Odama çıkıp, paketi masamın üzerine koydum. Kısa bir anlık tereddüitten sonra kurdeleyi çektim ve kutuyu açtım. Kutunun içinde siyah bez bir çanta vardı ve onun da içinde başka bir çanta vardı. O çanta. Önceki gece Selfridges'de gördüğüm, siyah yumuşak deri çanta. Ağzımın içi kıpırdı. Gülümsememi durdurabilmek için dudaklarımı ısırdım.

Çantanın fermuarını dikkatlice açtım. Çantanın fiyatını hiç bilmiyordum ama lüks ve pahalı olduğunu anlayabiliyordum. Kimden geldiğini çok iyi bildiğim halde bir kart ya da bir not bulma umuduyla elimi içine attım. Elim çantanın derinliklerinde kaybolunca, başka bir şey hissettim. Hissettiğim şey, bir kağıdın keskin düzgün kenarları değildi. Yumuşak, pürüzlü bir şey hissediyordum.

Elime gelen şeyi şaşkınlıkla çektim ve zarif, siyah dantel tangayı görünce kahkaha attım.

"Tamam, Fran," dedi Paul. Sesi tam arkamdan geliyordu. "Senin için birkaç işim var."

Elimdeki tangayı çabucak çantanın içine tıktırdım ve yüzüme mahkeme ifademi takınmaya çalıştım. Ancak arkama dönüp Paul'u gördüğüm zaman hangimizin daha çok utanmış göründüğünü bilemedim. Ben mi, o mu?

Altıncı Bölüm

Robert Pascale'a "pirana" lakabını ilk kimin taktığını bilmiyordum ama hukuktaki başarısı göz önüne alınınca ne kadar doğru olduğu anlaşılıyordu. Eskiden yatırım danışmanı olan bu boşanma avukatı, kendine bu pazarın en üst seviyesinde kazançlı bir kapı elde etmişti. Banka hesap dengelerini alt üst eden, *Daily Mail* manşetlerine düşen, milyoner iş adamlarını titreten kan kurutucu davalar en büyük özelliği.

Fakat Robert Pascale, merhametsiz bir etobur gibi görünmüyordu. Gümüş rengi saçları geriye doğru taranmış, üst cebinde ipek mendil olan mükemmel bir takım elbise giymiş, eski kafalı bir züppe gibi görünüyordu. Mahkeme dışında çok büyüleyiciydi. Ama Holborn Yüksek Aile Mahkemesinin koridorunda karşılaştığımız anda, bu büyüü bana yönlendireceğini anlamıştım.

Ona doğru yaklaştığım zaman cep telefonunu kapatıp cebine yerleştirdi.

"Francine, nasılsın? Öyle hoş görünüyorsun ki seni öpmek istiyorum. Fakat müşterimin bizi görüp düşmanla işbirliği yaptığımı düşünmesinden korkuyorum."

Müşterisinden bahsettiğinde gerginlikle gülümsedim. Yanımda David ve Martin olmadan yalnız başıma, erkenden

gelmiştim. İki nedenim vardı. Martin'le burada baş başa kalma fikri beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyordu. İki gün önce Spitalfields'deki evden ayrıldığımdan beri onu görmemiştim. Deri çantamı ve iç çamaşırlarımı aldığı gün, tüm öğleden sonra mesajlaşmıştık. Ama mesajlarımız bir süre sonra benim ilk duruşma için onu telkin etme çabalarımaya dönüşmüştü. Bunu takip eden endişe ve gerginlik, unuttuğum ilaçların beni zannettiğinden de fazla etkilediğini düşündürmüştü.

Erkenden gelmemin bir diğer nedeni de Donna'yı da görmek istemektir. Martin'in karısını ilk defa penceresi olmayan bir mahkeme salonunda görmek istememiştim. Mahkeme salonunda tüm gözlerin üzerimde olacağımı biliyordum. Merakımı ve duygularımı gizlemekte de çok başarılı olamayacaktım.

"Çok iyiyim, Robert," dedim, koridorda göz gezdirerek. "Ekibin nerede? Ben sizin bir toplantı odasında olacağınızı düşünmüştüm."

"Jeremy Mann burada. Müşterimizi bekliyoruz," dedi. Tüm dikkatini yeniden bana yöneltmeden önce bir mesaj daha yazıp gönderdi. "Evet, sen de bu sefer ipek için başvuruda bulunacakmışsın. Öyle duydum."

İyi niyetli bir şekilde homurdandım. Başvuru yapacağımın duyulmasının kariyerime bir zarar vermeyeceğini anlamıştım.

"Arada bir bana ders vereceğini mi söylüyorsun?" diye sordum imalı bir şekilde. Amacım, içlerinden kimsenin ipek alamadığı, önemli bir hukukçu aileden geldiğini hatırlatmak değildi. Öyle dedim çünkü züppe Robert Pascale'in müşteri portföyünün çoğunu kadınlar oluştursa da aslında tutucu bir kadın düşmanı olmasından şüpheleniyordum.

Robert öne doğru eğildi ve omuzuma dokundu.

"Eğer Kraliçe'nin Danışmanı olmak için başvuracaksan Francine, manşetlere düşecek işlerden uzak kalmanı tavsiye

ederim. Bu bir boşanma davası. İki kişinin hayatı. Profesyonel bir gösteri değil,” dedi beni uyarmaya çalışarak.

“Bilirsin ki her zaman dürüst oynarım,” diye cevap verdim. Duvardaki büyük saate baktım. Birazdan David ve Martin burada olurlardı.

Özür dileyerek yanından ayrıldım ve boş bir toplantı odası buldum. Beni nerede bulabileceğini bildirmek için David’e mesaj attım.

Çantamdaki küçük Evian su şişesini çıkardım ve bir yudum içerek odayı inceledim. Merkez Aile Mahkemesinde, Strand’daki tarihin etkilerini hissedebileceğiniz Kraliyet Adalet Mahkemelerinin büyüklüğü yoktu. İçinde bulunduğum soğuk ve çıplak oda, bana belediye okulu hissi veriyordu.

Birkaç dakika sonra arkamdaki kapının açıldığını duydum. David ve Martin içeri girdiler. Sakin kalmayı çok istiyordum ancak Martin’i görünce kalbim deli gibi atmaya başladı. Tek düşünebildiğim, iki gün önce bana attığı mesajdı.

Vücudunun tadını seviyorum.

Masayı tutarak, ellerimin titremesini engelledim. David ve Martin oturdular ve ben de o sabah neler olabileceği, Mali Anlaşmazlık Çözümünü yönetmesi için bir üst mahkemeye gitmeyi nasıl teklif edeceğim, işleri mümkün olduğunca çatışmaya sürüklemekten, açıkça halletmeye çalışacağım hakkında önceden hazırladığım konuşmayı yaptım.

“Jeremy Mann, yanında Richard Sisman’i da getirmiş,” dedim Davide.

Martin, “O kim?” diyerek araya girdi.

Bir yudum su daha içtim. Ellerimin zangır zangır titrediğini fark ettim.

“Richard, Jeremy’nin yardımcı danışmanı.”

Martin kaşlarını çatı.

“Bizim de birini daha tutmamız gerekir miydi?”

Sesinde yargılama ve panik vardı.

“İlk duruşmada bir başkasına ihtiyacın yok.”

“Öyleyse onlar niye getirdiler?”

Martin’in itirazı beni sinirlendirdi. Aslında ne beklediğimi bilmiyordum. Benimle flört etmesini mi ummuştum? Yanımda getirdiğim yeni deri çantam hakkında yorum yapmasını mı bekliyordum?

“Bu ilk duruşmalarda danışmanın bulunması şart değil,” dedim. Nabzım giderek daha da hızlanıyordu.

“Öyleyse siz neden buradasınız? Donna’nın neden iki avukatı var?”

David Gilbert’e bakarken huzursuzlukla sandalyemde kııldandım.

“Oyunlar,” dedim elimden geldiğince otoriter bir sesle. “İlk Duruşmada iki avukat bulunması bir çeşit askeri güç gösterisi gibidir. Rusların silahları ile remi geçit yapması gibi. Ama amaçsız, gereksiz ve pahalıdır. Diğer taraftan, Robert Pascale da başka insanların paralarını harcamakta uzmandır.”

“Belki de başarılı olmasının sebebi budur. Kazanmak için harca.”

“Martin, bize güvenmen gerek.”

Gözlerimiz kenetlendi. Martin’in yüzünde, özür dileyen bir ifade vardı. Hiçbir şeyi kişisel almamam gerektiğini biliyordum. Ancak onun için yapabileceğim her şeyi de yapmaya hazırdım.

“Saat neredeyse on oldu,” dedim dosyalarımı toplayarak. “Gitmeliyiz.”

Sessizlik içinde, daha az resmi işlemler için kullanılan küçük mahkeme salonlarından birine doğru yürüdük.

Hakim çoktan uzun toplantı masasının başındaki yerini almıştı. Jeremy Mann ve yardımcısı da yerlerini almıştı.

Robert ise odanın bir köşesinde mesajlarını kontrol ediyordu. Donna Joy'u hiçbir yerde göremiyordum.

Mann'ın karşısında yer alan bir sandalyeye oturdum. Hem kağıtlarımı hem de düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kalemimi dosyalarımın üstüne, sol tarafı işaret edecek şekilde yatay olarak masaya yerleştirdim. Bir tükenmez kalem ve bir not defteri, dosyanın sağ ve sol taraflarına, çatal ve bıçak gibi yerleştirilmişti.

Odanın içinde küçük mırıldanmalar olmasa tek duyabileceğimiz şey duvardaki saatin tik takları olacaktı.

Saat onu birkaç dakika geçiyordu fakat Bayan Joy hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Bölge Yargıcı Barnaby'e doğru baktım ve göz göze geldik. Emekliliğinin arifesinde eski moda bir yargıçtı. Çabuk sinirlenen ama işini iyi bilen biriydi. Kaşlarının şeklinden, insan ilişkilerinin yıkılması ile ilgili bir davada daha yer almaktan mutsuz olduğunu anlayabiliyordum.

"Hazır mıyız?" diye sordu Bölge Yargıcı Barnaby, en sonunda.

Robert Pascale mutsuz görünüyordu.

"Müşterimi bekliyoruz," diye açıklama yaptı.

Barnaby kalemi ile masaya hafifçe vurdu.

"Ve ne zaman burada olmasını umuyoruz?" dedi imalı bir şekilde.

"Her an gelebilir," dedi Pascale saatine bakarak. "Çıkıp dışarıda beklesem iyi olur. Burayı bulamamış olmalı."

David'in kulağına bir şeyler fısıldayan Martin'e bakmaya cesaret edemiyordum. Öyle fısıltıyla konuşuyorlardı ki ne dediklerini duyamıyordum.

Robert odadan çıktı. Bana çok uzun gelen bir süre daha bekledik. Kapının bir kere daha açıldığını duyduğumda elimde olmadan dönüp baktım. Geç kalmasına rağmen kusursuz ve

soğukkanlı görünen Donna'yı görmeyi bekliyordum. Ancak gelen sadece Pascale'dı. Alışılmadık şekilde endişeliydi.

"Hiçbir iz yok," dedi.

"Aradınız mı?" diye sordu Jeremy Mann.

"Denedim fakat arama doğrudan mesaj kutusuna düşüyor. Onunla dün konuşmuştum ve bugüne odaklanmıştı."

"Belki de trafiğe takılmıştır," dedi Martin, kendi söylediğine inanmayarak.

"Beş dakika daha," dedi Barnaby şaşırtıcı bir şekilde. "Çok yoğun bir dava listem var."

"Bayan Joy olmadan başlamayı teklif ediyorum," dedi David. Onaylamam için bana baktı. O daha konuşmadan ne söylemek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

Robert itiraz etti ama Bölge Hakimi Barnaby elini kaldırdı.

"Peki," dedi ciddi bir şekilde.

"Bu çok utanç vericiydi," dedi Martin. Kırk dakika sonra odadan çıkmıştık.

"Donna'nın orada bulunması gerçekten de şart değildi," dedi David.

Robert ve ekibinin koridorda gözden kaybolmalarını seyrettik.

Martin hâlâ kafasını sallıyordu.

"Donna ile konuşacak mısınız?" diye sordum.

Martin homurdandı. "Ona söyleyeceğim herhangi bir şeyin, onun davranışlarına etki edebileceğini sanmıyorum."

"Davranış mı?"

"Bu tam da ona göre bir davranış."

David daha hoşgörülüydü. "Bir müşterinin duruşmaya gelmemesi ilk defa görülen bir şey değil. Düşündüğünden

daha fazla başımıza geliyor. Belki de Robert, ona bunun sadece basit bir duruşma olduğunu söylemiştir...”

Martin’in ne düşündüğünü anlayabilmek için gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Fakat Martin mutsuz ve kafası karışık görünüyordu.

“Şimdi ne olacak?” Martin tüm dikkatini Davide’ye yöneltmişti. İçimde çok büyük bir hüsrana vardı.

“Burada da gördüğün gibi, bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalışacağız. Şimdi yapmamız gereken şey bilgi toplamak ve Robert ile bağlantı kurmak. Sonra da duruşma günü için tarih belirlenmesini beklemek.”

“Ne zaman olabilir?”

“Şansımız varsa altı ilâ sekiz hafta sonra. Eğer adli muhasebe bizi oyalamazsa.”

“Bana haber verirsiniz. Yarın İsviçre’ye gidiyorum. Çok önceden ayarlanmıştı ve iptal etmek istemiyorum. Sadece bir haftalığına gideceğim.”

Bu konuyu zaten biliyordum. Spitalfields’deki dairede bahsetmişti. O zaman beni başından atmak için uydurduğunu düşünmüştüm.

“Veririz,” dedi David, Martin’in elini sıkarak.

Martin benim elimi de sıkarak bana döndü.

Elimi avcunun içine aldı ve normalden biraz daha uzun süre tuttu. Parmakları benim elimi kavradığında, o parmakların içimde olduklarını hayal ettim. Salı gecesi oldukları yerde. Şimdi de olmalarını istediğim yerde.

“Bir dahaki sefere görüşürüz,” diyebilirdim en sonunda.

Martin başını salladı ve başka bir şey söylemeden dönüp gitti. Uzakta kaybolmasını seyrettim. Öylesine büyülenmişim ki David Gilbert’in benim ve müşterimizin arasında bir kıvılcım veya bir acayiplik olduğunu fark edip etmediğini düşünmedim bile.

“Bir gün paralı insanlar da terbiye alacaklardır,” dedi David, kimsenin bizi duyamayacağı bir yere geldiğimizde.

“Martin mi?” diye sordum panikle.

“Karısı. Çok saygısızcaydı.”

“Belki de hastadır. Ya da günü yanlış anlamıştır.”

“Belki de,” dedi David alaycı bir şekilde.

“Bence bir araştırmacı bulmayı düşünmeliyiz,” dedi bir süre sonra.

“Niye?”

“Geçenlerde bir boşanma davasında çalıştım. Hukuki bakımdan çok da ilginç değildi ama pembe dizi hikayesi gibiydi. O davada da kadın ilk duruşmaya gelmedi. Laubalice davrandığını düşündük. Ancak sonra, kocasına söylemeden LA'ye taşındığını öğrendim. Orada, multimilyoner bir müzik yapımcısıyla aşk yaşıyormuş ve tüm bu süreç boyunca müşterimin işinin yüzde ellisini elinden alarak mahvetmeye çalışıyormuş.”

“Yani Donna Joy’a da güvenmiyorsun.” Sesimdeki keyfin farkındaydım.

“Onun yüzünden nelerle karşılaşacağımızı merak ediyorum,” dedi. “Eğer bir başkası ile görüştüğünü ispatlarsak... Zengin biriyle... Bu, bizim davamıza yardımcı olabilir.”

‘Bize kimin yardım edebileceğini biliyorum,’ diye cevap verdim.

David’in söyleyecek pek bir şeyi kalmamıştı. Çoktan bir sonraki toplantısını, bir diğer müşteriyi düşünmeye başlamıştı. Vedalaştık. Ben lobide, öğlende ki vekâlet tedbir başvurusuna dek nasıl vakit geçireceğimi düşündüm. Ofise dönmemin bir anlamı yoktu. O yüzden Starbucks’a gittim ve bir kahve içerek notlarımı gözden geçirdim.

Pencere kenarında oturdum. iPad'imi çıkardım ve internette gezinmeye başladım. Genelde haberlere ve hava durumuna bakardım ama bugün kendimi *Donna Joy*'un adını yazarken buldum. Araştırma sonunda karşıma çıkan ilk üç sayfada, benim bilmediğim bir şey yoktu. Anca daha derinlere indiğimde, çalıştığı stüdyoyu, çalışmalarını sergilediği galeriyi ve önceki yaz katılmış olduğu bir partiyi buldum. Onun hakkında en çok ipucu veren ise Instagram hesabıydı. Egzotik mekânların sonsuz fotoğrafları, göz kamaştırıcı arkadaşlar ve gülümseyen öz çekimler, benim hayatımın yalnız ve renksiz görünmesine neden olan parıltılı bir dünyaya açılan pencere.

Tableti çantama geri tıktırdım, tuvalette kırmızı rujumu sürdüm ve vekâlet tedbir davama gittim. Paltomu ve çantamı x-ray cihazından geçirdim ve benimle aynı anda gelen, hukuk fakültesinden tanıdığım bir arkadaşımın selamlaştım. Bu davada birlikte çalışacağım hukuk danışmanı geç kalacağını bildiren bir mesaj attığı için fuayede vakit geçirip dava listelerine baktım.

Onu ilk olarak göz ucuyla gördüm. Dikkatimi çeken paltosu olmuştu. Pahalı görünen, cart pembe, rengi yüzünden benim giyemeyeceğim ama yine de hayran kalacağım türden bir paltoydu.

Daha dikkatli bakınca o olduğundan emin oldum. Beklediğimden daha kısaydı. Tıpkı daha önce karşılaştığım cep boy iki ünlü gibi. Saçı daha koyuydu. Koyu sarıdan çok karamel gibi bir renkti. Büyük ve egzotik görünümlü bir çantası vardı. Benim bilmediğim, dokulu bir deridendi. Kertenkele ya da timsah olabilirdi. Çantayı ona Martin'in mi aldığını merak ettim.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Bana baktı. Yüzünün her bir detayını ezberlemeye çalıştım. İnce dudaklar, kalın kaşlar, solgun, pürüzsüz teninde şaşırtıcı

derecede az bir makyaj, kuğu gibi uzun bir boyun, boynunda asılı olan “D” harfli muhteşem altın kolye.

Sıkıntısını gizlemeye gerek duymadan ağzının içinde mırıldandı. “Zamanı geriye alamayacaksan, hayır.”

Ona, bir saat elli iki dakika geç kalmış olduğunu söylemek istedim. Danışmanının çoktan ofisine döndüğünü ve boşanması için çarkların dönmeye başladığını söylemek istedim. Neden bu kadar geç kaldığını sormak istedim. Omuzuna dökülen yumuşak dalgalara bakarak, kocasını etkilemek için kuaföre gidip gitmediğini merak ettim. Yoksa sadece, çok dolu olduğu kesin olan ajandasma o sabahki toplantıyı mı yazmayı unutmuştu?

Bir an hiç kımıldamadan durdum. Kalbim hızla çarpıyordu. Kendimi tanıtmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Ancak dava listelerinin önünde karşılaştığı avukatın, kocasının avukatı çıkmasını garip bir tesadüf olarak göreceğini biliyordum.

“Korkarım size o konuda yardımcı olamayacağım,” diye yanıtladım. Deri çantamı sıkı sıkı tutuyordum.

Bana gülümserken yüzü yumuşadı. Martin Joy’un onda ne gördüğünü kesinlikle anlamıştım. Gömleğimin yakası, boynumu sıkmaya başladı. Temiz hava almak için doğrudan dışarı çıktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

Yedinci Bölüm

Islington'da buluşmayı öneren kişi ben değildim. Martin İsviçre'deyken, beni akşam yemeğine davet eden bir mesaj atmıştı. Ben kabul edince de birkaç dakika içinde Ottolenghi'de yer ayırtmıştı.

Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm. Ottolenghi, Soho'da ya da Chelsea'de değildi. Upper caddesindeydi. Benim evimden bir taş atımı uzaktaydı. Biraz tökezlesek benim evime düşerdik. Buna hazırlanmam gerektiğini biliyordum, istiyordum. Yıllardır bekar olunca, üst düzeyde bakımlı olmuyordunuz. Minicik iç çamaşırlarını, tekrar tekrar yıkanan rahatlıkla değiştiriyordunuz. Bazı şeylerden vazgeçiyordunuz. Genellikle cumartesi sabahları, Stepney'e, Tonybee Hall'de bedava hukuki tavsiyeler vermeye giderdim. Yıllardır burada gönüllü olarak çalışıyordum. Ama o hafta, orayı kaytarıp Hollywood Road'daki Kore güzellik merkezine gitmeye karar verdim. En azından ağda yaptırıp, pürüzsüz olabilirdim. Sonra en sevdiğim şarküteri, La Fromagerie'ye gidip, buzdolabına koymak için krem peynir ve fargolino üzümü aldım. Yatağıma temiz çarşaf serdim. Hatta biraz da olsa lüks otellerdeki kolalı çarşaf lar gibi kokmaları için bir parça lavanta esansı damlattım. Evimi, onun hiç terk etmek istemeyeceği tadına

doymaz bir cennet yapmak istedim. Tam olarak onun hiç gitmemesini istediğimi fark ettim.

Siyah bir elbise ve pembe topuklu ayakkabı giydim. Özellikle beş dakika geç kalacak şekilde evden çıktım. Oyun oynamakta hiç iyi değildim. Bu konuda her zaman kötü olmuştum. Fakat "elde edilmezi oynamak" benim bir ayrıcalığımdı.

Upper caddesi boyunca yürürken, dört ya da beş kişilik gruplar halinde, gürültücü, kahkahalar atan akşam kalabalıklarının içinden geçtim. Derin bir nefes alarak onları içime çekmeye çalıştım. Onların enerjilerinin, umarsızlıklarının birazını hissetmek istedim. Bu gece her şeyin olabileceğine dair bir hissim vardı. Yüzüme bir gülücük kondu. *Her şey.*

Topuklarım asfalta vurarak ve paltom uçuşarak caddenin karşısına geçtim. Acaba gelmiş miydi, beni bekliyor muydu? Yoksa telefonuma gelen bir mesaj, iş ya da rötarlı uçuş hakkında bir özür ve boş bir bar mı bulacaktım? İlk ön görüşmeden sonra Martin Joy'un bir daha benimle iletişim kurmayacağını düşünmüştüm. Ama randevuyu ayarladığımızda, safça çıkıp geliverceğine inanmıştım. Ama şimdi bundan emin değildim. Acaba arayıp, yolda olup olmadığını sormalı mıydım? *Olumlu düşün*, dedim kendime. İyi şeyler de olabilir. Hatta senin için bile.

Ve işte oradaydı: Onu camın ardında görünce kalbim yerinden oynadı. Caddeye arkası dönük bir şekilde, bara yaslanmıştı. Geniş sırtı hareket ediyor, güçlü avuçları havayı kazıyordu. Biriyle konuşuyordu. Yüzümdeki gülücük yok oldu: olamaz; biriyle birlikteydi. Bir çift. Bir an, elim kapının kolunda, hayal kırıklığı ile savaşıyor durdum. Durumu yanlış mı anlamıştım? Bu bir çifte randevu muydu? Ama orada oyalanarak durmaya devam edemezdim. Sonuçta kapı camdandı ve Martin dönünce beni gördü.

Ben içeri girerken “Fran,” dedi sıcacık bir sesle. Elimi tutup beni kendine çekti. Tenlerimiz değdiği anda aramızda bir kıvılcım oluştu. Fakat Martin gözünü bile kırpmadı. Sadece gülümsedi ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle kulağıma fısıldadı: “Seksi.”

“Francine,” dedi diğerlerine dönerek. “Bu Alex, benim iş ortağım ve bu da Sophie, onun karısı.”

“Sadece karısı,” dedi Sophie şüpheli bir şekilde göz kırparak. Bana doğru yaklaşıp elimi sıktı. “Önemli biri değilim.”

Ama etkileyiciydi: sarışın, uzun, lekros⁷ takım kaptanı gibi biraz uzun bacaklı. Tabureden kalktığı zaman benden en az on beş santim uzun duruyordu. Benim boyum topuklularla birlikte ancak bir altmıştı. Fakat kendimi hiç o anki kadar kısa hissetmemiştim.

Gülüyor olmasına rağmen, Alex’in daha temkinli olduğunu sezdim. İnce, dimdik, gri takım elbisesinde tek bir kırışıklık bile yok. Belki de boşanma sürecinden itibaren Martin’in arkadaşlarına tanıştırdığı ilk kadın ben değilim. Ya da Alex hâlâ Donna’ya sadıktı. Arkadaşlardı, öyle değil mi? Taraf tutabilirlerdi.

Rahatsız edici kısa bir duraksama oldu ve Martin boşluğu doldurdu.

“Mesajımı aldın mı?”

“Hangi mesajını?”

“Alex ve Sophie’nin akşam yemeğinde bize katılacakları hakkındaki.”

Kafamı hayır anlamında salladım.

“Uzun kalmayacağız ve söz veriyorum, Alex de uslu duracak,” dedi Sophie. Bana gönül alıcı bir bakış attı.

Arkadaşları masaya doğru giderlerken Martin de telefonunu kontrol etti.

7 Lekros: Hokey benzeri bir top oyunu

“Gönderilmemiş. Mesaj gitmemiş.”

Bir özür işareti olarak parmaklarıma dokundu. Sıcaklığını tenimde hissettim.

“Sorun değil. Arkadaşlarıyla tanışmak isterim,” dedim. Fakat sesimin ne kadar ikna edici olduğunu merak ediyordum.

Masamıza oturduk ve Martin iki şişe portakal şarabı ile birkaç başlangıç siparişi verdi. Her şey öyle iyi seçilmişti ki onun buraya daha önceden birçok kez geldiğini anladım.

“Kayak yapıyorsun, öyle mi?” dedim. En baştan beri devam eden havadan sudan sohbe katılmam gerektiğinin farkındaydım. Sophie ve Alex’in bizim ilişkimiz hakkında ne bildiklerini biliyordum. Ama ben, bunun bir randevu olduğuna dair Martin’den bir işaret aldıysam, onlar da bunun bir randevu olduğunu bilmeliydiler. Dikkatli olmaya ve sohbeti üstü kapalı ve belirsiz sürdürmeye karar verdim.

“Heli-kayak,” diyerek Martin başını salladı.

“Spitalfields’in özel Milk Tray Man⁸’i,” diyerek şaka yaptı Alex.

“Çok harikadır. Hiç denedin mi?” diye sordu Sophie. Hayatını kayak pistlerinde geçirmiş bir kişinin öz güvenine sahipti.

“Elimde sıcak çikolata ve pastayla en aşağıda daha mutlu olurum,” dedim. Karlı yamaçlardan aşağı kaymak ile ilgili tek deneyimimin, çocukluğumda parkta kızakla kaymak olduğunu itiraf etmek istemedim. İsviçre’ye kiminle gittiğini öğrenmek için can atmama rağmen onu sorguya çekmemek için kendimi tutmam zor oldu. Kimse heli-kayak yapmaya tek başına gitmezdi, öyle değil mi?

“Demek Martin ile birlikte çalışıyorsunuz?” diye sordum. Restoranın arka tarafında kalan bir masada oturuyorduk.

Alex onayladı fakat Sophie dudaklarını bükerek hayır anlamında kafasını salladı. “Ben değil. Artık çalışmıyorum. Sen herkesten daha iyi bilirsin ki birlikte çalışmak, ev hayatına her zaman mutluluk getirmez. İlk başlarda denedik. Ama sonunda birbirimizi boğazlamak istemeye başlayınca ben geri çekildim ve daha çok...” dudaklarını emdi, “akıl veren rolüne geçtim.”

“Yani ikimize de ne yapacağımızı o söylüyor,” diyerek gülümsedi Martin.

“Beni dırdırcı gibi göstermeyi seviyor,” dedi Sophie. “Ama diyebilirim ki bir kadının detaycı gözleri olmazsa, uzun yıllar önce karanlığa mahkum olabilirdik.”

Alex onun elini tuttu ve öptü.

“İşte ödülün, sevgilim.”

Sophie, Alex’in yanağını gıdıkladı. Bir an kıskançlık hissettim. Büyük ihtimalle... en azından on yıldır evliydim ve Sophie’nin kocasına hâlâ aşık olduğu çok belliydi.

Yavaş yavaş rahatlamaya ve sadece eski arkadaşların birbirlerine yapacakları türden şakalaşmalarını seyrederek eğlendim. Martin son seyahatini hakkında nutuk atarken Sophie de bana Alex ile birlikte Courcheval’de yaptıkları felaket kayak tatilini anlattı. Kar yağışı olmayınca, otel cehennemin yedinci halkası gibi olmuş, Rus turistler kendilerini göstermekten başka bir şey yapamamışlardı. “Bundan daha fazla kürk gördüğüm tek yer San Diego Hayvanat Bahçesiydi,” diyerek güldü.

“Peki siz hepiniz ne zaman tanıştınız?” diye sordum. Aralarındaki sıkı bağa imrenmiştim.

“Üniversite,” dedi Alex.

“Ekonomi Topluluğu.”

“New York gezisiydi, öyle değil mi? Wall Street’e. East Village’daki berbat otelde oda arkadaşıldık.”

“Ben kendimi çöpçatan diye adlandırmayı seviyorum,” dedi Sophie. “Anlaşacaklarını biliyordum, bu yüzden aralarını yaptım.”

“Ekonomi Topluluğunun bakanı olacağını düşünmüştüm ama o Cilla Black olmayı tercih etti.”

“Suçluyum,” dedi Sophie, elini kaldırarak.

Sohbet, içimi dolduran portakal kokulu leziz beyaz şarapla birlikte akıp gitti. Martin’in, arkadaşlarını da randevumuza getirdiğine memnun olmaya başladım. Modern, gösterişli restoran, Alex’in zekası, Sophie’nin bilgisi: tüm bunlar şık ve metropolitan bir karışım oluşturunuyordu ve ben de bunun bir parçası olmak için can atıyordum. Diğer masalardaki çiftlerin bize hayranlıkla baktıklarını görebiliyordum. Güzel, sofistike ve kentli insanlardık ve ilk defa ben de onlardan biriydim. Tam da Londra’nın kalbinin attığı yerde.

“Sen bize kendini anlatmadın,” dedi Sophie. Öncesinde, garsona hangi tatlıyı istediğini söylemişti. “Bir başka hayatta, boşanma avukatı olmayı isterdim. Süt sektöründen birkaç şirket beni gözlerine kestirdi ama bana fazlasıyla sıkıcı geldi. Diğer taraftan aile hukuku, heyecan verici olmalı.”

“Bazen heyecan verici oluyor,” dedim dürüstçe. “Genelde zor ve duygusal. İş boşanmaya gelince, duygular baskın geliyor. İnsanlar, karşı tarafın kazanmasını istemedikleri için küçücük şeyleri tartışmak için uzun saatler harcarlar. Geçenlerde, bir çaydanlığı kimin alacağına karar vermek için altı ay boyunca tartışan kalın kafalı bir çiftle uğraştım.”

“Çaydanlık mı?” dedi Alex.

Başımı salladım. “Oldukça güzel bir çaydanlık. Ama ancak yüz pound eder. Balayında satın almışlar. İkisi de birbirlerinden kurtulmak için Kensington evlerindeki eşyaların tümünü vermeye hazırdılar.”

Hepsi birlikte güldüler. Ama sanki bir büyü bozuluyormuş gibi garip bir an oldu. Herkes benim kim olduğumu ve Martin ile nasıl tanıştığımı hatırlatan bir an.

“Aslında Fran, sana bir şey sormak istiyorum. Profesyonel bir soru...”

“Bilmem gereken bir şey mi var, sevgilim?” dedi Alex. Gözlerini komik bir şekilde açarak. Ama Sophie onu duymazdan geldi.

“Hepimizin bildiği gibi Martin boşanıyor ve hepimiz merak ediyoruz...”

“Kendimizi yiyip bitiriyoruz, aslında,” dedi Alex.

“İş nasıl etkilenecek?” diye sordu Sophie. “Donna bizi ele geçirebilir mi? Yani, biz hep arkadaşlık ama senin de söylediğin gibi iş mahkemeye gelince insanlar saçma şeyler yapabiliyorlar.”

Çevreme baktım. Kendimi korunmasız ve tuzığa düşmüş hissettim. Bunun bir randevu olduğunu düşünmüştüm fakat buraya, gerçeği bulma operasyonunun bir parçası olarak getirilmiş gibi görünüyordum.

“Donna’nın gelecekteki kazançlar için Martin’in peşine düşeceğinden endişeliyiz.”

Martin’e baktım. “Bunun için savaşıcağız, tabii ki,” dedim, kadehimin sapını sıkarak.

“Yani?” diye üstüme geldi Sophie.

“Boşanmanın bazı kurumsal sonuçları olabileceği doğru. Ama Gassler Ortaklığı borsada işlem görmüyor. Bu yüzden etkinin sınırlı olmasını umuyorum. Yine de temkinli olmak için uzmanlığı olumsuz etkileri silmek olan bir halkla ilişkiler uzmanı ile çalışılmasını tavsiye ediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse bunun çok gerekli olacağını düşünmüyorum.”

Martin’e baktım. Bana rahatlatıcı bir şekilde gülümsedi. Yaptığım değerlendirmenin, Sophie ve Alex’in duymak istedikleri şey olduğunu biliyordum.

“Boşanmadan bahsetmişken, Mungo Davis’i duydunuz mu?” dedi Alex. “Karısını yatakta şoförleri ile yakalamış. Kadın ne demiş biliyor musunuz?”

Mungo Davis’in karısının ne dediğini duyamadım çünkü özür dileyerek masadan kalktım ve tuvalete gittim.

Tuvalete girince her iki elimi de lavabonun yanına koyarak derin bir nefes aldım. Aynadaki yansımama bakınca, mutlu olmak için ne yapmam gerektiğini düşündüm. Martin Joy’dan hoşlanıyordum. Onun da benden hoşlandığını düşünmüştüm ama anlaşılan olanları yanlış anlamıştım.

Çantamdan rujumu aldım ve dikkatlice sürdüm. Tepedeki lambalar, beni olduğumdan daha solgun gösteriyorlardı. Ellerimle yanaklarıma dokundum.

Bunu yapabilirsin, dedim kendi kendime. İçeri gitmek için kendimi hazırladım. Haysiyetini koru.

Geri geldiğimde, Martin hesabı ödüyor, Sophie paltosunu giyyordu.

“Davetsiz misafirler gidiyorlar,” diyerek gülümsedi.

“Dışarıda görüşürüz,” dedi Martin.

Vedalaşırken, kaldırımda beceriksizce durdum. Sophie ve Alex taksiye binerek gittiklerinde, ben de eve yürümeye hazırlanarak paltoma iyice sarındım.

“Harikaydı,” dedim zorla. “Gerçekten çok eğlenceliler.”

“Çok üzgünüm,” dedi Martin, kıvranarak.

Omuzlarımın gevşediğini hissettim.

“Alex beni İsviçre’deyken aradı. Benim boşanmam yüzünden gergin hissediyordu ve kendi avukatını tutmaktan bahsediyordu. Seninle görüştüğümü söylediğimde, onlar da gelmek istediler. Üç saat kalacaklarını düşünememiştim.”

Omuzlarımı silktim ve gülümsedim. Hassas olmak ve ne yapacağımızı söylemek istemedim.

“Gece daha bitmedi,” dedi Martin. Siyah kirpiklerinin altından bana baktı.

Her ne kadar sakın görünmeye çalışsam da kalbim hızlanmaya başladı.

“Aklında ne var?” diye sordum.

“Sen bu civarda oturmuyor musun?” dedi, bir adım daha yaklaşarak.

“Beni eve bırakmak istiyorsan hemen yakında,” dedim.

Koluma girdiği anda tüm vücudum gevşedi.

“Doğru muydu?” diye sordum, bir süre sonra. “Sophie’nin, Alex ile senin aranızı yaptığı ile ilgili hikaye.”

“Geziyi o organize etti, odaları o ayırttı, yani sanırım öyle. Sophie’ye çok şey borçluyum. Benim New York’a gidebilmem için bir burs bile ayarladı. Yoksa ben o gezinin ücretini karşılayamazdım.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Martin, benzer geçmişlere sahip olduğumuz hakkında ipuçları vermişti ama ben bunun, lafın gelişi olduğunu düşünmüştüm.

“Anne ve babam, ben beş yaşındayken öldüler. Beni, büyükbabam ve büyükbabam büyüttüler. Eğitime değer verirlerdi. Okulda, üniversitede beni desteklemek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ancak başka şeyler yapmak için fazla param yoktu.”

Martin sanki bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi gözerini karşıya dikti.

“Bana İsviçre’yi anlatsana,” dedim yürürken. Paltomun kolundan, vücuduma geçen sıcaklığın keyfini çıkarıyordum.

“Verbier’deydik.”

Bir keresinde Tom Briscoe'nun, ofiste Verbier'den bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum; zihnimde, seksi sosyetik kadınların kayak ve kötülük yuvası gibi canlanıyordu. Elimde olmadan, Martin ve bir grup sarışın İsviçre kızını açık hava jakuzisinde hayal ediyordum. Her şey bir yana, *biz* kelimesini kullanmasından hiç hoşlanmamıştım.

"İlk önce Cenevre'de bazı toplantılara katıldım. Ama sonra birkaç gün yamaçlara gidecek fırsat buldum. Tüm bunlardan uzaklaşmak iyi geldi."

"Teşekkürler," diyerek güldüm.

Martin durdu ve beni kendine çevirdi. "Öyle demek istemedim," dedi. Sesinde öyle bir yoğunluk vardı ki vücudum karıncalandı.

"Peki sen söyle, sen neler yaptın?"

"Çalıştım. Yazdım." Omzumu silktilim.

"Dişi John Grisham, öyle mi?"

"Tam olarak değil," diyerek gülümsedim. "Makale yazdım: Lahey sözleşmesi dışındaki ülkeleri de kapsayan dış tehcir arabuluculuğu."

"Şezlongda okumak için harika bir seçim," diyerek güldü.

"Biliyorum, biliyorum." Ellerimi havaya kaldırdım, "Bu, benim ipek başvuru için. Eğer yayınlanmış bir şeylerin varsa, bu çok daha iyi görünür."

"Kafana koyduğun her şeyi yapabileceğini düşünüyorum. Aslında, yapabileceğinden eminim. Belki daha sonra ben de okuyabilirim."

Sesinde bir sıcaklık vardı. Benimle, sadece eve bırakmak için yürümediğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Fakat ipek başvurusundan bahsetmek, onun bir müşteri olduğunu hatırlatan uzaktan gelen, ince bir ses gibi bende endişe yarattı. Bu yüzden yürüyüşümü yavaşlatarak sohbeti daha genel konulara çekmeye çalıştım.

“Yazar olmak istemiştim,” dedim. “Küçükken, evimiz bana dar geldiğinde, kütüphaneye gider, kitapların arasında kaybolurdum. Kelimeleri hep çok sevdim. Kelimelerin bizi güldürmelerini ya da ağlatmalarını, canınızı acıtmalarını, yardım etmelerini, bizi bir yerden alıp tamamen farklı bir yere götürmelerini sevdim. Her zaman, kelimelerin sihirli olduğunu düşünmüşümdür.”

Kafamı kaldırdığımda, Martin’in bana, sanki dünyanın en ilginç insanıymışım gibi baktığını gördüm.

“Peki seni hukukçu yapan şey nedir?”

Omzumu silktim. “Accrington’da, sıra evlerde büyüdüm. Kötü bir belediye okuluna gittim. Hayatını kazanabilen bir yazar olmayı bırak, çevremde başarılı olan tek bir kişi bile yoktu. Bunu yerine suç, biten evlilikler ve geri alınan evler gördüm. Bu işten tek kârlı çıkanların avukatlar olduğunu fark ettim. Sen kazan ya da kaybet, avukatlar daima kazanır.”

“Yani kelimeleri artık dava ve para kazanmak için kullanıyorsun.”

“Sanırım, evet. Bu çok mu bencilce?”

Martin güldü. “Yanlış adama soruyorsun. Benim göğsümde -kapitalist- dövmesi var.”

Bana baktı. Bu kez ciddiye. “Ama para kazanmak kolaydır. Savaşı kazanmak için diğerlerinin zırhında minicik delikler bulabilen senin gibi insanlar önünde saygıyla eğiliyorum. Ben, zihinsel olarak bu kadar becerikli olduğumdan emin değilim.”

“Bu konuda şüphelerim var,” dedim.

Martin Joy hakkında elime geçirebildiğim hemen hemen her şeyi okuduğumu söylemek istemedim. Ağıma takılan ticari gazetelerdeki genel kanıya göre Martin bir dehaydı. Kendi neslinin en akıllı finansal zekası olarak görülüyordu. Onun bu kadar alçak gönüllü olmasını seviyordum.

Yürüdükçe, hayatımız hakkındaki sırlarımızı paylaştık. Her ikimizin de izlemek istediği ancak meşgul olduğu için izleyemediği DVD setlerinden bahsettik, şehrin en sevdiğimiz köşelerini açıkladık: Postman Parkı, Bond Caddesindeki Roosevelt ve Churchill heykelleri, mükemmel kırmızı şarapları nedeniyle Clerkenwell'deki Bleeding Heart Restoranı. Onunla bu kadar rahat konuşuyor olabilmeyi seviyordum. Bu kadar çok ortak noktamız olmasını seviyordum. Martin de bir zamanlar Islington'da, benim Highbury Fields'deki evimden birkaç cadde ötede yaşamıştı. Ben daha oraya taşınmadan önce Spitalfields'e gitmiş olsa da yaşantılarımızın aynı rutinleri ve ritimleri paylaşmış olduğu fikri bana gizli bir heyecan veriyordu.

"Hadi," dedim. Elini tutarak onu ara caddelerden birine yönelttim. "Evim bu tarafta."

Parmaklarımı biraz daha sıktı ve ben, etrafımda olup biten her şey hakkında tüm duyularımı kaybettim. Kendi küçük baloncuğumuzun içine çekilip kaplanmıştım.

Bir an, gençlik günlerimi, yeni ve heyecan verici biriyle tanıştığım o garip anları hatırladım. Seks ve aşk arayan, barlardan ya da gece kulüplerinden bir erkek veya kızla çıkan, partilere ya da batakhanelere takılan, geceyi uzatmak isteyen, büyüü bozmak istemeyen diğer gençlerden farklı değildim.

Ama bu gece tam bir yetişkindim. Bu gece doğrudan eve gidiyorduk ve her ikimiz de gecenin nasıl biteceğini biliyorduk.

"Donna benimle buluşmak istiyor," dedi Martin aniden. "Salı günü."

Kalbim yeniden sıkıştı. Tam o anda, bu adamdan ne kadar hoşlandığımın farkına vardım. Kendimi muhtaç hissetmek istemiyordum fakat öyleydim. İhtiyacım olan şey de Martin'di.

"İlk ön görüşmeyi kaçırdığı için özür mü dilemek istiyor?" dedim, uzaklara bakarak.

"Sanırım sadece konuşmak istiyor."

“Bana fikrimi mi soruyorsun yoksa gitmeye karar verdin mi?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Kalbim iyice hızlanmaya başladı. Alçalan kara bulutlar gibi, siyah gökyüzünde tepemde sallanan Demokles’in kılıcını hissedebiliyordum.

“Bence gitmelisin,” dedim. Başka bir cevap olmadığını biliyordum.

“Bende öyle düşünmüştüm” dedi, elimi biraz daha sıkarak. “Çabalamak ve duruşmadan kaçınmak en iyisidir demiştin, öyle değil mi? Çabalamak ve durulmak en iyisi.”

“Konuşmak, evet, ama her şeyi kabul etme.”

“Sadece konuşacağız, Fran. Ne söyleyeceğini duymak istiyorum. Etrafımızda avukatlar olmadan. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum...”

Bunu gülümseyerek söylemişti fakat daha çok bir kınama gibiydi. *Etrafımızda avukatlar olmadan*. Ben olmadan.

“Nasıl bitti, Martin?” diye sordum. Kendime hakim olamadan, kelimeler ağzımdan döküldü. “Yani, neler oldu?”

Martin bana baktı. Yaşananları bana anlatmanın iyi bir fikir olup olmadığını değerlendirdiği belliydi.

“Hong Kong’a gitmiştim,” dedi sonunda. “İş için. İki gün erken döndüm ve Donna yoktu. Öylece ortadan kaybolmuştu. Bu yüzden duruşma günü de ortadan kaybolunca hiç şaşırmadım. Bu, Donna için *modus operandi*⁹. Sonunda onun izini New York’ta bulmuştum: 47.000 \$’lık kredi kartı ekstresi sayesinde. Bana haber vermek aklına bile gelmemişti. Beni asla düşünmezdi. Ben bir şahsiyet ya da eş değildim. Sadece tedarikçiymdim,” dedi. Sesi çok sertti.

“Ve sen de buna içerledin mi?”

9 Modus Operandi: Alışkanlığı tanımlayan Latince bir deyim. Kriminolojide, ‘vakanın oluş şekli’, ‘failin yöntemi’ anlamında kullanılır.

Hayır anlamında kafasını salladı. "O sırada değil. O an, onu özlemediğimi fark ettim. Evde, karanlığın içinde oturup, sessizliği dinlediğimi ve tek başına kalmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. *Böyle olmasını istiyorum*, diye düşünmüştüm."

"Bir münzevi ile mi çıkıyorum," dedim, gergin bir şekilde gülerek.

Durdu ve bana baktı. "Ben sadece, son kullanma tarihi çoktan geçmiş bir evlilikten kurtulmak isteyen biriyim. New York'tan döndüğünde, ona boşanmak istediğimi söyledim."

"Ama ilk önce o dava açtı," diye belirttim. Dava dosyalarını ezbere biliyordum. Boşanma dilekçesini ilk Donna'nın verdiğini biliyordum.

"Bunun için elinden geleni yaptı," diye cevap verdi. Harekete geçmekte yavaş kaldığı için kendine kızdığı belliydi.

"Ve işte geldik," dedim.

"Ve işte geldik," diye tekrar etti.

19 numaralı otobüs, benim otobüsüm, bir uyarı işareti gibi kırmızı ışık yakarak birkaç metre ötemizde durdu. Otobüsten bir grup insan soğuk nedeniyle paltolarının düğmelerini ilikleyerek indiler. İçlerinden birini tanıdığım anda bir sarsıntı hissettim. Pete.

Kahretsin.

İçgüdüsel olarak Martin'in elini bıraktım.

"Merhaba," Pete önce Martin'e, daha sonra da bana baktı.

"Merhaba, Pete," dedim kibarca. Pete'in dudaklarının benim boynumu yaladığı, onu gördüğüm son anı düşünmemeye çalıştım.

"Dışarıya mı çıkmıştın?"

"Sadece Ottolenghi'de takıldık."

"Takıldınız ha?" diye tekrar etti. Soru soran gözlerle Martin'e bakıyordu.

“Ah Martin... Bu Pete Carroll, benim komşum.”

“Martin Joy,” dedi elini uzatarak. Pete ellerini sıcak ceplerinde sıkı sıkı tutmaya devam etti.

“Pete, Imperial’de. Doktora yapıyor,” dedim. İçinde bulunduğumuz acayip durumdan kurtulmaya çalışıyordum.

“Etkileyici,” dedi Martin. “Ne hakkında?”

“Makine zekası.”

“Ah, ben de fin-tech¹⁰ işindeyim. Doktoran bitince konuşalım.”

Martin bir an tereddüt etti. Onun kartvizitini vereceğini düşünmüştüm. Ama vermeyince rahatladım. Belki de Pete, onun adını unuturdu. Gerçi kendimi kandırdığımı biliyordum.

“Güzel, ben süt alacaktım,” dedi Pete ve mahalle bakkalına yöneldi.

“Görüşürüz,” dedim, elimden geldiğince sıradan bir şekilde.

Pete bakkala girince, “Bence senden hoşlanıyor,” diye fısıldadı Martin.

“Kıskandın mı?”

“Biraz. Çünkü ben de senden hoşlanıyorum.”

Evimin kapısının önündeydik. Bunun, ona Donna hakkındaki hislerimi söylemek için bir fırsat olduğunu biliyordum. Buluşmalarını kıskandığımı ve bu yüzden üzüldüğümü söylemek için. Ama evimin kapısının eşiğindeydik. Yakındık, çok yakındık. Bu geceyi tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordum. Bu da susmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Güzel bir gece geçirdim,” dedim sonunda.

“Henüz bitmedi,” diyerek gülümsedi ve ben anahtarı çevirince, kapıyı iterek açtı.

10 Fin-tech: Finans teknolojisi

Sekizinci Bölüm

Clare Everett ile tanışıklığımız çok önceye dayanıyordu. Manchester Millets'den satın aldığım elli litrelik sırt çantama tıktırdığım tüm mal varlığımla Accrington'dan Birmingham'a seyahat ettiğim gün tanışmıştık.

Üniversite yurdunda, benim yanımdaki odaya yerleştirilmişti ve o ana kadar tanıdığım herkesten çok farklıydı; atı ve arabası olan bir Home Counties¹¹ güzeliydi ve yatılı okula gitmişti. Bizimki, coğrafya ve uygunluk bakımından geçici bir arkadaşlık olmalıydı, yurttan bizim katımıza yerleşen, daha fazla ortak noktalarımızın olduğu insanlar geldikçe yok olmalıydı. Clare, o günlerde biraz kokoştı ama onun sadeleşip havalı olmasına yardımcı olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Christmas geldiğinde, Clare Next elbisesini, kot pantolon ve Doc Martens ayakkabılarla değiştirdi. Clare de kendi açısından benim orta sınıfa ayak uydurmama yardım etmişti. Farklılıklarımıza ve benzersiz başlangıcımıza rağmen arkadaşlığımız gelişti ve öyle de devam etti. On yıl önce, üniversitedeki sevgilisi Dominik ile evlenmesi de bunu değiştirmede.

Clare, Ham Yard otelinin barında, bar taburesine yerleşti ve çerez tepsisine daldı. Genellikle böyle yerlere gelmezdim ve her ne kadar en doğru yerlerde beni kurtaran yeni elbisemi

11 Home Counties: Londra'yı çevreleyen idari bölgelere verilen genel ad.

giymiş olsam da kendimi buraya ait hissetmiyordum. Diğer taraftan Clare gösterişini kaybetmemiş ve şık bir deri eldivenin içine tam olarak uyan ince bir el gibi bu sofistike ortama uyum sağlamıştı. Aslında bu gece, onun bir Hitchcock Sarışını gibi göründüğünü düşünüyordum. Nereye gittiğimiz ve kiminle buluşacağımız hakkında birdenbire beni endişelendirmeye başlayan, tam bir Hitchcock Sarışını.

“Açlıktan ölüyorum. Bir şeyler yemeye gitmeliydik. Sence hâlâ zamanımız var mı?” dedi, orta uzunluktaki saçlarını, bir omzunun üzerinden savurarak.

“Parti yedi buçukta başlıyor ve saat yediyi yirmi geçiyor,” dedim, gitmek için sabırsızlanarak.

“Öyleyse gittiğimiz bu parti hakkında bana fazla bilgi ver.”

“Bir sergi açılışı.”

Martin’in verdiği biletleri çantamdan çıkarttım ve ona uzattım.

“Sanat,” dedi cilveli bir şekilde bana bakarak. “Eser toplamaya mı başladın?”

“Hayır. Bana bilet verdiler, hepsi bu.”

Sanki uzağı göremiyormuş gibi burnunun dibinde tutarak, “Delauney Galerisi,” diye okudu. “Helen North. Adını hiç duymamıştım. Ama Delauney’de sergisi varsa mutlaka çok iyidir.”

Neşeyle bana baktı.

“En azından orada ilginç erkekler vardır. Geçen gün biri bana sanat eseri toplamanın, golfün yerini aldığını söylemişti.”

“Golfün yerini bisikletin aldığını düşünüyordum.”

Clare güldü. “Her neyse. Dışarıya artık biraz daha fazla çıktığın için memnunum. Bu arada, Dom’un restoranın açılışına geleceğini umuyorum. Senin için tanıdığımız tüm bekar erkekleri çağırıyorum.”

İçkimi bitirdim ve ona baktım. Clare, her şeyi anlatabileceğim tek insandı. Benim bütün hikâyelerimi, karanlık taraflarımı bilirdi. Sadece arkadaşım olduğu için değil, aynı zamanda bir psikolog olarak işi olduğu için.

“Gerçek şu ki, seni bu akşam çağırmanın nedeni bu,” dedim çekinerek.

“Gelmeyecek misin?”

“Tabii ki Dom’un açılışına geleceğim. Ben bu gecedен bahsediyorum. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum.”

Clare, atkuyruğunu çekti. “Ben evli bir kadını, tatlım.”

“Ben,” diye başladım dikkatlice. “Ben biriyle tanıştım ve biraz sonra burada olacak.”

Arkadaşım aniden canlandı. Mutlu evlilikleri olan kişilerde işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Sahadaki müstehcen hayat öyküleri ve dedikodular için, hâlâ o “birini” aramadıkları için ne kadar mutlu olduklarını hatırlattıklarından bekar arkadaşlarına güvenirdi. Bu konuda onları hayal kırıklığına uğratiyordum çünkü özel hayatımı kimseyle paylaşmıyordum ama işte şimdi bir şeyler sunuyordum.

“Kahretsin,” dedi bir süre sonra.

“O kadar da şaşırtıcı değil,” diyerek gülümsedim, kokteyli bitirirken.

En sorgulayıcı psikoterapist bakışlarıyla gözlerini bana dikti.

“Peki kim bu?”

“Adı Martin,” dedim belli belirsiz bir şekilde.

“Güzel, sağlam bir isim. Nerede tanıştınız? Ne kadar zamandır görüşüyorsunuz? Ne iş yapıyor?”

“Bundan nefret ediyorum,” elimi sallayarak göz kırptım. “Beklentilerin nedir demenin kısa yolu bu.” demenin kısa yolu

bu.'

"Çok haklısın. Onu yargılıyorum. Mutlaka benim en iyi arkadaşıma yaraşıyordur. Sanıyorum bu yüzden onunla tanışmamı istedin."

"Altı haftadır görüşüyoruz. Finans alanında çalışıyor," dedim. Nerede tanıştığımız ile ilgili soruyu duymazlıktan geldim.

"Ah, Fran. Bankacı olmasın," omuzlarını düşürerek içini çekti. "Oysa çok umut verici görünüyordu."

Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum. Bu yüzden ufak dokunuşlarla ilerlemeye karar verdim.

"Bankacılara yüklenmek çok bilindik bir davranış."

"Bunun kazandıkları parayla ilgisi yok. Bankacılar, psikopatlarla çok fazla ortak özellik paylaşırlar," dedi, bacak bacak üstüne atarak. "Empati yoksunluğu, büyük ego, sıklıkla çekici. Bankacılar, CEO'lar ve psikiyatristlerde, psikopatlığın en üst seviyesini görebilirsin."

"Erkek arkadaşımın bir psikopat olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" dedim, gülmeye çalışarak.

"Bu zengin alfa erkeğine karşı dikkatli ol, demeye çalışıyorum."

"Neyse, bankacıdan çok bir iş adamı diyebiliriz. Pazar tahminleri yapan bir çeşit fona sahip."

Clare gülmeye başladı. "Yani bir finans şirketinin CEO'su. Çifte sorun."

Üste çıkmasına izin vermeyecektim.

"Benim bir sorunum olduğunu, işim yüzünden ilişkilerden kaçındığımı söylüyorsun fakat sen de en az benim kadar kötüsün. İnsanlara psikanaliz yapıyorsun ve senin haksız

olduğunu kanıtlamalarına fırsat bile vermeden onları yargılıyorsun.”

“Tamam.” Gülümsedi. ‘Her neyse, suçlanacak biri varsa o da sensin.’

“Ben mi?” Çantamı alırken kaşlarımı çattım.

“Benim deli doktoru olmamın sebebi sensin,” dedi Clare ve bardan çıktık.

Dokuzuncu Bölüm

Galeri, Mayfair'de göz korkutucu, ince ve uzun bir binaydı. Geniş aynalı camlar, dışarıda dizilmiş pahalı görünümlü arabaların üzerine gümüş beyaz ışıklar yansıtıyordu. İçeri girmek için kuyruğa girmiş olan topluluktaki insanlar suratsız görünüyordular. Ama ben, geldiğim için memnundum.

Clare tüm yol boyunca Martin hakkında bir sürü sormuştu. Onun içinde bulunduğu durum ve özellikle nasıl tanıştığımız hakkında her şeyi ortaya dökmek istememiştim. Güzel şeylerin gizli kalmasını istemiştim, yatakta geçirdiğimiz hafta sonlarını, seyrettiğimiz DVD film setlerini ve atıştırmalıkları ya da Lulworth Cove'a gidip, uçurumun kenarına oturup zümrüt yeşilinden tavus kuşu mavisine doğru değişen gel-git renklerini seyrettiğimiz Pazar gezintisini. Ayrıca Clare'e, boşanmalarını 'konuşmak' için Martin'in Donna ile buluşmaya gittiği gece ne kadar üzüldüğümü söylemek istememiştim. O akşam, işten sonra spor salonuna nasıl gittiğimi, buluştukları gerçeğini aklımdan çıkarmak için nasıl fiziksel sınırlarımı zorladığımı, ağırlıklar kaldırdığımı, vücudumun her gözeneginden terler damlayana dek koştuğumu anlatmak istememiştim. Tüm bunların, beni onu aramaktan alıkoymadığını, aramalar doğrudan sesli mesaj kutusuna düşse de üç kere aradığımı veya

eve gidip, iki şişe şarap içerek ertesi sabah tuvalette kusarak uyandığımı anlatmadım. Ona bunların hiçbirini söylemedim çünkü her ne kadar Martin Joy'a aşık olduğumun farkında olsam da bazen bana hissettirdiklerini sevmiyordum. Aciz, akıntıya kapılmış ve duygularını kontrol edemeyen, eskiden olduğum kişi, başka bir hayatta.

"Peki, burada mı?" diye fısıldadı Clare, garsondan bir kadeh şampanya alırken. Kadife ipi geçtikten sonra kendimizi, uzun topuklu ve makosenli şık insanların 'eğlenceli' buldukları karlamalara bir yıllık maaşlarını verdikleri paralel bir dünyada bulduk. Günün sanatçısı, Helen North'tu. Çıplak yaşlı insanların, devasa monokrom fotoğraflarını boyamıştı. Daha sonra bu fotoğrafları, siyah ve beyaz kalın boya vuruşlarıyla kaplamıştı. İç karartıcı olduklarını düşündüm ama tabii benim burada bulunma nedenim sanat değildi.

Tasarım elbiseler ve Savile Row blazerların yanından geçerken, Martin bir tarafa kimseyi tanıyamamıştım. Fakat ben onu aramıyordum, Donna'yı arıyordum. Destansı ve muhteşem bir şekilde içeri gireceğinden korkuyordum. Ne de olsa sanat dünyası Donna'nın alanına giriyordu. Yanında bir gizemli konuk ile birlikte Martin'in davetli olduğunu duymamış olsa bile böyle verimli bir açılış gecesine, saklandığı taşın altından çıkıp gelme ihtimali çok yüksekti. Kendime kızdım. Donna'dan nefret ederek kendimi alçaltmayacağıma kendi kendime söz vermiştim: Ne kadar cezbedici olsa da. Bir boşanma avukatıysanız, ilişkileri tek taraflı görebilirdiniz. Bir kız arkadaş olarak daha da taraflı olurdunuz. Donna'yı umarsız, bencil ve kötü niyetli görmek istiyordum. Fakat işler hiç bu kadar basit olmazdı, öyle değil mi? Martin beni ne kadar mutlu ederse etsin, tamamen suçsuz olamazdı. Hangimiz öyleydik ki?

Clare, aklımı okurmuş gibi koluma dokundu.

"İyi misin?"

“Evet, iyiyim. Sadece Martin ile tanışacağınız için biraz gerginim sanırım.”

“Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Hoş biri,” dedim yapmacık bir neşeyle.

“Peki neden benim üçüncü kişi olarak burada olmamı istedin?”

Ona baktım.

“Çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın ve senin de ondan hoşlanman benim için önemli.”

Clare başını salladı. “Tamam, ama bana ne zaman sıvışmam gerektiğini söyle. Sanırım eve onunla gideceksindir.”

“Kızarmısın?”

“Kızmam. Çantanda temiz iç çamaşırı ve diş fırçası vardır herhalde.”

“Onun evinde bir diş fırçam var.”

Clare tek kaşını kaldırdı. “Parmağına takılan bir yüzük gibi değil ama yine de bir başlangıç.”

“Şey, onun teknik olarak hâlâ evli olduğunu düşünürsek öyle de diyebiliriz.” Clare’in tepkisini izlemek için kendimi zorladım. Ne şaşırmıştı ne de onaylamamıştı. Sadece kafası karışmıştı.

“Evli mi?”

“Ayrı yaşıyorlar. Altı aydır.”

“En azından müşterin değil,” dedi kaşları kalkık bir şekilde. Gerginlikle gülümsedim.

“Aslında...” diyerek konuşmaya başladım. Tam o sırada kollarını açmış sarışın bir afet içeri daldı.

“Fran! Nasılsın?” Sophie Cole, sanki kayıp kız kardeşini bulmuş gibi beni kucakladı, iki yanağımla uzaktan öptü. “Senin burada olacağından haberim yoktu!” diye bağırdı. “Bütün gecenin ölümcül derecede sıkıcı olacağından korkuyordum.”

Yanına gelen Alex'e onay almak için baktı. Alex sadece başını salladı ama en azından gülümsüyordu.

"Bu, Clare, benim arkadaşım," dedim biraz resmi olarak. "Clare, bunlar Sophie ve Alex Cole. Martin'in iş ortakları."

"Ben daha çok can sıkıcı yenge gibiyim," dedi Sophie, Clare'in elini sıkarken. "Peki sen bu sanat hakkında ne düşünüyorsun, Clare?"

Cevabı duymak istiyordum. Clare bu şeyleri yorumlamakta benden çok daha iyiydi. "İlginç," dedi. "Işığı ve gölgeyi kullanma biçimini sevdim."

Sophie bir an durdu ve sonra güldü. "Hayır, ben de bunlara tahammül edemiyorum!" Eğilerek fısıldadı: "Ama Helen, Martin'in iyi bir arkadaşı. Bu yüzden bunu, onun önünde tekrarlama."

Panikle Sophie'ye baktım. "İyi arkadaş" kelimesinden hoşlanmamıştım.

"Sen de avukat mısın?" dedi Sophie, Clare'e bakarak.

"Psikoterapist," dedi Clare.

"Sophie'nin hayalindeki arkadaş. Sadece kendinden bahsetmeye bayılır," diye söylendi Alex.

Sophie, Alex'in koluna vurdu. "Kocamın kusuruna bakmayın. O bir aptal."

"Clare aynı zamanda bir restoranın ortağı, öyle değil mi?"

Elimde olmadan lafı, Dom'un yeni restoranına getirdim. Sophie ve Alex her akşam dışarıda yemek yiyen tiplerdendi. Ayrıca arkadaşlığımızın bir gruba dönüşmesi fikri de hoşuma gidiyordu.

"Ortak denemez. Kocamın restoranı. Gelecek ay açılıyor."

"Tatlım, bir boşanma avukatıyla arkadaşlık yapıyorsun. Her ne kadar gizli ortak olsan da önce arkadaşınla konuş, sonra bana kapının üzerinde isminin yazılı olmasını istemediğini söyle."

“İnan bana, bu işin içinde olmak hiç istemiyorum,” diyerek güldü Clare. “Eğer kocama bu işe dahil olmak istediğimi söylersem, daha haberim bile olmadan bana şu hamurundan kuğular yaptırmaya başlar. Ve ben yemek yapmaktan nefret ederim. Ben kek bile pişiremem.”

“Hatırlat da seni *The Times*’daki arkadaşım ile tanıştırayım. Yemek eleştirmeni. Belki hep beraber yemeğe geliriz ve o da bir şeyler yazar.”

“Harika olur. Teşekkür ederiz,” dedi Clare. “Belki açılışa gelebilirsiniz.”

“Gidip Helen’e selam vermeliyiz,” dedi Alex diplomatik bir tavırla.

“Eğer yaptıklarını ne kadar beğendiğimi söylemek zorunda kalmayacaksam olur,” dedi Sophie gözlerini devirerek. “Bizi affet, Franny... Tanıştığımıza memnun oldum Clare.”

Alex ve Sophie gidince Clare kaşlarını kaldırdı. “*Franny* mi?”

“Sevgi sözcüğü.” Clare’in hoşnutsuzluğunu fark ederek gülümsedim.

“Şey, üstüne yapışıp kalmasa iyi olur.”

“Sizi *The Times*’ın eleştirmeni ile tanıştıracığını söylemesi çok nezaketliydi,” dedim. Clare’in yeni arkadaşlarımı onaylaması birdenbire benim için çok önemli olmuştu.

“Göreceğiz,” dedi Clare, bir şampanya kadehi daha alarak.

“İşte geldi,” dedim. Sözcüklerim kalabalığın içinde canlılığımı yitirdi.

Martin içeri girince, kalbim beklenti, heyecan ve gerginlikle sarsıldı. Martin bizi görmemişti. El sıkmak, sırt sıvazlamak ve koyu renk takım elbisesinin içinde yakışıklı, karizmatik bir ilgi odağı olarak rahat ve güçlü bir yaban kedisi gibi hareket etmekle meşguldü. Clare’e baktım. Onun Martin’i izlemesini

izledim. Çoktan Martin'in büyüünün etkisine girdiği belli oluyordu. O gece Martin ile eve gidecek kişinin ben olduğumu bilmenin gururunu hissettim.

"Seksi," dedi Clare, gözlerini Martin'den ayırmadan. Hayal kırıklığına uğramıştım ama ne söylemesini bekliyordum ki? *Büyüleyici, harika, neredeyse mükemmel?*

Clare, Martin'i tanımıyordu, onunla hiç karşılaşmamıştı. Onu benim gözlerimle nasıl görebilirdi ki? Ayrıca arkadaşlar bir sevgiliyi gerçekten içtenlikle onaylarlar mıydı? Onun kocası Dom'dan pek hoşlanmazdım, bu doğrudu. Belki Clare, deli doktoru olarak bu konuyu bana açıklayabilirdi. Fakat bir nedenle, en yakın olduğum iki kişinin aralarının iyi olması çok önemliydi. Her ne kadar şimdilik bu imkansız gibi görünüyorsa da.

Sonunda Martin beni gördü. Göz göze geldiğimizde havada bir şimşek hissettim. Konuştuğu kadına bir şeyler fısıldayarak en kısa yoldan yanımıza geldi.

"Francine, gelmişsin," dedi beni yanağımdan öperek. "Ve sen de Clare olmalısın. Senin hakkında çok şey duydum."

Lazer ışıklı karizmasını tüm gücüyle Clare'e yönelteceğini düşündüm ama Martin bunun yerine utangaç bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim, geldiğinizde burada değildim. Umarım çok sıkılmamışsınızdır."

Martin'in konuşurken gözlerini Clare'den ayırmadığını fark ettim. Ona dikkatini veriyor, saygı gösteriyordu. Cazibenin el kitabını ezbere biliyordu. Fakat Clare'in de onun ne yapmaya çalıştığını gayet iyi bildiğinden emindim: mimikler, söylemler, insanların karşısındakini aldatmak için yaptıkları tüm küçük hareketler, bunlar psikiyatristlerin ekmeği ve suyuydu. İki büyük ustanın birbirlerini çözmeye çalışmalarım izliyordum.

"Martin, bu akşamki organizasyonun sponsorlarından biri," dedim gergin bir şekilde.

“Ve sanatçının da bir arkadaşı,” diye ekledi Clare.

“Aslında sanatçının müşterisi diyebiliriz.” Martin omzunu silkti. “Yalan söyleyemem. Bu bir iş,” dedi Martin belli belirsiz bir gülümsemeydi. Üst düzey ilişkiler, Gassler Ortaklığı için hayati derecede önemli. Varlıklı insanların en yoğun bulundukları yer de sanat galerilerindeki açılışlardır. Özellikle de sanatçı Helen North gibi seksi biriyse.

“Eserlerinden gerçekten hoşlandım,” dedi Clare.

“Öyle mi?”

“Gerçekten. Işık ve gölgeden bahsederken şaka yapmıyordum. Işık ve gölge benim ilgimi çok çekiyor.”

Martin güldü. “Benim de,” dedi Martin, Clare’in koluna girerek. “Gel, seni onunla tanıştırayım.”

Martin onu götürürken Clare bana döndü ve sırıttı. Beğendiğini belli eden bir işaret yaptı. Genelde çetin ceviz biriydi ve benim erkek arkadaşlarıma karşı hep kuşkucu yaklaşırdı. Bu nedenle onun onayım almak benim için her şey demekti. Rahat bir nefes alarak şampanyamı yudumladım: şimdiden başım dönmeye başlamıştı.

“Bence ona iyi geliyorsun.”

Döndüm. Alex, Martin’in odanın diğer tarafına gidişini izliyordu.

“Şey, ben çok iyi bir avukatım,” dedim.

Alex dudağını büktü. “Benim ne demek istediğimi biliyorsun, Fran. Ben onun arkadaşayım, Baro Meclisi üyesi değilim,” dedi. Yüzü, gülümseyerek yumuşadı.

Ottolenghi’deki akşam yemeğinde Alex’in neyi ne kadar anladığını, Martin’in avukatı olmamın yanı sıra sevgilisi de olduğumu tahmin edip etmediğini merak ettim.

“Ayrıca, ikiniz de yetişkin insanlarsınız ve o benim iş ortağım. Birlikte güzel işler başardık. O kadın yüzünden bozulmasını istemiyorum.”

“Şey, işlerin o noktaya geleceğini sanmıyorum.”

Başını salladı. Fakat beni gerçekten dinlediğini düşünmüyordum.

“Donna’dan sonra, senden önce, kahvaltıda Jack Daniels içiyordu. Her ne yapıyorsan, onu yapmaya devam et. Çünkü şu anda, üç ay öncesine göre çok daha iyi bir yerde. Ve bu farkın senden kaynaklandığını düşünüyorum.”

Şaşkınlıkla sustum. Aslına bakılırsa, bunlar duymaya can attığım sözlerdi. Martin’in bana karşı olan duygularının doğrulanması. Fakat Alex’in söyledikleri, beni aynı zamanda rahatsız da etmişti. Zehirli ilişkilerin, hepsi de olumlu olmayan birçok duyguyu su yüzüne çıkardığını bilecek kadar uzun süredir boşanma avukatlığı yapıyordum. Kahvaltıda Jack Daniels, evliliği yıkan olayların, Martin’in bana anlattığı versiyondan daha farklı olduğunu gösteriyordu.

Martin’i kalabalığın içinde görebiliyordum. Onun, Clare’in yanında çok güzel görünmesi nedeniyle duyduğum kıskançlık, rahatsız edici bir karıncalanma yaratıyordu. Tam kafamı çevirecekken göz göze geldik ve Martin gülümsedi. O kadar samimi ve güven vericiydi ki biraz hafifledim.

Tom Brisco’yu neredeyse fark etmeyecektim. Çevresindeki kalabalığa öylesine güzel uyum sağlamıştı ki ilk başta onu tanıyamadım. Ama işte oradaydı. Sosyetik bir sarışının paltosunu çıkartmasına yardım ediyordu. Kafamda bir ses, oradan gitmemi söyleyene dek olduğum yerde çakıldım, kaldım. Bu, evimin yakınındaki otobüs durağında, komşum Pete ile karşılaşmakla aynı şey değildi. Bu, Tom’dü. Benim iş arkadaşım. Beni Martin ile görmemesi gerekirdi. Tom gibi analitik zekâya sahip birinin, iki ile ikiyi toplaması sadece yarım nano saniye sürerdi.

“Ben tuvalete gidiyorum,” dedim Alex’e ve özür dileyerek galerinin diğer tarafına gittim.

Clare, Sophie Cole ile derin bir sohbeta dalmıştı. Sophie'ye dudaklarımı oynatarak "Özür dilerim," dedim ve Clare'i kolundan çektim.

"Benim gitmem gerek," dedim hemen, saatime bakarak.

"Ama daha yeni geldik," dedi Clare. Hayal kırıklığına uğradığı açıkça belli oluyordu. "Sophie bana yemek dünyasından başka kimleri tanıdığını anlatıyordu. Giles Coren'i, Dom'un restoranının açılışına getirebileceğini tahmin ediyor."

"Eminim öyledir, ama gerçekten de gitmem gerekiyor."

Telefonumu çıkartıp Martin'e mesaj attım:

Ofisten iş arkadaşım burada. Gitmem gerek.

"Tatlı ikramına kalmak istemediğine emin misin?" diye ısrar etti Clare. "Minik keklerin ve çilekli tartların dolaştırıldığını gördüm."

Clare suratını asarak benim bakışlarımı takip etti ve Martin'e baktığımı gördü.

"Ah, anlıyorum," dedi, sesini alçaltarak. "Düzüşmek için gitmek istemene şaşırmadım."

"Eğitimli bir kadına göre çok kaba olabiliyorsun," dedim, kaygısızmış gibi görünmeye çalışarak. Elimdeki cep telefonum öttü. Martin:

Seninle geleceğim. Vedalaşıp geliyorum.

Salonun içinde göz gezdirdim ama Tom'u kaybetmişim. Her neredeyse, bu bana vestiyere gidip eşyalarımı toparlamak için fırsat veriyordu. Biletimi verdim ve vestiyer kızın arkadaşıyla dedikodu yapıp kaplumbağa hızında hareket etmesini sabırsızlıkla bekledim. Hadi, hadi. Başım fırıl fırıl dönmeye başladı. Boğazım düğümleniyor, nefes alamıyordum.

"Fran?"

Omzuma bir el dokunduğunu hissedince, mağlubiyetle gözlerimi kapattım. Tabii ki beni görmüştü. *Tabii ki.*

“Tom!” dedim, arkamı dönüp sesime şaşkınlık vermeye çalışarak. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bu kadar şaşırma, sanata düşkünümdür,” gülümsedi. Şık, lacivert bir takım elbise giymiş, çizgili okul kravatlarından takmıştı. Hani şu şifresini çözmeniz beklenen ve benim asla çözemediklerimden. Tom başıyla, yanındaki sarışını işaret etti. Onunla birlikte daha önce gördüğüm sarışını.

“Fran, bu Hannah. Francine benim iş arkadaşım.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim, elimi uzatarak. “Ne yazık ki ben de gidiyordum.”

Hannah’nın Tom’a, *ben sana geç kaldığımızı söylemiştim* bakışı attığını gördüm. Başka zaman olsa, bu bilgi ve bu bilginin bana Tom’un ilişkisi hakkında anlattıklarıyla ilgilenirdim fakat şimdi şimdi dikkatimi ona veremiyordum. Oradan kaçmaya odaklanmışım.

“Sıkıcı biri olup, kaçtığım için özür dilerim,” dedim. Bir yandan da Hannah’nın omzunun üzerinden bakıp, Martin’in gelip gelmediğini kontrol ediyordum. “Sanatçı ile sohbet etmelisiniz. Harika biri.”

“Kalıp bizimle bir içki içebilirsin,” dedi Tom. “Nasıl olsa Cuma akşamındayız.”

“Şeytan azapta gerek,” dedim, minicik bir gülümsemeyle. Sonunda paltomu almış ve kapıya yönelmişim.

Clare kaldırımında durmuş, bana bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

“Tabii ki iyiyim,” dedim, soğuk ilkbahar havasını içime çekerek.

Clare inanmış gibi görünmüyordu. “O zaman neden aniden gitmek istedin?”

Ona söyleyemezdim. Beni neyin korkuttuğunu bilmemeliydi.

Artık o boğucu, kalabalık galeriden çıkmıştım, umutsuzluğa lüzum yoktu. Tom, Martin'in benim müşterim olduğunu bilebilir miydi? Büyük ihtimalle hayır. *Onun* kimi temsil ettiği hakkında benim kesinlikle bir fikrim yoktu. Bana, buraya nasıl davet edildiğimi sorar mıydı? Pek mümkün değildi. Tom böyle kapsamlı sorular sormayacak kadar iyi yetiştirilmişti. Ama yine de olasıydı. Bu da benim için çok fazla risk anlamına geliyordu.

"Martin gelene dek seninle beklememi ister misin?" diye sordu Clare. Gözleriyle beni inceliyordu.

"Saçmalama. Sen git," dedim, kenara yaklaşan bir taksiyi göstererek. "O birazdan burada olur."

"Senin adına sevindim, Fran," dedi Clare, beni yanağımdan öperken. "Artık kendine mutlu olmak için izin ver, olur mu? Bunu hak ediyorsun."

Bir an için her ikimiz de geçmişe döndük. Clare'in benim için neler yaptığını düşünerek ona minnetle başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedim kısaca. "Deneyeceğim."

Ancak Clare taksiye binip gittikten sonra dönüp galeriye, Martin'e baktım. Bunun yeterli olup olmayacağını merak ediyordum.

Onuncu Bölüm

Martin gelip de beni arabaya götürene kadar Hanover Meydanında oyalandım. Spitalfields'e giderken pek fazla konuşmadık.

"Seni çok erken sürüklemedim, değil mi?" dedim, Martin'in asansörüne doğru yürürken.

"Sadece orada görünmem gerekiyordu. Nasıl olsa çıkacaktık."

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye cevap verdim. Yorgun ve tedirgin hissediyordum.

"Buzdolabında açılmayı bekleyen nefis bir Cuma akşamı Chardonnay'ı var. Onu çatıya çıkartabiliriz," diyerek gözden kayboldu ve yatak odasından iki kazak alarak geldi.

Birini bana attı.

"Al, bunu giymek isteyebilirsin."

Kazağı yavaşça ve dikkatlice kafamdan geçirdim. Onun kokusunu içime çektim. Kazağın kolları, ellerimin üzerine düşüyordu. Sanki Martin'in içine fermuarlanmış gibiydim.

Kafamı kaldırdığımda, Martin'in bir şişe şarap, iki kadeh ve bir battaniye tuttuğunu gördüm. Küçük bir boşluğa çıktık. Oradan da sarmal merdivenlerle apartmanın en üst noktasına çıktık. Örtüyü tozlu yere serdim ve oturdum. Yukarısı çok sessizdi. Siyah kadife gökyüzü, bizi bir pelerin gibi sarmalıyordu. Baca kapaklarını ve uzaktaki işyerlerinin ışıklarını görebiliyordum. Dışarıda bir yerlerde, benden daha fazla çalışan insanlar olduğu düşünerek gülümsedim. Onlara, hayatlarını yaşamalarını söylemek istedim.

Martin bağdaş kurarak yanıma oturdu. İki kadehe şarap doldurdu ve birini bana uzattı.

"Daha uzun süre kalabilirdim ama ofisten birini gördüm," dedim sonunda.

"Neden gölgelerin arasında dolaşmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Alex biliyor. Ottolenghi'ye gitmeden önce anlamıştı. Ofiste, okul çocuğu gibi kendi kendime fısıldayıp kıkırdıyordum. Bu da beni kötü yapıyordu. Seni saklamak istemiyorum," dedi. Sesindeki keskinlik beni ürpertti.

"Ben de seni saklamak istemiyorum," diye cevap verdim. "Bu gece o yüzden Clare'i getirdim, arkadaşlarımla tanışmaya başlamanı istedim. Ama sen hâlâ benim müşterimsin ve ben ipek başvurusu yaptım. Dikkatli olmam gerek."

Kafasını arkaya atarak büyük bir yudum Chardonnay aldı.

"Tüm bunlar bitene kadar beklemek istemiyorum."

"Bitmek mi?"

"Boşanma."

Manzara muhteşemdi. Sanki dünyanın tepesindeymiş gibi güçlü ve ulvi hissettim. Alex'in, evliliğin bitmesinden sonra Martin'in bir enkaz haline gelmesi ile ilgili gözlemi, aniden önemsiz gelmeye başladı. Bunun yerini, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşündüren açık ve romantik bir his aldı.

“Sen neden hiç evlenmedin?”

Güldüm. Fakat Martin bir yanıt bekleyerek bana baktı.

“İlişkilerde hiç başarılı olamadım.”

“Bence biz gayet iyi gidiyoruz.”

Sanki ikimiz de çırılçıplakmış, sanki ona her şeyi anlatabilirmişim gibi hissettim. Konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldım.

“On dokuz yaşındayken bana bipolar teşhisi kondu. Manik depresyon,” diyerek açıkladım.

“Kollarındaki yara izleri... Şimdiye kadar sormak istememiştim.”

“Kendine zarar verme, intihar teşebbüsü değil. Eski yaralar,” dedim, farkında olmadan elimle yaralarımı ovuşturarak. «Üniversitenin ikinci yılıydı. Zor zamanlardı. Az kalsın okuldan atılıyordum fakat üstesinden gelebildim. Clare, öğretmenler ve ilaç tedavisi sayesinde. Her şey kontrol altında ama ilişkiler bana zor geliyor.”

“Neden?”

“Bekar kalmak daha kolay.”

“Öyle mi?”

Omzumu silktim. Gözümü uzaktaki kırmızı bir neon tabelaya diktim.

“Hayatımı, olabildiğince kolay tutmak istedim, elimden geldiğince her şeyi kontrol etmek. Zaten kelimenin tam anlamıyla inişler ve çıkışlar yaşarken, her şeyin ön görülebilir olmasını tercih ettim.”

“Herkesin birine ihtiyacı vardır, Fran. Herkes birini hak eder.”

“Fakat hayatına insanların girmesine izin vermek, sorunları da birlikte getirir. Diğer insanların duyuları bir tarafa, biz

kendi duygularımızla başa çıkmakta zorlanıyoruz. Senden hoşlanıyorum, sen de benden hoşlanıyorsun. Ama peki ya Donna yeniden konuşmak isterse ya evliliğinize yeni bir şans tanımak isterse?” dedim. Donna ile buluştuğu o geceyi, onu nasıl aradığımı, sesini duymaya can attığımı ve tek karşıma çıkanın soğuk ve duygusuz mesaj kaydı olduğunu hatırladım.

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Martin sonunda.

“Ama olabilir.”

“Buraya gel,” diye mırıldandı, bana doğru yaklaşarak. Beni en dibine kadar çektikten sonra pozisyonunu değiştirdi. Artık yüz yüzeydik. Saçımı okşadı ve başımı ellerinin arasına aldı.

“Biraz daha dayanmak zorundayız ve sonra yakında, gerçekten de çok yakında bu olacak. Sadece biz. Donna yok, gizlenmek yok, sadece sen ve ben.”

“Söz veriyor musun?” Sonsuza dek orada, bulutlara dokunacakmış gibi kalmak istiyordum.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı. Beni öpünce ürperdim. Ona ne kadar aşık olduğumu ve bunun bana ne kadar zarar verebileceğini biliyordum.

On Birinci Bölüm

“Cuma akşamı iyi vakit geçirdin mi?”

Ofisin küçük mutfağında, su ısıtıcısına su dolduruyordum. Arkamı dönünce, kapı pervazında duran Tom’u gördüm.

“Evet, teşekkür ederim. Eğlenceliydi,” diye yanıt verdim. Tom’a bakmak zorunda kalmamak için kapaklar ve prizlerle oynuyordum. *Lütfen git*, dedim içimden. Bir büyü gibi işe yaramasını umuyordum ama sihirim işe yaramamıştı çünkü Tom gelip tezgâha yaslandı. Görünüşe göre tam da sohbet havasındaydı.

“Hannah, elbiseni nereden aldığını öğrenmek istiyor.”

Donakaldım. O gece, galeride aşırıya mı kaçtığımı söylemek istiyordu? Erkekler genellikle böyle şeylere dikkat etmezlerdi ama Tom Briscoe, hiçbir şeyi atlamayan bir adamdı, hele bunu kendi için bir avantaja çevirebilecekse.

“Hannah hoş görünüyordu,” dedim, fincanıma bir çay poşeti koyarken. “Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum.”

“Kız arkadaşım yok,” diyerek omzunu silkti.

“Hannah da bunu biliyor mu?” diye sordum. Twinings English Breakfast Çayı kutusunu ona doğru uzattım.

Su ısıtıcısının kaynamasını ve kapanmasını beklerken Tom sessizce durdu.

“Peki Cuma akşamı neden oraya gelmiştin?” dedi. “Randevun mu vardı?”

Demek sıradan bir sohbet değildi, Tom galeride bir şeylerin kokusunu almıştı.

Kafamı hayır anlamında salladım.

“Beni parlak sosyal hayatı olan birine sen de benzetemiyorsun, öyle değil mi?”

“Gizlice yaptığından eminim,” dedim. “Demek istediğim, çok önemli bir olaydı. Sen gittikten sonra Hugh Grant geldi.”

“Keşke biraz daha kalsaymışım, öyleyse. Kendimi işime bu kadar adanmış olmam çok yazık.”

“Bu yüzden mi erkenden ayrıldın?” dedi, bana inanmayarak. “Eve gidip, çalışmak için.”

“Eğer sen de kendini benim gibi işine adasaydım, Tom,” dedim fincanıma sıcak su doldururken, “sen de kariyerinle ilgilenirdin. Ama sen bunun yerine film yıldızlarıyla takılıp, kız arkadaşını yok sayıyorsun.”

“Hannah’ı mı? Şey, Hannah... o sadece bir arkadaş,” dedi Tom, savunmacı bir tavırla. Onu oltaya almıştım.

“İşte, tüm kadınların duymak istedikleri şey.”

“Bu, karışık bir ilişki.”

Başımı salladım. “Evet, neyse, zaten hepsi öyle değil midir?”

“Ah, demek bir randevun vardı,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

“Hayır. Ama benim aşk hayatımı bu kadar düşünmen çok hoş. Bu, Hannah’nın da hoşuna gidecektir.”

Fincanımı aldım ve el sallayarak mutfaktan çıktım. Bana gülümsedi fakat yüzünde hâlâ bir şeyler vardı. Bir merak, bir

şeyler bildiğini ya da en azından bazı şüpheleri olduğuna dair ipuçları. Gereğinden fazla korktum.

Tom'un ne bildiği ya da bilmediği hakkında kara kara düşünmek beni korkunç bir ruh haline soktu. Dışarıda gökyüzü, benim ruh halimi yansıtıyordu: Kara bulutlar sanki her an patlayacaklarmış gibi görünüyorlardı. Yine de bir sonraki randevuma uzun yoldan gitmeye karar verdim. Yolda nehrin üzerinden geçtim. Gümüşü Thames'in görüntüsü beni her zaman yumuşatırdı.

Kıyıda köşede kalmış bir kafeydi. Dışarıdaki kara tahtanın üzerine tebeşirle çayların ve sandviçlerin çeşitleri yazılmıştı. Camekânda, iştah açmayan fabrika yapımı pastalar sergileniyordu. Eski pişirme yağının kokusu o kadar ağırdı ki duvarlara sinmiş olmalıydı. Buraya çok az avukat gelirdi. Phil Robertson'un sevmeye nedeni bu olmalıydı.

Geldiğimde, beni arka tarafta oturmuş bekliyordu.

"Geç kaldın."

"Beni dava et," diyerek sırttım. Onu gördüğüme memnundum.

Phil'i yıllardır tanırdım. Akıllı ve komikti. İşinden çıkartılmış eski bir erkek dergisi muhabiriydi. Şimdi de araştırma becerilerini kariyerini yeniden düzenlemek için kullanıyordu. Bugünlerde kendini araştırma danışmanı olarak adlandırıyor fakat aslında her şeye burnunu sokan, kirli işleri yapan özel bir dedektifti. Bizim mesleğimizde fazla sözü edilmeyen bir şeydi: Özellikle fazla ileri gidip tüm kuralları yıkan basının başına gelenlerden sonra. Ama aslında hukukun, Phil Robertson gibi insanlara ihtiyacı vardı. Avukatlar, her şeyde bir kusur arayan, kelime ustalarıydılar ancak kazanmak için bilgiye, cephaneye ihtiyacımız vardı. Diğer tarafa atacak füzelere ihtiyacımız vardı. Ve tüm bunlar müşterilerimizin iyiliği içindi.

Sade bir kahve siparişı vererek Phil'in kekine gömülmesini seyrettim.

"Evet, benim için nelerin var?"

"Bu kadının hoş bir hayatı var, öyle değil mi?" dedi, yanağındaki kahverengi kırıntıları silerken. "Havalı yemekler, gece gezmeleri, alışveriş eğlenceleri... Bir dahaki hayatımda hatırlat da onunla evleneyim," dedi. Ben eğilmiş, Donna Joy hakkında daha fazla bilgi edinmek için can atıyordum. Garson önüme bir fincan yerleştirdi. Koyu, siyah sıvıdan bir yudum aldım.

"Biz, gece gezmelerini bilmek istiyoruz."

"Görüştüğü biri olup olmadığını mı soruyorsun?"

Parmaklarımı, fincanımın etrafına sardım ve beklentiyle ona baktım.

"Sanıyorum biriyle görüşüyor," dedi Phil, en sonunda.

İçimi bir enerji dalgası kapladı ve bunun nedeninin kahve olmadığını biliyordum.

"Donna'nın hayatında biri mi var?" diye sordum, içimdeki coşkuyu hissederek.

Phil başını salladı.

"Kim?"

"Emin değilim."

"Hadi, Phil. Sana niye para ödüyorum?"

Phil burnunu bana doğru yaklaştırdı. "İşte sorun bu. Sanırım kocasıyla görüşüyor."

Oturuyor olmama rağmen, sanki yer yarılmış, ben de karanlık ve dipsiz bir boşluğa düşüyormuşum gibi hissettim.

"Bak, duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum..."

Phil'in sözlerindeki gerçeklik, beni güldürdü.

Kendimi toplamaya çalıştım ama güçsüz ve sersemlemiştim.

“Emin misin? Karısını, Martin Joy terk etti. Boşanmak isteyen, o. Anladığım kadarıyla, karısı hakkında kötü fikirleri var...”

Kelimeler ağızımdan, düşünce hızında dökülüyorlardı.

Phil kekini bitirdi ve kağıt kek kalıbını top haline getirdi.

“Bak, onu soruşturdum ve takip ettim. Ki inan bana hiç kolay değildi.”

“Neden?” diye sordum. Elimden geldiğince serinkanlı olmaya çalışıyordum.

“İçeri giremediğim bir sürü parti var. Denizaşırı geziler, bir tanesi on iki Mart’ta Heathrow’dan ve geçen hafta sonu Eurostar gezisi. Her ikisinde de, nereye gittiğini görebilmek için kapılardan geçemedim. David Gilbert’e, denizaşırı masraflara izin vermesi için mesaj attım ama gerek olmadığını söyledi.”

“Ve sen de bunların, küçük kaçamaklar olduğunu mu düşünüyorsun? Kocasıyla?”

“Kiminle olduğunu bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, havaalanına da King’s Cross’a da tek başına gittiği. Ayrıca üç ya da dört kez eve dönmediği zamanlar oldu. Bu yüzden bir başkasıyla görüştüğünü düşündüm. Sonra onun, akşam yemeğinde bir adamla buluştuğunu gördüm. Chelsea’deki eve gittiler.” Masanın üzerindeki belge dosyasını açtı ve içinden bir fotoğraf çıkarttı.

“İşte oradalar, Donna ve Martin Joy.”

Bakmak için kendimi zorladım. Bana Robert Doisneau’nun fotoğrafını hatırlatan, siyah beyaz bir görüntüydü. Donna kahkaha atıyordu. Uzun saçları, rüzgârdan yüzüne çarpıyordu. Martin, yakışıklı ve güçlü görünüyordu. İkisinin birlikte güzel göründüklerini inkar etmenin anlamı yoktu.

“Bu, ne zamandı?” Dudaklarımın ince, düz bir çizgi haline geldiğini hissedebiliyordum. Boğazım kurumuştı. Donna Joy’a duyduğum, büyük beyaz nefret, beni dilsiz yapmıştı.

Phil, fotoğrafı gösterdi. “Tarih, arkasında yazılı.”

Fotoğrafı çevirdim ve tarihin, Martin’in Donna ile konuşacağını söylediği Salı gecesi olduğunu gördüm.

“Bunun pek bir anlamı yok,” dedim, kendimi de inandırmaya çalışarak.

“Ne duymak istediğini biliyorum,” dedi Phil, ellerini kaldırarak. “Bir başka adamla görüştüğünün, müşterinin ödemek zorunda kalacağı nafakayı etkileyebilecek yeni, ciddi bir ilişkisi olduğunun kanıtlarını istiyorsun. Ama bu, öyle bir şey değil.” Phil içini çekti. “Özür dilerim, ama bana soracak olursan, bu ikisi hâlâ birbirlerine aşık görünüyorlar. Boşanmak istemediklerine bahse bile girebilirim.”

Phil gülümseyerek, fotoğrafı dosyanın içine koydu. Ilık, sade kahvem, beni hasta etmeye başlamıştı.

On İkinci Bölüm

O akşam, ofisten ilk çıkanlardan biri olmam, beni yolda yakalayan Paul'ü çok şaşırttı. Sloane Meydanına giden ana hatta bindim ve istasyondan çıkınca, insan denizinin içinde kayboldum. Karanlık, gri bir gündü. İçleri yağmur dolu bulutlar, batmakta olan güneşin önünü kesiyorlardı. Başka bir zaman olsa, bir şişe şarap alıp eve gitmek ve ısıtıcıyı tam kapasite çalıştırmak için can atardım. Ama bu gece eve gidemezdım. Hemen değil. Martin ile yaptığım konuşmadan sonra değil.

Phil Robertson ile yaptığımız toplantıdan birkaç saat sonra Martin beni aramıştı. Genelde, onun sesini duymayı severdim fakat o öğleden sonra, Phil'in bana söylediklerinin sonucunda, yüzleşmek istemediğim gerçeklerin içine düşünce, Martin ile güçlükle konuşabilmişim. Martin'in, Donna ile nezaketen ve sadece anlaşma yolu açık olsun diye konuştuğu bahanesini yutmuştum. Alex Cole'un, her ne kadar Martin olayları farklı şekilde anlatsa da, evlilikleri bittikten sonra Martin'in çöktüğü hakkında söylediklerini duymazdan gelmişim. Fakat telefon konuşmamız henüz bitmeden, mazoşist ve meraklı bir dürtü beni harekete geçirmiş ve ben, akşam yemeğine çıkmayı teklif etmişim. Tanık sandalyesindeki savunmacı gibi onun

gözlerinin içine bakmak, bana nasıl yalan söylediğini görmek istemiştım. Ya da sadece, endişelenecek bir şey olmadığına beni ikna etmesini istemiştım.

“Bu gece, işten sonra yemek yiyelim,” demiştım. Martin’in, yemeğe gelemeyeceğini, meşgul olduğunu söylemeden önceki tereddüdünü, suçlu, olaylara gebe suskunluğunu duymamak imkânsızdı. “Beklenmedik şeyler oldu. Yemeğe yarın çıksak?”

Donna’nın nerede çalıştığını biliyordum. Tüm bu süre zarfında, onun hakkında öğrendiğim pek çok şeyden biri de buydu. Stüdyosu, Peter Jones’un arkasındaki cadde yumağının içindeki küçük kafeslerden birindeydi. Bir kemerle, taş döşeli bahçesine ulaşılyordu. Binanın içine girdim. İçerisi, karanlık, tüyler ürpertici, eski, terk edilmiş bir okul gibiydi.

Bölmelerden birinin camından, orta yaşlı bir kırmızı saçlının, yanık olan tek ışığı söndürdüğünü ve kapıyı kilitlediğini gördüm.

Gitmek için döndüm ama kadın beni bahçede yakalayıp, bana yardım edip edemeyeceğini sordu.

“Donna buralarda mı?” diye sordum, gerginlikle.

Kadın boynuna çiçekli bir fular bağlarken gülümsedi.

“Onu bir dakikayla kaçırdınız. Biraz önce çıktı.”

Kadına teşekkür ederek aceleyle caddeye geri döndüm. Daha önce gelemediğim için kendime küfür ediyordum. Bir sonraki hamlemi planlamam sadece bir dakikamı aldı. Kafamın içindeki düşünceler, çarpışan arabalar gibiydiler: dur, başla, çarpış, geri git. Bakışlarım çevreyi tararken, uzakta göz kırpan pembe bir renk gördüm. Çok da geç kalmamıştım. Takibe başladım. Onu yakalamak için yürüyüşümü koşuya çevirdim. Donna sola dönünce, ben de biraz daha hızlandım. King’s Road trafiği giderek arttı ve ben de alışverişçilerle evlerine gidenlerin yarattığı izdihamın arkasında kaldım.

Pembe palto, bir işaret fişegi gibi bana yol gösteriyordu. Donna karşıya geçti ama ben aramızdaki mesafeyi korudum. Yağmur çiselemeye başlayınca bir taksi aramak için durdu. Tabii ki ortada hiç taksi yoktu. Bu saatte ve bu havada olmazdı. Donna yürümeye devam ederken ben de onu gözden kaybetmemek için kalabalığın arasında zikzak yapıyordum. En sonunda bir restorana geldi ve içeri girdi. Cebimden şapkamı çıkardım ve başıma taktım. Yağmur iyice bastırmıştı. Donna tabii ki yağmurun şiddetinden kurtulmuştu. Ama ben sağanağa yakalanmıştım. Gerçi pek de farkında değildim.

Bir endişe dalgası midemi kabartınca, yolun restoran olan tarafına geçtim. Önce camda asılı duran menüyü okur gibi yaptım ve daha sonra kapıyı açıp içeri girdim. Şef garsonun, bir çiftin paltolarını almasını fırsat bilerek içeriye çabucak bir göz attım ve onları hemen gördüm. Arka tarafta bir masada oturuyorlardı. Martin şarap siparişi verirken Donna bir şey söyledi ve Martin ona güldü. Kalbim gümbürdüyordu. Restorandan çıktım, karanlık, fırtınalı caddeye kendimi attım.

Yolun bu tarafında otobüs durağı yoktu. Trafiğin içine daldım. Nefesim kesiliyordu. Arabaların arasında ilerlerken, bana çalınan kornaları kulaklarım duymuyordu. Karamsar ve ıslak insanlarla sıraya girdim. Bir otobüsün gitmesine izin verdim. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Yağmurun, tenimden içeri sızdığı tüm bu süre boyunca restoranın kapısını izledim.

Kanepenin üzerinde, tamamen giyinik bir şekilde uyandım. Üzerimde bir battaniye vardı. Her tarafım tutulmuştu, bitkindim ve midem bulanıyordu. Oturup bacaklarımı yere sarkıttım. Başımı ellerimin arasına aldım ve yavaşça gözlerimi ovuşturdum. Odaklanmaya ve neden orada olduğumu anlamaya çalıştım. Yere doğru bakınca, çorabımın kaçmış olduğunu gördüm. Naylona, kurumuş kan yapışmıştı. Fakat kendimi nasıl yaraladığım hakkında bir fikrim yoktu.

Gözlerimi kırpıştırarak çevreme baktım. Karanlıktı ama her ne kadar tanıdık gelse de içinde bulunduğum odanın benim olmadığını söyleyemeyecek kadar karanlık değildi. Şakaklarımı ovalayarak derin nefes aldım. En azından bir kanepenin üzerinde ve yalnız olduğuma memnundum. Çantam yanımda, halının üzerindeydi. Onu alıp gitmek istiyordum ama önce neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım. Gece olanları anımsamaya çalışırken ayaklarımın üzerinde dengede duramıyordum.

Pete'in evi, benzer plana sahip olsa da benimkinden daha küçüktü. Ama minik bir ev de değildi. Doğrudan mutfığa gittim ve bir bardak su içtim. Susuz kalmıştım. Bardağı tutan elim titriyordu. Lityum seviyemin çok yüksek olduğunu anlayınca panikle nefes alışım hızlandı.

Pete'in odasını bulup, girdim. Hafif bir ter ve ayakkabı kokusu vardı. Yorganın altından, vücudunun kıvrımını görebiliyordum. Onu uyandıracağım için suçluluk duyuyordum. O sırada Pete, odadaki varlığımı hissetmiş gibi döndü ve kalktı.

"Gidiyorum," diye fısıldadım, bir an duraksadıktan sonra. "Bu olanlar için özür dilerim. Çok içmiş olmalıyım. Neler olduğunu hatırlamıyorum, fakat... Şey, özür dilerim."

Saatinin kırmızı dijital rakamları karanlığın içinde parlıyordu. Saat daha altı bile olmamıştı. Pete gözlerini ovuşturdu ve başucu lambasını yaktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Sesi uykuluydu.

"Felaket. Kesinlikle felaket," diye cevap verdim. Kendimi korumasız ve bencil hissediyordum.

Odanın içine doğru ilerledim. Her adımımı takip ettiğinin farkındaydım. Hareket ettikçe bacağımdaki yara acıyordu.

"Pete, ben neden buradayım?" diye sordum, sonunda.

“Hatırlamıyor musun?” diye sordu ve dimdik oturdu.

Yavaşça kafamı salladım. Hiçbir şey hatırlayamıyordum. Yani saat dokuz, ondan itibaren hiçbir şey. Martin ve Donna’yı, Cheyne Walk’un arkasındaki sessiz caddeye kadar takip etmiştim. Başarı ve para kokan bir caddeydi. Beyaz, dış kaplamalı, sıralı evlerden birinin içine girip gözden kaybolmuşlardı. Neredeyse tam karşısında bir bar vardı. Ev, görebileceğim şekilde, pencerenin yanında boş bir yer bulmuştum. Evin huzurla dinlendiğini, ancak Bay ve Bayan Joy’un uyumadığını düşündüğümü hatırlıyordum. Double vodka tonik söylediğimi ve ihanetin acısını hafifletmeye çalıştığımı hatırlıyordum. Sonrasında, hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Çok içmiş olmalıyım,” dedim, ona bakarak. Pete’in yatağının ayakucuna garip bir şekilde tünerken, onu elinden geldiğince, bendeki boşlukları doldurmasını umuyordum.

“Gece ikide, biri kapıma vuruyordu. Taksi sürücüsüydü. Arka koltukta sızmışsın. İyi durumda değildin. Anlaşılan, Chelsea’de düşmüşsün,” üzgün bir şekilde ekledi.

“Hatırlamıyorum,” diye fısıldadım. Yanaklarım, utançtan kıpkırmızı olmuşlardı.

Pete, sevimli bir şekilde omzunu silkti. “Taksici, seni birinin bulduğunu ve taksiye bindirdiğini söyledi. Adresini nasıl öğrenmişler bilmiyorum. Ya sen söylemişsindir ya da çantandan bulmuşlardır diye tahmin ediyorum. Seni merdivenlerden nasıl çıkartacağımı bilemedim,” dedi beceriksizce. “Ayrıca senin için endişelendim. İnsanların uykularında kustukları ve öldükleri ve bununla ilgili bir sürü hikâye duyuyoruz. Burada daha güvenli olacağını düşündüm. Düşmemen için de seni destekledim. Ne olur ne olmaz diye.”

“Teşekkürler,” dedim. Tamamen aşağılanmış hissediyordum.

“Alkolün kötülükleri.”

İkimiz de birkaç dakika konuşmadık. Dışarıda, gece otobüsünün gümbürtüsünü ve yeni yeni başlayan tek tük şafak cıvıltısını duyabiliyordum.

“Büyük bir gece miydi?”

“Sarhoş oldum. Çok çok sarhoş oldum. Alkolle aram pek iyi değil.”

“Her şey yolunda mı?”

“Eğer bir daha asla içmemem gerektiğini bana hatırlatırsan, olacak”

“Dün gece neredeydin?”

Gözlerimi kapattım. Vücudum uykuya hasretti.

Birkaç dakikadır ağladığımın farkına vardım.

“Kahretsin. İyi misin?” dedi Pete ne yapacağını bilmez bir şekilde. Bacaklarını yataktan sallandırdı ve gelip yanıma oturdu. Üzerinde sadece bir tişört ve şort vardı. Ama içinde bulunduğumuz durumun mahremiyetine dikkat edemeyecek kadar sersem haldeydim.

“İyiyim,” dedim, elimin tersiyle gözlerimi kuruladım.

“Erkek sorunu mu?”

Onaylamayan, hafif bir ses çıkardım.

“Geçen hafta seninle birlikte gördüğüm herif mi? Martin. Martin Joy.”

Aslına bakınca, ayaküstü tanıştırılmanın en ince ayrıntısını hatırlaması garipti. Ama o an, hiç önemi yoktu. Martin ve Donna hakkında konuşmak için can atıyordum. Konuşacağım kişinin, yarı çıplak komşum olması fark etmezdi.

“Güvenilmez olduğunun ortaya çıkmasına bu kadar şaşırmamam gerek.”

“Zenginin bağıllık fobisi mi?”

Omzumu silktim. “Bir karısı var. Ayrıldılar. Ama görünen o ki kadın fotoğraftan tam olarak çıkmamış. İkisini birlikte gördüm,” dedim. Yanaklarımı şişirip, kendimi toplamaya uğraştım.

“Ve kendini kaybettin,” dedi Pete, sevimli bir şekilde.

“Ne kadar içtiğimi hatırlamıyorum.”

“Hepimiz bunları yaşadık.”

Sessiz ve gergin bir şekilde güldüm. Ellerim hâlâ titriyordu ve bu, beni endişelendiriyordu.

“Gerçekten iyi misin?”

“Lityumum,” diye fısıldadım, kafamı öne eğerek. “Gerçekten alkol almamam lazım. Susuz kalmak ilaç tedavimi etkiliyor.”

“Bipolar mısın?”

Başımı salladım.

“Doktor çağırayım mı?” Pete’in genç, arzulu yüzü, endişeli görünüyordu.

“Bilmiyorum. Hayır. Bak, ben gideyim. Her şey için teşekkür ederim. Taksi ne kadar tuttu?”

“Sorun yok,” dedi Pete, bana dikkatle bakarak.

Yatmam gerekiyordu, oradan çıkmam gerekiyordu.

“O buna değmez, Fran,” dedi, ben gitmek için ayağa kalktığımda. Sesi soğuk ve mesafeliydi. Karanlığın içinde ikna edici bir otoritesi vardı.

On Üçüncü Bölüm

Pete'in dairesinde uyandıktan birkaç saat sonra doktoruma gittim. Aslında gitmek istemiyordum ama zehirlenmenin tüm belirtileri vardı: bulantı, ishal, titreme. Dr. Katz beni yıllardır tedavi ediyordu. Gerçi artık kontrol ve bakımdan daha fazlasını yapıyordu. Kanımı aldı, lityum seviyemi ölçtü ve beni, aşırı içki içmenin ilaç dozuma inanılmaz etki ettiği konusunda uyardı. Genel durumum hakkında konuştuk. Bir süredir manik veya depresif evreler yaşamadığımı anlattım. Her ne kadar yaşadığım kayıp zaman, hastalığımın bir yerlerde saklandığına işaret etse de, bipolar rahatsızlığımın kontrol altında olduğunu düşünüyordum. Dr. Katz, bunun daima böyle olacağını doğruladı.

Perşembe gününe kadar, yeniden fiziksel olarak insan gibi hissedene kadar işe gitmedim. Bu süre içinde, bitmesine saatler kalan Kraliçenin Danışmanlığı başvurusunu tamamladım ve tembelliğin tadını çıkardım. Annemi bile aradım. Onun, postanedeki kadın ve kooperatifin patates fiyatları ile ilgili sıkıcı, ufak gevezeliklerini zevkle dinledim. Önceden sık ve yabancı gelen bu sohbet, şimdi bana içinde bulunmak istediğim, rahatlatıcı bir peri masalı gibi gelmişti. Geri kalan zamanda ise uyudum. Uyudum, okudum ve bir zamanlar

bnna faydası olan bir kişisel gelişim kitabını bulup çıkardım. *Bu da geçecek.*

Burgess Adliyesinin ilk katında bir kütüphane vardı. Çaylaklığımın ilk günü, oraya gittiğimde sevinçten neredeyse ağlayacaktım. Vitraylı cumbaları, Temple Bahçeleri'ne bakıyordu. Hansard raporları¹² ve deri ciltli kitaplar sıralanmıştı. Daha ciddi ve önemli çalışmalar için Inner Temple Kütüphanesine giderdim fakat burası düşündüğüm, plan yaptığım ve gezindiğim bir yerdi. Genellikle içtihat hakkında çalışırdım fakat bugün, dizüstü bilgisayarımı açmış, çeşitli tıbbi internet siteleri ve bipolar forumları arasında dolaşıyordum. Bazıları benim zaten yıllardır bildiklerim, bazıları da erişilmesi mümkün olmayan psikiyatrik ve akademik çalışmalardı. En faydalı olanlar, mesaj dizileriydi: Gerçek insanlar ve onların kayıp zaman deneyimleri. Uyuşturucu müptelaları, eski ordu mensupları, depresyonlular, zarar görmüş insanlar.

Kapının açıldığını duydum. Paul birkaç saniye kapıda durduktan sonra içeri girip kapıyı kapattı. Yine biraz durdu ve kilitledi.

“Nedir bu? Hapis mi ediyorsun?” diye sordum. Bu sırada ekranda Google açtım.

“Burada güvenli bir şekilde konuşabilecek bir yer yok. Senin odana iki kişi sığmıyor, benimki bir dakika boş kalmıyor.”

Gülümsedim ve kalemimi masaya bıraktım.

“Yarın için mi hazırlanıyorsun? Joy’ların boşanma davasına?”

Masanın üzerindeki kağıtları görüp görmediğinden emin değildim. Martin’in işi ile ilgili değerlendirmeler, muhasebe raporları, Form E. İki tarafın anlaşmaya varamadığı yerleri kırmızı ile işaretlemiştim. Duruşmanın mücadele ile geçeceğinin farkındaydım. Çok iyi hazırlanmam gerektiğini

12 Hansard raporları: Birleşik Krallık Parlementosu’nda konuşulan her şeyin yazılı olarak kayıt altına alındığı raporlar

biliyordum. Ancak bugün dikkatimi toplamak kolay olmuyordu.

“Bir saat sonra David Gilbert ile buluşacağım.”

“Müşteri de geliyor mu?”

“Gelmesine gerek yok. Gilbert, onunla dün görüştü,” dedim, hızlı bir şekilde. Müşterimim hukuk temsilcisini, FDR¹³ öncesi ek bir toplantıya gerek olmadığına ikna edebildiğim için mutluydum.

“Yarına hazır mısın?”

“Mahkemeye taşınacağını düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?”

“Gelecek güzel ücretleri düşün,” dedi, ellerini ovuşturarak.

“Düşünmemeyi tercih ederim.”

Paul, yanımdaki sandalyeye oturdu. Ceviz masanın üzerine parmaklarıyla vurdu. Sonra da elini yerleştirdi.

“İyi misin?” diye sordu en sonunda.

“Tabii ki iyiyim. Neden sordun?”

“Bilmiyorum. Biraz... farklı görünüyorsun.”

“Sadece çok meşgulüm,” dedim, bilgisayarımı kapatarak.

“İpek için başvurunu yaptın mı?”

“Son anda.” Gülümsedim.

“Son anda mı? Bu, hiç sana uygun bir davranış değil.”

“Dediğim gibi, çok meşguldüm.”

Paul başını salladı, ikna olmamıştı.

“Liz Squires'den senin için bir randevu aldım. JCI danışmanlığın yöneticisi. İpek başvurusu sürecinde, düzinelerce peruğa yol gösteriyorlar.”

13 FDR: Son Çözüm Toplantısı

“Bu bana kaç patlayacak?”

İkimiz de konuşmadık. Tek duyduğum, sessizlikti. Bunun, bu çağda, bir Londra ofisinde, ne kadar nadir rastlanabilecek bir şey olduğunu düşündüm.

“Bir sorun olduğunda, gelip benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum. Benim için endişelenme.”

“Öyle mi?”

“Paul, sorun ne?”

“Bugün Yargıç Haring ile konuştum. Salı günü öğle yemeğinde, onunla buluşman gerekiyordu.”

Malcolm Herring, benim Kraliçenin Danışmanı başvurumda referanslarımdan biri olacaktı. Saygıdeğer, bağlantıları olan bir yüksek mahkeme yargıcısıydı. Ondan alacağınız parlak bir rapor, ipeğe giden yolu yarılamanız anlamına geliyordu. Ama sarhoşluk ve Dr. Katz’dan randevu ayarlama işlerinin arasında her şeyi unutmuş ve onu ekmiştim.

Sandalyemde kıvrandım.

“Hastaydım ve neredeyse tüm gün uyudum. Toplantıyı iptal etmek için arayamadım.”

“Bana söyleseydin, ben yapardım.”

“Sen zaten benim işlerimi düzenlemeye çalışıyordun.”

“Bu arada Tom, Brown çiftinin velayet davasını aldı. Senin istediğini, o aldı.”

“Tabii ki almıştır.”

Paul çenesini sıvazladı ve bana hayal kırıklığı ile baktı.

“Dediğim gibi, eğer herhangi bir şey için bana ihtiyacın olursa, söylemen yeter.”

“Biliyorum,” dedim sessizce.

Paul’ün ifadesi ciddileşti, sevgi dolu gözlerinde uyarı vardı.

“Biz bu adliyede bir aileyiz. Ne olursa olsun, seni korurum. Fakat tabii ki bana her şeyi anlatman lazım. Çünkü seni koruyabilmek için tüm gerçeği bilmem gerekir.”

Gülümseyerek elimi onun elinin üzerine koydum. Yalan söylemenin ne kadar kolay olduğunu düşündüm.

On Dördüncü Bölüm

Ertesi gün Donna Joy, Son Çözüm Toplantısına gelmeyince şaşırdım. Yargıç çok öfkeliydi. Donna'nın hukuk ekibi söyleyecek bir şey bulamıyordu. Oturum ertelenince, yüzü taş kesilen Martin odayı terk etti. Her iki tarafın da katılımı sağlanamadığında, İlk Görüşmeler sürdürülemezdi. Toplantıya gelinmemesi, FDR yapılamaması anlamına gelirdi. O sabah, hepimiz için telafisi olmayan bir kayıptı. Her ne kadar Robert Pascale, David Gilbert'e Bayan Joy için endişelendiğini söylese de herkes sinirliydi. Yüce mahkeme ortamı da duruma drama katıyordu.

Donna'nın güvenilmezliği ve bencilliği, beni bir parça olsun şaşırtmamıştı. Sadece ondan daha fazla nefret etmeme neden olmuştu. Bir parçam, nasıl bu kadar bencil ve saygısız olunabileceğini merak ederken, diğer parçam Phil Robertson'un söylediklerini unutamıyordu: *Bu ikisinin boşanmak istemediklerine bahse girerim.* İçimden bir ses, Donna'nın oyun oynadığını ve benim de çapraz ateş arasında kaldığımı söylüyordu.

Saatime bakınca, henüz on bir bile olmadığını gördüm. Oturum, günün çoğunu dolduracaktı. Şimdi ise doldurmam gereken bir sürü boş saatim vardı. Martin hiçbir yerde

görünmüyordu ve ben bundan çok memnundum. Tüm hafta boyunca ondan uzak kalmayı başaramıyordum. Martin salı günü, akşam yemeğine davet eden bir mesaj bırakmıştı. Ben de Perşembe gününe kadar Birmingham'da mahkemede olacağımı söyleyen bir mesajla yanıt vermiş, FDR'den önceki, profesyonelliğin konuştuğu son dakika toplantısına dek mecburen mesajlaşmak zorundaymışız gibi davranmıştım.

"Kısa bir toplantı?" dedi David çabucak.

"Konuşacak çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim, dudaklarımı sıkarak. "Ayrıca Martin de ortadan kayboldu."

"Galiba yeni bir tarih almamız gerekecek."

Başımı salladım. "Beni sonra ararsın. En azından Pascale'ın çenesi kapanmış oldu," diye ekledim. Donna'nın temsilcisinin önünde el pençe durduğunu görmek, bu işin en iyi tarafı olmuştu.

Mahkeme salonundan ayrılıp, ofise yürüdüm. Temple'in girişlerinden en sevdiğim, Fleet Caddesindeki duvarda bulunan bir delikti. Bazen bu girişi, sihirli bir kapı gibi, sizi yirmi birinci yüzyıl Londra'sının hay huyundan alıp, zamansız, büyümlü bir mekâna atan bir zaman makinası gibi hayal ederdim.

Kaldırımında hızlı hızlı yürüyor, mahkeme kostümleri satan dükkânlarının, karanlık küçük evlerin ve Dr. Johnson binalarının önünden geçiyordum. Attığım her adımda öfkem ve hayal kırıklığım belli oluyordu. Bana her zaman kendimi küçük hissettiren kilisenin önüne geldim. Kilisenin büyüklüğü, dokuz yüz yıllık tarihi, Tapmak Şövalyeleri ile bağlantılıydı. Kendimi dindar olarak adlandıramazdım fakat sık sık bu kiliseye giderdim. Şimdi de önünde durmuş, içeri girip kilisenin sükûneti ile ruhumu doyurup doyurmamayı düşünüyordum.

Durduğum anda, omzumda bir el hissettim. Nefesimi tutup arkamı döndüm.

“Martin,” dedim. Kalbim deli gibi atıyordu.

Martin koluma dokununca irkilerek çektim.

“Neden benden kaçıyorsun?” diye sordu, sakince.

“Senden kaçmak mı?” Kaşlarımı çattım.

“Tüm hafta boyunca. Ve biraz önce de mahkemede.”

“Kaçmıyorum. Ne yapmamı bekliyordun? Yargıcm önünde boynuna sarılmamı mı?”

“Çok komik,” dedi hafif gülümseyerek.

Yağmur yağmaya başladı. Düşüncelerimi toplayabilmek için gökyüzüne baktım.

“Ertelemeden sonra seni aradım,” diye yalan söyledim.

“Kızgındım. Yürüyüşe çıktım.”

“Yağmur bastıracak gibi,” dedim. Bir an önce gitmek istiyordum.

‘O zaman bunun altına gel,’ dedi, beni masaların duvara yaslanarak yığılmış olduğu kemerin altına çekerek.

Kemerin altı, soğuk ve karanlıktı. Sanki bir tutulmanın içine girmiştik. Fleet Caddesinin trafik gürültüsü duyulmaz oldu. Hava birkaç derece daha soğudu.

“Donna’nın gelmediğine inanamıyorum,” dedim sonunda.

“Ben inanıyorum. Büyük ihtimalle, detoks için Tayland’a falan defolup gitmiştir. Çarşamba günü, bronzlaşmış, dört beş kilo vermiş, parasını benim ödediğim yosun tedavileriyle gençleşmiş bir şekilde Chelsea’ye döneceğine garanti veririm.”

“Boşanma işlemlerinin tam orta yerinde bunları yapar mı?” diye sordum. Bir yandan da bize fark ettirmeden dikkatlice bakan siyah takım elbiseli avukata bakıyordum.

“Sanıyorum artık onun ne yapacağı belli olmayan biri olduğuna ikna olmuşsundur.”

Savunmaya geçerek çantamı iyice kendime doğru çektim.

“Ondan en son ne zaman haber almıştın?” diye sordum, sesimin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Beni geçen hafta aradı. Pazar ya da Pazartesi. Oturum sırasında salak bir alfa erkeği olmamam konusunda beni uyardı.”

Beni korkutan şey, beni gerçekten korkutan şey, onun bu kadar rahat yalan söylüyor olmasıydı.

“Yani FDR’ye gelmeye niyeti vardı.”

“Evet, gerçi sonunda tartıştık.”

“Ve en son o zaman ondan haber aldın, öyle mi?” diye sordum. Yüz ifademini, korkumu belli etmemesini diliyordum.

“Evet,” dedi sonunda.

Yalancı, dedi kafamın içindeki ses.

Martin, elini paltomun içine soktu ve göğsümdeki kıvrıma yerleştirdi.

“Buraya gel,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Soğuk tuğla duvara yaslanana kadar geri adım attım.

“Kimse bizi görmez.”

“Dur, lütfen.”

“Fran, sorun ne?”

“Sorun şu ki, biz birlikte olmamalıydık. Ben, senin avukatınım. Bu, etik kurallara aykırı.”

“Ama bu seni, Selfridges’de durdurmamıştı.”

Başımı çevirdim ve Martin parmaklarıyla çenemi kavradı.

“Özür dilerim,” dedi, çenemi sıkarak. “İdeal bir şekilde karşılaşmadık. İçinde bulunduğumuz durum ideal değil... Fakat ben, her ikimizin de aynı şeyleri hissettiğini zannediyordum. Sen beni mutlu ediyorsun.”

Ama gittin, onunla yattın.

Söylemek istediğim şey buydu, fakat söyleyemedim. Onları takip ettiğimi ve yağmur altında durup izlediğimi kabul edemedim. Pazartesi gecesi nerede olduğuna dair Martin'den bir itiraf beklesem de, içimde bir yerlerde, bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Martin'in parmakları, boynumdan aşağıya, bluzumun ince kumaşına, oradan göğsüme indi. Sertleşen meme uçlarımı avuçlarıyla sıktı. Bana böyle çabuk etki etmesinden nefret ediyordum ama aynı zamanda seviyordum da. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissederken gözlerimi kapattım. Bunu istiyordum, Martin'i istiyordum. Öyle çok istiyordum ki zayıf ve umutsuz hissediyordum.

“Kimse bizi görmüyor,” diye fısıldadı kulağıma. Ilık dudakları, kulak mememi yalıyordu. Tüm vücudum ürperdi.

“Dur,” dedim, bileğini tutarak. “Bir süre birbirimizi görmememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Fran, lütfen. Bugün, kötü bir gün. Bunu benden iyi kimse bilemez. Bunun bitmesini benden çok kimse isteyemez. Donna'nın hayatımdan çıkmasını, böylelikle kendi hayatıma devam edebilmeyi istiyorum.”

“Gerçekten mi?” dedim, soğuk, nemli bir rüzgâr yanağımı kamçılarken.

Martin'in yanıtını beklemedim. Kendimi ondan kurtarıp yürümeye başladım. Arkamdan seslendi ama dönüp bakmadan yoluma devam ettim. Ayakkabımın topukları, Mors alfabesiyle mutsuzluk sinyali verirmiş gibi kaldırım taşlarına çarpıyordu. Bence gerçekten öyleydi.

Bütün öğleden sonrayı, bir sandviç ya da kahve için bile dışarı çıkmadan, Inner Temple Kütüphanesinde geçirdim. Saat beşe doğru ofise döndüğümü saymazsak, orada geçirdiğim zaman hakkında çok az şey hatırlıyorum. Ofis telefonum çaldığında, ajandamın sayfaları arasında geziniyor, haftamı nasıl doldurabileceğimi, Martin Joy'u aklımdan nasıl uzaklaştırabileceğimi düşünüyordum.

"Ben, Dave. Dave Gilbert," dedi ses. "Bilmen gerektiğini düşündüm," diye ekledi. Sesinden bir sorun olduğunu anladım. "Biraz önce Robert Pascale aradı. Tüm gün boyunca Donna Joy'u bulmaya çalışmış ve sonunda kız kardeşiyle konuşabilmiş. O da endişeliymiş. Günlerdir kimse Donna'yı görmemiş veya ondan haber almamış. Dün akşam davetli olduğu akşam yemeğine de gitmemiş. Pazartesi'den beri stüdyosuna da uğramamış. Kimse telefonla ya da e-postayla da ulaşamıyormuş. Robert, Donna'nın evine bir stajyer bile yollamış. Ama kimse kapıyı açmamış. Donna'nın kız kardeşi çok endişeliymiş ve polise kayıp ihbarı yapmak üzereymiş."

On Beşinci Bölüm

Ortadan kaybolan insanların çoğu, kırk sekiz saat içinde ortaya çıkarlardı. Ben öyle yapmıştım.

Evden kaçtığımda, on sekiz yaşındaydım. A Level¹⁴ eğitimimi bitireli birkaç gün olmuştu. Okulun spor salonunda, mezuniyet partisi vardı, hepimiz farklı yollara gitmeden önce son bir gösteri. Kimimiz çıraklığa, kimimiz üniversiteye, kimimiz de ufak tefek işlere gidecektik.

Adına mezuniyet partisi demişlerdi. Belki de çok fazla John Hughes filmi seyretmişlerdi. Ben de ona uygun olarak bir elbise giymiştim. Sinirli görünmeye çalıştığım o günler için bir değişiklik sayılırdı. Güzel değildim. Hem de hiç. Siyaha boyanmış saçlarım, burnumda hızmam vardı. Popüler de değildim. Ama o gece çok fazla dikkat çekmiştim: o ana kadar beni görmezlikten gelen erkeklerden gülücükleri teklifler, beceriksizce kurlar. Bunun nedeninin, yeşil ipekten Elliler elbisem ya da partide el altından dağıtılan alkol olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, dönüp baktığımda, bunun benim şöhretim olduğunu düşünüyorum.

14 A Level eğitimi: İngiltere'de lise öğretiminin yanı sıra üniversiteye gitmek isteyen öğrencilere verilen iki yıllık bir eğitim programı

Stuart Masters, benimle birlikte belediye okulundan bu liseye gelen birkaç kişiden biriydi. Ondan hep hoşlanmıştım. Fakat uzatmalı kız arkadaşı Joanne, onu bir şahin gibi izliyordu. O gece, Stuart ve ben, kendimizi bir köşede bulduk. Eski günlerden bahsettik. Açık büfe başlayınca yangın çıkışından kaçtık. Güldük, öpüştük ve ben daha ne olduğunu anlayamadan önce fen laboratuvarının arkasındaydık. Ağzımın içindeki aletiyle o kadar meşguldüm ki birinin bizi gördüğünü fark etmedim bile.

Eğreti dans pistinden bana, *kahpe* diye bağırdıklarını hâlâ duyabiliyorum. Hayatımda ilk defa bu davranışım nedeniyle utanç duyuyordum. Bir gecelik ilişkiler, Bolton ve Manchester'in kulüplerinin tuvaletlerinde sevişmeler. İsimlerini güçlükle hatırladığım yirmi dört erkek ve iki kadın.

Henüz bipolar teşhisi konmamıştı, henüz manik depresyon ve hiperseksüellik arasındaki bağlantı hakkında uyarılmamıştım. O zamanlar, bu davranışlarımın sadece sıra dışı olduğunu düşünüyordum. Kendimi keşfediyor, eğleniyordum. İstedğim ve becerebildiğim için yapıyordum.

O gece eve gidemeyeceğimi biliyordum. On iki yaşındaki kız kardeşim Denise ile aynı odayı paylaşamazdım. Ayrıca ufak bir ihtimal de olsa, Joanne'in annesi, sabah benim annemi arayabilirdi.

Pazar sabahı, annem kardeşlerimi komşuya bırakıp, polise gitmiş. Eve gelmediğimi söylemiş. Polisler bir iki soru sormuşlar, en son çekilen fotoğrafımı istemişler ve evden kaçmanın düşünülenenden daha sık görüldüğünü söylemişler. Öfkeli ve duygusal gençler, genelde kaçırılmazlarmış. Evden kaçarlarmış.

Ancak arkadaşım Jenny Morris, olanları duyunca endişelenmiş. Gazeteci olmaya kararlı bir genç kız olarak *Sun* gazetesinin haber masasını aramış ve hikayemi araştırmak üzere birinin görevlendirilmesini istemiş. Hikâye hiçbir zaman

yayınlanmadı. Bugün bile bunun nedeninin, Pazartesi sabahı ortaya çıkıp eve gelmem mi yoksa kayboluşumun aslında benim zannettiğim kadar önemli olmadığı mıydı bilmiyorum.

O günlerde kendimi tuhaf ve orijinal görüyordum. Ama geçenlerde okuduğum kriminal psikoloji raporuna göre, kayıp kız çocukları daha çok içe dönük ve kayıp erkek çocukları daha çok dışa dönük olurlarmış. Orijinal olmayı bir yana bırakın, zaten kategorize olmuşum bile.

Fallowfield'de bir bekar odasına kadar benim izimi takip eden kişi Jenny olmuştu. Birkaç telefon konuşmasıyla işi çözmüştü. Şimdi *Daily Mail*'de çalışıyor olmasına şaşmamak gerek. Daire, bir iki hafta önce beraber olduğum bir müzisyene aitti. Mezuniyet balosundan kaçtıktan sonra onu görmek için Güney Manchester'a giden bir otobüse binmişim. Oraya vardığımda, çoktan kafası iyi olmuş, dışarı çıkmak üzereydi ve dönene kadar köhne, dağınık odasında beklememe izin vermişti. Geri geldiğinde Pazar günü olmuştu. Evde sorunlarım olduğunu söyleyince, düzgün bir herif olduğu için beni kapı dışarı etmemişti. Bana geri dönüş için otobüs parası verene ve 'müzikle yüzleşmemi' söyleyene dek Jenny beni bulmuştu.

Bu olaydan sonra annem ve yeni erkek arkadaşı, bana kendi yatak odamı verdiler. Bebek Danny, onların odasının bir köşesindeki bebek karyolasına gitti. Ben, bebek odasına taşındım ve ayıcıklı duvar kâğıdını, Fransız filmlerinin fotoğraflarıyla kapladım. On hafta sonra eşyalarımı toplayıp, Birmingham'a taşınana kadar da o odada kaldım. Hayat devam etti. Bu, sadece bir bocalamaydı. Tek istediğim, biraz ilgi ve sevgiydi. Donna Joy'un da istediğinin bu olduğundan emindim.

On Altıncı Bölüm

Bir doz Zolpidem sayesinde ertesi sabah saat on bire kadar uyudum. Gözlerimi açtığımda, başucumdaki komodinin üstündeki telefonumun mavi ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Telefonumu elime alınca, benimle konuşmak isteyen Martin'den gelen yedi mesaj ve üç cevapsız çağrı olduğunu gördüm.

Martin'in talimatlarını görmezden gelmek gücü, ama yine de görmezden geldim. Ona cevap vermek yerine, bağdaş kurarak oturdum ve Google simgesine bastım ve *Donna Joy Kayıp* diye yazdım. Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum. *Daily Mail* manşet haberi mi? Bir BBC hikayesi mi? Twitter en çok konuşulanlar konusu mu? Ancak daha önceki aramalarımnda önüme çıkan eski bağlantılar ve fotoğraflar dışında karşıma başka bir şey çıkmayınca vazgeçtim.

Bir anlığına gözlerimi kapattım ve tam o anda Donna'nın 'çıkageleceği' hakkında bahse girmek isteyerek, dehşet duygusunun geçmesini bekledim. David Gilbert'ten gelen telefondan beri bunun üzerine kafa yoruyordum. Varabildiğim tek mantıklı sonuç, bunun bir numara, Martin'i geri alabilmek için bir aldatmaca olduğuydu. Bu düşünce beni, Pazartesi

gecesi cinsel birlikteliklerinin, belki de benim umduğum kadar muhteşem olmadığı görüşüne yönlendirerek anlık bir neşe verdi.

Telefonu yerine koyarak yataktan kalktım ve banyoya gittim. Dişlerimi fırçaladım, diş ipiyle güzelce temizledim. Lavaboya düşen tükürüğümde kan benekleri vardı. Ağzımı suyla çalkalarken, kapının zili ısrarla çalmaya başladı.

“Benim. Gelebilir miyim?” dedi hoparlördeki ses.

Endişeli bir şekilde evin içine göz attım. Onunla böyle karşılaşmak istemiyordum. Üzerimde sadece kalçalarımı ancak kapatan bir tişört vardı. Mutfak birkaç adım ötedeydi. Koşturarak mutfağa gittim ve kurutma makinesinden külot ve kot pantolon aldım, üzerime geçirerek çıplak ayaklarla aşağıya indim.

Kapıyı açmadan önce biraz tereddüt ettim. Martin’in yüzünü camdan görebiliyordum, üzgün, şaşkın, umutlu. Yavaşça kapının mandalını açtım ve eşikte durdum. Ama Martin’in içeri girmesine izin vermedim.

“Mesajlarımı aldın mı?” dedi sonunda.

“Yeni kalktım.”

Bakışlarını ayakkabılarına indirdi ve sonra yeniden yukarı kaldırdı.

“Donna’yı duydun mu?”

Başımı salladım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. “Bir şeyler duydum. Tüm hafta boyunca kimse onu görmediği için kız kardeşi endişelenmiş ve polise gitmiş.”

“Hâlâ ortaya çıkmadı.”

“Üzgünüm,” dedim. Nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum.

“Bu sabah polis aradı,” dedi. “Bana sorular sordular.”

“Ne hakkında?”

“Donna’nın ruh hali.”

“Bunu şüpheli bulmuyorlar mı?” diye sordum kuşkucu bir şekilde.

“Bilmiyorum. Sanmıyorum.”

“Peki sonra ne olacak? Onu bulmak için ne yapılacak?”

“Polisler, evine gidecekler. Kız kardeşi Jemma’da anahtar var.”

“Peki ya sonra?”

“Bak, bugün bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm.”

Kaşlarımı çattım. “Martin, dün söylediklerimi duydun.”

“Lütfen. Arabayla dolaşalım. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var.”

“Karın kayıp,” dedim. Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

“Kayıp değil. Bir yerlerdedir,” dedi. Yüz ifadesindeki soğukluk, beni şaşırttı. Arabayla dolaşmaya çıkmanın veya başka bir şekilde kendimizi eğlendirmenin uygun olmayacağını düşünmüyor muydu? Kaldı ki Donna’yı herkesten daha iyi tanıyan kişi Martin’di. Polisten ve hatta kız kardeşinden bile daha iyi tanırdı. Eğer o endişelenmiyorsa, iyi bir nedeni var demekti. Kendi kendime, onun bu arsızlığını, kalpsizlik olarak görmemem gerektiğini söyledim.

“Hadi, Francine. Hem konuşmak için bir fırsatımız olur.”

“Konuşmak mı?”

“Lütfen,” dedi, tutkuyla.

Martin’in, Donna ile birlikte Chelsea’deki eve girişinin çirkin, acı veren görüntüsünü ve Temple Kilisesi’nin önünde söylediği yalanları düşünmemeye çalıştım.

“Burada bekle,” dedim ve elimden başka bir şey gelmeden, yukarıya paltomu almaya gittim.

Martin, Aston Martin'ini caddeye park etmişti. Yan koltuğa oturdum ve başımı cama yaslayarak cumartesi trafiğini seyrettim. Martin müziği açarak, konuşma zorunluluğunun baskısını azalttı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Hackney'den geçerken.

“Sahile,” dedi. Bana döndü ve yan yan gülümsedi.

Bir hafta önce olsa, bu cevap beni heyecanlandırırdı. Açık pembe sahil barakalarında, elimizde patates kızartması külahlarıyla oturduğumuzu veya bir sahil kafesinde midye yediğimizi hayal ederdim.

Bu gün ise arabayla dolaşmak için son derece uzun bir yol gibi görünüyordu, bütün hafta boyunca tartışmak için sabırsızlandığım sorulardan kaçmak için son derece uzun bir zamandı.

Londra'dan çıktık ve doksan dakika sonra otoyoldan, daha sakin olan B yoluna saptık.

Gökyüzü matlaşmış, güneş kaybolmuştu. Her yer sonsuz griydi. Bulutlar, tuz kalıntıları ve deniz, buruşuk ve soluk keten bir çarşaf gibi birbirlerinin içine girmişlerdi. Boş manzara, krom rengine boyanmıştı.

Son birkaç kilometredir, değişik yol tabelaları görmüş olsak da yabancı topraklardaydık.

“Neredeyiz?” diye sordum, yol kenarında ezilmiş, kanlar içinde ölü bir porsuk görünce.

“Essex. Bu geçit, eve gidiyor,” dedi. Tam sağa dönünce, yol daha da daraldı. Her iki tarafta da su vardı.

“Lanet olsun. Bu, bir ada mı?”

“Arada sırada. Sular yükselince.”

Tahta kaplamalı evleri, bir kilisesi, uyduruk barları ve sahil yolu olan sakin bir köyden geçtik. Bir kez daha döndük

ve çakıl taşlı, geniş bir yolun sonunda ev görüldü. Soluk kırmızı kiremitli çatısı, yüksek duvarlı ve kurşuni gökyüzüne uzanan en az bir düzine kil bacalı, Arts and Crafts stilinde bir evdi. Tomurcuklanmaya başlayan uzun ağaçlar, yosun kaplı bahçe duvarı boyunca dizilmişlerdi. İnatçı otlar, düğümlenip kurumuş çiçek sapsarı ve yapraklar, paslı kapıları sarmışlardı. Evin ihmal edildiği çok belliydi ve büyüleyici bir muhteşemliği vardı.

“Bu, senin evin, öyle değil mi? Dorsea Evi,” dedim, Martin’in mal varlığının detaylarını hatırlayarak.

Araba çakıl yolda homurdanarak dururken Martin başını salladı.

“Geçen sene satın almıştım. Bir proje olması gerekiyordu. Şehirden iki saat uzakta, bir Babington evi. İşe başlamaya hazır bir mimarım ve tasarım şirketim vardı. Ama durdurdum.”

“Durdurdun mu?”

“Boşanma. Evin değerinin artmasını istemiyorum. Şimdi değil.”

Arabadan indim ve kapısını çarparak kapattım. Üzerimizde martılar dönüyordu. Çitlerin arasından rüzgâr ılık çalıyordu. Tuzlu deniz havasını derin derin içime çektim ve büyüsüne kapılmamaya çalıştım.

“Büyük bir ev.”

“Eskiden bir huzureviymiş. Yapılması gereken çok iş var. Fakat ben onun yorgunluğunu, bıkkınlığını çok sevdim. Hadi gel. Sana çevreyi dolaştırayım.”

Martin elimi tutmak istermiş gibi uzandı fakat ben herhangi bir rahatsızlığa engel olmak için önden hızlıca gittim.

Eşikten geçtiğimiz anda döşeme tahtaları gıcırdamaya başladı. Üzerimizdeki tonozlu tavanda, bir toz bulutu ve beni sıçratan bir ses vardı. Yanlış yere yerleşmiş bir güvercinin kanat çırpışları.

Havada küf ve ihmal kokusu vardı. Ceketimin önünü ilikledim, aksırığımı tutarak, yavaşça, neredeyse parmaklarımın ucunda, evin arkasına doğru ilerlemeye başladım. Odaların mobilyalı olduğunu fark ettim, önceki hayattan yorgun artakalanlardı. Ev, ne kadar soğuk ve sevgisizse, arka taraftaki, geniş nehir ağzına bakan manzara o kadar açık ve nefes kesici güzellikeydi.

Ev ve Martin'in ev ile ilgili planları, bize konuşacak konu sağladı. Eski bir ahır, bölgede çok ünlü olan Colchester Natives ve Mersea Island Rocks servis ederek nasıl ünlü olmuş. Bir grup sahil kameriyesi, stresli üst düzey kişiler için lüks kulübelere dönüşmüş. Plantasyon evi tarzındaki arka verandadan gidilecek bir açık havuz inşa edilecek.

Kış bahçesinin yan tarafındaki bir kapı, taşlığa açılıyordu.

"Hadi dışarı çıkalım," dedi Martin, kapının anahtarını arayarak. Martin anahtarı bulamayınca, hızla kapıyı ittim. Çürüyen pervaz sallandı ve kapı açıldı.

"Zeki kız," dedi Martin, gözlerini benden ayırmadan.

"Burayı tamir ettirmelisin. Yabancılar evini işgal etmeden önce," vdedim, minik zafer anımın zevkini çıkararak.

Nehrin kıyısını kucaklayan bir patıkaya çıktık. Yükselen deniz çakıllı kıyıyı dövüyordu.

Gözümü kapatarak derin bir nefes aldım. İyot ve yosun kokusu, tıpkı mentol gibi beni sakinleştiriyordu.

"Konuşmak istiyordun," dedim sonunda. Gözlerimi açtım ve tam karşıya diktim.

"Dün sana yalan söyledim," diye karşılık verdi. Sesi alışılmadık bir şekilde güvensizdi.

Sessiz kaldım ve kaskatı kesildim.

"Bana, Donna'dan en son ne zaman haber aldığımı sordun ve ben sana Pazar ya da Pazartesi dedim. Pazartesiydi," dedi. "Onu Pazartesi günü gördüm."

Ona bakmadım. Gözlerimi, soluk, ıslak ufka dikmeye devam ettim.

“Peki neden yalan söyledin?”

“Mesaj attı, benimle yeniden buluşmak istedi. FDR’den önce özel olarak konuşmamız gerektiğini söyledi. Birlikte yemek yedik, eve gittik.”

“Ve sonra ne oldu?” diye kışkırttım.

“Konuştuk, içki içtik...”

“Sonra da seviştiniz,’ dedim, onun cümlesini tamamlayarak.

“Evet, seviştik.”

Yaklaşık bir dakika kadar hiçbir şey söylemedim.

“Bana bunu niye söylüyorsun? Muhakkak bir nedeni olmalı”

Sesim, mahkemede zorlayıcı bir konuşma yapmak istediğim zamanki gibi yükselmişti.

“Fran, böyle yapma.” Yürümeyi kesti. “Bir hataydı ve pişmanım.”

“Bana öyle gelmedi.”

Gelmedi. Gelmiyor. Martin’in, yanlış zaman kullandığımı fark etmemesini umdum.

Martin yavaşladı. “İçki içmiştim, bana asıldı... Sana dün söylemedim çünkü bunun ne kadar yanlış ve güçsüzce görüldüğünü biliyorum.”

“Hoşuna gitti mi?” dedim. Söyler söylemez dudaklarımı ısırdım.

“Fran, bunu daha da zorlaştırma.”

Mavimsi ışık, Martin’i solgun gösteriyordu. Sanki damarlarındaki tüm kan çekilmişti.

“Orgazm oldu mu?” diye sordum. Birdenbire her mahrem detayı öğrenmek istedim. Martin cevap vermedi.

“Ondan vazgeçebildiğini sanmıyorum.” Fısıltı şeklindeki sesim, rüzgârın içinde kayboldu fakat Martin yine de beni duydu.

Durdu ve parmaklarıma dokundu ama ben uzaklaştım.

“Ben seninle olmak istiyorum.”

Bir banka çöktüm ve denize baktım. Doğru düşünebilmek için kendimi zorlarken, midem düğümleniyordu.

“Daha önce de seninle *konusmak* istemişti. O zaman da seviştiniz mi?”

“Hayır.”

“Bana doğruyu söyle, Martin.”

“Doğrusu bu.”

“Öyleyse neden o gece benim çağrılarına cevap vermedin?”

Başım dönüyordu. Cevap almak istiyordum ama alacağım cevaplara katlanıp katlanamayacağımı bilmiyordum.

“Telefonum kapandı, sana yemin ederim. Bak, sana yalan söylememe bir lüzum yok. Sana tamamen dürüst olmak istiyorum çünkü ilişkimizi yürütmek istiyorum.”

“Bunu, Pazartesi günü düşünmeliydin.”

“Salaklık ettim.”

“Evet, ettin.”

Bir dal parçası aldım ve denize fırlattım. Bir dalganın gelip dalı almasını, ileri geri çalkalamasını seyrettim. Sonra da eve doğru yürümeye başladım.

“Fran, lütfen. Bana bir şans daha ver. Onunla birlikte olunca, seninle olmanın ne kadar güzel olduğunu anladım.”

Martin’in yüzüne bakmak için döndüm.

“Artık sana güvenemem,” diye cırladım. Yanaklarımdan aşağıya yaşlar dökülüyordu. Böyle hissetmekten ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. Bu çaresiz halimi tanıyamıyordum.

Martin bana yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Seni seviyorum,” dedi. Gözlerimi kapayarak sözcüklerin beni okşamasına izin verdim, bu sözlerden güç aldım.

Ağlamamı durdurmak için gözlerimi daha da sıkı kapattım. Martin bana doğru bir adım daha yaklaştı ve çenesini başıma yasladı. Beni kollarıyla sararken, kendimi ondan uzaklaşamayacak kadar güçsüz hissettim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. Yanağımı, onun yumuşak yün montuna yasladım. Kızgınlığım ve hayal kırıklığımın yerini derin bir ferahlık aldı.

Orada durduğumuz süre bana sonsuzluk gibi geldi. Kollarını indirip, ellerimi tuttuğu an, yapılacak en iyi şeyin parmaklarımla onun ellerini kavramak olduğunu düşündüm.

“Hadi geri dönelim,” dedi, sazlıklarla süslü bataklığa doğru bakarak. Tepemizdeki bulutlar, olacakları sezermiş gibi karardılar. Rüzgâr, denizi kamçılama, beyaz köpük tepecikleri oluşturmaya başladı. Kıyıya vuran deniz, sahildeki otların arasına çingiraklı yılan gibi sızıyordu.

“Fırtına geliyor,” dedi Martin ve yürüyüşümüzü hızlandırdı.

Bir kapıdan geçerek Dorsea Evi’nin bahçesine girdik. Suyun yakınındaki, siyah boyalı tahta kaplamalı kulübe, turuncu şamandıralar ve mavi bir ip ile süslenmişti.

Martin bir tuğlayı kaldırıp, altından bir anahtar çıkartırken, “Bu ne?” diye sordum.

“Eski bir denizci kulübesi. Dorsea’ye gelince, burada uyumayı seviyorum.”

“Büyük evde yalnızlık mı çekiyorsun?” Gülümsedim. “Zengin insanlar kendileri için çok büyük olan evler aldıklarında, genellikle böyle olur.”

“Denizin sesini dinlemeyi ve sahil ateşi yakmayı seviyorum.”

“İyi bir neden.” Martin kapıyı açıp, beni içeri çağırırken, gülümsedim.

İçerisi ferahtı. Bir masa, bir sandalye, bir odun sobası ve kanepeler gibi de kullanılabilen bir demir yatak vardı.

Martin, metal bir kovadan biraz çıra ve *Financial Times*’ın buruşturulmuş sayfalarından aldı ve ateş yaktı. Onu izlemeyi seviyordum. Yabani duruşu, konsantrasyonu, pürüzsüz ve bronzlaşmış erkeksi elleri. Parmak eklemesindeki bir kesik, ona daha da farklı bir hava veriyordu.

“Burası harika bir yer,” diye fısıldadım, ateş iyice tutuşurken. Odunların her çıtırdayışında, kulübe biraz daha ısındı, biraz daha aydınlandı.

“Bu gece burada kalalım,” dedi Martin, bana bakarak.

“Yanımda hiçbir şey getirmedim,” diye güldüm, sutyen bile giymediğimi hatırlayarak.

Yağmur, teneke çatıyı dövmeye başladı.

“Mecbur kalabiliriz,” diyerek gülümsedi.

“Adanın ulaşımı kesilecek mi?” diye sordum. Bu fikir beni ürkütmüştü.

“Olabilir.”

Paltolarımızı çıkardık. Kısa bir an sessizlik oldu.

“Çok üzgünüm.”

“Bir daha bana yalan söyleme,” diye fısıldadım. Kendi yalanımı düşünmemeye çalıştım: Pazartesi günü Donna ile Chelsea’de buluştuğunu bildiğimi çünkü onları takip ettiğimi.

Kulübe hâlâ buz gibi soğuktu ve ben, meme uçlarımın, tişörtümün altından belli olduğunu hissedebiliyordum. Martin’in, şilteyi çekip, yere ateşin önüne serişini seyrettim. Bana yaklaştı ve öpüşmeye başladık. Martin, benim tişörtümü kafamdan çekip çıkartırken, arzuyla inledim.

Gözlerimi kapatarak rüzgârın uğuldamasını ve tepemizdeki karabatakların acı çığlıklarını dinledim. Martin, omurumdaki dalgalanmanın üzerinde parmaklarını gezdirdi. Kot pantolonumun fermuarını açıp, çıkarttım. Şiltenin üzerine diz çökerek onun soyunmasını izledim.

Martin bana yaklaştı ve ben, onu ağzıma aldım. Başımı tuttu. Kalın tüyleri, yüzümü çiziyordu. Onu içime çektim. Ter, misk ve seks kokusunu, onun nemli, ekşi ve ılık tadını.

“Sırt üstü yat,” dedi Martin, beni iterken.

Gülümsedim ve Martin benim üzerime binerken arkaya doğru yattım.

“Adanın ulaşımının kesilmesini istiyor musun?”

Olacakları sezen Martin’in sesi alçak ve boğuktu.

Onu karşılamak için bacaklarımı açarken, onaylayarak başımı salladım.

Sobanın yanında, dolanmış uzun bir ip vardı. Martin ipi aldı, kollarımı başımın üzerine doğru uzattı ve bileklerimi sıkıca kavradı. Bileklerimi bağladıktan sonra ipi yatağın somyasına bağladı ve nefesini dudaklarımın üzerinde hissedinceye kadar yüzünü benimkine yaklaştırdı. Martin bana sahip olurken, kendimi kuşatılmış ve zapt edilmiş hissettim. O an, istediğim tek şey buydu.

“Bu gece yeni ay var, şanslısın. Kaçamazsın,” dedi kulağıma. Titrememin nedeni soğuk da tehlikeyi sezişim de olabilirdi. Bunu ne biliyordum ne de umursuyordum.

Denize açılmış, kendi derinliklerime dalmıştım. Düşünebildiğim ya da umursadığım tek şey oydu.

Ağzı göğüslerimden vücuduma, oradan da aşağılara, daha aşağılara inerken yumuşak, itaatkar bir şekilde zevkle iç geçirdim. Dili içime girip, kaygan yuvarlağı okşarken, sırtım kıvrılarak, bükülmüş ellerimle yeri kazmaya çalışarak

boşaldım. Tenime sürtünen ipin yakıcı hissinden habersizdim, Martin beni öperken, ter ve tutkuyla orgazma ulaştırırken her şeyden habersizdim.

Çığlık attım. Sesim, yağmur ve rüzgârın sesiyle karıştı. Martin, bacaklarımın arasına boşalırken gülümsedi ve beni çözmeye başladı.

Kendimi sakinleştirmek için küçük, kontrollü nefesler alıp verdim. Martin, yanıma yattı.

“Burası yerine evi satmalıyım,” dedi. Öyle kısık sesle konuştu ki onu güçlükle duydum.

“Oraya kadar gelmeyecek,” diye fısıldadım. Tahta kaplamaların arasından kulübenin içine sızan soğuk havayı hissediyordum.

Birden, karısının görüntüsü gözümün önüne geldi. Yukarı bakıp, alevlerin gölgelerinin, tavanın çatlamış boyasının üstündeki dansını seyrederken, kayıp Donna Joy’u gören son kişinin yanımda yatan adam olduğunu unutmaya çalıştım.

On Yedinci Bölüm

Rüzgârın ve yağmurun boğuk sesinden mayışmış bir halde, kendimden geçmiş olmalıydım. Bir cep telefonunun tiz sesi, beni hafif uykumdan uyandırdı.

Üzerine battaniye serili şiltenin kenarına oturmuş Martine doğru baktım. Onu gördüğüm anda, telefon konuşmasının Donna ile ilgili olduğunu anladım. Yüzünün buruştuğunu, kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Yine benim keyfimi bozabilmişti.

Martin, konuşmayı kesin ve profesyonel bir şekilde hemen sona erdirdi. Bu nedenle konuşmanın tam olarak ne ile ilgili olduğunu anlamak zordu. Telefonu kapattığında suskun ve düşünceliydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Rahatsız etmek istemiyordum ama neler olup bittiğini öğrenmek için de can atıyordum.

“Gitmem gerek,” dedi, gözlerime bakmamaya çalışarak.

“Ne, şimdi mi?”

“Polisler, Donna için endişeleniyorlar,” dedi ayağa kalkarak.

“Bu sabahkinden daha da mı endişeliler?” diye sordum, tişörtüme uzanırken. Bu konuşmayı çıplak halde yapmak istemeyeceğini düşünüyordum.

“Öyle görünüyor. Benimle konuşmak istiyorlar, bu yüzden Londra’ya dönmeliyiz.”

“Ama zaten bugün seninle konuştular,” diye cevap verdim. Paniği, karnımda hissedebiliyordum.

“Ve şimdi beni yeniden görmek istiyorlar. Bu gece. Saat onda bir polis Spitalfields’e gelecek.” Gömleğini aldı ve kollarını soktu.

Martin’in çıplak göğsüne ve gevşemiş penisine bakıp, polisler onu bu halde görseler, ne düşünürler diye merak ettim. Sanki benim düşüncelerimi okumuş gibi geri kalan giysilerini topladı ve çabucak giyindi. Pencerenin üzerindeki toz katmanını sildi ve dışarıya baktı.

“Şehre geri gitmek için harika bir gece,” diye mırıldandı. Kapıyı açtığında, kızgın rüzgâr içeri doğru, kulübeyi köküne kadar sallayarak gürledi. Bir sona geldiğimizi biliyordum: İç karartıcı bir kesinlikle, kulübeden dışarı adım attığımız andan itibaren, her şeyin hoş olmayan bir şekilde değişeceğini biliyordum.

Dışarısı karanlıktı. Sahilden eve doğru koşarken, yağmur yüzümü yıkıyordu. Birkaç kez kaydım. Ayakkabılarım, ıslak çakullarda patinaj yaptı ama her defasında yeniden doğruldum. Bir an önce arabaya ulaşmak istiyordum.

İçeri girdiğimizde, ev kükrüyordu. Saçlarım yanaklarıma yapışmış, pantolonum tenime yapışmıştı. Fakat kurumak için zamanımız yoktu. Martin, Dorsea Evi’ni kilitledi ve Aston Martin’e bindik. Sırılsıklam paltom, deri koltukları ıslatıyordu. Martin farları yakınca, evin önünde hayaletimsi haleler oluştu. Pişmanlık ve merak ile eve veda ederken ağzımın kenarı yukarı

doğru kıvrıldı. İçimden bir ses, bir daha buraya gelmeyeceğimi söylüyordu. Evin büyüklüğünü hatırlamak istiyordum.

Martin arabayı ve silecekleri çalıştırdı. Gücüne ve arabanın mükemmel tasarımına rağmen, silecekler camda iki net kavis oluşturmakta zorlanıyorlardı.

Tekerlekler, çakıl yolda çatırdayınca, “Belki de biraz beklemeliyiz,” diye öneride bulundum.

“Bir saattir, şiddetli bir şekilde yağıyor. Bütün gece sürebilir,” diye cevap verdi.

Kapılardan çıkarken, karanlık bizi sarmaladı. Işık parçaları, gecenin kara deliğinin ve kötü havanın içine işliyordu. Ancak onlar olmasa, her yer tamamen karanlık olurdu.

Gözlerimi zorlayarak, daha önce gördüğüm balıkçı teknelerini aradım. Güvenle demir atmış olmalarını umuyordum. Arabayı kullanmak bile çok zorken, işler denizde daha da güç olmalıydı.

Martin direksiyona odaklanmış, sabit bir hızda ilerliyordu. Bunun nedeninin, görüş mesafesinin kısalığı mı yoksa şehre dönmeyi istememe mi olduğundan emin değildim.

Uzaklarda, ana adanın gölgemsi silüetini seçebiliyordum. Bir buçuk kilometreden az mesafede olmasına rağmen son birkaç saat boyunca bana çok uzakta, sanki bir başka evrenin parçasıymış gibi gelmişti. Şimdi ise anayola yaklaşıyorduk. Farların solgun hüzmelerinde, tuzlumsu, pis suyun yoldan aktığını görebiliyordum.

“İnanamıyorum,” diye söylendi Martin. Neredeyse duracakmış gibi arabayı yavaşlattı. Tekerleklerin altında deniz suyunun çalkalandığını duymamak imkânsızdı.

Konuşmamam gerektiğini biliyordum. Martin, arabanın devrini yükseltti ama araba, bize arazi değil de bir spor araba olduğunu hatırlatırcasına tehlikeli bir biçimde kükredi.

“Buradan geçmenin bir yolu yok,” diye mırıldandı. Ben olsam, yüz bin poundluk bir Aston Martin’i tehlikeye atar mıydım bilmiyordum.

“Ne kadar sürer?” diye sordum, Martin geri geri giderken.

“Emin değilim. Bir saat ya da iki. Denizin yükselme seviyesine bağlı. Ama sel olursa, kim bilir ne kadar sürer.”

“Dorsea’ye mi döneceğiz?”

Martin kafasını salladı. “Hayır. Yolun aşağısında bir bar var. Orada oturup, bekleyelim. Onlar yolun ne zaman açılacağını daha iyi bilirler.”

Çapa, yolda gelirken fark ettiğim, yarı ahşap bir binaydı. Dışarıda park edip koşarak içeri girince, içerisinin boş olmasına hiç şaşırmadık.

İki kahve sipariş ettik. Barmen, bize Irish kafe yapmayı teklif etti. Barmenin gevezeliğinin nedeninin Martin’i tanınması mı yoksa sadece müşteri geldiği için mutlu olması mı olduğunu anlayamadım.

Martin, bir köşeye sıkıştırılmış, kırmızı koltuklu bir masaya geçti. İçerideki bizden başka tek dolu masaya baktım: iki yaşlı adam Guinness içiyordu. Martin’in bir şeyler söylemesini beklerken, masanın altında bacaklarımı sallıyordum.

“Peki Pazartesi gecesi onun yanından ayrıldığında nasıldı?” diye sordum, sakınmış gibi davranarak.

“Yanından ayrıldığında mı?” dedi, garsonun uzattığı kahvesini alırken.

“Orada ne kadar kaldın? Donna’nın yanında.”

“Hadi ama, bu konuda konuşmamıza gerek yok,” dedi ve kahvesinden bir yudum içerek gözlerini benim gözlerimden kaçırdı.

“Bu, benimle ilgili değil, Martin,” diye fısıldadım sert bir şekilde.

Martin'i sorgulamak istemiyordum fakat profesyonel moda geçtiğimi hissediyordum. Polisin sorularına hazır olmasını istiyordum. Tabii ayrıca ben de öğrenmek istiyordum.

"Gece yarısı ayrıldım," dedi sonunda.

"Donna uyanık mıydı?"

"Yataktaydı. Ben giderken kalktı."

"Peki ertesi gün ne yapacağı hakkında sana bir imada bulunmadı mı?" dedim, mahkeme salonundaki kişiliğime bürünerek.

"Sıra dışı bir şeyden bahsetmedi," dedi, huysuzlanarak.

Diğer müşterilere baktım. Konuşmamızı duyabileceklerinden korkuyordum.

"Pazartesi gecesi buluştuğunuzu polise söylemişsindir, herhalde."

Martin huzursuz görünüyordu. Ancak benim içimdeki panik de, farklı bakış açıları, ipuçları ve çözümler arayan düşüncelerimle birlikte büyüyordu. Olayların nereye gittiğini biliyordum ve bu beni korkutuyordu. Bu korku ile başa çıkabilmek için bildiğim tek yol profesyonellikti. Tıpkı sistemli bir yap boz gibi. Fakat diğer vakalarımından farklı olarak, bu bilmeceyi ofiste bırakamıyordum.

"Akşam yemeği için buluştuğumuzu söyledim. Boşanmayı konuşmak için."

"Ve onlara yattığınızı söylemedin mi?"

Benim açık sözlülüğüm, onun suratını asmasına neden oldu.

"Hayır," dedi sonunda.

"Neden söylemedin?"

"Çünkü hiç hoş görünmezdi."

“Hiç hoş olmadığı çok doğru. Ve senin polislerden bilgi sakladığın ortaya çıkınca daha da kötü görünecektir. Peki oradan ayrıldıktan sonra ne oldu? Nereye gittin?”

“Eve gittim.”

“Nasıl?”

“Yürüdüm.”

“Yürüdün mü? Oradan senin evine en az sekiz kilometre vardır.”

“Düşünecek çok şeyim vardı.”

Kırgınlık, korku, panik; Martin’in yüz ifadesinde her üçünü de görebiliyordum.

“Sence bir avukatla konuşmalı mıyım?”

Martin’in adem elmasının yukarı aşağı oynadığını gördüm ve onun için küçücük bir acıma duygusu hissettim.

“Benim uzmanlık alanım değil,” dedim alçak bir sesle, yıllardır, ev alış satışlarında, trafik cezalarında, tüketici şikâyetlerinde benden yardım isteyen her arkadaşına sık sık hatırlattığım gibi. Herkes beni, her şeye cevabı olan standart beden avukat olarak görüyordu.

“Bir ceza avukatı. Mutlaka tanıdığın biri vardır.”

“Ama sen yanlış bir şey yapmadın ki,” dedim, dikkatle onun tepkilerini ölçerken.

Başını salladı. İçindeki alfa erkeği, eğer yeterince kaynak aktarırsa her şeyi çözebileceğini söylüyor olmalıydı.

“Bir yerlerdedir,” dedi, daha da hararetlelenerek. “Yurt içinde veya dışında, bir arkadaşında.”

“Neden Donna’nın kız kardeşini aramıyorsun?”

“Doğru. Polise, Donna’yı boşanma davasında mahvetmek isteyen kötü koca olduğumu söyleyen muhtemelen odur. Donna’nın ortadan kaybolmasının benim işime yarayacağını söyleyen.”

“O sadece Donna’nın bulunmasını istiyor. Hepimiz gibi.”

Martin saatine baktı. Bana saatin kaç olduğunu söylemesine gerek yoktu. Başının arkasındaki duvar saatinden, dokuzu geçtiğini görebiliyordum.

“Polis sorgusuna gitmemek de harika olacak,” dedi alaycı bir şekilde.

“Onlara, boşanma avukatıyla birlikte bir kulübede mahsur kaldığını söylemesen iyi olur,” dedim, gerilimi azaltmaya çalışarak.

“Gerçeği ve yalnızca gerçeği söylememi istediğini sanıyordum.”

İçim korkudan pır pır etti. Artık tüm işin içine dahil olduğumu buz gibi bir şekilde fark etmiştim. Rolümün olmadığı bir oyuna dahil olmuşum ve bu rolden hiç hoşlanmamıştım.

Çevreme baktım. Üzerimdeki gözler, beni rahatsız ediyordu.

“Onlara ne söylemeliyim?”

“Gerçeği,” dedim sert bir şekilde. “Essex’te evinde olduğunu ve sel nedeniyle ana adaya giden yolun kapandığını.”

“Gidip Jemma’yı aramalıyım.”

“Ve belki ben de arabada oturmalıyım.”

“Çoktan birlikte görüldük,” dedi, düşüncelerimi okurmuş gibi.

Sadece beş dakikalığına gitti fakat bana zaman çok daha uzamış gibi geldi. Gülümseyerek gelmesi için dua etmiştim fakat geri geldiğinde, telefon konuşması yapmaya gittiği zamankinden daha da huzursuz görünüyordu.

“Bugün evi aramışlar. Çantasını ve cep telefonunu bulmuşlar,” dedi, yerine oturduğunda.

“Donna’nın birden fazla çantası olduğuna eminim. Hatta birden fazla telefon.”

Bunları, Martin’i sakinleştirmek için söylemişim fakat söylediğim her şeyin Donna’yı iğnelemek için söylenmiş gibi görüldüğünün de farkındaydım.

“Pasaportunu da bulmuşlar. Ama cüzdanı yokmuş. Ev telefonuna bırakılan mesajlar, pazartesi gününden beri kontrol edilmemiş. Hiçbir hastanede kaydı yok. Ne de arkadaşları onun nerede olduğunu biliyor...”

Soğuyan kahvesini karıştırmak için durakladı. Fincanın kenarına koyu renk lekeler sıçrattı.

“Bir dedektif görevlendirilmiş ve vaka, Kayıp Kişiler Bürosuna devredilmiş. Yarın akşam televizyonda yayınlanacağı söyleniyor.”

İşlerin nasıl yürüdüğünü bilebilecek kadar aile hukuku konferanslarında bulunmuş, çocuk kaçırma seminerlerine katılmışım. Biz kulübede sevişirken, Donna’nın fotoğraflarının, bilgilerinin, nasıl kaybolduğu ile ilgili detayların çoktan siber uzaya dağıtıldığını biliyordum. Donna’nın kaybını, yetkililerin yeteri kadar ciddiye aldıklarını biliyordum. Televizyona gitmenin, medyanın da bu işe karışacağı, hikâyelerin sızacağı, bilgilerin yönlendirileceği anlamına geldiğini biliyordum. Bunun, Martin Joy için ve dolayısıyla benim için hiç iyi olmayacağını biliyordum.

“Ona ne olmuş olabileceği hakkında bir teorileri var mı?” diye sordum, bir müddet sonra.

“Suçlu her zaman kocadır, öyle değil mi?” dedi, sessizce. “Kadın kaybolur ve tüm parmaklar ilk olarak kocayı gösterir.”

“Ben bunu kastetmedim,” dedim, ellerimi onun ellerinin üstüne koyarak. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

“Bir avukatla konuşmam gerek. Bu işle nasıl başa çıkacağımı danışmam gerek.”

Martin'in sol göz kapağının seğirdiğini fark ettim ve omzuma dokunan bir el ile sıçradım. Hemen arkamı döndüm ve barmenin bize kahverengi dişleri ile gülümsediğini gördüm.

"Anayoldaki su azalıyor," dedi, kahve fincanlarını alırken. "Bu sizin şanslı geceniz."

Martin'e baktım. Dalgınlığından ve yüzünün ifadesinden, ikimizin de buna inanmadığı anlaşılıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Cumartesi gecesi evde olduğuna şaşırmıştım ancak yalnız olduğuna daha da şaşırmıştım.

“Kahve mi yoksa sert bir içki mi?” diye sordu Tom Briscoe, Highgate'deki evinin kapısını açınca. Pond Meydanına bakan, teraslı bir ev, küçüktü ama Georgian tarzını çok iyi yansıtıyordu.

“Kahve, kafeinsiz,” dedim. Oraya geldiğim için gergin hissetmeye başladığımda, eşiği ancak birkaç metre geçmiştim. Kapı doğrudan açık tasarlanmış bir oturma alanına açılıyordu. Evde başka biri olup olmadığını anlamak için etrafıma bakınıp, dinledim ancak ev de Highgate Meydanı gibi sessiz, karanlık, durgun ve terk edilmişti.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim çantamın saplarını daha da sıkı tutarak. “Biliyorum, geç oldu. Fakat çok uzun sürmeyecek.”

“Önemli değil. İçeri gel,” dedi, mesafesini koruyarak. Bana koltuğu gösterdi.

Mutfağa gittiğinde, loş ışıklandırılmış alanı inceledim. Yemek masasının üstü dosyalar ve hukuk kitapları ile doluydu. Dizüstü bilgisayarın ekranının yumuşak bir şekilde parladığını

ve bir tabağın içinde, yarım yenmiş bir sandviç olduğunu görebiliyordum. Her zaman Tom'un şanslı olduğunu, nereye gitse eski okul arkadaşları ağı sayesinde ayrıcalıkları olan bir özel okul öğrencisi olduğunu düşünmüştüm. Fakat bu sahne başka bir şey anlatıyordu. Cumartesi akşamı fazladan çalışan bir işkolik.

"Hannah hafta sonu için gelmedi mi?" diye sordum. Paltomu çıkarıp sandalyenin arkasına astım ve birdenbire sutyen takmadığımı hatırladım. Kollarımı göğsümde birleştirirken hâlâ seks ve deniz kokup kokmadığımı merak ettim. Şu an tek istediğim, bu toplantının bir an önce bitmesiydi.

"Sana daha önce de söyledim, bu değişik bir tür ilişki," gülümsedi. Mutfaktan gelip bana bir fincan kahve uzattı. Bu, normalde benim onunla alay etmem için yeterliydi fakat hiç şaka yapma havamda hissetmiyordum.

Mavi, beyaz çizgili fincanı parmaklarımla kavrarken yükselen buharı yüzümde hissedebiliyordum. Ben kanepeye, o da karşımdaki koltuğa oturdu.

"Neler olup bittiğini anlatacak mısın?" dedi sonunda, benim gevezelik havamda olmadığımı anlayarak.

Essex'ten dönerken yoldan aradığımda belli belirsiz bir özür mırıldanmıştım. Londra'ya yaklaşırken kötü hava dağılınca, Martin her geçen kilometrede daha da huzursuz olmaya başlamıştı. Bu, onun daha önce hiç görmediğim ve pek çekici olmadığını kabul etmek zorunda olduğum bir özelliği idi.

"Bir avukat tanıyor olmalısın," diye ısrar etmişti. En sonunda telefonu elime alıp, her ne kadar rahatsız hissetsem de yardımı dokunabileceğine inandığım birini aramak zorunda kalmıştım.

Cumartesi geceleri geç saatte Tom Briscoe'yu aramak hiç âdetim değildi. İşin aslı, Tom ile yollarımız, ofis dışında

nadiren keşişirdi. Fakat Tom ile arkadaşlığımız çok uzun yıllar öncesine dayanırdı. Yakın değildik ama tarihi ve coğrafi olarak birbirimize bağlanmıştık. Her ikimiz de Burgess Adliyesine stajyer olarak aynı günde başlamıştık ve iş hayatlarımızın her bir gününü beraber geçirmiştik. Eğer tüm bunlar, bana bu saatte buraya gelme izni vermiyorsa ne verirdi bilmiyorum. Yine de burada olmaktan hoşlanmamıştım. Öğleden sonra seviştiğim müşterimin durumunu tartışmaya gelmemiştim. Buraya, Martin çok umutsuz olduğu ve ben de onun için elimden geleni yapmak istediğim için gelmiştim.

Konuşmadan önce kahvemden bir yudum aldım.

“Bir boşanma davasına bakıyorum,” diye başladım, dikkatlice. “Ve şimdi müşterimin karısı kayıp.”

Tom oturduğu koltukta canlanırken, ben ümitsizce kendimi toparlamaya çalışıyordum. Ona anlatmak üzere olduğum hikâyenin arka planına ihanet edemezdim. Bu çok tehlikeli olurdu.

“Kayıp mı?” diye yanıtladı Tom.

“Pazartesi gününden beri ortalarda yok. Polisler oldukça ciddiye alıyorlar. Eğer ortaya çıkmazsa yarın akşam televizyonda yayınlanacak.”

Ona baktım ve gözlerinin altındaki mor halkalar nedeniyle yorgun göründüğünü fark ettim.

“Peki sen bu işin neresindesin?” dedi, elindeki kahveyi tahta zemine bırakarak.

“Müşterim polisler tarafından sorgulanıyor. Şu anda sahip olduğu tek hukuk temsilcisi benim ve o, çok endişeli.”

“Gergin demek istiyorsun herhalde.”

“Kadın muhakkak ortaya çıkacaktır, Tom,” dedim. Martin’in suçlu olabileceğini ima ettiğini anlamıştım.

Tom bir şey söylemedi. Ben de o sabrını kaybedene dek fazla vaktim olmadığını biliyordum.

"Tavsiyeye ihtiyacım var. Martin, müşterim, bana güveniyor ve ben de senin yardımcı olabileceğini söyledim."

Göz göze geldik. Beş yıl önce olan, ikimizin de asla unutamayacağı, bir anı canlandı. O zamanlar Tom Briscoe, ceza savunma avukatıydı. Şimdi emekli olan, o zamanlar birçok hukuki yardım işleri yürüten eski adliye başkanımızın ayrıcalıklısıydı. Bir yandan aile hukuku üzerine çalışıyordu ama onun asıl sevdiği, ceza hukukunun dramasıydı, ta ki ağır cezada yargılanan katil Nathan Adams için görevlendirilene dek. Adams, eski kız arkadaşı Suzie Willis'e vahşice saldırmış ve onun omurunun kırılmasına neden olmuştu. Baroda Tom kadar kısa bir süre geçirmiş bir kişi için üst düzey bir işti fakat Tom'un mahkemedeki performansı çok etkileyiciydi. Kürsüdeki Suzie'yi sorgulayan Tom Briscoe, onu bir alkolik olarak göstermiş, itibarını yerle bir etmiş ve jüriyi, müvekkilinin masum olduğu hakkında ikna etmişti.

Altı ay sonra Suzie ölmüştü. Adams tarafından öldürülmüştü. Adams kadını takip etmiş, boğazına bir bıçak dayamış ve bir kulağından diğerine kesmişti. Aleyhinde konuşmaya cüret ettiği için kadını cezalandırmıştı.

Olan biteni Tom ile konuşmayı hiçbir zaman istememiştim. Nathan ve Suzie'nin ilişkileri hakkında neler bildiğini, Suzie'nin polise bildirmediği şüpheli yaralarının uzun listesini ya da Adam'ın Batı Londra suç örgütüne dayanan suç tarihini.

Suzie Willis'in başına gelenler hakkında her ne biliyorsa, Tom Briscoe ceza barosundan aile hukukuna geçiş yapmıştı. Tom'un bakışları, mesleki geçmişinin hatırlatılmamasını istediğini belli ediyordu.

"İlk olarak, sence sorgulama için yanında bir avukat bulunmalı mı?" diye ısrar ettim.

"Şu anda sorguda olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle. Şu anda evinde bir polisin onunla konuştuğunu düşünüyorum. Oysa sabah zaten polisle konuşmuştu."

Tom ayağa kalktı ve yemek masasına gitti. Dizüstü bilgisayarını aldı ve kanepeye getirdi.

“Kadının evinin şimdiye kadar arandığını düşünüyorum.”

“Pasaportunu ve telefonunu bulmuşlar ama cüzdanını bulamıyorlar. Bu, herhalde iyiye işarettir.”

“Olmayabilir,” dedi Tom, şüpheli görünüyordu. “Stajyerken takip ettiğim bir cinayet davasını hatırlıyorum. Bir kadın evinden çıkıp kaybolmuştu. Kocas, kadının nerede olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemişti. Sonunda tutuklandı ve karısını öldürmekten suçlu bulundu. Cesedi sakladıktan sonra kişisel eşyalarını saklayarak, kadın onları alıp gitmiş gibi göstermişti.”

Ona kınayan bakışlar fırlattım.

“Adı ne? Kadının?”

“Donna Joy.”

Tom’un klavyeyi kullanışını, parmaklarının tuşların üzerinde gezişini seyrettim. “Online bir çağrı açılmış bile. Bir irtibat numarası var: Kensington Cinayet Masası.”

Tom’un omzunun üzerinden ekrana doğru burnumu uzatırken, kalbim yerinden çıkacakmış gibiydi. Ekranda, Donna’nın fotoğrafı ve tasviri vardı: Bir altmış yedi boyunda, yaklaşık elli yedi kilogram, en son görüldüğünde pembe bir mont ve siyah pantolon giyyordu. Geçen pazartesi, King’s Caddesindeki Green Fields restoranından çıktıktan sonra evine bırakıldıktan sonra kayboldu.

Kendimi, okuduğum metine aklımdan detay eklerken buldum. Doksan yedi dakika boyunca Green Fields’de olduğunu, içki içtiğini, saçlarının aslında fotoğrafta görüldüğünden üç ton daha koyu olduğunu doğrulayabilirdim. On iki gün önce Josh Wood’un salonuna gitmiş ve bunu da Instagram’a kaydetmişti.

Çağrı, polisin Donna'nın sağlığından endişe ettiğini söyleyerek sonlanıyordu. Ama benden daha fazla endişelendiklerini zannetmiyordum.

"Kayıp şahısların çoğu, ortaya çıkarlar," dedi Tom, omuz silkerek. "Çok az bir kısmı çıkmaz fakat bunların büyük çoğunluğunun da, hayatlarına son vermelerine neden olan zihinsel sorunları veya depresyonları vardır."

"Yani, ona bir şey olmamış olabilir," dedim. Bir güvence için yalvarıyordum.

"Depresyonu var mıymış?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Yetişkinlerin hukuksal olarak ortadan kaybolmaya hakları vardır, Fran, bunu sen de biliyorsun. Ve ikisinin ilişkilerinde neler olup bittiğini bilebilmemizin bir yolu yok. Belki de oyun oynamayı seviyordur," dedi Tom. Değerlendirmesini onaylayarak başımı salladım.

"Ama belki de gerçekten başına bir şey gelmiştir. Televizyonda yapılacak bir çağrı, onun yüksek risk sınıfına alındığı anlamına gelir."

"Yüksek risk mi?" Kaşlarımı çattım.

"Tehlikede. Kendine zarar verme ya da biri tarafından zarar verilme riski olan. Pazartesi gecesi kiminleymiş, bir fikrin var mı?"

"Kocasıyla," dedim, dümdüz bir sesle.

"Senin müşterin."

"Yemek için buluşmuşlar. Anlaşılan beraber de olmuşlar. Fakat müşterim, geceyi orada geçirmediğini söylüyor. Ondan sonra da kimse kadını görmemiş. Cuma günü FDR'ye gelmedi. Bir önceki gece de kız kardeşinin doğum günü partisine gitmemiş."

“Koca ile konuşmak istemelerine şaşırmamak lazım.”

Bunu duymak istemiyordum.

“Peki adam nasıl biri?”

“Akıllı. Çok başarılı.”

“Öyleyse, basın bunu parmağına dolayabilir.”

Kayıp Beyaz Kadın Sendromunu daha önceden de duymuştum ve bu vakanın, bu sendroma biraz daha dram katacağını biliyordum. Donna Joy sadece sarışın, beyaz ve güzel değildi. Aynı zamanda, yatırım fonu yöneticisi, milyoner kocası ile arası bozulmuştu. Yani Donna’nın hikayesi, önceden hazır korku öğeleriyle birlikte geliyordu.

“O, karısına bir zarar vermedi,” dedim. Kendi sesimdeki korumacı tınıyı duyabiliyordum.

“Nereden biliyorsun?”

Spitalfields’deki çatıda geçirdiğimiz geceyi hatırladım. *“Biraz daha dayanmak zorundayız ve sonra yakında, gerçekten de çok yakında bu olacak. Sadece biz. Donna yok, gizlenmek yok, sadece sen ve ben.”*

“Ona ne söyleyeyim?” diye sordum.

“Bir ceza avukatıyla konuşmanın bir sakıncası olmaz. Matthew Clarkson çok iyidir. O aynı zamanda Robert Kelly ile de görüşmek isteyebilir. Robert, medya avukatıdır. İtibar yönetimi ile ilgilenir. Eğer basın aptalca oyunlar oynamaya kalkarsa, onu aramanın bir faydası olabilir.”

Tom ayağa kalktı. Cebinden telefonunu çıkarttı ve rehberini karıştırmaya başladı.

“Eğer onu da çağrının bir parçası yaparlarsa, bence müşterin telaşlanmaya başlamalı,” diye mırıldandı, sarı not defterinden kopardığı bir kağıda iki telefon numarasını yazarken.

“Bu, neden onu telaşlandırsın ki? Yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır.”

“Tepkilerini ölçmek istemedikleri sürece, ayrılık aşamasındaki kocayı herhangi bir basın toplantısına davet edeceklerini sanmıyorum. Aile destek görevlisi de onunla bağlantıya geçebilir. Görünürde yardım etmek için oradadırlar fakat esas amaçları, olay yerinde konuşulanlara kulak kabartmaktır.”

“Müşterimin, karısının kayboluşu ile hiçbir ilgisi yok,” dedim, buz gibi sesimi duyarak.

Tom bana baktı ve birkaç saniye ikimiz de konuşmadık.

“Dediğin gibi, yarın sabah ortaya çıkacağına bahse girerim.”

Ortaman havası değişti. Sıcaklamıştım ve orada bulunmaktan rahatsızdım. “Gitmeliyim.”

Tom gülümsedi ve saatine baktı.

“Geç oldu. Buraya nasıl geldin? Arabayla mı?”

“Hayır,” diye çabucak cevap verdim. Martin beni Pond Meydanının kenarında bırakmıştı. “Taksi çağırmalıyım.”

“Salaklaşma. Ben seni bırakırım.”

“Gerçekten, ben taksi ile giderim.”

“Cumartesi gecesi, barların dağılma saatinde mi? Üstelik Uber fiyatları da bu saatte katlanır. Hadi. Ben anahtarlarımı alayım.”

Tom beni, kapının önüne park etmiş bir 4x4’e doğru itti.

“Umarım, bu yaptıkların için müşterine çifte tarife yazıyorsundur,” diye sırtı Tom, arabasının alarmini kapatırken. İki keskin bip sesi, gecenin sessizliğini deldi. “Bu, görev aşkının da ötesinde bir şey. Senin gibi bir avukatı olduğu için çok şanslı.”

Tom, bilmiş bilmiş gülümseyerek bana bir bakış fırlattı. Neyi ne kadar bildiğini, neyi anladığını korkarak merak ediyordum.

On Dokuzuncu Bölüm

Eve vardığımda, saat gece yarısını geçiyordu

Kahvaltıdan beri hiçbir şey yememiştim. Martin ile sahilde, balık ve patates ya da midye yemeyi başaramamıştım. Şimdi de güçsüz ve sersem gibiydim. Buzdolabında ufak tefek artıklar vardı: büzüşmüş bir limon ve açılmış bir paket, kararmış ve kıvrılmış jambon. Ben de bir ekmek kızarttım ve dolapta gizlenmiş, hazır erişte buldum. Kuru erişteleri çatalla didiklerken, Martin'den mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu.

Kanepeye tüneyerek, hâlâ sert olan eriştelerimi ktır ktır yedim. Yumuşamaları için gerekli dört dakikayı bekleyemeyecektim. Banyo yapmayı düşündüm fakat su tesisatımızın ne kadar gürültülü olduğu aklıma gelince vazgeçtim. Saat çok geç olmuştu ve alt kattaki Pete'i uyandırmak istemezdim. Pete, varlığımı hatırlatmak istemediğim bir kişiydi.

Kafamdan süreleri hesaplayarak, Martin'in polisle işinin bitip bitmediğini hesaplamaya çalıştım. Bu tür sorguların çok uzun sürebileceklerini düşünüyordum, tabii gerçekten de yapıldıysa. Yine de zihnimde farklı filmlerden ve polisiye

programlardan çeşitli görüntüler canlandı. Kelepçelenerek, polis merkezine götürülen şüpheliler, küçük, karanlık odalarda sorgular. Kendi kendime abarttığımı söyledim ama yine de Martin'in neden hâlâ iletişime geçmediğini anlayamıyordum. Bir sonraki hareketinin ne olacağını konuşmam için beni Tom Briscoe'nun yanına yollayan oydu. Tom'un arabasındaiken de benimle iletişime geçmesi için ona mesaj atmıştım.

Odanın diğer tarafına geçip, çalışma masama oturdum ve bilgisayarımı açtım.

E-postalarımı kontrol ettim. Martin'in bildiği tüm hesaplarımı baktım. Düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için telefonumu açıp kapattım.

İnternetteki bir sonraki durağım, *Daily Mail* oldu. Donna Joy ile ilgili olabilecek herhangi bir hikâye olup olmadığını aramak için gözlerimle ana sayfayı taradım. Konuyla ilgili bir şey bulamayınca, aynı şeyleri tüm büyük ulusal medya siteleri için tekrarladım. Sonra polisin çağrı sitesini yeniden kontrol ettim. Yeni bir güncelleme yoktu.

Kafamın içindeki bir ses, basında Donna'nın kayboluşu ile ilgili bir haber olmadığı sürece daha az endişelenmemiz gerektiğini söylüyordu. Ama kendimi giderek daha gergin hissediyordum. Ayaklarım yavaşça yere vuruyordu ve ben engel olamıyordum. Tom Briscoe ile yaptığım konuşmam, sorunlara bir çözüm getirmediğini biliyordum. Aslında kurbanlar ve itibar avukatları hakkında yaptığı konuşmalarla, Martin'in karısının kayboluşu ile ilgili olabileceğini ısrarla ima edışıyle beni kızdırmıştı.

Kahve, düzgün düşünmeme yardımcı olabilirdi ama şu anda ihtiyacım olan en son şeyin olduğunu biliyordum.

Bunun yerine, üst kattaki küçük süit odama gittim ve banyo dolabını açtım. Dolapta, dış temizlik setim ve doğum kontrol haplarım ve onların yanında, beyaz ilaç kutum vardı.

Birkaç hafta önce, Dr. Katz'a gittiğimde, bana ek bazı ilaçlar vermişti. İçinde bulunduğum durumda, bu ilaçları almayı istemiyordum fakat beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Manik evreler, beni depresiflerden daha çok korkuturdu. Kontrollü olmayı seven bir kişiydim. Gücü sıkı sıkı elimde tutabilme çabasıyla hayatımı düzene sokmuştum. Ancak son birkaç gündür, kafamdaki küçük yaratıklar yeniden canlanmaya başlamışlardı.

Kafamı geriye atarak hapları yuttum ve sonra aynadaki yansıma baktım. Solgun ve üzgün görünüyordum. Dudaklarım kurumuştı, yorgun gözlerimin etrafı kararmıştı, tepedeki ışığın parlaklığında cildim lekeli görünüyordu.

Bütün görüntüm, gerginliğimi ve bitkinliğimi yüzüme haykırıyordu. Uyumak istiyordum ama bunun olamayacağını biliyordum. Huzursuzluğumu yatıştırabilecek tek şey, Martin'den gelecek olan bir rahatlatmaydı.

Yatak odasına gidip, yatağımın ayakucuna oturdum. Bu beni daha da kaygılı hale getirmekten başka bir işe yaramadı. Dışarıda, işleri yoluna koyuyor olmalıydım. Burada karanlıkta oturup, erişte yiyor olmamalıydım.

Kendimi, bir arabam olmasını dilerken buldum. Arabam yoktu. Hiç olmamıştı. Bir arabanın masrafını karşılayabilecek gücüm olduğu zaman, bunu gereksiz bir lüks olarak görmüştüm. Ama şimdi, sanki bir arabam olsaydı, minik bir nane yeşili Fiat ya da başka bir şehir kadını arabası, kanatlanacakmış gibi hissediyordum. Kot pantolonumun cebinden bacaklarıma baskı yapan cep telefonum, bana tek çaremin bir telefon uzağında olduğunu hatırlatıyordu.

Bir taksi çağırdım ve sonra Martin'i aramak için tereddüt bile etmedim. Karşıma doğrudan sesli mesaj çıktı ve sakin kalmaya çalışarak mesaj bıraktım. Odanın içinde dolaşarak, tişörtümü çıkarttım, bir sütyen buldum ve dolabımdan beyaz bir gömlek aldım. Kollarımı, temiz bir gömleğin içine

geçirmek, bana her zaman güç verirdi ve bu gece de bir istisna olmadı.

Taksi gelene dek koridorda bekledim.

Biz caddelerin içinden geçerken, Londra hâlâ vızıldıyordu. Pencereden dışarıya bakarken, şık ve moda East End'e geldiğimizde, gördüklerime gıpta ettim. Yirmili yaşlarındakilerin, umarsız gece gezmeleri, kaygısız, sarhoş neşeleri, bana günün erken saatlerindeki kendi neşemi hatırlattı. Ama bir düğmeye basılmış, dünyamız değişmişti. Kafamın içindeki Yunan korosu, burada bulunmakla hata yaptığımı söylüyordu. Martin aramalarım bile cevap vermezken, gecenin birinde, bir taksinin içinde Spitalfieldse gitmek büyük hataydı.

W.H. Miller toptancı haline gelmemiz yirmi dakika sürdü. Martin'in apartmanının önünde görünürde bir polis arabası veya 'kimliği belirsiz bir araç' yoktu. İçim biraz rahatladı. Taksinin parasını ödedim ve indim. Bütün vücudum gerginlikten karıncalanıyordu. Yakındaki bir bardan gülerek çıkan, sakallı üç adam gözlerini bana dikti.

Taksi uzaklaşıp, üçlü de karanlığın içinde kaybolunca yalnız kaldım. Toptancı halinin önünden kaldırımda yürümeye başladım. Daha önce varlığını fark etmediğim bir ağaç gördüm; siyah, ince ve sağlıksız. En üst kata doğru bakarken, elimi ağaca tasladım. Pencerelelerin birinden hafif bir ışık sızıyordu. Martin'i yeniden aramak için bana güç veren bir hayat belirtisi.

Martin bu kez cevap verdi.

"Benim," dedim, sesimdeki telaşı bastırmaya çalışarak. "Polisler. Gittiler mi?"

"Evet. Sen, avukat arkadaşınla konuştun mu?"

"Evet. Yardımcı oldu." Soğuktan hem ben hem de sesim titriyordu.

“Yukarı gelsen iyi olur.”

Asansörü beklerken kubbe tavana baktım. Çatı katına kadar yükseliyordu. Sanki tuğlanın ve metalin içinden kaşıkla oyularak çıkartılmıştı. Asansör kapısı açılırken çıkan ses, çatı kirişlerine kadar çınladı. Yüksek çınlama sesi, yumuşak yankılarla üst katlarda kayboldu.

Martin kapıyı açtığında, elinde bir kadeh viski vardı. Bana bakmadan viskiyi kafasına dikti.

“Gelmem gerekti. Özür dilerim,” dedim, Martin’in yüz ifadesini çözmeye çalışırken.

Sonra durdum. Ne için özür dilediğimi bilmiyordum.

“Seni aramalıyım,” dedi, içkisini masaya koyarken. “Ama çok stresliydi. Polis burada beklediğimden uzun kaldı.”

Oda karanlıktı. Sadece köşedeki abajur yanıyordu.

Martin, bir kedi gibi huzursuzca odanın içinde dolanıyordu. Çoraplı ayakları, parkenin üzerinde sessizce kayıyordu.

“Hâlâ ortaya çıkmadı,” dedi, elinin tersiyle ağzım silerek.

“Peki polis senden ne istiyormuş?”

“Pazartesi gecesi ile ilgili detayları sordular. Saat kaçta eve döndüm. Oraya kaçta gittim. Bana tanıklık yapabilecek kimse var mı.”

“Her yıl yüz elli beş bin kişi kayboluyor, biliyorsun. Bu, nüfusun yüzde 0,05’i,” dedim. Onun daha iyi hissetmesi için çabalıyordum.

“Google mı söylüyor?” diye cevap verdi. Sesinde, hiç hoşlanmadığım bir tatsızlık vardı.

“Yardımcı olmaya çalışıyorum,” dedim. Martin’in ne kadar gergin olduğunu aklımda tutmaya çalışıyordum.

Kanepeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

“Özür dilerim,” dedi. Başını kaldırdı ve tutmam için ellerini uzattı.

Koltuğa, onun yanına oturdum. Bacaklarımız birbirine değiyordu ama ben daha da yakınlaşmak istiyordum.

“Evliliğimiz yürümemiş olabilir, hatta bazen Donna’dan hoşlanmadığımı bile düşünüyorum. Ancak bu...”

“Onlara ne söyledin?” diye sordum, usulca.

“Saat birde oradan ayrıldım. Ön kapıdan çıktım. Donna’nın arkamdan kapıyı kilitlediğini sanmıyorum çünkü ben çıkarken üst kattaydı.”

Konsantre olmakta zorlanıyordum. Eğer Donna’dan hoşlanmıyorsa, neden onunla seviştiğini sormanın zamanı değildi. Ayrıca hikâyesinde çelişkiler vardı. Bana, Donna’nın evinden gece yarısı ayrıldığını söylemişti, gece birde değil.

“Bana, elimdeki şu lanet olasıca kesiği bile sordular.”

Deniz kenarındaki kulübede fark ettiğim kesikti bu.

“Sen ne dedin?”

“Bisikletten düştüm.”

“Peki gerçekten düştün mü?”

“Evet,” diye yanıtladı, sinirle.

“Donna’nın kaçıp gitme, arkadaşlarını ziyaret etme gibi bir alışkanlık geçmişi varken niye bu kadar endişeleniyorlar, öyleyse?”

“Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Çok sık kullandığı, parti fotoğraflarını, sanat çalışmalarını yayınladığı bir Instagram hesabı var fakat o hesap da pazartesi gününden beri hiç kullanılmamış.”

“Bu, çok bir şey ifade etmez,” dedim, sevecen bir şekilde.

“Yarın, evini yeniden arayacaklar. Anladığım kadarıyla uzman polisler arayacak. Kadavra köpekleri.”

“Ve tüm bunları sana polis mi söyledi?”

Birbirimize baktık. Her ikimiz de polisin neler bulabileceğini biliyorduk. Lavaboda, saçları. Çarşıfta, spermi. Gözlerimi kaçırdım ve daha fazla detay düşünmemeye çalıştım.

“Çağrı ile ilgili bir gelişme var mı?”

“Akşam yayınlanmak üzere, yarın öğleden sonra bir film çekeceğiz. Polis, benim konuşmam gerektiğini düşünüyor. Kesinlikle orada olmalıyım. Donna’nın ailesi ile birlikte.”

“Herhangi bir şey yapmadan önce bir avukatla konuşmalısın. Dikkatli davranmak zorundasın.”

“İş arkadaşın ne dedi?” diye sordu, bir müddet sonra.

“Tom mu?”

Martin, bana baktı. “Orada fazla uzun kaldın.”

Sesinde kıskançlık vardı ve bu benim hoşuma gitti.

“Birkaç avukat tavsiye etti. Polisle bir daha konuşmadan önce Matthew Clarkson ile konuşmalısın. Robert Kelly ise basından uzak tutuyor,” dedim. Tom’un yazdığı telefon numaralarım, Martin’e verdim.

“Basından neyi uzak tutuyor?”

“Spekülasyon. Böyle günlerde, basının yazdıklarına çok dikkat etmesi gerekir fakat bazen söylenmemesi gerekenler, dikkatten kaçabilir.”

Martin’in yavaşça nefes verdiğini duydum.

“Bu, çılgınca,” dedi, kafasını sallayarak. “Tek yaptığım, onun evine gitmekti. İkimizin evine.”

Utanç ve hayal kırıklığıyla başımı salladım.

Pazartesi akşamı, Donna’yı restorana kadar, sonra da Martin ile ikisini eve kadar takip edişimi hatırladım. Kendimi, yolun karşısındaki barda hayal edebiliyordum. Fakat ilk birkaç kadeh içkiden sonrasını, Pete’in kanepesinde uyandığım

zamankinden daha net hatırlayamıyordum. O zaman, tüm yaşadıklarından, bilincimi kaybettiğimden ve parçalanmış bacaklarla uyandığımdan utanmıştım ama şimdi Martin'e yardımı dokunabilecek bir şey anımsamadığım için kendime kızıyordum.

O kadar sarhoş olmasaydım, Martin'in saat tam kaçta Donna'nın evinden ayrıldığını bilebilirdim. Ön kapının tehlikeli bir şekilde açık kaldığını görebilirdim. Hatta yolun karşısına geçip, kapıyı kapatabilirdim.

"Ne olmuş olabileceğini düşünüyorlar?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Martin. Sesi güçlkle duyuluyordu.

"Düşünelim," dedim, elimden geldiğince serinkanlı olarak. "Belki de iyidir," dedim biraz düşündükten sonra. "Belki bir SPA'da, bir arkadaşında ya da John O'Groats'da veya Land's End'dedir ve aramayı akıl etmemiştir. Ya da araması gerektiğini akıl etmiştir de seni korkutmak için aramaya zahmet etmemiştir."

"Belki de iyi değildir," dedi Martin, gözlerimin içine bakarak.

"Bu da bir olasılık." Başımı salladım. "Belki sen çıktıktan sonra kalkmış ve peşinden gelmiştir," dedim. Aklımdan sayısız olasılık geçiyordu. "O saatte caddeler karanlık, boş olur. Yollarda sarhoş sürücüler olur. Araba çarpmış olabilir. Panikleyen biri, çarpıp kaçmış olabilir."

"Böyle düşünemeyiz."

"Düşünmemiz gerek," dedim, gözlerimin büyüdüğünü hissediyordum. "Donna, beş gündür kayıp ve polis seni sorguluyor. Bir şekilde, yaralanmış da olabilir. Saldırıya uğramış."

Martin, alçak, gırtlaktan gelen, yaralı bir ses çıkarttı. Başını kaldırdığında, gözlerinde acı vardı ve ben nereye bakacağımı bilemedim.

“Zor olduğunu biliyorum ama hemen şimdi kendini toplamalısın.”

Martin ayağa kalktı ve kafasının içinde fırtınalar koparmış gibi gri halının üzerinde yavaşça yürümeye başladı. Yeniden bana baktığında, bir karara varmış gibiydi.

“Bak, yorgunum. Biraz uyumam gerek. Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok.”

Tamamen savunmacı bir vücut diline bürünmüştü ve ben onun ne demek istediğini biliyordum.

“Gitmeliyim,” dedim yavaşça.

“Kusura bakma.”

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ayağa kalktım ve çantamı aldım. Kovulmuştum ve gücenmekten kendimi alamıyordum.

“Polisler buraya geldi, Donna kayıp. Ben düşünüyorum ki... Düşünüyorum da birkaç gün görüşmemeliyiz.”

Martin’in söylediklerinin mantıklı olduğunu biliyordum fakat onun gözlerine bakıp da bakışlarımız kilitletiğinde, o kısacık anda, ondan nefret ettim.

Yirminci Bölüm

Cep telefonumu yastığımın altına koyarak uyudum. Gerçi ‘uyumak’ kelimesini kullanmak, gerçekleri abartmak olurdu. Daha çok, yatağımın içinde gergin ve huysuz bir şekilde uzandım. Her şeyin üzerinden tekrar ve tekrar geçtim, olayı her açıdan yeniden inceledim ve sonunda vazgeçtim. Yatağımın yanındaki çekmeceyi karıştırdım ve uyku hapını kuru kuruya içtim. Yine de rahatlayamadım. Zihnim, gider etrafında hızlıca dönüp duran, oluşturduğu gümüşü girdapla her şeyi dibe çeken su gibi olmuştu...

Ancak bir noktadan sonra uyumuş olmalıyım ki iPhone’umun vızıltısıyla gözlerimi açtım. Telefonu kaptım, düğmesine bastım ve saçlarımı yüzümden çektim.

“Evet?”

“Uyandırmadım, öyle değil mi?”

Bir ses. Hafif, şen bir kadın sesi. Beynimi yeniden başlatmaya çalışarak yüzümü buruşturdum.

“Clare?”

Bir kahkaha çınladı. Daha mutlu, daha umarsız zamanlardan bir ses.

“Birinin gecesi uzun sürmüş.”

“Öyle de diyebiliriz,” diye yanıtladım. Oturdum ve yatağın yanındaki ilaç kutusunu parmağımla ittim. Üzerindeki etikette, ‘Somnovit’ yazıyordu. Kulağa, Viktorya döneminden kalma bir tonik gibi sağlıklı geliyordu ama bu küçük tabletler her seferinde kafamın içini samanla dolduruyor ve bambu parçalarıyla sinir uçlarımı dürtüyordu. Bu ilaçları bana yıllar önce ilk doktorum vermişti. Bipolar bozukluğu olan kişilerin genellikle uyku problemi yaşadığını söylemişti. Bazen, kafamın içi sanki bir arı kovaniymiş gibi vızıldamaya başladığında başka çarem kalmıyordu.

Clare’in ne için aradığını anlayınca, yastığıma yaslanarak oturdum ve kendimi onun sözcüklerine bıraktım. Akşam için planlanan bir televizyon çağrısı olduğuna göre Donna’nın kayboluşunun Pazar gazetelerinde yer aldığından hiç şüphem yoktu.

“Buraya ne zaman geleceğini öğrenmek istemiştım,” dedi Clare. Sesi, duymayı beklediğimden daha canlıydı.

“Nereye geleceğimi?” dedim yavaşça.

Martin için aradığım düşünmüştüm. Donna ile ilgili hikayeyi okuduğunu ve iki ile ikiyi bir araya getirdiğini sanmışım. Martin’in sadece benim sevgilim değil, aynı zamanda müşterim olduğunu da anladığını. Benim dürüst olmadığımı anladığını.

“Ayrıca gelirken boya fırçası ve diğer gerekli malzemeler getirmeni de rica edeceğim,” diye devam etti canlı bir şekilde. “Gece yarısına kadar buradaydık ve yine de bitiremedik. Saat sekizde geri gelip vestiyerdeki askıları tamir etmemiz gerekti. Artık Black and Decker alet setinin resmen ustası oldum.”

Kafamda bir ışık yandı.

“Açılış,” dedim, rahatlayarak. Clare’in kocası Dom, bir restoranın işletmesini devralmıştı ve bu gece büyük açılış vardı. Her şey bir telaşla gerçekleşmişti. E-postalar, hararetili konuşmalar, Dom’un mekanını, ucuz yoldan The Ivy yapmak

için şefler, garsonlar ve iç mimarlar bulma uğraşları. Bu 13, Clare'in aylarını almıştı. Öyle yoğun olmalıydılar ki hafta sonu gazetesini okumaya bile fırsatı olmamıştı. Fakat bu gece, lanet olsun bu gece, aileler, arkadaşlar ve özellikle davet edilen yemek yazarları için bir kokteyl parti vardı.

"Ya da istersen, önce evde bir şeyler içebiliriz," dedi Clare. "Dom'un restoranda bir süre yalnız kalabileceğinden eminim. Biz de burada hazırlanabiliriz."

"Bu gece..." dedim yavaşça.

"Özür dilerim, unuttum," diye dalga geçti. "Martin. Onu da getirmek ister misin?"

"Hayır," dedim çabucak. "Ben gelebileceğimden emin değilim."

"Gelmeyecek misin?"

Tabii ki sesinde hayal kırıklığı vardı. Ama bundan daha kötüydü. Sanki bunu bekliyor gibiydi. Sanki güvenilmez bir kişiymişim gibiydi.

"Bazı şeyler oldu," dedim. Ne kadar acınası olduğumun farkındaydım.

"Ama bu geceyi, haftalardır biliyordun. Dom da özellikle Jerez'den jambon getirtti..."

Sabırsızlanmaya başlıyordum. Dikkatim, uykuya dalmadan önce kaldığı yere kayıyordu. Yorganın üzerine terk edilmiş iPad, oradan alınmak istiyordu ve ben, telefondaki arkadaşımdan kolayca kurtulmak için tek bir yol olduğunu biliyordum.

"Tamam, geleceğim," dedim. Aslında bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. "Ama önce bazı işleri halletmem gerek. Sonra doğrudan restorana gelirim. Olur mu?"

Clare'in sesindeki rahatlama, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu belli ediyordu. Onu geri çevirmeye çalıştığım için kendimi kötü hissettim.

“Teşekkür ederim, Fran,” dedi hevesle. “O zaman yedide görüşürüz.”

“Tamam,” dedim. Çoktan, saat sekizde oradan ayrılabilmek için mazeret düşünmeye başlamıştım.

“Burası mı, tatlım?”

Hafifçe irkilerek taksi şoförüne baktım ve parlak ışıklarla aydınlatılmış bir restoran gördüm. Buradan bile müziğin ritmini ve konuşmaların uğultusunu duyabiliyordum. Elllerinde şarap kadehleri ve sigaralarla, dışarıda kaldırımda duran insanlar vardı.

“Evet, teşekkür ederim,” dedim. Taksiden inip, elimden geldiğince elbisemi düzelttim. İşte o an, binanın sonuna kadar açık kapısının üzerinde asılı olan yazıyı gördüm: *Dominic's*. Altın sarısı harflerle yazılmıştı. Anında canımın sıkıldığını itiraf etmeliyim; Dom'un restorana kendi adını vermesi tam da ona göre bir hareketti. Oysa tüm bunları meydana getiren, Clare'in yoğun çabası ve parası olmuştu.

İçeri girince derin bir nefes aldım ve yüzler, gülümsemeler ve kahkahalar denizi haline gelmiş salonu gözlerimle taradım. Tüm restoran, bedava barın ne kadar daha devam edeceğini merak etmekten başka hiçbir şeyi dert etmeyen insanlarla doluydu.

Salonun diğer tarafından Clare'in parlayan gülümsemesini görünce, gururdan daha çok ferahlamayla kızgınlığım geçti.

“Bu bir zafer,” dedim. Clare'in yanına gidip onu sıkıca kucakladım. “Burada, bu kadar insan olduğuna inanamıyorum.”

“Biliyorum,” diyerek güldü Clare. “Sadece biz ve garsonlar olacağını sanmıştık. Sophie Cole'un yanında *Times*'daki adamı getirdiğine inanabiliyor musun? Hava attığını düşünmüştüm ama buradalar. Geldikleri andan itibaren Dom onları yakın takibe aldı ve adamı sürekli şampanya ile besliyor.”

“Sophie Cole burada mı?”

Neden bu kadar gerilmiştim, bilmiyorum. Sophie bana sıcak ve iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ancak zeki ve kurnaz bir tipti ve bu, beni sinirlendiriyordu.

Dom, eleştirmenle birlikte olduğu köşeden bana baktı ve dalgınca el salladı. İsim konusunda bu kadar acımasız olduğum için kendimi kötü hissettim ve ben de ona el salladım. Kendi restoranına başka ne isim verebilirdi ki?

“Her ne olduysa hallettin mi?” diye sordu Clare.

Arkadaşıma baktım. Yüzünde ipuçları arıyordum. Eğer Sophie ile sohbet ettiyse, ne hakkında konuştuklarını merak ediyordum. Bu, öylesine mi yoksa derinlemesine bir soru muydu? Bazen anlamak çok zor oluyordu. Bu, bir terapistle arkadaş olmanın olumsuz yönlerinden biriydi. Hiçbir zaman, tamamıyla rahat olamıyordunuz. Sadece bir şeyler saklamaya çalıştığınız zamanlarda değil.

“İşle ilgiliydi,” dedim, tam o sırada elinde içki tepsiyle gelen garsona minnettar olarak.

“Büyük bir dava mı?”

Şaşkınlıkla, Clare’in hiçbir şey bilmediğini fark ettim. Donna’nın kaybolduğunu hâlâ bilmiyordu. Martin’in çektiği eziyeti, benim çektiğim eziyeti bilmiyordu.

İçkimden birinci yudumumu alırken başımı salladım.

Martin’in sadece benim sevgilim değil aynı zamanda müşterim olduğu hakkındaki itirafım, dilimin ucundaydı. Üstelik bununla da kalmak istemiyordum. Clare’e her şeyi söylemek istiyordum: Donna’nın kaybolduğu gece, Martin ve onu takip ettiğimi söylemek istiyordum. Belki önemli bir şeyler, Donna’nın kayboluşu ile ilgili bir şeyler görmüş olabileceğimi ama hatırlayamadığımı söylemek. Bunu yalnızca Clare benim en yakın arkadaşım olduğu için istemiyordum. Onun bana yardım edebileceğini biliyordum. Sonuçta, tüm iş hayatını,

zihninin karmaşıklığı ile uğraşarak geçirmişti. Ama kendimin bile anlamadığı bir şeyi ona nasıl açıklayabilirdim ki?

Daha ben bir şey söyleyemeden Clare konuşmaya devam etti.

“Haftada yedi gün çalışmana gerek yok, biliyorsun. Eski kafalı olmama rağmen ben bile Pazar günleri tatil yapıyorum.” Şampanyasını yudumlarken gülümsedi.

Clare’in bilmediği bir şey daha vardı: Geç kalmamın nedeni çalışıyor olmam değildi. Tüm öğleden sonramı, spor salonunda canhıraş bir şekilde çalışarak geçirmiştim. Martin’in o sırada polisle birlikte Donna’nın kayboluşu ile ilgili film çektiği gerçeği ile bu film ile ilgili tüm detayları bilme takıntısını unutmaya çalışmışım. Telefonum elimde, Martin’den gelen bir haberle titreyip titremeyeceğini merak etmiş ve nerede olabileceğini, neler söyleyebileceğini düşünmüştüm.

“Martin hakkında...” diye başladım.

“Bu gece sadece ikimiz olduğumuz için memnunum,” diye gülümseyerek sözümü kesti. “Bu gece gelmeyeceğini söylediğinde, beni yine seks için ektiğini düşündüm.”

Sesi kısık ve şendi ama ben, yumuşak bir şekilde azarladığını gözden kaçırmadım. Sonuç olarak, Clare’i en son galerideki etkinlikte görmüştüm. Üstelik onu oraya davet eden ve orada sadece bir saat kalan da bendim.

O keyifli, kaygısız günlerin çok kısa bir süre öncede kaldığı gerçeği beni o kadar üzdü ki adeta ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

“Öyle bir şey yapmazdım...”

“Biliyor musun, önceki gün bir araştırma okudum. Söylendiğine göre, aşık olmak insanların iki yakın arkadaşına mal oluyormuş. Anlaşılan yirmi dört saat her şeye yetmiyor, bir şeylerden vazgeçmek gerekiyor. Bu nedenle bana ayırabileceğin her zerreyi alsam iyi olur.”

Clare'in sesinde kırılganlık kalıntıları vardı ve bu kırılganlıkları yatıştırmam gerektiğini biliyordum.

"İkimiz de çok meşguldük. Benim işlerim çığırından çıkmıştı, sen Dom'un restoranını yetiştirmeye çalışıyordun..."

Clare'e, Martin'i anlatma kararım suya düştü. Clare'in son birkaç haftadır az görüşmemizden dolayı Martin'i suçladığı çok açıktı. Bu yüzden, Martin hakkında konuşmamak en iyisi olacaktı.

Clare başını salladı ve şampanyasından büyük bir yudum aldı. "Hayır, bir dakika bile dinlenemedik. Boyalar bile hâlâ kurumadı," dedi, kadehiyle tavanı işaret ederek. "Bu öğleden sonra bitirdik. Tıpkı her yerin her zaman boya koktuğunu zanneden Kraliçe fıkrası gibi, eleştirmenler de burası için öyle yazacaklar."

"Şuranda biraz Dulux kalmış," dedim, saçındaki bir tutama dokunarak.

Clare'in saçma uzanan eli, benim elime dokundu. Parmaklarımı avcuna aldı.

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri paralayarak. "Sen burada olmasaydın hiç iyi olmazdı, bunu biliyorsun, değil mi?"

Öyle ısrarlı baktı ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. O anda, Sophie'nin kalabalık içinden bana doğru geldiğini gördüm.

Sophie sanki gitmek üzereymiş gibi omuzlarına aldığı şala sarınmıştı. Onunla konuşma isteği ile bir yerlere saklanma isteği arasında sıkışıp orada dona kaldım.

"Merhaba, Fran," dedi, beni yanaklarımdan öperek.

Clare'e bakındım ama o çoktan gitmişti.

"Arkadaşınla geldiğin için Dom çok heyecanlanmış," dedim, zorla gülümseyerek. "Bunu ayarlaman çok büyük bir incelik."

"Clare'e, getirmeye çalışacağımı söylemiştim. Sözümde durmak isterim. Ayrıca seni de görmek istiyordum."

“Beni mi?”

Sophie, beni huzursuz etmeye yetecek kadar uzun bir süre suskun kaldı.

“Sanıyorum Donna’yla ilgili haberleri duymuşsundur,” dedi sesini alçaltarak. “Neler oluyor?”

“Bu soruya cevap veremem,” dedim dürüstçe. “Kimse bilmiyor.”

Sophie gözlerini bana dikti. Kendimi, bir şahinin gölgesi altında kısılp kalmış bir fındık faresi gibi hissetmeye başladım.

“Onun hakkında ne biliyorsun?”

“Donna mı? Çok az şey,” diye cevap verdim.

“Gerçekten mi? Ama sen Martin’in avukatısın.”

“Ne demek bu?” dedim, çok savunmacı görünmemeye çalışarak.

“Sen çok iyi bir avukatsın, Fran. Eminim ki davaya hazırlanırken, Donna hakkında elinden gelen her şeyi bulmuşsundur.”

“Donna’nın neden ortadan kaybolduğu hakkında bir fikrim yok, Sophie. Eğer bana sormak istediğin şey buysa.”

“Başka ne olabilir ki?”

Sophie’nin, Gassler Ortaklığı için personel adaylarıyla mülakat yaptığını hayal ettim. İnsanları ne kadar huzursuz edeceğini düşündüm. Kimse ona yalan söylemeye ya da öz geçmişini süslemeye cüret edemezdi. Çünkü Sophie Cole, sizi anında yakalayabilecek bir tipti.

Başımı salladım ve Sophie de şalına biraz daha sarındı.

“Hiç onunla karşılaştın mı?” dedi, bakışlarını üstümden çekmeden.

Sorusunda bir yargılama olup olmadığını anlayamadım. Fakat yapılacak en iyi hareketin, inkâr olduğuna karar verdim.

Donna Joy ile adliyede ayak üstü karşılaşmam da zaten pek önemli bir şey sayılmazdı.

“Donna çok akıllıdır. Eğer bir haftadır kimse onu görmüyorsa, bunun mutlaka bir nedeni vardır.”

“Martin’i bir şekilde yönlendirmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?”

“Ya birinin başına dert açmaya çalışıyordur ya da kendi başı derttedir. Boşanma davası açtığından beri işler hakkında endişeleniyor olsam da ikincisinin doğru olmadığını umarım.”

Yanaklarım kızardı. Tepedeki ışıklara doğru baktım. Dom ve Clare, tavanda birkaç yeri boyamayı unutmuşlardı. Başımı indirip tekrar Sophie’ye baktığımda, hâlâ beni izlediğini gördüm.

“İyi görünmüyorsun,” dedi. “Su ister misin?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Neyse,” dedi. “Ben de gidiyordum.”

O noktada kök salmış gibi kaldım. Dönüp, Sophie’nin restorandan çıkışını izlemeye cesaret edemedim. İçimden bir ses, onun beni izlemeye devam ettiğini söylüyordu.

Kolumdaki saate baktım. Sophie’nin bu kadar erken ayrılmasının nedeninin Donna’nın kayboluşu ile ilgili televizyonda yayınlanacak olan çağrı olup olmadığını merak ettim.

Saat çoktan yedi kırk beş olmuştu. Clare’i hiçbir yerde göremiyordum ve bundan memnundum. Kendimi gösterdiğime göre artık gidebilirdim. Gerçi eve gidecek kadar vaktim kalmamıştı. Bunun yerine, restoranın ana salonundan, üst kata doğru sıvıştım. Kalabalığın içinden üst kata doğru ilerleyişimi kimse fark etmedi. Binanın birinci katı için neler planladıklarını az çok biliyordum. Clare bana üst katın, eğer restoran çok tutarsa, özel yemekler için ayrılabilceğini ya

da Dominic'in giderlerini azaltmak üzere cömert bir ücret karşılığında kiraya verilebileceğini söylemişti.

Ama yukarı çıkıp, dağınık mekâna bakınca, bu planların gerçekleştirilmekten çok uzakta olduğunu anladım. Birinci katta hepsi harap ve yarı döşeli üç oda vardı. Görünüşe göre biri, büyük ihtimalle Dominic, odalardan birini ofis ve oturma odası olarak kullanıyordu. Üstünde bir telefon ve dağınık kağıtlar bulunan bir çalışma masası, eski bir kanepenin karşısında, kutuların üstüne yerleştirilmiş düz ekran bir televizyon ve televizyonun bir kenarına takılı oyun konsolu vardı. İlk tahminim doğruydu. Burası, Dom'un küçük sığmağıydı. Restoran işleri ile ilgilenmek yerine sorumluluklarından kaçabileceği bir erkek odasıydı.

Bir an kendi haklılığımla gururlandım. Dom konusunda tamamen haklıydım. Clare'in kocasından hiçbir zaman hoşlanmamıştım. İlk başlarda onu sadece cazibeli bir otlakçı olarak görmüştüm. Ama yıllar içinde, onun nasıl yakışıklı sanat meraklısı rolü oynadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Restoran da Dom'un sonunu asla getiremediği, sayısız muhteşem projelerinden biriydi.

Bunların ilki, kitap raflarına asla ulaşamayan bir romandı. Aslında Dom, ufak ajanslarla bir dizi öğle yemeği yemekten öteye geçememişti. Daha sonra sıra pop-up sanat mekanına gelmişti. Böylece Dominic akşamlarını, Mayfair'deki havalı partilerde 'ilişki ağı' kurmaya ayırmak zorunda kalmıştı. Hepsinin ücretini de, Dominic'in tüm heveslerini karşılamak için günün her saati çalışan Clare ödemişti.

Ama şu anda, Dominic'in zevk düşkünlüğüne minnettardım. Yukarıda bir televizyonu vardı ve benim tam olarak aradığım şey buydu.

Uzaktan kumandayı aldım ve düğmesine bastım. Kanepenin kolunun üzerine tüneyerek, haber kanallarında gezinmeye başladım. İlk önce önemsiz haberler karşıma

çıktı. Bir politikacının da dahil olduğu bir skandal, bir çelik fabrikasına Çinliler'in yaptığı yatırım.

"Hadi ama," diye mırıldandım, ekranın altından geçen kırmızı haber şeridini takip ederek.

Ve işte oradaydı. Haber spikeri, Donna Joy ismini söylediğinde kalbim hızlandı. Martin'in karısının yakın plan görüntüsü ekranı kapladı. Güzel, gülümseyen bir tatil fotoğrafı, benim düşüncelerimi, nerede ve kiminle olabileceğine yöneltti. Bu mutlu günlerden kalan fotoğrafı, Martin mi çekmişti? Belki Ibiza'daki evlerindeydiler. Veya harika yaz tatillerinden birindeydiler. Bu konunun üzerinde durmak istemedim.

Kurgulanmış fotoğraflar üzerinden Donna'nın kayboluşunu özetleyen haber spikerinin sesi ciddileşti. 'Donna Joy'u bulalım' Facebook sayfasının, Chelsea'deki evin ve stüdyosundaki can sıkıcı derecede güzel olan sanat çalışmalarının fotoğrafları gösterildi.

Ekranda yeni bir görüntü belirdi. Donna'ya çok benzeyen ama onun alt seviyede bir kopyası olan bir kadın. Daha mat kahverengi, aynı uzunlukta saçlar. Yatırımcının karısının tenindeki pahalı bronz ışıltı da kadında yoktu.

Ekrandaki başlık, kadının kimliğini açıkladı: *Jemma Banks* – Kız kardeş.

"Donna güzel, yaratıcı ve nazik bir kız kardeşir," dedi Jemma Banks, Donna'nın ağdalı konuşmasından çok uzakta, sesli harfleri açarak. Jemma'nın sesi, Donna Joy hakkında internet araştırmalarının bana verebileceğinden daha fazla bilgi verdi. Bana, Donna'nın yetişme şeklini, nereden geldiğini anlattı. Donna'nın sosyal bir maceraperest, kurnaz bir sosyal statü tırmanıcısı, geçmişte karşılaştığım birçok zengin kadın avcısından farksız olduğu hakkındaki kuşkularımı doğruladı.

Ancak Donna'nın tam aksine kız kardeşi, dikkate alınmayan banliyölerdeki herhangi bir kadın gibiydi. Kız

kardeşinin değerli posta kodlarındaki yaşantısından çok uzakta yer alan bir dünyadandı. Fakat Jemma'nın sözcükleri gerçektir ve kadının yakarışından etkilenmemek imkânsızdır.

"Onu çok seviyorum ve hepimiz onun eve dönmesini bekliyoruz."

Her ne kadar Donna'dan, Martin'i ayarttığı için, tüm bu dertleri bencilce ve gelişigüzel bir şekilde başımıza açtığı için nefret etsem de haberi seyrederken gözlerim yaşlarla doldu. Sophie Cole haklıydı. Eğer Donna bir SPA'ya ya da yoga okuluna çekildiyse, bu onun tam bir sürtük olduğu anlamına gelirdi. Ama diğer seçeneğin, başına bir şey gelmiş olabilme olasılığının düşüncesi bile dayanılmazdı.

Yorgun ve bitkin Martin Joy ekrana geldiğinde, neredeyse nefesim kesiliyordu.

"...Eğer Donna'yı gören biri varsa, lütfen polise haber versin. Donna, seni özledik. Eğer bunu duyuyorsan, lütfen hemen bizimle iletişime geç."

"Sen ne yapıyorsun?" dedim yüksek sesle.

Ona, bir avukatla konuşmasını önermişim ama avukatların, böyle bir programda bu tür şeyler söylemesini tavsiye edeceklerini sanmıyordum. Hiçbir şey söylememesi gerektiği çok açıktı. Kaybolan bir kadının kocasıydı ve eğer kötü bir durumdan şüpheleniliyorsa, ilk sırada yer alanlar daima eşler olurdu. Özellikle, yüklü bir miktarda paranın söz konusu olduğu, karmaşık bir boşanma davasının ortasında olsalar.

Ama işte oradaydı. Yorgun görünüyordu. Tıraşsız yüzü, İsviçre Alpler'inden döndüğü zaman benim vurulduğum gibi seksi ve erkeksi kirli sakallı değil, onu şüpheli ve sinsî gösteren bir gölge şeklindeydi. Suçlu. Hele şu, *seni özledik...* Acizlik. Martin'in ağlayıp, göğsünü parçalamasını istediğimden değil ama Donna'nın güvende ve iyi olduğunu bilme isteğini daha çok belli eden samimi bir görüntü sergilemesi gerekirdi.

Midem bulandı. Nedeni de aç karnına içtiğim içki değildi. Kitlelerin yargılamasının nasıl bir potansiyeli olduğunu biliyordum. Daha önce görmüştüm: McCannler, Christopher Jefferyler. Halkın sizi suçlu kabul etmesi ya da en azından şüpheli görmesi, sizin yıkıma niza neden oluyordu. Eğer Martin'i tanımadan bu yayını seyretseydim, onun hakkında ne düşünürdüm ki?

"Her neredeyse, bize söyle," dedi Martin, kameraya. "Bize güvende olduğunu bildir."

"Başka bir şey söyleme," diye yalvardım, ellerimi yumruk yaparak. Martin'in performansını seyreden ve Martin ve Donna'nın ayrıldığını bilen ceza kesicilerin, tam bir yargılama olmasa bile en ufak bir kabahat imasında müdahalede bulunmak için bıçaklarını bilediklerini biliyordum. Televizyonun içine girmek ve Martin'i korumak istedim. Onu tutmak. Oradaki herkesi durdurmak.

"Hiçbir şey söyleme..." diye fısıldadım yüksek sesle.

Omzumda bir el hissettiğim anda arkamı döndüm.

"Tanrım, Fran, ne yapıyorsun?"

Dominic arkamda duruyordu. Gözleri kocaman açılmış, iki kaşının arasında derin bir çizgi oluşmuştu.

"Haberlere bakmam gerekiyordu," diye kekeledim.

"Haberlere?" diye tekrarladı. Sanki bir şey çalmışım gibi kumandaya baktı.

"Müşterilerimizden biri, bir olayın içine dahil oldu."

"Ne yapmışlar?" dedi Dom. Bana bakmak yerine ekrana bakmaya çalışıyordu. "Birini mi öldürmüşler?"

Döndüm ve televizyonu kapattım.

"Öyle ilginç bir şey değil," dedim ve kumandayı aldığım yere dikkatlice bıraktım.

“İzinsiz girmek istemezdim. Clare’i arıyordum. Bu arada, şahane bir açılış oluyor. Kanepeler bir harika ve şampanya kokteylleri...”

“Bunları Clare’e söyle,” dedi, hafif bir gülümsemeyle. “Tüm birikimimiz gitti. Bu yüzden işe yarasa iyi olur.”

“Tabii ki işe yarayacak,” dedim. Orada yakalandığım için hâlâ utanıyordum.

Dominic bana baktı. Gözleri sulanmış, yanakları kızarmıştı. Sarhoş olduğu belliydi.

“Bunu Clare’e altı ay önce söylemeni dilerdim.”

“Neyi söylememi?” diye sordum. Dominic’in ne söylediğini anlamaya çalışıyordum.

“Restoranın, benim zaman kaybettiren planlarımdan biri olduğunu düşündün.”

Yüksek sesle kahkaha attı. Ancak gözleri gülmüyordu. Çok teşekkür ederim, Clare, diye düşündüm. Benim kuruntularımı, kocasına aktardığı çok açıktı.

“Ben öyle bir şey söylemedim,” dedim, sesimi neşeli ve umursamaz tutmaya çalışıyordum.

Dominic soru sorar gibi kaşını kaldırdı. Konuşmanın yönünü ele geçirmem gerektiğini biliyordum.

“Eğer herhangi bir şey söylediysem, bunun nedeni aldığınız risk yüzünden sizin için endişelenmemdir. Clare bu mekanı devralmak üzere olduğunuzu söylediğinde, açılan her iki restorandan birinin ilk yıl içinde kapandığı ile ilgili bir istatistik aklıma geldi.”

Bu doğrudu. Clare ya da Dom’a, son haftalarda en dürüstçe söylediğim şeydi. Clare’i, gurme gösterişi yapmak için onlarca, yüzlerce, binlerce pound kaybedebilecekleri hakkında uyarmıştım. Clare başarılıydı fakat kaybetmeyi

göze alabilecek bu denli parası yoktu. Dikkatli olmasını söylediğimde, aslında çok iyi niyetliydim.

“Gelecekte sorun yaratmamaya çalış,” dedi, şarabından bir yudum alarak. Küstah ve saldırgan bir bakış attı.

“Ben sorun yaratmıyordum, Dom. İkinizi de önemsiyorum.”

Sesimin titrediğini hissediyordum. Televizyondaki çağrı zaten beni yeteri kadar huzursuz etmişti ve ihtiyacım olan son şey, Clare’in kocasıyla yüzleşmekti.

“Gerçekten mi?”

“Restoranlar, yüksek seviyede riske sahiptirler, Dom. Eğer bunu söylemeseydim, iyi bir arkadaş olmazdım.”

“Bu işi açmamı istemedin, Fran. Clare’i bu fikirden soğutmak için elinden geleni yaptın.”

“Clare bunu sana ne zaman söyledi?”

Gerçekten kafam karışmıştı. Benim uyarılarımı dikkate aldığından haberim yoktu.

“O seni dinliyor, Fran. Çok fazla dinliyor. Beni dinlediğinden çok, seni dinliyor. Ama lütfen, evliliğimizden uzak dur. Çünkü bazen üçümüzün evli olduğunu düşünüyorum. Eğer bir evlilikte üç kişi olursa, o işin sonu hiç iyi olmaz.”

Kendimi, Martin’i ve Donna Joy’u düşündüm ve Dom’u onaylayarak başımı salladım.

Yirmi Birinci Bölüm

Pazartesi sabahının erken saatleriydi. Baş katip Paul kapıyı çalıp, kolunun altında bir dosyayla içeriye girdiğinde ofisim derli topluydu ve keskin kahve kokusu dağılmaya başlamıştı. Genelde, tabakta kelle sunan bir şövalye gibi dosyaları masama fırlatırdı. Ama bu gün, dosyaları göğsünde tutarak bekledi.

“Bu hafta sonu, Martin Joy ile konuştun mu?” dedi, iki elini birden masama koyarak.

“Kısaca,” diye cevap verdim. Suçluluk duygusu, boğazımdan yukarı bir örümcek gibi tırmanıyordu.

“Ve?” dedi Paul. Verdiğim yanıt onu tatmin etmemişti.

“Bana, polisin çağrısından bahsetti. Sanıyorum şu anda aklındaki en son şey, boşanma.”

Paul kaşlarını kaldırdı; bir kınama ifadesiydi. Martin’i kınıyordu ve büyük olasılıkla Martin’in avukatı olduğum için beni kınıyordu. Paul’ün, Donna’nın nerelerde olduğu ya da nasıl olduğu konusunda endişe duyduğundan kuşkuluydum. Paul, firmayı düşünüyordu. Martin’in üzerindeki şüpheler, dikkatleri bizim de üzerimize çekecekti ve can sıkıcı tabloid hikayeleri de işi kesinlikle kötü etkileyecekti, hele ki o iş hızlı ve göze batmayan boşanmaları kapsıyorsa. Paul’ün

bakış açısına göre Joy davası, onun *Titanic*'ini tehdit eden buzdağı gibiydi.

"Peki son haberler nedir?" dedi. Kaşları hâlâ havadaydı.

"Bayan Joy hâlâ kayıp," dedim. Paul'ün gözlerine bakamıyordum.

"Bunun farkındayım. Ben de Radyo 4 dinliyorum."

Gülümsedim ama belli ki şirinlik için uygun bir zaman değildi.

"Sen ne düşünüyorsun?" dedim. "Televizyondaki çağrıyı gördün mü?"

"Martin'in olayla ilgisi olduğunu düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun?"

"Evet," dedim cesaretle.

Dikkatle Paul'ü izledim. Tereddüt içindeydi, kıpırdanıp kaşlarını çattı. Olayların doğal akışında, Paul'ün müşterilere olan sadakati, adliyedeki avukatlara olan bağlılığına üstün gelirdi. Ancak Martin Joy, firmanın adını duyurmuştu. Bu yüzden Paul'ün kafası karıştı. Onun çırpınısını seyrederken, *hadi söyle*, dedim içimden.

"Aile hukuku üzerine olan tüm iş hayatım boyunca, hiç bununla karşı karşıya kalmadık," dedi nihayet.

"Neyle karşı karşıya kalmadın?"

"Elverişli bir şekilde kaybolan kadım."

"Elverişli bir şekilde mi?"

"Şey, çok yerinde olmadı mı? Bu boşanmada, söz konusu olan neydi? Yüz milyon, al ya da ver. Matematiğim çok kuvvetli değildir ama sanırım yüz milyonun yüzde ellisi epey yüklü bir miktar para yapıyor."

Yüz ifademden hiçbir şey anlaşılmaması için elimden geleni yaptım.

“Bununla çok sık karşılaşmamamızın nedeni Paul, her ne kadar net varlığının yarısını vermek bir koca için çok zor olsa da, Belmarsh’da yirmi yıl kalma fikri daha az çekici geliyor. Yoksa dizlerimize kadar ceset içine batmış olurduk.”

Paul, beni onaylayarak başını salladı. “Yine de polisler bu durumu çok ciddiye alıyorlar. Sıradan Tom, Dick veya Harry için böyle bir televizyon çağrısı yapmıyorlar.”

Paul saatine baktı ve verimli çalışma havasına geri büründü. “Dün gece, Vivienne ve Charles’la konuştum,” dedi. En üst düzey üyelerimizin ikisinin isimleriydi. “Vivienne, Beresford Grup’tan, halkla ilişkiler konusunda donanımlı John Cook ile irtibata geçmemizi önerdi. İtibar yönetimi ile ilgileniyorlar. Onu biraz önce aradım. Bana, yirmi dakika sonra telekonferans yapabileceğini söyledi. Senin de toplantıya katılmanı istiyorum.”

Dosyayı elinde tutmaya devam ederek ayağa kalktı. Ben konferans odasına gitmek için eşyalarımı toplarken, onun da Tom Briscoe’nun odasına gittiğini gördüm. Birkaç hafta önce olsa bana vereceğinden hiç şüphem olmayan işi ona verecekti.

John Cook’un, masanın ortasındaki hoparlörden gelen sesi, “Bunu atlatmanızın iki yolu var,” dedi. Telekonferans boyunca, o ana kadar tamamen sessiz kalmıştım. Vivienne’in, itibar yönetimi için seçtiği uzmanın, benim bilgilerini Martin’e verdiğim Robert Kelly olmadığına memnundum. “Polis soruşturmasından uzak durabilirsiniz ve medyadan gelen her türlü sorunun önünü, Bay Joy’u sadece aile hukuku ile ilgili konularda temsil ettiğinizi belirten kısa ve nazik bir basın açıklamasıyla kesebilirsiniz. Ya da Bay Joy’un bu umulmadık profilini, baronuzun reklamını yapmak için kullanabilirsiniz. Donna Joy’un kayboluşu, sansasyonel bir olay ve ortaya çıkmadığı müddetçe bu olay uzadıkça uzar.”

“Yani reklamın iyisi kötüsü olmaz mı demek istiyorsun?” dedi Paul, kahvesini içerek.

Baro başkanımız Charles Napier, ayıpladığını gizlemeden, gözlüklerinin üzerinden Paul’e baktı.

“Tabii ki elimizden geldiğince müşterimizin destekçisi olmak isteriz,” dedi Charles Napier. Dikkati yeniden masanın ortasında duran telefona yöneldi.

“Aynı şekilde, herhangi bir skandal olasılığını da en aza indirmemiz gerek. Bu bizim olmazsa olmazımız.”

“Sıradan itibar meseleleri dışında bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Cook.

Vivienne, çok hassas bir hukuki konudan bahsedecekmiş gibi gözlüklerini çıkartan Charles’a bir bakış fırlattı.

“Busene, ipekiçin başvuruda bulunan iki avukatımız var, Bay Cook. Onlardan biri olan Francine, burada. Kendisi, boşanma davasında Martin Joy’u temsil ediyor. Adli görevlendirme sisteminin hassasiyetle tarafsız olması beklenirken, Martin Joy’a yönlendirilen herhangi bir suçlamanın, Kraliçenin Danışmanlığına aday olan avukatlarımızın şanslarını etkileme olasılığını göze alamayız.”

“Madem öyle, Donna ve Martin Joy’dan kendimizi mümkün olduğunca uzak tutacağız,” diye onayladı Cook. ‘Burgess Adliyesine sosyal medya referanslarını kapatın. Bir basın açıklaması yapın. Ben ekibimi bu konuya yönlendireceğim ve öğlede sonra sizi tekrar arayacağım.’

Paul ve Charles toplantı odasından çıktıktan sonra, Vivienne McKenzie ile yalnız konuşmayı umarak oyalandım.

“Tüm bunlar gerçekten ne için?” diye sordum, Vivienne kapıyı kapattıktan sonra.

“Gerçekten ne için mi?” Defterini masanın üzerine bıraktı ve sorgulayan gözlerle bana baktı.

“Beresford Grup’un saatlik ücreti 500 pound. Baro gerçekten bana ve Tom’a ipek için yardımcı olmak üzere mi bu parayı göze alıyor?”

Vivienne anaç bir şekilde gülümsedi.

“Gözünden hiçbir şey kaçmıyor öyle değil mi?”

“Bana iyilik bilmez diyebilirsin,” dedim. Önsezimin doğru olduğunu anlamıştım.

Vivienne bir süre konuşmadı.

“Sussex Barosunun, olası bir birleşme için bize yaklaştığını bilmen gerekli.”

“Bir birleşme mi? Bunun üyelerle tartışılması gerekirdi.”

“Henüz tartışılacak somut bir durum yok,” dedi kesin bir şekilde. “Böyle bir birleşmenin gerçekleşmesi hepimiz için çok faydalı olacaktır. Sussex Barosu büyük ve güçlü. Ve dürüst olmak gerekirse, bizden daha prestijliler. Bununla birlikte, ölçek ekonomisinin getirilerini hepimiz biliyoruz. Burgess Barosu için bunun önemli bir adım olduğu aşikâr. Küçük gruplar var olabilmek için mücadele etmek zorunda kalacaklar.”

Burgess Barosunun mali sıkıntıya girebilme ihtimalini öğrenmenin şaşkınlığıyla bir müddet sessiz kaldım.

“Bunun Martin Joy ile ne alakası var?” diye sordum dikkatlice.

“Eğer Donna Joy’un başına bir şey geldiyse ve eğer kocasının bununla bir ilgisi varsa, hiç hoş olmayan bir şekilde dikkatleri üstümüze çekeriz. Sussex Barosu, tutucudur. Başkanları, tepkisel davranır. Bir skandal iması bile onları korkutur.”

“Ama sen, sanki polis Martin’i suçlamış ve tutuklamış gibi konuşuyorsun,” dedim. Konuşmamın hızlandığını hissediyordum. “Onun şüpheli olduğuna inanmak için bir sebebimiz yok. Donna Joy’un başına kötü bir şey geldiğine inanmak için bir sebebimiz yok.”

“Charles, senin Martin’i temsil etmeyi bırakıp bırakamayacağını, bırakman gerekip gerekmediğini bile araştırdı.”

“Bırakmak mı?”

Vivienne elini salladı. “Martin bu konuda çok ateşliydi. Ama... Boşanma işlemlerinin devam edemeyeceği ortada. Bayan Joy bu gece ortaya çıksa bile Martin Joy’u çekişmeli davadan vazgeçmesi için ikna etmeliyiz. En azından şimdilik.”

“Ben ona bunu söyleyemem.”

Vivienne belli belirsiz gülümsedi.

“Evet, söyleyebilirsin,” diye yanıt verdi. Toplantı odasının penceresini kapatan jaluzinin ince gri çubuklarının arasından baktı. “Çünkü yanılmıyorsam, Martin Joy şu anda resepsiyonda.”

Yirmi İkinci Bölüm

Başladığımız yere geri dönmüştük. Aynı oda, karnımdaki aynı karıncalanma. Ancak bu seferki farklı bir gerginlikti. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Öfke, hayal kırıklığı ve özlemle atıyordu. Beni böyle bıraktığı için Martin'den nefret ediyordum. Beni bir yalancı durumuna düşürdüğü için nefret ediyordum.

Tartışmalı müşterimizi karşılamaya resepsiyona gittiğimi gören Paul'ün şaşkın bakışlarını kaçırmadım. Bunlar, "Çok ilginç. Martin Joy'u çok az tanıyorsun. Onunla nadiren konuştuğunu söylemiştin. Adamın aklındaki en son şeyin boşanma olduğunu söylemiştin," diyen bakışlardı.

Martin'in gelişi, metanetime yıkımdı. Jaluziyi açsam mı kapatsam mı karar veremiyordum.

"Öylece bırak," dedi Martin, düşüncelerimi okumuş gibi. "Bir başka müşteriye nasıl davranıyorsan, öyle davran."

"Birbirimizi görmememiz gerektiğini söylemiştin," dedim sonunda.

Sesim fısıltıyla çıkmıştı. Oda tamamen ses geçirmezdi. Bizi kimsenin duyamayacağını biliyordum. Ama konuşmak bir tarafa, nefes almakta bile güçlük çekiyordum.

“Polis merkezine gidiyorum,” dedi Martin, masaya oturarak. “Gitmeden önce seninle düzgünce konuşmalıyız.”

Göz ucuyla, Paul’ün bizi izlemeye devam ettiğini görebiliyordum. Martin’in karşısındaki sandalyeye oturdum. Defterimi açtım ve kalemimi cebimden çıkarttım. Oturabildiğim için mutluydum.

“Çağrı nasıl geçti? Televizyonda setrettim,” dedim, elimden geldiğince sakın kalmaya çalışarak. “Sana konuşmanı mı tavsiye ettiler?”

“Senin önerdiğin gibi Matthew Clarkson’a danıştım. Çekimden önce buluştuk. Bana yalnız başıma, yanımda yasal bir temsilci olmadan gitmemi tavsiye etti.”

“Donna’nın ailesi de orada mıydı?”

Çağrıda sadece Jemma Banks ve Martin’in konuştuğunu görmüştüm ama diğerlerinin de orada olabileceğini biliyordum.

“Annesi bir gemi seyahatindeydi ve yetişemedi. Kız kardeşinin evinde çekim yapıldı. Jemma ve kocası beni sürekli görmezden geldiler. Senin de tahmin edebileceğin gibi oldukça garip bir durumdu.”

Bu durumun, Martin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Kabul etmeliydim ki polisin yaptığı akıllıca bir hareketti. Bir suçlu olarak, herhangi bir otel odasında, siyah bir perdenin önünde çağrıda bulunduğumu hayal ettim. Böyle bir sahnede, kameraların önünde kolaylıkla yalan söyleyebilirdim. Ancak aynı şeyi bir akrabanın evinde, kişisel bir mekânda yapmak, farklı bir durumdu. Tabii ki buz gibi soğukkanlı değilseniz.

“Polis niçin senin konuşmanı istediklerini söyledi mi?” dedim. Martin’i suçlu gibi düşünmek bile kendimi kötü hissettirmişti.

“Ben teklif ettim. Saklayacak hiçbir şeyim yok. İkimiz dışında,” dedi. Yeşil gözlerinde karanlık bakışlar vardı.

Sandalyemde kıpırdandım. Başımı kaldırdığımda, Martin beni izliyordu.

“Kimse ikimizin görüşüğünü bilemez, Fran,” dedi. Sesi duygusuzdu ancak kelimeleri, bir kağıt kesiği gibi acıttı. O an, niye geldiğini anladım. Vivienne McKenzie, onun resepsiyonda olduğunu söylediği zaman, küçük, güzel bir an, Martin’in beni görmeye can attığını, varlığıma, aklıma ve teselli edici sözcüklerime hasret kaldığını düşünmüştüm. Fakat şimdi, onun arkasında bıraktıklarını temizlemeye, hikâyesini sağlama almaya geldiğini biliyordum. Üstelik tüm bunları büyük bir açıklıkla yapıyordu.

“Bu durum, benim için de iyi değil, Martin,” diye cevap verdim, kendimi dikleştirerek.

Martin başını salladı. “Biliyorum. Bu yüzden, telefonunda benden gelmiş olan tüm mesajları silmelisin. Uygun olmayan her e-postayı da.”

“Biz dokunulmazız, Martin. Avukat-müvekkil gizliliği. Avukat ve müşterisi arasındaki hiçbir iletişim açığa çıkartılamaz ve eğer çıkarsa, kabul edilmez...”

“Hiçbir riske girmek istemiyorum,” diye yanıtladı, sözümü keserek.

Martin’in arkasına doğru bakınca, Paul’un hâlâ orada durduğunu gördüm. Onun bakışları nedeniyle tüm vücudumu ateş bastı. Ellerim titriyordu.

“Donna kayıp ve her zaman koca suçludur. Polis ve basın henüz beni çarmıha germediyse, benim boşanma avukatımla görüştüğümü öğrendiklerinde ellerinde bir sürü koz olacaktır.”

“Martin, senin polise ne dediğini bilmiyorum ama onlara yalan söyleyemezsin,” dedim. Sağ gözüm seğirmeye başlamıştı. “Senin düşünmeyi akıl edemediğin yüzlerce şey olacaktır

ve eğer geçen hafta senin nerelerde olduğunu çözemeye başlarlarsa büyük ihtimalle beni de ortaya çıkartırlar.”

“Ne yani, ilişkimizi açıklamak mı istiyorsun?” diye meydan okudu.

İpek başvurumu, Burgess Barosunun birleşimini, yüz üstü bıraktığım ofis arkadaşlarımı düşündüm.

“Mecbur kalmadıkça, hayır,” diye fısıldadım.

“Sen benim avukatımsın,” dedi, güven verici bir otoriteyle. “Ben, bana pahalıya patlayacak bir boşanma davasının tam ortasıyım. Bu nedenle bizim birlikte vakit geçirmemiz kadar doğal bir şey olamaz. Sahile birlikte gittik çünkü sana mal varlığımı göstermek istiyordum.”

“Bunu bir daha söylesene,” dedim. Erkeklik organının tadı ağızımda, sert kıllarının hissi tenimde, kulübede birlikte geçirdiğimiz vakti hatırladım.

Mahremiyetimizi hatırlatınca gülümsemedi.

“Sen, eve değer biçiyordun,” diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. “Essex’e cumartesi günü gittik çünkü sen hafta içi yoğun çalışıyorsun. Sel yolumuzu kestigi için barda içki içtik.”

“Sen o günü, böyle mi hatırlıyorsun?”

Masanın altında, Martin’in ayağının benimkine değdiğini hissettim. Gözlerini de benden ayırmıyordu. Küçük bir hareket olmasına karşın, bir suç ortaklığıydı. Bağlı olduğumuzun, bu işin içinde birlikte olduğumuzun bir işaretiydi. İçimin nasıl rahatladığı, gözle görülebilirdi.

“Donna’nın iyi olması için elimdeki her kuruşu veririm. Ama eğer iyi değilse, eğer ona bir şey olduysa, şunu bilmeni isterim ki, benim bununla hiçbir ilgim yok.”

“Biliyorum,” dedim. Düşünmeme bile gerek yoktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Martin çok uzun süre kalmadı. Burgess Barosunun saçaklarının altındaki odama geri gittim. Ama konsantre olmakta o kadar güçlük çektim ki erken bir öğle yemeği için dışarı çıktım. Soğuk, gri bir gündü. Havada, taze bir ilkbahara benzeyen hiçbir şey yoktu ama yine de dışarıda yemek istedim. Paltomu giydim, Fleet Caddesindeki Pret a Manger'den bir sandviç aldım ve Middle Temple Hall'ün bahçesindeki çeşmenin çevresindeki banklardan birine oturdum.

Telefonum cırladı ve gelen mesaja göz attım. Mesajın Clare'den geldiğini görünce gözlerimi kırıştırdım.

Konuşabiliyor musun? Donna Joy'u okuyordum.

Hayır, konuşmak istemiyordum. Sonunda tüm noktaları birleştirebilmiş diye düşündüm. Bir vaaz dinlemek, istediğim en son şeydi ve eğer onu arasam, konuşmanm bu şekilde gelişeceğini düşünüyordum.

Telefonu cebimin derinliklerine attım ve gözlerimi kapattım. Yağmurun tıptırtısını dinledim. Yüzümü gıcıklayan soğuk damlaların keyfini çıkarttım. Bir piyano resitalinin uzaktan gelen sesini duyabiliyordum. Bir saniyeliğine, tepemdeki yaşlı dut ağacının gölgesi altında, günlerdir hissetmediğim sükuneti ve rahatlığı hissettim.

Ayakkabı topukları, yassı kaldırım taşlarına vuruyordu. İçlerinden en sert ses çıkartanın, gelip benim önümde durduğunu duydum. Gözlerimi aniden açtım.

“İyi misin?” dedi Tom Briscoe. Tam karşımda duruyordu. Siyah, kalın bir palto giymişti. Bir elinde çantası, diğerinde ise semtimizin sandviç dükkânının kahverengi kese kağıdı vardı.

“Sadece yorgunum,” diye cevap verdim. Ona bu şekilde yakalanmaktan utanmıştım.

“Felaket görünüyorsun,” dedi, yanıma oturarak.

“Teşekkürler,” diye cevap verdim, bütün hafta boyunca takındığım, gülümsemeye en yakın yüz ifademi takınarak.

Bir kutu kola çıkarttı ve bana uzattı.

“Bunu ister misin? Benden daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Pret’ten içecek almadığımı fark ederek başımı salladım. Kafein, toplam beş saatlik hafta sonu uykusuna, bir çeşit antidot olabilirdi. Tom’a teşekkür ederek, kutuyu aldım. Elimin içindeki soğuk ve cezbedici kutunun açma halkasını geri çektim ve kabarcıklı sıvının boğazımdan aşağıya kaymasına izin verdim.

“Sana borcum olsun,” dedim, yavaş ve memnun bir iç çekişle.

“Rica ederim,” dedi. Sandviç kese kağıdının altını üstüne getirerek içinden bir baget ekmek çıkarttı.

Refakatten memnundum. Tom’un öğle yemeğinden ısırick alışını izledim. Bunu neden daha sık yapmadığımı düşündüm.

“Bugün ofiste gördüğüm kişi Martin Joy muydu?” diye sordu, elinde olmadan Burgess Barosuna doğru dönerek.

Kalbim kırılarak, sertçe başımı salladım. Tom’un kendi için bana eşlik ettiğini anlamam gerekirdi. Buraya dedikodu

yapmak için gelmişti. Oturduğum yerde dikleştim ve kendimi savunmaya aldım. Tom çok hırslı biriydi. Bunu kendi söylemişti: bir rekabet içindeyiz, bakalım ilk kim ipek alacak. Ayrıca kazanmak için ne kadar ileri gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Polis merkezine gidiyormuş,” dedim.

“Matthew Clarkson’a danıştığını duydum. O yardımcı olacaktır,” dedi büyük bir güvenle.

Tom’un doğaçlama öğle yemeği numarasına rağmen, Martin Joy hakkındaki bariz merakına rağmen, onun kelimeleri bana moral verdi.

“Bugün mahkemen var mı?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“O zaman eve gitsen iyi olur.”

“Eve gidemem,” dedim, masamın üzerinde yığılı dava dosyalarını düşünerek.

Tom omzunu silkti. “Serbest meslek sahibi olmanın çok fazla faydası yoktur ama mesleğinin faydalarından arada yararlansan iyi olur.” İçimdeki şüpheci, tüm ek işlerin Tom’a verildiğini söyledi: Paul’ün bu sabah elinde tuttuğu dosya ve baş mübaşirimizin benim baş edemeyeceğimi düşündüğü sayısız başvurular, ihtarlar ve velayet hakları. Beni, kaytarmak için teşvik etmesine şaşırmamak gerekirdi.

“Git işte,” dedi Tom. Ben de, haftalardır ilk defa mahkemem olmadığı için boş olduğumu düşündüm ve rüzgara kapılarak, o öğleden sonrayı yatakta geçirmeye karar verdim.

Gerçekten de eve gitmeye niyetliydim. Her zamanki otobüs durağımdan 19 numaralı otobüsüne binmek için Kingsway’de yürüdüm. Ama güneye doğru giden diğer otobüsü görünce, kendimi karşıya geçip o otobüse binerken buldum.

Bir maceraya atıldığımın düşüncesiyle vücudumdaki tüm sinirler gerildi. Koltuğun kaşındırıcı kumaşında otururken, görünmez olmak istedim. Ama bu yarı boş otobüste bile, tüm gözler bana dönükmüş, tüm dünya beni seyrediyormuş gibi hissettim.

Otobüs, Ritz'in pırıltılarının ve Knightsbridge'in ihtişamının içinden geçmiş, güneye, en son durağma, Chelsea Sloane caddesine doğru gidiyordu. Donna'nın evine en yakın durağın hangisi olabileceğini tahmin ettim. King's Road'un alt kısımlarına yaklaşırken beceriksizce düğmeye bastım.

Karanlık ve sefil bir öğleden sonraydı. Gri bulutlar ve çiseleyen yağmur, bana buraya en son geldiğim geceyi hatırlattı. Paltomu vücuduma öyle sıkı sardım ki kendimi korse giymiş gibi hissettim. Donna'nın sokağma döndüm. Evdeki hareketliliği hemen fark ettim. İlerledikçe, tereddütlü adımlarım beni, bir hafta önce evi gözetlemek için oturduğum bara yöneltti.

Caddede durup olup biteni izleyemeyeceğim için içeriye girdim. Ilık, şerbetçiotu kokulu hava, battaniye gibi sarmalıyor, beni soğuk havadan koruyacak gibi kundaklıyordu. Barın boş olması beni şaşırtmadı. Pazartesi öğleden sonrasındaydık. Chelsea'de çok fazla alkolik olduğunu sanmıyordum. Barda öğle yemeği servisi yapılmasına rağmen kalabalık dağılmıştı. Geride kalan boş bardaklar, tabaklarda duran yarı yenmiş hamburgerler, biten hareketliliğin kanıtlarıydı.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Elindeki süngerle, bira lekeli tezgâhı silen güzel esmer, ben bara yaklaşınca işini bıraktı ve bana ne istediğimi sordu.

Dostça bir soruydu. Her gün düzinelerce kez sorduğu sorulardan biriydi ama ben suçlanırmış gibi hissettim. *Ne istiyorsun? Burada ne yapıyorsun?* Bu soruların cevabı kendime bile veremiyordum.

Bir votka tonik istedim. On pound uzatırken ellerim titriyordu. Pencerenin önünde masalar vardı. Donna'nın evini en net gören masalardan birine oturmak için salonun diğer tarafına geçtim. Geçen haftaki aynı masa, aynı gözetleme noktasıydı. Geçen pazartesi de aynı şeyleri yaptığımı gayet iyi hatırlıyordum.

Donna'nın pembe paltosunun evin içine girdiğini, onu içeri iteleyeni Martin'in kolunun karartısını hatırlıyordum.

Penceredeki gölgeyi, panjurları kapatan Donna'nın ince silüetini, çubukların arasındaki boşlukları aydınlatan altın sarısı ışık çizgilerini gözümde canlandırabiliyordum.

O gece ev, çok gösterişli ve sakın görünüyordu ama bugün, izlediğim kadarıyla çok yoğun ve istila edilmiş gibiydi. Düz beyaz adli giysileri içindeki olay yeri inceleme uzmanlarını, ucuz takım elbiseli dedektifleri, fotoğrafçı ve gazeteci kalabalığını görebiliyordum. Canlı yayın araçlarını, polis köpeği araçlarını ve meraklıları görebiliyordum. Hepsi de Hendon'lu bir polis memuru tarafından olay yerine belirli bir mesafede tutuluyordu. Ama mavi, beyaz olay yeri bandını göremiyordum. Sanki sesi kısılmış bir polisiye dizi seyrediyor gibiydim. Bu tür programları, içeride neler olup bittiğini tahmin edebilecek kadar seyretmişim. SOCO¹⁵ görevlileri, elleri ve dizlerinin üstünde, kan, salya ve iplik parçası bulmak için yerleri ve halıları didik didik inceliyor olmalıydılar. Cımbızlar ve kanıt poşetleri olmalıydı. Parmak izleri için taranmış alanlar ve Donna Joy'a ne olduğunu bulabilmek için bir araya getirilmeye başlanan deri hücreleri. Gözümün önünde yaşanan sahne, polisin Donna'nın kayıp olduğunu düşünmediğini söylüyordu. Onun öldüğünü düşünüyorlardı.

Çantamdan telefonumu aldım ve baktım. Mesaj simgesine bastım ve Martin'den gelen mesajlara göz gezdirmeye başladım. Akşam yemekleri ve buluşmak için yapılan ayarlamalarla ilgili

15 SOCO: Olay Yeri İnceleme

mesajlar. Ertesi gün mesajları, özel mesajlar. Başka insanlara söyleyemeyeceğimiz şeyleri söyleyen mesajlar.

Vücutunu yalamak istiyorum.

Martin bütün bu mesajlardan kurtulmamı söylemişti. Ama yapamazdım. Geçmişimizi silip atmak istemiyordum. Martin hiç var olmamış gibi davranmak istemiyordum.

Kendimi toplamak, düzgün, mantıklı düşünebilmek için gözlerimi kapattım. Tıpkı, dava dosyalarımın konsantre olmak için yaptığım gibi. Eğer o gece sabaha karşı ikide eve gittiysem, büyük ihtimalle bar kapanana dek orada oturmuş olmalıydım. O gece, o evin içinde neler olduğunu düşünebilmek için bir zaman çizelgesi oluşturmaya çalıştım. Acaba Martin ve Donna, eve girer girmez mi birlikte olmuşlardı? Kapıyı kapatıp, hemen duvarın orada mutlu ve çılgın bir şekilde sevişmeye mi başlamışlardı? O akşamdan daha fazla parçalar hatırlamaya başladım. Eve girişleri ile Donna'nın panjurları kapatışı arasında belirli bir zaman farkı vardı. Koridorda ihtiraslı sahneler yaşanmamıştı. Benim, Martin'in evine ilk gittiğim geceki gibi olmamış diye düşündüm, bir tür zafer hissederek.

Hayır, bu daha yavaş, daha kurnazca hesaplanmış bir baştan çıkarış olmalıydı. Donna'nın bir şişe şarap açtığını, kanepeye oturup ayakkabılarını çıkarttığını, eski günlerden ve ortak tanıdıkları insanlardan bahsedip güldüklerini hayal ettim.

Belki Donna, kadehlerini yeniden doldurmak için kalkmıştı ve Martin de onun peşinden gitmişti. Örnek ev gibi döşeli mutfaktaki şaraplığı ve kesme cam kadehler için özel olarak yapılmış dolabı hayal ettim. Donna'nın şarap seçtiğini, uzun, artistik parmaklarıyla şişeleri gösterdiğini, tüm akşam boyunca her ikisinin de hissettikleri dürtüler sonucunda Martin'in nasıl harekete geçtiğini gözümde canlandırımdım. Belki de Donna'yı boynunun arkasından öpmüş ve elbisesini yukarıya sıyırmıştı.

Şimdilik şarap kalsın. Hadi, yatağa gidelim diye fısıldamıştır Donna. Martin, tüy gibi hafif olan Donna'yı kucağına almış ve yatak odasına taşımıştır. Onların odası, daha önce yüzlerce kez seviştikleri yer. Eskiden ve şimdi.

Martin, evden gece saat birde ayrıldığını söylemişti. Ancak ben bunu hatırlamıyordum. Büyük ihtimalle ben o saatlerde Islington'a dönüyor olmalıydım. Panjurların kapanması ve yumuşak ışıkların benimle alay etmesinin ötesinde hiçbir şey hatırlamıyordum.

Bardaki kadına baktım. O gece çalışıp çalışmadığını sorsam mı diye düşündüm. Çalışanlar, aşk acısı çeken salyalı bir sarhoşu dışarı atmak ve ona bir taksi bulmak zorunda kalmışlar mıydı? Sinirlenip söylenen bir sarhoş muydum yoksa sadece pencere kenarında oturup sessizce kendi kendime kudurmuş muydum?

Bardaki herhangi birinin beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmek istiyordum ama bunu öğrenmeye de korkuyordum.

Nefesim yine hızlanmaya başlamıştı ve bunu durduramıyordum. Anksiyetem beni boğmak üzereydi. Duygular, vücudumda son hızla dolaşan beyaz köpüklü dalgalar gibiydi. Bu korkunç akıntıdan kurtulamıyordum.

"Bir tane daha ister misiniz?"

Barmen kadın yanımda durmuş, masadaki boş bardağı alıyordu.

Bir an konuşamadım. Kadın elini nazikçe omzuma koydu.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu. Sesi, beni gerçeklere döndürdü.

"Evet. Sadece biraz başım döndü," diyerek başımı salladım.

"Sana biraz su getireyim," diye cevap verdi. 'Mutfak kapandı ama işe yarayacağını düşünürsen, tezgâhın arkasında kraker var. Belki şeker seviyen ile ilgilidir."

Bar tezgâhının arkasındaki musluktan bir sürahi su doldurup, masaya getirişini seyrettim.

“Oradaki olayları mı seyrediyorsun?” diye sordu, bana temiz bir bardak uzatırken.

“Neler oluyor?” diye sordum elimden geldiğince masum görünmeye çalışarak.

“O evdeki kadın kayboldu. Bütün gün buraya gazeteciler girip çıktı.”

“Yatırımcının karısı mı? Onunla ilgili haberleri okudum. Bu caddede mi yaşıyormuş?”

Kadın başını salladı. “Onu her zaman görürdüm. Model gibi, çok güzel bir kadındı. Umarım iyidir.”

Su için minnettardım fakat Donna’nın dış görünüşü ile ilgili yaptığı gözlemler beni küçük ve önemsiz hissettirmişti.

Suyu kafama diktim. Bardaktaki suyu tamamen bitirince, yeteri kadar gördüğümü düşündüm. Pazartesi gecesi olan olayları daha net hatırlayamayacağımı biliyordum. Artık eve gitmeliydim.

Fakat Donna’nın evinden çıkan polis köpeklerini görünce, köşeme çekilip elim kolum bağlı duramayacağımı anladım. Hiçbir zaman köşesine çekilen bir zavallı olmamıştım, kurban rolü oynamaktan nefret ederdim. Gerçek cesaret beni Accrington’daki sıra evlerden almış ve Charles Napier ile Vivienne McKenzie’nin üst orta sınıf, beyaz yakalı dünyasına getirmişti. Arkama yaslanıp, yolun karşısındaki adamların, polislerin, adli ekiplerin ve medyanın, Martin’i mahvetmelerine izin veremezdim. Onun yanında olmalıyım, ona yardım etmeliydim. Çünkü Donna’nın evine bir kez bakınca, onu bulmaya çalışan tüm bu insanların, parmaklarıyla Martin’i işaret ettiklerini ve onu suçladıklarını anlayabiliyordum. Ona yardım etmeliydim ve bu işe hemen şimdi başlamalıyım.

Martin'den bir mesaj gelmesini umarak telefonumu elime aldım. Eve gitmesine izin verilmeden önce, formalite icabı birkaç soru sorulduğunu söyleyen bir mesaj.

Ama hiçbir şey yoktu. Ne bir cevapsız arama ne de okunmamış bir mesaj. Telefonumu bırakmak yerine Phil Robertson'a mesaj attım. Mümkün olduğunca çabuk gelmesini ve buluşmak istediğimi söyledim.

Phil, Battersea'de yaşıyordu. Bu nedenle barın önüne bisikletiyle yanaşması sadece yirmi dakika sürdü.

“Çok çabuk geldin,” dedim ona el sallayarak.

“Bana boşuna, Küçük Chelsea demiyorlar,” diyerek sırtıttı ve bir sandalye çekti. Her ikimiz de Phil'in evinin, bu gösterişli mahalleden çok farklı bir dünyada olduğunu biliyorduk. Onun evine hiç gitmemiştim ama tahmin edebiliyordum. İki yataklı bir odada yaşıyordu. Her fırsatta, bir kiracı bile değilim, sadece bir pansiyonerim diye şikâyet ettiğini duymuştum. Karmaşık bir boşanma davası sonucunda, mahkeme sadakatsiz karısının, altı yaşındaki kızlarıyla birlikte aile evlerinde kalmasına karar vermişti. Phil de Queenstown Caddesi istasyonunun arkasındaki kiralık bir evde, Sean isimli bir şefin oda kiracısı olarak aylık 700 pound ödemek zorunda bırakılmıştı.

“Kahve içmek için buluştuğumuzu düşünmüştüm ama sanırım polis gözetimindeyiz,” dedi, tek kaşını kaldırarak.

“Neler olup bittiğini gelip görmem gerektiğini düşündüm,” dedim. Artık bir suç ortağım olduğu için aniden rahatlardım.

Phil bir bira aldı, ben bir limonata istedim ve o sabah Martin'i gördüğümü, daha ayrıntılı sorgulama için polis merkezine gittiğini anlattım.

Phil öylece oturdu, dinledi ve Stella'sından küçük yudumlar aldı.

“Ona yardım etmeliyiz, Phil,” dedim. Phil’in varlığından güç alıyordum. Araştırmacı Phil’in değil ama boşanmış Phil’in, bu fikre hemen atlayacağını umuyordum. Ama o, sandalyesinde arkasına yaslandı ve hiç tepki göstermedi.

“Senin mükemmel bir avukat olduğunu biliyorum, Fran. Fakat sen Martin Joy’un boşanma avukatısın ve bu işe artık onun suç ekibinin bakması gerekir.”

Sözcükleri, kişisel birer hakaret gibiydi. Onun bu kadar sıradan olduğuna inanamıyordum.

“Ama biz onlardan önce işe başladık,” dedim, sesimdeki paniği kendim de duyarak. “Avukatı Matthew Clarckson’u hiç tanımıyorum fakat bildiğim kadarıyla kendi soruşturmalarını yapmayı düşünmüyorlar bile. Üstelik yapsalar bile biz araştırma yapmaya onlardan bir hafta önce başlamıştık.”

Çantamda, Martin’in aldığı çantada bir defterim vardı. Defteri alıp masanın üzerine koydum. Tatmin edici bir tık sesiyle de dolma kalemimi açtım.

Yazmak istiyordum. Yazmak, her şeyi daha iyi anlamama ve düşüncelerimi toplamama yardımcı oluyordu.

“En son görüştüğümüzde, Donna Joy’un biriyle görüştüğünü düşündüğünü söylemiştin. Eve gelmediği kaçamakları ve geceleri olduğunu söylemiştin. Görüştüğü kişinin, kocası olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Peki ya başka biriye?”

“Martin Joy dışında biri mi?”

“Olabilir,” dedim. Kendimi, duygusal olarak bir bağlantı kurmamaya zorluyordum. “Ayrı yaşıyorlardı. Donna kendini genç, özgür ve bekar görüyordu. Çekici bir kadındı...” Güzel dememek için kendimi tuttum. “Hayranları olmalı. Bir sürü hayran.”

“Olabilir,” dedi Phil, başını sallayarak.

“Bunu araştırmalısın.”

Phil, bardağının üzerinden bana bakarak suratını astı. "Müşterin buna izin verdi mi? Dave Gilbert, benden kaçamakları araştırmamamı istemişti..."

"O zaman söz konusu olan Martin Joy'un boşanmasıydı. Mali anlaşma pazarlığında kullanmak için bilgi topluyorduk. Şimdi ise farklı," dedim. Sözlerim havada asılı kaldı.

"Yani Martin bunları araştırmamızı istiyor," diye yanıtladı yavaşça.

"Onunla sonra konuşacağım. Fakat elimizden geldiğince ona yardımcı olmamızı istiyor."

Phil sanki itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonunda omzunu silkti.

"Martin'in ceza avukatına, ne yapmak üzere olduğumuzu bildir. Birilerinin ayağına basmak istemem, tamam mı?"

"Tabii ki," diye cevap verdim. Tuvalete gitmek için ayağa kalktım.

Soğuk ve karanlık tuvalette, kendimi çok daha iyi hissettim. Buraya gelmem iyi oldu, diye düşündüm. Phil ile buluşmak da iyi bir fikirdi. Donna ve Martin'in akşam yemeği için buluştukları gece neler gördüğümü ayrıntılı olarak hatırlayamasam da uçuşumun kenarından bir adım uzaklaştığımı düşünüyordum. Kendimi daha güçlü hissediyordum ve sonunda tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum.

Ellerimi soğuk emaye lavabonun her iki tarafına yerleştirdim. Sonra da yüzüme su çarpmak için musluğu açtım. Aynaya baktığımda, gözlerimin kenarlarından, Pierrot'nun karanlık ve duygusal gözyaşları gibi akan rimellerin izlerini gördüm. Bir peçetenin kenarıyla izleri sildim, kırmızı rujumu tazeledim. Artık tuvaletten çıkmaya hazırdım. Kontrolü elime aldığımı hissediyordum. Tüm vücudumu değişik duygular

ve heyecan basmıştı. Neler yapabileceğimiz hakkındaki iyi fikirler daha da çabuk aklıma geliyordu.

Midem guruldadığında, acıktığımın farkına vardım. Bu barda daha fazla kalmak istemiyordum. Phil'in, King's Sokağında bir yerlerde akşam yemeği için bana eşlik edip etmeyeceğini düşündüm.

Bodrum kattaki tuvaletten gelince, Phil'in gazete okuduğunu gördüm. *Evening Standard*'ın akşam baskısını okuyordu.

"Bunu gördün mü?" dedi Phil, kafasını kaldırarak. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Hemen kendimi korumaya aldım.

Oturdum ve görebilmek için gazeteyi kendime doğru çevirdim.

"Polis, sorgulamak istedikleri birinin robot resmini yayınlamış," dedi Phil, gazetede ki resmi göstererek.

Resmin ne kadar belirgin olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. Öyle çok panikledim ki neredeyse sandalyemden düşüyordum.

"Sanırım bu, Martin için iyi oldu," dedi Phil, birasını bitirerek. 'En azından, polisin açık görüşlü olduğu, kocanın yapmamış olabileceğini düşündükleri anlamına geliyor. Tabii Donna Joy'un başına gerçekten bir şey geldiyse.'

Gözlerim, onun gösterdiği hikâyeyi hızlıca okurken, Phil'i yarım yamalak dinliyordum. Haberde, polisin Donna Joy'un kaybolduğu akşam, onun nerede olabileceğini soran, otuzlu yaşlarında bir kadınla acil konuşmak istediği yazıyordu. Kahverengi saçlı, siyah paltolu, yeşil fularlı, akşam saat yedi sularında Donna'nın stüdyosunun çevresinde bulunan bir kadın. Gözlerimi kırıştıtarak robot resme baktım. Küçük, kuruntulu gözler, oldukça komik, yuvarlak bir burun. Resmin bana benzememesine ve kötü göstermesine kırılmıştım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“Ne demek, bu sensin?” dedi Phil. Derin bir nefes aldım ve elimden geldiğince sakın bir şekilde, o robot resimdeki kişinin ben olduğumu tekrarladım.

Tabii ki ona söylemem gerekiyordu. Phil’in benim yanımda olduğunu ve yardım edip edemeyeceğini bilmem gerekiyordu.

“Dava çekişmeliydi ve işler giderek kötüleşiyordu,” dedim. Bir yandan da önümde bir votka tonik daha olmasını istiyordum. “Donna, Martin’in tüm mal varlığını ortaya koymadığını iddia ediyordu. Martin’in işlerinin incelenmesi için daha fazla adli muhasebe incelemesi isteyeceğini ima ediyordu. FDR sırasında, işlerin çözümlenemeyeceğinden endişeliydim. Bu yüzden, Donna ile kayıt dışı bir konuşma yapmak istedim. Onunla mantıklı bir şekilde konuşup konuşamayacağımı merak ettim.”

Hikayeyi, tam anlamıyla uyduruyordum ve Phil’in kendi kişisel boşanma sürecinden dolayı, Donna ile bu şekilde konuşmaya çalışmamı çok acemice bulacağını biliyordum.

Uzun uzun gazeteye baktı. Bakışlarını yeniden bana döndürdüğünde, gözlerinde endişe vardı.

“Tanrım, Fran. Bunu polise söylemelisin,” dedi, *Standard*’ı kapatarak.

Bir süre hiçbir şey söylemedim. Oysa Phil’e her şeyi anlatmak için can atıyordum. Martin ile olan ilişkiyi, bu masada oturup evi gözetlediğim geceyi, sevgilim ve karısını gördükten saatler sonra, kendi evime sarhoş, kanlar içinde ve bacağı kesilmiş bir şekilde döndüğümü.

Fakat aynı zamanda, Martin’in bana burada, onun için savaşmama ihtiyacı olduğunu da biliyordum. Polis soruşturmasının içine dahil olmama değil. O yüzden şimdilik, bu gerçekleri kendime saklamaya karar verdim.

“Biliyorum, aynı fikirdeyim,” dedim. Kalbim, göğsümün içinde gümbürdüyordu.

Panik geri gelmişti. Phil’in en azından şaka yapmaya çalışacağını düşünmüştüm. Robot resmin, dişi Morph¹⁶’a benzediğini söylemesini beklemiştim. Ya da polis ressamlarını dava etmem gerektiğini. Ama endişe verici bir şekilde ciddi görünüyordu.

“Seninle gelmemi ister misin?” dedi, ben çantamı alıp kalkmaya hazırlanırken.

“Saçmalama,” diyerek gülümsedim. Bu durumun üstesinden gelebilmemin tek yolunun ciddiyetsizlik olduğunu biliyordum. “Eve giderken, polis merkezine uğrayacağım. İşkolik bir avukat, müşterisine fazladan yardımda bulundu diye polisin doğru bir ipucu peşinde olduğunu sanmasını istemem.”

Matthew Clarckson’un cep telefonu numarasını almak için Tom Briscoe’yu aramak zorunda kaldım. Aramam, doğrudan sesli mesaj kutusuna düştü. Fakat firmanın telefonundan sekreteriyle konuşurken, Donna Joy’un kayboluşuyla ilgilenen

16 Morph: Bir animasyon karakteri

polislerin Pimlico'da üslendiğini anlamam bir dakikamı almadı.

Donna'nın vakasıyla ilgilenen ekibin mekan değişikliği gözümünden kaçmadı. İletişime geçmem söylenen polis memurunun adını ve numarasını Google'da aratınca, Donna'nın vakasına artık Kensington ve Chelsea CID¹⁷ ekiplerinin değil, tüm Londra'ya dağılmış olan cinayet araştırma ekiplerinden biri olan MIT'nin baktığını anladım. Bu birimin, cinayet, adam öldürmeye teşebbüs ve yüksek riskli kayıp vakalarıyla ilgilendiğini biliyordum. Ancak Donna'nın kayboluşunu neden bu kadar ciddiye aldıkları hakkında bir fikrim yoktu ama öğrenmeye kararlıydım.

İletişime geçmem söylenen baş müfettiş Doyle, Buckingham Sarayı yolundaki Belgravia polis merkezinde görevliydi. Elimde olmadan, bu durumun Donna'nın ne kadar hoşuna gideceğini düşündüm. Onunla ilgilenen ekipler, Ealing'de ya da Barking'de değillerdi. Kayboluşu bile en değerli kraliyet posta kodu SW1'de araştırılıyordu.

Binanın kendisi dikkat çekici değildi. Yetmişli yılların mimarisi, kaba, kahverengi tuğlalı bir binaydı.

Derin bir nefes aldım, nemli avuçlarımı paltoma sildim ve danışma masasına kendimi tanıttım. Bekleme salonundaki tüm koltuklar doluydu. Bu kadar insanın buraya niye gelmiş olabileceğini düşünerek kendimi oyalamaya çalıştım. Kızgın görünümlü, takım elbiseli adamın Porsche'u çalınmış olabilirdi. Gergin emekli, rahatsız edildiğini şikâyet etmek için gelmiş olmalıydı. Ama yüzü dövme, sürekli olarak çocuk arabasını sallayan ve cep telefonunda bağırarak konuşan kadının ne için gelmiş olabileceğini bilemedim. Zaten kadının hikâyesinin ne olabileceğini düşünebilecek kadar salonda kalmadım.

Belki de Clarckson'un ofisinden arayıp, bildirmiş oldukları için iki dakika sonra sivil bir kadın polis, beni kalabalık

17 CID: Suç Araştırma Birimi

bir koridorda onu takip etmemi istedi. Çok az konuşan kadın, neler olacağı hakkında hiçbir ipucu vermedi. Ben ise, gideceğimiz yere vardığımızda ne söylemem gerektiğini düşünmekle meşguldüm.

Kadm, bir toplantı odasının kapısını açtı, bana çay isteyip istemediğimi sordu ve ortadan kayboldu. Birkaç dakika sonra, içinde anemik görünümlü bir içecek olan plastik bir bardakla geri geldi. Kadın gittikten sonra memnuniyetle bir yudum aldım ve beklediğim gibi kaynar ve felaket olduğunu gördüm. Cep telefonumu kontrol etmemek için kendimi tuttum. Bu steril, kapalı mekanda, kendimi izleniyormuş gibi hissediyordum. Bu yüzden sağlam ve suçsuz görünmek istiyordum.

Kapı tekrar açılana kadar birkaç dakika daha geçti. İçeri giren serin, temiz hava esintisi beni mutlu etti. Beklediğimden daha genç, otuzlu yaşlarında, takım elbise giymiş siyah saçlı, ceketinin altından cüssesi beli olan bir adam, bana elini uzattı.

“Rob Collins,” dedi ve büyük kahve fincanını masaya bıraktı. “Baş müfettiş King için çalışan dedektiflerden biriyim. Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Üst düzey polislerden biri ile görüşmediğim için sevinsem mi üzülsem mi emin değildim ama içimden bir ses bir an önce mazeretlerimi sunup, buradan çıkmam gerektiğini söylüyordu.

“Siz Matthew Clarckson’un iş arkadaşısınız,” dedi. Soru sormuyor, bir durumu bildiriyordu.

“Hayır,” dedim, ellerim titreyerek. “Ama Martin Joy’un avukatıyım. Yani, onlardan biri.”

“Kaç tane avukata ihtiyacı var?” dedi Collins, belli belirsiz gülümseyerek. Her ne kadar sorguladıkları zengin yatırımcıya hakaret ettiklerini anlasam da dedektifin vücut dilindeki dayanışma, bana güven verdi.

“Peki. Konuyla bağlantısı nedir?” diye sordu sonunda. Benim sahne sıramın geldiğini anladım. Bunu daha önce binlerce kez, mahkemeye çıkış öncesinde sahne korkusu, gerginlik ve kaygı olarak hissetmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse her mahkemeye çıkışımda hissetmiştim. Doğal bir performans sanatçısı değildim. Hukuk bilgime, davanın benim tarafımda olduğuna inanmama rağmen dehşet, kuşku ve ürperti duyardım.

Ellerimi, dizlerime koymuştum. Pantolon giyiyor olmama rağmen ellerimin nemini hissedebiliyordum.

“Bu öğleden sonra, *Evening Standard*’da bir robot resim yayınlandı,” dedim, elimden geldiğince serinkanlı olmaya çalışarak. “Polis, geçen hafta Donna Joy’un stüdyosunda görünen bir kadınla konuşmak istemiş.”

“Doğru,” dedi Rob Collins. Eğlendiği belli oluyordu.

“O kadın, bendim,” diye cevap verdim. Sıradanlık ve olayın ciddiyetine uygunluk arasında bir ses tonu yakalamaya çalışıyordum.

“Siz mi?”

Kahvesinden bir yudum aldı ve yanında getirdiği A4 dosyayı açtı.

İlk geldiğinden daha rahat görünüyordu. Bu görüşmeden sonra bir aferin alacağı kesindi. Belki de yarından itibaren “bilgi” getirdiğini söyleyen rastgele gelen insanlarla görüşmek yerine daha verimli bir işte çalışacaktı.

“Yani, ben olduğumu düşünüyorum,” diye ekledim. “İşten saat altıda çıktım ve Bayan Joy’un stüdyosuna gittim. Oraya saat altı buçuk gibi ulaşmış olmalıyım. Haberde de söylendiği gibi siyah palto ve yeşil fularım vardı. Şahsen, robot resmin bana benzediğini pek düşünmüyorum ama orada, ellili yaşlarımda, gri saçlı bir kadınla konuşmuştum. Bana, Donna’nın akşam için oradan ayrıldığını söylemişti.”

“Joanna Morrison olmalı,” dedi Collins. Söylediğim her şeyi yazıyordu.

“O kim?”

“Ondan da ifade almıştık. Stüdyoda çalışan bir sanatçı. Robot ressamımıza tasvirde bulunmuştu. Donna’nın kaybolduğu gece, onu soran birinin olması bize ilginç gelmişti.”

“Dediğim gibi o kadın bendim.” Plastik bardağımın dibinde kalan son soğuk çay damlasını içtim.

“Neden oraya gitmiştiniz?” diye atıldı.

“Bu konuda dikkatli olmalıyım,” diye devam ettim yavaşça. “Müşteri mahremiyeti. Bazı şeylerin özel kalması için bir mecburiyetim var.”

“Ne söyleyebilecekseniz, onu söyleyin,” dedi Collins, sesi sertleşerek.

Bir nefes alıp, Phil Robertson’a anlattığım hikâyeyi tekrarladım. Bu kez yalan söylemek daha kolay oldu. Öyle kolay oldu ki artık bana doğru gibi gelmeye başladı.

“Uzun zamandır bu işin içindeyim ve Joy ailesinin davasının FDR’de çözülmeceğini biliyordum. Çekişmeli görüşmeler hiçbir zaman faydalı olmaz. Stresli olur, pahalı olur. Müşterim Bay Joy’un, bunları yaşamasını istemedim. Bayan Joy’un avukatları güçlük çıkartıyorlardı. Sadece onunla konuşmak istedim. Kadın kadına.”

Dramatik bir etki bırakmak için durakladım. Bir anlığına, duruşmada değil de havasız bir polis sorgu odasında olduğumu unutmuştum. Bir gösteri yaptığımı fark ettim. Performansımdan da etkilenmişim. Phil Robertson ile prova yaptığımı da memnundum. Collins’in şüphelerini giderebilmişim.

“Stüdyoya bu nedenle mi gitmiştiniz?” dedi. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

“Ders kitaplarında, işlerin böyle yürüdüğü yazmaz ama bence çok pratik bir yöntemdir,” diye cevap verdim, aynada sık sık çalıştığım ilgili ve bilgili mahkeme yüz ifademi takınarak.

“Fakat Bayan Joy’u görmediniz?”

“Dediğim gibi, yaşlı hanım gittiğini söyledi.”

“Peki sonra ne yaptınız?”

Konuşmadan önce dikkatlice bir nefes aldım. “Eve gittim.”

‘Eve gittiniz.’

Çıkarabildiğim en net ve en güvenilir ses tonuyla, “Evet,” dedim.

“Ve bundan sonra Donna Joy’u asla görmediniz veya onunla konuşmadınız.”

“Hayır,” dedim. Artık geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimi biliyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Taksinin soğuk camına kafamı yaslayarak, yaptığım görüşmeyi tekrar tekrar canlandırdım. Farklı davranmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Bir emniyet görevlisine yalan söylemiştim. Ölmüş olabileceğini ya da kesinlikle tehlike içinde olduğunu düşündükleri kayıp bir kişinin vakasıyla ilgilenen bir dedektife yalan söylemiştim. Bir avukat olarak, bunun adaleti yanıltma, adli bir suç ve teoride ağırlaştırılmış hapis gerektiren bir eylem olduğunu herkesten çok daha iyi biliyordum.

Bir an kendimi, hapishane kıyafetiyle hayal ettim ve hemen vazgeçtim. Komiser yardımcısı Collins'e tamamen yalan söylemedim, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. Sadece küçük beyaz bir yalandı.

Stüdyosunda, Donna Joy ile kayıt dışı bir sohbet, yapıcı olabilirdi ve o akşam evime gitmiştim. Doğal olarak.

Hayır. Rob Collins'e söylediklerim, gerçeğin sadeleştirilmiş haliydi ve işin içinde olan herkes için en iyisiydi. Soruşturma için en iyisiydi. Üstelik verdiğim bilgi yararlıydı. Bunu Collins'in kendi söylemişti, merkeze geldiğim ve Donna'nın o akşamki gizemli ziyaretçisi konusunu açıklığa kavuşturduğum için teşekkür etmişti.

Gözlerimi, hızla geçen Londra binalarına ve yağmur damlalı camın üzerinde kırmızı ve beyaz parçalar halindeki akşam ışıklarına tam yoğunlaştırmadan dalıp gitmeye çalıştım. Renkli desenler hipnotize ediciydi. Ancak bir süre sonra kafamdaki karışık düşüncelerle birlik olup benim midemi bulandırmaya başladılar. Taksi sonunda evimin önünde durunca memnun oldum. Ayaklarım kaldırıma bastığında sanki mide bulandıran bir lunapark oyuncağından inmiş gibiydim.

Apartmanım karanlık ve yalnız görünüyordu. En üst kat, aylardır boştu. Bir kiracının taşınacağı söylentileri olsa da, Noel'den beri dairede yaşam belirtisi yoktu. Pete Carroll'un zemin kattaki dairesinin de ışığı yanmıyordu. Geçen hafta onun evinden çıkarken, Pete bana, birkaç günlüğüne araştırma gezisine gideceğinden bahsetmişti. Ne kadar kalacağını belirtmemişti. Etrafta olmadığı için mutluydum.

Anahtarımı kilitle çevirdim ve apartmanın sahanlığına girdim. Işığı açtım ancak ampulden çıt diye nazikçe bir ses geldi ve anlık bir ışık parlamasından sonra tamamen karanlığa gömüldüm. Paspasın üstüne gelen postalar yayılmıştı. Onları yerden aldım ve masanın üzerine, geçen hafta düzenlediğim, bana ve Pete'e ait iki mektup yığınının yanına koydum.

Bitkin vücudumu güçlkle ileri iterek üst kata çıktım ve içeriye girip doğrudan oturma odasına gittim. Kendimi koltuğa attım ve kolumu, gözlerimi kapatacak şekilde büküm.

Ümitsizce uyumak istiyordum fakat zihnim sürekli hareket halindeydi. Martin'i düşündüm. Neler yaptığını düşündüm. Rob Collins'e bazı detayları sormuştum ancak bana bir şey söyleyememiş ya da söylemek istememişti. Chelsea'de gördüğüm olay yeri araştırma ekibini düşündüm. Onlara isim bile vermiştim; Julia, Tony ve Helen. Şimdiye kadar çoktan eve gitmiş olmalıydılar. İş elbiselerini çıkartmışlar, iyice temizlenmişler ve kurbanları ve suçluları düşünmeden, rahat, sıradan hayatlarına geri dönmüşlerdir. Ve Donna'yı düşündüm.

Neredeydi ve onun bulunmasına yardımcı olmak için ben ne yapabilirdim? Polis, onun ölmüş olduğuna inanıyor olabilirdi ama ben buna inanmak istemiyordum. Onu bulacaktık ve her şey normale dönecekti. İşim, hayatım, Martin ile olan ilişkim.

Zihnimi hayallere dalmasına izin verdim. Kendimi, bir elim belirgin, şişmiş karnımda, diğeri sevdiğimin elinde hayal etmeye izin verdim. Bizi, bir sahilde ya da bir çayırılıkta, bebeğimize isim kararlaştırırken hayal ettim. Güldüğümüzü, yüzdüğümüzü, içtiğimizi, yediğimizi, seviştığımızı hayal ettim. İkimizi birlikte hayal ettim. Bütünleşmiş.

Sonra kendi kendime, sakın olmamı söyledim. Beni sarmalayan duyguların, beni manik yapmaya başladığını hissetmiştim. Gençken, üniversiteye gitmeden önce, ruh hali geçişlerime bir isim konulmadan önce, işler daha kötüye gitmeye başlamadan önce, bu şekilde hissetmeyi severdim. Tıpkı uyarıcı ilaç gibiydi. Bana süper güçler veren, doğal bir uyarıcıydı. Ders çalışmak için saatlerce uyanık kalmamı sağladığını hatırlıyorum. Eğer böyle olmasaydı, hukuku A ile bitirebileceğimden emin değilim.

İçki içmek istiyordum ama onun yerine bitki çayı içmem gerektiğini biliyordum.

Işıkları açıp, mutfığa gittim. Poşet çayları almak için dolabı açtığımda önceki gün oraya tıktırdığım votka şişesini buldum. Kutu çorbaların arkasında saklanıyordu. Votka şişesini aldım, mutfak masasının üzerine koydum ve yanaklarımı şişirerek pufladım. İçkiden kaçınmanın zamanı değildi.

Büyük bir ölçek Smirnoff koydum. Üzerine de yarım şişe tonik ekleyince bardakta hoş kabarcıklar oluştu.

Hazırladığım içkiyi kafama diktim ve daha erdemli olmaya çalışarak oturma odasına gidip dosya çantamı aldım.

Çantanın içinden birkaç dosya çıkartıp sehpaye koydum ve pijamalarımı giymeye gittim. Dönünce kanepeye kıvrıldım ve

en üstteki dosyayı elime aldım. Hackney'deki Ücretsiz Hukuki Yardım merkezi için baktığım, bedava bir işti.

Merkezde çalışan, stajyer avukatlardan emeklilere, birçok gönüllü vardı. Yine de birkaç haftadır gidemediğim için suçluluk duyuyordum ve o hafta mutlaka gitmeye karar verdim. East End'de sayısı artan zorla evlendirilmeler ile ilgili bir rapor okurken, tamamlamam gereken bir sürü iş var, diye düşündüm. Aile içi şiddet kurbanları için yeni bir merkez açıldığı hakkında bir basın açıklaması vardı. Bu kurbanların bazıları, eşlerinden ayrılabilmek için hukuki tavsiye istiyorlardı.

Bardağımda kalan son votkayı kafama dikerken kapı çaldı. Önce irkildim ve sonra kalbim heyecanla atmaya başladı. Martin'de, benim evimin anahtarları yoktu, yani henüz. Ama belki, apartman kapısını düzgün kapatamamıştım ve o da rahatça içeri girebilmişti.

Dosyayı elimden bıraktım ve kapıya yöneldim. Makyajımı tazelemeye vaktim yoktu ancak dudaklarımı yalayıp, saçlarımı düzelttim.

Pete Carroll'un kapıda durduğunu görünce çok şaşırdım. İyi görünüyordu. Hafif güneş yanığı nedeniyle burnunun üstünde soluk çiller oluşmuştu.

"Merhaba," dedi ellerini, kot pantolonunun ceplerine sokarak. "Birkaç günlüğüne gitmiştim. Senin nasıl olduğunu görmek istedim."

"Nerelerdeydin?" dedim, kapıyı yarım açık tutarak. "Bronzlaşmışsın."

"Roma. Oradaki bir üniversite ile bilimsel görüş alışverişi yaptık."

Sessizlik içinde durduk. Pete'in gitmeye niyeti yoktu. Kendimi rahatsız hissediyorum fakat geçen hafta gösterdiği, taksi paramı ödeme, kanepesinde yatmama izin verme nezaketinden sonra onu orada bırakmak kabalık olacaktı.

“Bir dakikalığına içeri gelmek ister misin?” dedim. “Tam da su kaynatacaktım.”

Pete, benim peşimden mutfaka geldi. Küçük mutfak, her ikimiz de içeri girince daha da küçüldü. Ben dolaptan iki fincan alırken o da mutfak kapısında bekledi. Kahve makinasında kahve yapmanın uzun süreceğine karar verdim. Üstelik saat onu geçmişti. Bu nedenle çekmecedan iki tane Starbucks paketi aldım.

Kahveleri fincanlara döküp, su ısıtıcısının düğmesine basarken, “Roma’da neler yaptın?” diye sordum.

“Noel’den önce, üç doktora öğrencisi bizim yanımıza gelmişlerdi. Şimdi de onlar bizi davet etti. Onların yaptıkları işleri inceledik, fikir alışverişinde bulunduk.”

“Doktoranı bitirmene ne kadar kaldı, Pete?” diye gülümsedim. Elimden geldiğince arkadaş canlısı olmaya çalışıyordum.

“Bir sene daha var,” diye omzunu silkti. “Belki daha fazla.”

Pete durdu ve bana baktı.

“Peki sen nasılsın? Geçen hafta doktora gittin mi?”

“Evet. İyiyim,” diye cevap verdim, elimi sallayarak.

“Google’da bipolar ile ilgili bilgilere baktım. Alkol konusunda dikkatli olmalısın.”

Votka şişesine doğru baktı. Utandığımı hissettim.

“Biliyorum,” dedim, kafamı çevirerek.

“Şey, sadece uğrayıp her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim. Uçakta gazeteleri okudum. Yatırımcının, kaybolan karısı...”

Yeniden konuşmaya başlamadan önce biraz durdu.

“Bu, senin arkadaşının karısı, öyle değil mi?”

Arkadaş kelimesinin üstüne kurnazca bir vurgu yapmıştı. İçerideki hava birdenbire sıkıcı, bunaltıcı olmuştu.

Pete, inkar etmeme fırsat vermedi.

“Gazetede ki fotoğrafından tanıdım. Sizi, otobüs durağında gördüğüm geceden hatırladım,” dedi. Düşünerek, yavaşça konuşuyordu. “Karısından ayrıldığını ama işin biraz karmaşık olduğunu söylemiştin.”

Bir an, felç geçirdiğimi zannettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Kaynayan suyun sesi beni kurtardı.

Fincanlara su doldurmak için arkamı döndüm ama Pete’in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

“Gazetede senin de fotoğrafını gördüm.”

Sesi iyice kısık çıkıyordu ancak içindeki kötülüğü duymamak imkânsızdı. Kahveleri bir kaşık ile karıştırıp, girdap halinde dönen kahverengi sıvıyı seyrederken bana bir adım daha yaklaştığını hissettim.

“Robot resimden mi bahsediyorsun?” dedim. Sesime hakim olmaya çalışıyordum ama yine de titriyordu. “Evet, o bendim. Onunla konuşmak için stüdyosuna gitmiştim. Donna Joy ile. Polis de tüm bunları biliyor.”

“Yani polise Martin’i ve seni anlattın...”

Soluğum hızlandı. Mutfak duvarları, bir kanyondaymışım gibi yükseliyordu. Duvarlar giderek kapanıyor, daha da yakınlaşıyordu. Güçlkle nefes alıyordum.

“Onlara neyi anlattım?”

“Onunla seviştiğini.”

Güçlkle yutkundum.

“O, benim müşterim,” dedim sessizce.

“Senin evinden gelen sesler pek de profesyonelce değildi,” dedi. Gülümseyişi, inkâr etmem için beni tahrik ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve Martin ile Ottolenghi'den geldiğimiz ve yolda Pete Carroll işe karşılaştığımız geceyi hatırladım. Portakal şarabından, tutkudan sarhoş olmuştum. Yatak odasına gidene dek, evin her yerinde sevişmiştik. Sehpanın üzerinde, merdivenlerde, oturma odasının zemininde. Zevkten çok fazla çığlık atmaya başlayınca ağzımı bir yastık ile kapatmıştım. Ama alt kattaki Pete Carroll'un benim çığlıklarımı duymaması için çok geç kalmıştım.

Gözlerimi açtım ve Pete'ye baktım.

"Nereye varmak istiyorsun, Pete?" dedim. Vücudumdaki tüm kaslar gerilmişti.

Bana doğru bir adım daha attı. O kadar yaklaşılmıştı ki göz bebeklerinin ihtirasla genişlediğini görebiliyordum.

"Hiçbir yere," dedi basitçe. "Sadece meraklı bir gözlem yapıyorum. Ne kadar ilginçtir ki, sevgilinin karısı, senin onları birlikte gördüğün ve takip ettiğin gece kayboldu. Senin bilincini kaybettiğin gece. Buraya geldiğinde hiçbir şey hatırlamıyordun ama üzgün, perişan ve tutarsızdın. Bu arada, bacağın nasıl oldu? Kesik çok kötüydü."

"Bacağım iyi," diye cevap verdim.

Pete durakladı.

"Bayan Joy'dan çok hoşlandığını sanmıyorum. Bay Joy ile ilişkiniz iyi gidiyor gibi görünüyordu. Ottolenghi akşamları, ay ışığında yürüyüşler. Ve sonra karısı sahneye tekrar girer..."

Pete'in sözcüklerindeki ağır itham beni ürpertti.

"O gece ne oldu?" dedi duygusuz bir şekilde.

"Hiçbir şey olmadı," dedim. Sesimin yüksekliğini ayarlamaya çalışarak.

"Polislerin buna inanacağını sanmıyorum," dedi. Bana öyle ısrarlı bakıyordu ki gözlerimi kaçıramıyordum. "Aslında, bunları hiç bilmeseler daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

dedi, biraz daha yaklaşıarak. “Yoksa işler giderek güçleşecektir. Herkes için sıkıntılı olur. Özellikle senin için.”

Ona meydan okumak istiyordum ama tek yapabildiğimi Pete’i onaylayarak başımı sallamaktı.

“Merak etme, ben senin arkadaşınım. Bu, bizim küçük sırrımız olacak,” diye fısıldadı. Elleri, göğsüme doğru kaydı.

Beni kendine doğru çekti. Nefesini, yüzümde hissedebiliyordum. Kabaran erkekliği, kot pantolonundan belli oluyordu. Elleri, sırtımdaydı. Parmakları, pijamamın belinden içeri girdi.

Gözlerimi kapatarak nefes almaya çalıştım. Umutsuzca, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyordum. Ancak bazen boyun eğmenin daha iyi olduğunu biliyordum. En azından şimdilik, bir sonraki adımda ne yapacağıma karar verene dek. Stratejik davranacaktım, bir piyonu feda eder gibi.

“Senin de hoşuna gidecek,” diye inledi. Fakat benim şüphelerim vardı. Pete’in kelimeleri benim tenimi karıncalandırıyordu. Onu itebileceğimi, çığlık atabileceğimi, “hayır” diye bağırabileceğimi biliyordum. Ama yapmadım. Yapmadım. Boynumu öpmek için eğildiğinde, suçlanacak tek kişinin kendim olduğunu düşünerek kendimi cezalandırdım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Yavaşça uyandım. Perdenin arlığından, mat gri ışık parçaları sızıyordu. İçeri giren ışık, gecenin sona erdiğini müjdelemeye yeterliydi. O an, yeni bir sabahın başlangıcıydı. Yavaşça selamlayacağım yeni bir gün. Her zamanki tembelliğimde, yatakta beş dakikaya dahası için kendime izin vereceğim, kahve yapmak için yatağımdan kalkmadan önce o günkü işlerimi düşüneceğim bir sabah. Küçük ve masum bir an için, her şey yolundaydı. Sonra çürük bir zeminde yuvarlanır gibi midem bulandı ve önceki gün olanları hatırladım.

Pete'in vücuduındaki elleri.

Polise söylediğim yalanlar.

Pete'in tenimdeki dili.

Adaleti yanıltmak.

Pete'in soğuk ve nemli parmakları.

Ne yaptım ben? Pete'in hâlâ burada, yatağın içinde, yanımda olma ihtimalini düşününce kaslarım gerildi, ağzım kurudu. Bir başkasının soluğunun yumuşak sesini dinlemek için donakaldım. Hiçbir şey duymayınca, kafamı yavaşça çevirip gözlerimi ovuşturdum. Yatağın diğer tarafı boştu.

Pete gitmişti. Ne zaman gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhakkak ki ben uykuya daldıktan sonra gitmişti. Seksten sonra kendim, onun ve içinde bulunduğumuz durum yüzünden o kadar kötü hissediyordum ki uzunca bir süre uyuyamamıştım. Oysa Pete, dakikalar içinde mutlu ve yorgun bir şekilde hafifçe horuldamaya başlamıştı.

Oturdum ve yastığın üstündeki izleri inceledim. Aşına olmadığım, kırmızı bir saç vardı. Birdenbire midem bulanmaya başladı. Elimle ağzımı kapatıp, banyoya koştum. Tuvaletin önünde diz çöktüm. Eski bir arabanın bozuk motoru gibi defalarca öğürdüm ama sadece ip gibi tükürük çıktı. Vücudum kusarak rahatlamama bile izin vermiyordu.

Soğuk fayansın üzerinde, geriye kaydım. Pete Carroll ile seks yaparak doğru kararı verip vermediğimi sorguladım. Düşünmeye fırsatım bile olmamıştı. Her şey çok çabuk gelişmişti. Pete'in imalı tehditlerini dinlerken bir anda onun ağzını dudaklarımın üzerinde bulmuştum. Ona direnip, bunun sonuçlarıyla yüzleşmek yerine uyum sağlamak daha kolayıma gelmişti. Öfkeli ve kinci Pete Carroll'un, benim hayatımı alt üst edebileceğini biliyordum. O anki tesellim bu olmuştu. Kendimi sarhoş ve dünyadan kopuk hissediyorum. Kendime dokunsam dağılacakmış gibi kırıldım.

Pete Carroll'dan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum. Ama en çok kendimden ve beni ışksız, dapdaracak bir yola sıkıştıran korkunç kararlarımdan nefret ediyordum.

Nefes al, dedim kendime. Her zaman bir çıkış yolu vardır. Aklını kullan: bu, senin en iyi olduğun şey. Senin işin bu. Kendi kendime başımı salladım. Burada, yere yapışık bir halde kalabilirdim veya kalkabilir, dünyayla yüzleşebilir ve içinde bulunduğum durumdan kurtulmak için harekete geçebilirdim.

Dermansız bacaklarımın üstüne kalktım, çıplaklığımı örtmek için üzerime bir sabahlık geçirdim ve titreyen

parmaklarımla vücuduma sıkı sıkı sardım. Küçük, titrek adımlarla aşağıya, oturma odasına indim. Pete'in hâlâ orada olma ihtimaline karşı tetikteydim. Neyse ki oda boş ve sessizdi. Sadece dışarıdan, caddede başlayan trafiğin belli belirsiz gürültüsü geliyordu.

Önceki gecedен kalan votka şişesi, mutfak tezgâhının üzerindeydi. İçmek için can atıyordum ama bunun yerine kendimi bir bardak su içmeye zorladım. Sonra, suyu dayanabileceğim kadar ısıya ayarlayarak bir duş aldım. Duşun sonunda, suyu olabildiğince soğuğa getirdim. Vücudum, iki uç sıcaklık yüzünden sızlıyordu fakat en azından, onun kokusunu çitileyerek gidere gönderdiğim için kendimi daha temiz hissediyordum.

Çekmecemde, Martin ile geçireceğim geceler için aldığım pahalı dantel iç çamaşırlar yerine en eski ve en mütevazı iç çamaşırlarımı buldum ve giydim. Beyaz gömleğimi boğazıma kadar ilikledim ve en gösterişsiz, düz eteğimin altına giymek için en kalın siyah külotlu çoraplarımı aldım.

Giyinirken, yatağa bakmamaya çalıştım. Ancak odanın havasızlığı beni bunaltınca yorganı kaptım ve koridora fırlattım. Sonra yataktan çarşafı sökerek aldım ve alt kata tekmeleyerek attım. Peşinden ben de alt kata indim ve mutfaktan bir çöp torbası alarak kirli kumaşı, torbanın içine tıktım ve ağzına siyah bir fiyonk attım.

Titreyen ellerimi yıkadım ve mutfak penceresini sonuna dek açtım. Asla temiz veya güzel kokmayan Londra havasını derin derin içime çektim. Beyaz, çatlak denizliği ellerimle kavradım. Aşağıya bakınca, arka taraftaki küçük bahçede Pete'in bisikletinin duvara yaslanmış olduğunu gördüm. Bir an kendimi aşağıya atmak istedim fakat pencereyi çarparak kapattım.

Benim küçük sığınağım ansızın bana yabancı gelmeye başladı. Sanki artık bana ait değildi. Ayrıca tuzağa düşmüştüm.

Bana tecavüz eden adam, yüzünde bir sırıtişla, dün geceki şantajdan ve bana zorla sahip olmaktan memnun bir şekilde alt katta oturuyor, ayak seslerimi dinliyor ve bir sonraki hareketini planlıyordu. Neden yapmasıydı ki? Şantaj işleri böyle yürürdü, öyle değil mi? Kurban bir kez boyun eğdiğinde, defalarca, tekrar ve tekrar gelinirdi, hiç kurumayan, dipsiz bir kuyu gibi.

Çantamı ve paltomu kapıp, kapıdan koşarak çıktım. Eğer düşünseydim, oyuğunda kısılıp kalmış, havada tilki kokusu arayan bir tavşan gibi donakalırdım. Her basamakta irkilerek, gözlerimi alt kattaki kapıya dikmiş bir şekilde aşağıya indim. Gözümün önünde Pete'in yüzü canlanıyor, Mr. Punch¹⁸ gibi beni içeri çektiğini hayal ediyordum. "Bu, senin de hoşuna gidecek," diye cırlayacaktı. "Seveceksin."

Fakat kapı açılmadı ve ben caddeye fırladım. Topuklarımın sesi, kaldırımında yankılanırken, her an Pete'in dokunuşunu, soluğunu, mırıldanışını bekleyerek tüylerim diken diken olmuş halde yürüdüm. Bunun yerine, önümde kırmızı bir ışığın göz kırptığını gördüm. 19 numaralı otobüsün fren ışıklarıydı bunlar. Koşmaya başladım ve kapılar tıslayarak kapanırken son anda içeri atladım.

En arkadaki koltuklardan birine oturup konsantre olmaya çalıştım. O gün büyük bir davam vardı ve kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum.

Düşüncelerimi Pete Carroll'dan uzaklaştırıp, aklımı dağıtınca, bacaklarımın arasında yere koyduğum çantamdan dosyayı çıkarttım ve kucağıma koydum. Dosyanın içindeki evrakları karıştırırken davaya yoğunlaşmaya çalıştım.

Müşterim Holly Khan, eski kocası Yusef'in, on yaşındaki oğulları Daniyal'i, bir düğün töreni için Pakistan'a götürmesine engel olmak istiyordu. Bir daha asla geri gelmeyeceklerinden

18 Mr. Punch: Bir çizgi roman kahramanı

korkuyordu. Yusef Khan, beklendiği üzere, Holly'nin itirazına tüm gücüyle karşı çıkıyordu. Çocuğunu tamamen kaybetmekten çok korkan Holly, adamı hukuken durdurabilmek için bir mahkeme emri istiyordu. Başka bir gün olsa, zavallı genç kadına zevkle yardımcı olurdum ancak bu sabah kendimi ipte yürüyen cambaz gibi hissediyordum. Profesyonel olarak gözümü toptan ayırmıştım ve davalarım hazırlanmamam da ayrı bir utanç kaynağıydı, buna hiç şüphe yoktu.

Holborn'a geldiğimizde dosyayı ancak göz ucuyla okuyabilmişim. Eşyalarımı toplayarak otobüsten indim. Kürek kemiklerimin arasından akan terler yüzünden gömleğim sırtıma yapışmıştı.

Bir kahve aldım ve hızlıca Kingsway'e doğru yürüdüm.

"Francine!"

Mahkemenin güvenliğini geçtiğimde, birlikte çalıştığım hukuk danışmanı Tanya'nın hararetli bir şekilde el salladığını gördüm. Adımlarımı hızlandırarak bir toplantı odasına giden Tanya'yı takip ettim.

Müşteri ile ilk defa karşılaşıyordum. Aile hukuku davalarında, sık yaşanan bir durumdu bu.

"Francine Day, bu Holly Khan."

Yeni müşterim ufak tefek ve çekici bir kadındı. Ama yüzü endişeliydi ve gözleri yaş doluydu.

"Seni Tanya'nın iyice bilgilendirdiğine eminim, Holly," dedim. Hemen iş moduma geçmişim. "Gerçekten de endişelenecek bir şey yok."

Kadın önce Tanya'ya sonra da bana baktı. Söylediğim şeye ne kadar inanmak istediğini görebiliyordum.

İlginç bir şekilde, kadının kaygısı, benim kendi gerginliğimi azaltıyordu. Sanırım bunun nedeni, iş ortamım, aynı bildik şekilde yürüyen işlerin rahatlatıcı doğasıydı. Hukuk karmaşık

bir konuydu ancak en azından kuralları vardı, en azından bir sonraki adımda ne olacağını bilebiliyordunuz.

“Tamam Holly, işte şimdi olacak olanlar şunlar...”

Davanın esaslarının üzerinden geçtim ve Holly’e, duruşmanın amacının iki yönlü olduğunu açıkladım. Yasaklama emri talimatı vermesi için yargıcı ikna etmeye ve özellikle eski kocasının, Daniyal’ı yurt dışına çıkarmasını önlemeye çalışıyorduk. Bu sırada eski kocasının avukatları, ‘geçici çıkış izni’ için baskı yapacaklardı.

“Yani temelde, yargıçtan Daniyal’ın seyahat muvafakatnamesini sana vermesini isteyeceğiz. Tabii Yusef de aynı şeyi istiyor olacak.”

Önümdeki belgeleri inceledim.

“Yasaklama emri talimatı neden boşanma sırasında verilmedi?” diye sordum, Holly’e bakarak.

Holly bana şaşkınlıkla baktı. Sanki okul müdürünün odasına çağrılmış gibiydi. “Özür dilerim,” dedim, daha yumuşak bir sesle. “Senin yanlış bir şey yapmış olduğunu söylemek istemedim. Ama duruşma sırasında yargıç bu tür sorular soracaktır.”

Holly donakaldı.

“Boşanma işlemlerinin çirkinleşmesini istemedik,” dedi Tanya, konuya dahil olarak. “Arabuluculuk yoluyla, Holly için iyi bir mali anlaşma elde ettik. O sırada tek istediğimiz, sorunsuz bir boşanma olmasıydı. Bay Khan, bazen gerçekten zor bir adam olabiliyor.”

“Ama artık işler değişti,” dedi Holly, alçak bir sesle. “O sıralarda, Londra’da kalması için bir nedeni vardı. Fakat şimdi tüm parasını kaybetti. Boşanma sırasında benden sakladığı parasını bile.”

“Evet,” dedim. Kırmızı ile altını çizdiğim notları okudum. “Ve anladığım kadarıyla, Bay Khan’ı destekleyen insanlar

olabileceğini düşünüyorsunuz. Ama bunu destekleyen ifademiz yok, öyle mi?”

Tanya, özür diler gibi bir ifade takınarak baktı. Bir keresinde, hukuk rehberinde benim için yorumda bulunmuştu: *Francine Day, imkânsız tekrar ve tekrar başarır*. Şimdi de şapkadan tavşan çıkartmamı beklediği açıktı.

“Lütfen,” dedi Holly, yaşlı gözlerle bize bakarak. “Bana yardım edemez misiniz?”

“Elimden geleni yapacağım,” dedim, hissettiğimden daha çok öz güvenli durmaya çalışarak. Ama gerçekte, kendimi hasta, kötü hazırlanmış ve gergin hissediyordum. Mahkemeye girmek üzere olan biri için en iyi duygu birleşimi değildi. Tom gibi bazı avukatların, günün getirdiklerine göre davranma konusunda doğal yetenekleri vardı. O an karşılıklarına çıkan gerçek neyse, ona göre iddiada bulunurlardı. Fakat ben, her zaman inekleyenlerden olmuştum. Ancak tüm bulgular ve olgular elimin altında olduğunda ve tüm karşıt hareketlere hazırlıklı olduğum zaman rahat edebilirdim. Bugün, güvenli çizgimi kaybettiğimi düşünüyordum. Söylemem gereken düzinelerce şey olduğunu bilerek onlara baktım. Fakat tek bir tanesi bile aklıma gelmiyordu. Rahatsız edici bir sessizlik oldu ve sonra Tanya öksürerek, “Şey, artık gitsek iyi olur,” diyerek bizi mahkemeye götürdü.

Yargıç Sheldon’ı ve Khan’ın yetenekli ve profesyonel avukatı Neil Bradley’i tanıyordum. Tesadüfe bakın ki Bradley de bu sene ipek için başvuruda bulunmuştu. Karşılıklı şakalaştık, yerlerimize oturduk ve süreç başladı. Bizler davamızın unsurlarını sunarken, yargıç her iki tarafı da sırayla dinledi.

Yusef Khan’dan hoşlanmayacağımı düşünmüştüm ancak yargıcın odasına girdiğimiz andan itibaren sevimli davranıyordu. Duruşma boyunca tutuk olan ve eski kocasına ters ters bakan Holly’nin aksine Yusef, bir Bollywood aktörü gibi yakışıklı, zarif, ikna edici ve kibardı. Bunun benim

hatam olduğunu biliyordum. Holly'e bunu anlatmalıydım. Yetenekli Neil Bradley'nin, Yusef'e bu şekilde davranması için tavsiyede bulunabileceğini anlatmalıydım. Yanlış bir adım atmış, Holly'nin, Yusef'in Daniyal'ı yurt dışına çıkarmasını istememe nedenini anlatmaya başlamıştım. Holly'nin, Khan'ın mali sıkıntıya girdiği hakkındaki hikâyesinden kuşku duymamıştım. Tanya bana, Yusef'in bazı gangsterlerle başı derde girip, maddi sıkıntıya düştükten sonra restoran zincirlerini, fahişeler ve uyuşturucu satışı da dahil olmak üzere başka işlerle desteklediğini anlatmıştı. Ancak bunlar, ispatlanması zor, hatta imkansız şeylerdi. Ne gangsterlerden ne de onun uyuşturucu müşterilerinden ifade alamazdık. Ayrıca Khan'ın en son hesap dökümleri, restoranın iyi işlediğini gösteriyordu. Öğle yemeği için ara verdiğimizde, karşı tarafın önde olduğunu farkındaydım. Fakat Holly'nin mahzun yüzüne karşın, bunun dünyanın sonu olmadığını da biliyordum. Güçlü bir kapanış konuşmasının, yargıcın son kararını değiştirebileceğini biliyordum. Her şey bir yana, bir düğünün kaçırılması sıkıntı olabilirdi fakat bir çocuğun annesinden alınması ciddi bir riskti.

"Onu kaybedemem," dedi Holly, dövünerek. "Yusef akıllıdır. Orada çok ikna edici davranıyor. Yargıç, onun her dediğine inanıyor."

Yanma gidip, ellerimi onun ellerinin üstüne koydum.

"Dürüst olayım, Yusef'in İngiltere'ye dönmeyeceğini kanıtlamamız çok zor. Ama biz, eğer Daniyal geri gelmezse ve babası tarafından Pakistan'da tutulursa neler olabileceğini kanıtladık. Daniyal'in hayatı alt üst olacaktır ve bir çocuğun refahı, bir yargıcın en birincil önceliğidir."

Holly yavaşça başını salladı. Bana güvendiğini ve tüm yumurtalarını tek bir sepete koyduğunu biliyordum; benim sepetime. Ben ise bu güvene yaraşacak bir ruh halinde değildim.

Tanya, elinde bir bardak çayla odaya geldi ve beni, Holly'nin kulak misafiri olamayacağı bir yere çekti.

"Kendine güveniyor musun?" diye sordu, çayından bir yudum alarak. Onun güvenmediği belliydi. Onu suçlayamazdım.

"Bence bir son çare hareketine ihtiyacımız var," diye cevap verdim çabucak. "Karaçi gezisi, haftaya olacak. Temyiz için vaktimiz olmayabilir. Bu yüzden, yargıç düğüne gitmeleri için izin verdiği takdirde bazı koruyucu hükümleri yürürlüğe koymamız gerekir."

"Ne gibi?"

"Yusef'in, Daniyal'i eve geri getirmemesi, hiç tartışmasız, adam kaçırmadır. Ancak Pakistan, Lahey Sözleşmesine dahil bir ülke değildir ve bu nedenle geri dönüş pazarlığı yapmak karmaşık olabilir. Çünkü başvurabileceğimiz, bize yardımcı olabilecek uluslararası bir anlaşma yok. Fakat Yusef'ten bize teminat bonusu vermesini isteyebiliriz veya Daniyal'in pasaportunun, İslamabad'daki İngiliz Büyük Elçiliğine bırakılmasını isteyebiliriz."

Tanya suratını astı. "Teminat bonusu. İstersen bir de izci yemini etmesini iste. Eğer Pakistan'a giderse, geri gelmeyeceğini sen de biliyorsun."

"İş buraya gelmeyecek, Tanya," dedim. "Güven bana."

Tanya kaşlarını kaldırdı. "Holly'nin başka bir şansı yok, öyle değil mi?"

Mahkemeye dönmemiz gerektiğini belirten bir zil çaldı. Ceketimin cebinden cep telefonumu çıkarttım ve hızlıca kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Ne Martin'den bir mesaj, ne de Pete'den herhangi bir şey. Puflayarak yargıcın odasına girdim.

Başlar başlamaz her şey ters gitmeye başladı. Hakkını vermek gerekirse, Neil Bradley, Yusef Khan'ın oğlunu Pakistan'a götürme meselesini çok zekice özetledi. Çift

evliyken Holly'nin bu seyahatleri onayladığını hatırlattı ve müvekkilinin işiyle ilgili sorunları olduğu iddiamızı çürüttü. Yusef'in İngiltere'deki harika hayatının göz alıcı resmini çizdi. Bedford'da oturan bir kadınla yaşamaya başladığı yeni ilişkinin detaylarını verdi ki son derece önemli olan bu bilgi parçasını bizim bilmemiz gerekirdi. Buradaki her şey bu kadar toz pembeyken, diye savundu Bradley, Yusef neden tüm bunları arkasında bırakmak istesin ki?

“Sayın yargıç, eğer geri dönmezlerse, Daniyal'in hayatının tamamen değişeceğini yinelemek isterim. Okulda durumu çok iyi, yakın zaman önce çok beğenilen, seçkin bir devlet okuluna kabul edildi, geniş bir arkadaş çevresi var...”

Yargıç Sheldon, notlarını okurken başını salladı.

Neil yeniden konuşmaya başladı. Onun söylediklerine yoğunlaşmak istiyordum ancak telefonum cebimde titreşiyordu. Çabucak bir göz atmanın kimseye bir zarar vermeyeceğini düşündüm ve telefonu kucağıma çıkarttım. Mesajların üstüne tıklayınca, Dave Gilbert'ten gelen bir mesaj olduğunu gördüm.

Sözcükler, birer el bombası gibi ekranda patlıyorlardı.

Martin Joy tutuklandı.

Mesajı tekrar tekrar okudum. Başım dönmeye başladı. Çevremdeki her şey bulanıklaştı. Sadece arka plandan gelen bir ses duyabiliyordum. Neil veya belki de Yargıç Sheldon'ın sesi, sanki suyun içindeymişiz gibi yumuşak ve boğuk geliyordu.

“Emniyet tedbiri için bir öneriniz var mı?” yargıcın sesi havada süzüldü.

Beceriksizce kağıtlarımı karıştırdım ve konuşmaya çalıştım. Ama sadece anlaşılmaz bir şekilde geveledim. Beynimde yer alan tek gerçek, o an benim için önemli olan tek şey Martin ve Martin'in tutuklanmasıydı. Onu, soğuk, karanlık bir hücrede,

elleri kelepçeli hayal ettim; benimle iletişime geçmeye çalışıp, başaramadığını düşündüm.

Nefes alışverişim hızlandı. Öfke ve korkunun sebep olduğu enerji, ok gibi parmak uçlarıma saplanıyordu.

Tanya koluma vuruyordu ama ben, sanki vücudumdan ayrılmış gibiydim. Yüzüyor, boğuluyor, batıyordum.

Kulağında bir tıslama oldu, "kapanış sözleri," fakat ben beynim kendini kapatıyormuş gibi hissediyordum.

"Gitmem lazım," diye mırıldanarak ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım.

Tanya uzandı. Ellerin, yakama yapıştığını hissettim ama kendimi ondan kurtardım.

"Bayan Day?" Yargıcın sesi, öfkeli çok şaşkın geliyordu. Belki de daha önce hiç mahkemede yerinden sıçrayıp kaçan bir avukat görmemişti.

"Acil bir iş," diye mırıldandım ve masaları geçerek çift kanatlı kapıyı iterek açtım. Kendimi koridora attım. Ayakkabılarımın topukları mermerde gümbürdüyordu. Beyaz yakalıgım, boynumu sıkıyor, duvarlar üstüme geliyordu. Döner kapıdan dışarıya, caddenin parlaklığına çıktım. Oksijene hasret, temiz havayı içime çektim. Ama orada öylece duramazdım; hareket etmem, Martin'e gitmem gerekliydi. Yer ayaklarımın atından kayarken bir taksi gördüm ve taksiye doğru atıldım.

"Nereye gidiyoruz, tatlım?" diye sordu taksici, bana tüm dişlerini gösterircesine sırıtarak.

Taksiciye boş boş baktım: o an, nereye gideceğimi bilmediğimi fark ettim. Martin'i görmeye, ona yakın olmaya can atıyordum. Fakat gözaltındaysa, ben oraya gidemezdim. Bir ceza avukatına ihtiyacı vardı. Eğer ben şimdi ortaya çıkarsam, oldukça garip karşılanırdı.

"Mayfair," dedim. Aklıma gelen tek yer burasıydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Gassler Ortaklığı'nın binası, Claridges'den bir taş atımı uzaklıktaydı ama aynı zamanda da en az bir yüz yıl ötedeydi. Georgian züppelerini hatırlatan kırmızı tuğlalı evlerin yanında uzun, cam bir bina. Zeminden tavana kadar cam bir dış cephesi ve yüksek lobisinin tavanında asılı, kocaman, modern bir avizesi vardı. Söz konusu, yüksek teknoloji finansmanı olunca şık ve pırıltılı olmak gerektiğini düşündüm. Taksi bir durağa yanaştığında, son bir kez Sophie Cole'ü aramaya çalıştım. Martin'e, kocası Alex kadar yakın değildi ancak bende onun telefon numarası vardı. Aramam sesli mesaja düşünce, taksiciye parasını uzattım ve kendimi kaldırıma attım.

"Hey! Peruğun!" diye bağırdı taksici, sırtarak. Dönüp, arka koltuktan gümüş rengi atkılından dağınık saçını aldım. Bir yandan peruğu çantama tıkarırken dönen kapılara doğru koştum. Sendeleyerek, ön büroda duran suratsız kapı görevlisinin sorgulayan gözlerinin önüne düştüm.

Adamın arkasına doğru bakınca, bu binadaki tek şirketin Gassler Ortaklığı olmadığını fark ettim. Martin'in resepsiyon görevlisi ile konuşmadan önce bu adamı atlatmam gerektiği açıktı.

"Gassler'dan Alex Cole'ü görmek için geldim," dedim. Aniden, hâlâ avukat cüppemi giydiğimi fark ederek utandım.

Her ne kadar mahkemede, binanın bir parçası gibi görünsem de kapıdaki görevli bana sanki bir sarhoş ya da serseriymişim gibi bakıyordu.

"Randevunuz var mıydı?"

"Ofisini arayıp, benimle konuşmak isteyip istemediğini sorarsanız memnun olurum. Ben, Francine Day. Onun yasal temsilcisiyim," dedim, haysiyetimi korumaya çalışarak.

"Sanırım öğle yemeğinden henüz dönmedi," diye cevap verdi heyecanla.

Görevli telefonu eline alıp biriyle konuşurken ben de parmaklarımı siyah mermerin üstünde tıkırdattım. Kafasını sallayıp bana Alex'in ofiste olmadığını söylemeden önce elinden geldiğince konuşmayı uzattı.

"Peki o zaman asistanı ile konuşabilir miyim?" dedim öne doğru eğilirken.

"Onun özel numarasını bilmiyor musunuz?" dedi bana meydan okuyarak.

"Hayır, bende özel numarası yok," dedim. Sesim çatlamaya başlamıştı. "Bu, acil bir durum ve Alex Cole ile hemen görüşmem lazım."

"İsterseniz sekreterine bir mesaj bırakabilirim..."

Hayır, Martin bir hücrede otururken ben bekleyemezdim.

"Hemen bana telefonda birini bağla."

Yüksek, saldırgan ve ikna edicilikten uzak olan sesimi duyabiliyordum. Görevli, tek bir kelime bile söylemeden orada duruyordu. Bana, oradan uzaklaşmamı söylemek üzere olduğunu biliyordum.

Asansöre doğru göz attım. Kapılarının açılmak üzere olduğunu belli eden çınlamayı duyunca oraya doğru ilerlemeye başladım.

Arkamdan gelen telaşlı ayak sesleri, vücudumu ateşleyen bir korku enerjisi yarattı.

Cilalı zeminde ayakkabılarım kaydı. Neredeyse düşüyordum ki bir çift el uzanıp beni tuttu.

“Francine?”

Şaşkın ve sıkıntılı bir sestti.

Sophie Cole’ü hemen tanıyamadım.

“Burada ne işin var?”

Sophie’nin yüzü yumuşadı. “Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum,” dedi.

“Martin, Martin’i duydum,” dedim, nefesimi düzeltmeye çalışarak. “Neler olup bittiğini öğrenmem lazım.”

Kapı görevlisi arkamda duruyordu. Ona bakmadan bile beni kınadığını hissedebiliyordum.

“Her şey yolunda mı, Bayan Cole?”

“Teşekkür ederim, Graham. Her şey yolunda. Francine benimle birlikte.”

Asansörün çelik kapısının kapanmaması için düğmesine bastı.

“Odama gidelim,” dedi sert bir sesle.

Asansörün içindeki kısıtlı alan daha da daralıyormuş gibiydi. Bir şeyler söyleme ihtiyacı duydum.

“Yani Martin’den haberin var, öyle mi?”

“Tabii ki,” dedi, bana bakmadan.

“Üzgünüm ama gelmem gerekti.”

Sophie bana baktı, sonra da kafasını çevirdi.

“Önce cüppenizi çıkartsaydın.”

Başka bir zamanda, başka bir asansörde, Martin benim sırtımı soğuk metal kapıya bastırırken ben de bluzumu sıırıyordum. O günler çok çok uzaklarda kalmıştı.

Sophie ile tartışacak değildim. Durumu kontrol altına aldığı için memnundum. Kıvırcık kafalı kızın hakimiyetinden memnundum.

Katladığım siyah kumaşı koltuğumun altına aldım ve Sophie'yi takip ederek asansörden çıktım. İki tarafına küçük odalar sıralanmış bir koridorda ilerledik. Her odada, bilgisayar ekranına doğru kamburlaşmış biri vardı.

Daha önce Martin'in iş yerine hiç gelmemiştim. Serbest yatırım fonu ofisinin neye benzeyebileceğini hiç düşünmemiştim. Gözümün önünde, Bloomberg ekranlarına bakıp, 'Al!' ve 'Sat!' diye bağırarak kırmızı suratlı alfa erkeklerinin belli belirsiz hayalleri vardı. Ancak burada, insanı rahatsız eden bir hareketsizlik vardı. Ofis kapılarının önünden geçerken gördüğüm tek hareket, bana bakan gözlerin kırışmasıydı. Neyi ne kadar bildiklerini merak ediyordum.

Sophie'nin peşinden koridorun köşesinde, başarılı insanların tercih ettikleri gösteriş eşyaları ile dolu olan bir ofise girdim. Üzerinde sadece bir iMac olan bir çalışma masası ve aşağıdaki Mayfair caddelerinden fırlama bir tasarım kanepesi vardı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım, Sophie odanın kapısını kapatırken. "Neler olduğunu öğrenmem gerekliydi ve Alex'in onunla konuşabilmiş tek kişinin Alex olabileceğini düşündüm..."

"Bunu yapamazsın, Fran," dedi, benim sözümü keserek. "Son on dakika içinde basından gelen iki telefona cevap vermek zorunda kaldım. Caddede fotoğrafçı olup olmadığını kontrol etmek için lobiye indiğimde seni gördüm. Rumpole Bailey¹⁹ gibi giyinip buraya gelemezsin. Burası bir iş yeri, Fran. Burada müşterilerimiz olabilirdi, burada müşterilerimiz var. Eğer yarın tüm gazetelerin ön sayfasına çıkarsan, ne olacak? Düşün."

19 Rumpole Bailey: Avukatlar ve mahkemelerle ilgili bir İngiliz TV dizisi

Haklı olduğunu biliyordum ve bunu ona da söyledim.

“Biliyorum. Fakat Martin’in tutuklandığını duyduğum zaman biriyle konuşma ihtiyacı duydum.”

Sophie bana baktı ve yüzü yumuşadı.

“Bunlar Alex’in başına gelseydi, ben de aynı şekilde davranırdım.” Konsolun üstünden bir şişe su aldı ve iki bardağa doldurdu.

“Peki ne biliyorsun?” diye sordu ve bardağın birini bana uzattı.

“Hiçbir şey,” dedim. İçimde yeni bir panik dalgası oluşmaya başladı. “Sadece tutuklandığını biliyorum.”

“Polis, öğleden hemen önce evine gitmiş,” dedi. “Neyse ki işten bir iki günlüğüne izin almıştı. Yoksa buraya gelirlerdi”

“Ama ellerinde bir delil yok...”

“Polisler bir şey yapıyormuş gibi görünmek istiyorlar. Bence zamanı geldiğinde Martin onlara karşı dava açmalı.”

“Haksız tutuklama,” dedim hemen. Günün birinde Martin’in hak iddia edebileceğine inanmak istiyordum.

“Ama şu anda, işlerin olması gerektiğinden daha da karmaşık hale gelmesini istemiyoruz.”

Biraz daha açıklama yapmasımı bekleyerek ona baktım. Sophie Cole’den hoşlanıyordum. Sophie’de, evlilik ve boşanma ağının içinde karşılaştığım ortalama kadınların hepsinden fazlası vardı. Bu kadınların çoğu çekici olurlardı fakat hepsinde çelik gibi bir soğukluk, tek bir fikre saplanıp kalma vardı. Bir de azınlıkta olsalar da güzellikleri belirgin kalitede olmayanlar vardı. Bunlar, akıllı kadınlardı, donanımlı kadınlardı, kocaları gibi Alfa olan kadınlardı. Sophie Cole de kesinlikle bu kategoriye giriyordu.

“İnsanlar bir kötü çocuk görmek istiyorlar, Fran. Gazetelerini satabilmek için basın bunu istiyor. Yapmaları

gereken ve bir an önce bitirmeleri gereken bir işleri olduğu için polis bunu istiyor. Donna'nın kayboluşuyla Martin'in bir ilgisi olduğuna inanmıyorum ama eğer insanlar bir zalimlik istiyorlarsa onlara bu fırsatı vermemek gerek. Onların eline, Martin'in avukatıyla olan ilişkisinin öyküsünü verme. Çılgın ve paniklemiş bir halde buraya gelme. İnsanların soru sormayacaklarını umma. Çünkü soracaklar."

İçimi bir utanç dalgası kapladı. Tabii ki Sophie haklıydı. Benim de bu konularda iyi olmam, dört adım ötesini hesaplayabilmem, yanlış bir şey yapmanm ya da söylemenin nelere mal olabileceğini tahmin edebilmem gerekirdi. Bugün donakalmıştım. Tutukluk yapmış bir makine gibiydim.

Gösterişli kanepeye oturdum. Sophie de yanıma geldi.

"Martin'i suçlayamazlar," dedi sakın ve teselli edici bir sesle. "Ellerinde, onu suçlayabilecek hiçbir şey yok."

Gözlerimi kapatarak başımı salladım. Ben sadece sevgili değildim. Aynı zamanda avukattım da. Martin'in suçlanmadan serbest bırakılacağını, Donna bulunana kadar bu tutuklanmanın bizim yolumuzda ufak bir engel olduğunu Sophie'ye söylemesi gereken kişi bendim. Ama birinin bana her şeyin yola gireceğini söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Sophie elini, beni teselli edercesine koluma koydu. Ben de karşılık olarak onun eline dokundum.

"Alex, avukatıyla birlikte orada. Biraz önce bana mesaj attı. Martin iyiymiş. O çok güçlüdür. Eğer polis ona zorla bir şeyleri itiraf ettireceğini sanıyorsa, yanlış adama çattılar."

"İtiraf mı?" dedim, bir bakış fırlatarak.

"Yanlış itiraf," diye cevap verdi.

"Alex, onu bizim eve getirecek ve onu bizde tutacağız. Son günlerde, Spitalfields'e girip çıkarken Martin'in fotoğrafları çok çekildi. Ayrıca kendi başına kalırsa patlayabileceğinden korkuyorum. Hem biz de ona iyi bakarız."

Martin'i tele objektiflerden ve imalardan uzak tutmak iyi bir fikirdi fakat Martin masumken bunlara gerek olmadığını düşünüyordum. Her şeyden önce bu, ikimizin arasına bir engel koymak anlamına geliyordu. Onu korumak için, bizi korumak için, uzak durmam gerekirdi.

"Bu, sonsuza dek sürmeyecek," dedi Sophie. "Sadece şimdilik böyle. Sen de biliyorsun ki Martin için en iyisi bu."

İş için en iyisi, diye düşündüm.

"Senin için de en iyisi," diye ekledi sanki benim acımasız düşüncelerimi okumuş gibi.

"Bu ofise bir daha gelmeyeceğim," dedim, Sophie'ye bakmadan.

"İyi olduğuna emin misin?"

Hızlıca başımı salladım. "Çok saçmaladım. Mantiğımın sesi olduğun için teşekkür ederim."

Sophie kapıyı açmadan önce durdu.

"Onu sevdiğini biliyorum ama bir adamın senin hayatını mahvetmesine izin verme," dedi soğuk bir şekilde. "Martin ile tanıştın çünkü o, senin onun avukatı olmanı istiyordu. Eğer Martin seni avukatı olarak seçtiyse, bu senin en iyi olduğun anlamına gelir. Hiçbir erkek, bu itibarını kaybetmeye değmez."

Sözcükler henüz Sophie'nin ağzından çıkmadan önce bile onun haklı olduğunu biliyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sophie'nin düzenli ve iş bilir etki alanında kalmak isterdim ancak bu teklif masaya getirilmemişti. Bir başka gazetecinin daha telefonla aramasından sonra gönderildim. Varlığımın, Sophie'yi gerdiğini söyletebilirdim.

Lobiye indiğimde, kapı görevlisi bana kuşkuyla baktı ama ben onu görmezden gelerek yoluma devam ettim ve döner kapıdan caddeye çıktım.

Kapının önüne çıktığımda, bocalayarak kendimi çırılçıplak hissettim. Cüppemi elimde sıkıştırarak bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Derin derin nefes aldım ve temiz havayı kullanarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Mahkemeye dönmem gerektiğini biliyordum. Güvenliğe götürülme rezilliğini yaşamadıysa, çantam hâlâ odada olmalıydı. Saat neredeyse dört olmuştu. Avukatların çoğu ya mahkeme binasından ayrılmış ya da ayrılmak üzere olmalıydılar. Eğer kapanmadan önce Strand'a ulaşabilirsem, tanıdığım bir kimseyle karşılaşmadan şahsi eşyalarımı alabilirdim.

Telefonum çaldı ve ne yapacağım hakkındaki düşüncelerim yarım kaldı. “Ne tür saçmalıklar oluyor, Fran?” diye kulağımda patladı Paul’ün sesi.

Konuşmak için ağzımı açtım ancak Paul’ün tiradını henüz bitirmediği belliydi.

“Otuz yıllık memuriyet hayatım boyunca hiç bu öğleden sonra senin için yaptığım kadar kendimi küçük düşürmemiştim,” dedi. Sesi, içinde bulunduğu ruh hali nedeniyle titriyordu. Sanki ben, yepyeni arabasını haşat etmişim. “Tanya Bryan, görevi ihmal etmekten dolayı seni dava etmekten söz ediyor. Vivienne ve benim, Parliament Tepesinde seni çarmıha germeyi isteyen müşteri ile yaklaşık bir saat boyunca telefonda konuşmak zorunda kaldığımızdan bahsetmiyorum bile. Neler olduğunu bana söyle.”

Paul kızgındı, şaşkındı, kafası karışmıştı, hayal kırıklığına uğramıştı ve ben onu suçlayamıyordum. Bugüne kadar ben, onun asla yanlış adım atmayan örnek stajyeriydim. İpeğe ve zafere gide yolda güvenle ilerliyordum. Ama şimdi Paul madalyonun öbür yüzünü çevirmiş ve içten çürümeye başladığını görmüştü. Bu, bisiklet tamirhanesinin arkasında sigara içerken yakalanmak gibi bir şey değildi. Kusursuz hatalarım sayesinde giderek hızlanarak serbest düşüş yaşıyordum. En az bir beş saniye boyunca hiçbir şey söyleyemedim.

“Sanıyorum, bir çöküntü yaşıyorum,” dedim en nihayet.

Bir konuşma hazırlamamıştım. Ya da bir özür provası yapmamıştım. Söylediklerim, tıbben tamamen doğru olmasa da tam olarak hissettiğim buydu.

Susma sırası Paul’deydi.

“Tamam” dedi. “Tamam,” diye tekrarladı daha sert bir şekilde. Sanki sonunda mantıklı bir şey duymuştu. Biraz durakladı ve sonra: “Doktora gittin mi?”

Yanımdan küreyerek bir motosiklet geçti. Ben de daha rahat konuşabilmek için boş bir kapı aralığına girdim.

“Henüz gitmedim. Ama gideceğim.”

“Gitmelisin. Bugün.”

Kendimi, ailesine hamile olduğunu söylemek zorunda kalan genç bir kız, Paul’ü de üzgün, hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi hissettim. Onun derin bir iç geçirdiğini duydum.

Bir sonraki soruyu sormaya neredeyse cesaret edemeyecektim. Ne söyleyeceğini biliyordum fakat söyleyeceği şeyi duymam gerekiyordu. Aslında içten içe acayip davranışımın, yargıcın davayı ertelemesine neden olacağını umuyordum.

“Ne oldu, Paul? Yani davada, demek istiyorum. Khan’ların davasında ne oldu?”

“Yargıç, geçici muvafakatnameyi onayladı.”

“Herhangi bir koruma tedbiri?”

“Hayır. Anlaşılan sen koruma tedbiri istememişsin. Anne de çocuğun pasaportunu teslim etmek zorunda kalmış.”

“Başvuru yapabiliriz...” dedim. Oysa bir daha kimsenin beni o davanın yakınından geçirmeyeceğini biliyordum.

“Fran, unut artık. Bitti.”

Biriken yaşlar gözlerimi yakıyordu. O gün hissettiğim tüm duygular, panik ve acı olarak düğümlenerek kristalleşiyorlardı.

“Hayır. Yapmalıyız. Çocuğun iyiliği için. Eğer dosyalarımı alması için birini yollarsanız, bunu çözebilirim... Tanya’yı ararım.”

“Lütfen yapma.”

Paul’ün bana, bu rezalet bir tarafa, Tanya’nın bir daha herhangi bir davasına bu dünyada yaklaştıracığı en son kişinin ben olacağımı söylemesine gerek yoktu.

Paul konuşmaya devam ederken onu yarım yamalak dinliyordum. Yine de kehanetlerinin en can alıcı noktalarını yakalamıştım: *"Mesleki ihmal iddiasını engellemek için elimizden geldiğince çok çalışacağız. Tanya'nın firmasının, bir daha bu barodan kimseyle çalışmama ihtimalini düşünemiyorum bile..."*

Ama belki de duyduğum, bu işi nasıl başarıya ulaştıracağımı söyleyen kafamdaki sesti.

"Fran dinliyor musun?" diye sordu. "Neredesin?"

"Bond Caddesinde."

"Orada ne işin var? Eve gitmelisin."

"Biliyorum," dedim sakince.

"İşten sonra yanma uğramamı ister misin?"

Bu, korkunç bir günün tam ortasında gelen beklenmedik nezaketti. Baş katibimiz için güçlü bir sevgi hissettim. Onun bu dostluğunu ve desteğini hak etmediğimi söyleyen, güçlü ve utanç dolu bir sevgi.

"Gerek yok," diye cevap verdim. "Sadece birkaç gün izin almaya ihtiyacım var."

"Acele etme. Bazı eşyalarını mahkemede bırakmışsın fakat ben onları buraya getirttim. Dosya yükünü de yeniden ayarlayacağım. Joy davasını, Vivienne takip edecek. Görünen o ki şimdilik çok fazla hukuki bir iş yok. Ancak basına yansıdığı için epeyce mücadele etmemiz gerekecek."

Başım dönüyordu. Dava ile ilgili tüm dosyalarımı aklımdan geçiriyordum. Vivienne ya da bu davayı devralacak kişi, dosyaları inceleyecekti. Notlarımın arasına, çocukça bir karalama da olsa, ilişkimizi ortaya çıkartabilecek bir şey yazıp yazmadığımı hatırlamaya çalıştım.

"Hemen bir şey yapmayın," dedim dikkatli bir şekilde. "Önce ben bir doktorla konuşayım. Sanıyorum bir tükeniş yaşıyorum. Belki ilaçlarla geçer. Bugünlerde herkes bir

şeyler yaşıyor, öyle değil mi?” dedim, durumu yumuşatmaya çalışarak.

“Biliyorsun, tutuklandı,” dedi Paul biraz durakladıktan sonra.

“Kim?” dedim, çabucak.

“Martin Joy.”

“Nereden öğrendin?”

“Dave Gilbert bana e-posta yolladı. Seninle iletişime geçmedi mi?”

“Telefonum kapalıydı,” diye yalan söyledim.

“Eğer cezası kesinleşirse, bu bizim için bir halkla ilişkiler felaketi olur,” diye mırıldandı Paul.

“Biliyorum,” dedim. Parmaklarım telefonu biraz daha sıkı. Sonra da telefonu kapattım.

Eve gidemeyeceğimi, Paul’ün bilmesine gerek yoktu. En iyi kalite çarşaflarımın, Pete Carroll’ün semeniyle lekелendiğini bilmesine, eğer eve gidersem ve en ufak bir ses çıkartırsam, komşumun geri gelebileceğine...

Yanımdan düzinelerce insan geçip gidiyordu. Londra’nın enerjisi beni kendimden geçiriyordu. Ama kendimi hiç o anki kadar yalnız hissetmemiştim.

Clare’e benimle buluşup buluşamayacağını sormak için mesaj atmadan önce biraz durdum. Martin’den önce, Clare benim her zaman ilk aradığım kişiydi. Benim güvenli limanım, benim yansıtıcımdı. Ama hiç olmadığım kadar ondan uzak kalmıştım ve hâlâ bana iki gün önce attığı mesaja cevap vermemiştim.

Clare benim mesajımı neredeyse anında yanıtladığı zaman çok rahatladım. Onun Queens Park’taki evinde buluşmaya karar verdik.

Oxford Circus'a doğru yürürken bir paket sigara aldım. Nikotin ihtiyacımı karşılarlarken istediğim, beş penilik poşetin içine de cüppemi ve peruğumu tıktırdım.

Metro istasyonunun kapısına bir yığın Evening Standards dizilmişti. Bir tane almak için uzandım ama yeni bir Donna Joy hikayesi okumanın sadece bir işkence olacağını bilerek kendimi durdurdum.

İstasyona doğru itiş kakış halinde akan yolcuların arasına katıldım ve Bakerloo hattına ilerledim. Platformun kenarında beklerken raylardan akan elektrik ile beraber bilindik uğultuyu hissedebiliyordum. Hemen ardından, hızla tünelde ilerleyen trenin ılık havasını hissettim. Bana doğru yaklaşan farları izlerken yeraltı treninin istasyona yaklaşırken ne kadar hızlı gittiğini, hızla giden araç sana çapmadan önce elektrik çarpmasını hissedip hissetmeyeceğini aylakça düşündüm. Anında ölünür müydü? Sürüklenir miydin? Bacakların birbirinden ayrılır, sabah kalabalığından önce şansız bir metro işçisi ya da itfaiyeci, senin kırmızı kalıntılarını temizlemek zorunda mı kalırdı? Ben tüm bunları düşünürken, tren istasyona gelmiş, platformun önünde sağlam bir duvar oluşturmuştu. Kapılar kayarak açıldı. Zombiye dönmüş işçilerin ve yönlerini kaybetmiş turistlerin geçmesine izin verdim ve sonra ben de içeri girdim. Açılıp kapanan sert koltuğa, uyuşmuş bir halde oturdum.

Genelde metroyu kullanmazdım. Herkesin sizin dışınızda bir yere baktığı, otobüsün anonimliğini tercih ederdim. Ayrıca yanımdan geçip giden Londra'yı seyretmeyi severdim. Otobüste, kimse kimseye dikkat etmezdi. Metroda ise insanlar sizin yüzünüze gözlerini dikmeye bayılırlardı. Bu, sanki bir tür spor gibiydi. Neyse ki vagon neredeyse boştu. Sadece birbirlerine sarmış halde öpüşen bir çift ve gözleri kapalı, trenin hareketlerine uygun bir şekilde sallanan, yaşlıca Afrikalı bir adam vardı. Tozlu camda, kendi yansımamı görebiliyordum; çökmüş gözler, çukurlaşmış yanaklar. Hemen bakışlarımı çevirdim.

Kuzey Londra'ya vardığımda hava kararmak üzereydi. Bir sigara yaktım ve Clare'in evine doğru yavaşça yürümeye başladım. Oraya varmak istediğimden emin bile değildim.

Clare'in sokağına girdim, sigara izmaritini yerde ayağımla söndürdüm. Artık hava soğumuştur. Ensemden gelen soğuğu engellemek için ince siyah ceketimin yakasını kaldırdım. Bir an kendime acıdım. Ama sonra polis merkezinde, gergin, korkmuş, ter kokulu havada nefes almaya çalışarak ince bir yatakta uzanan Martin'i düşündüm. Onunla olmayı nasıl da isterdim. Yeni evrak çantamı sallayarak içeri girmek, görevli memurdan müşterimi serbest bırakmasını ya da ben, onun yanma kilitlemesini söylemek.

Clare, Salusbury Caddesinde, birbirinin tıpatıp aynısı olan bir dizi binanın içinde sandviç olmuş güzel bir sıra evde yaşıyordu. Ön kapıyı çaldım ve minik bahçesine göz gezdirdim. Pencerenin önündeki çıkıntıda, daha önce hiç fark etmediğim bir saksı vardı. Bir tutam hercaimenekşe ve çiğdem, toprakta filizlenmeye başlamıştı. Boş süt şişeleri, basamaklara sıra halinde dizilmiş, sütçü tarafından toplanmayı bekliyorlardı. Etraftaki evsel düzen, bana içimdeki kaosu o an için unutturdu.

Kapı açıldı. Koridordan gelen sıcak hava dalgası beni içine çekti.

İlk başta hiçbir şey diyemedim. Clare kapının önüne çıktı ve beni kucakladı.

"Her şey sarpa sardı," dedim, Clare'in omuzunda.

"İçeri gir ve büyük bir fincan çayla işe başlayalım."

Mutfığa, sayısız Pazar yemeklerine sahne olan yere gittik. Işıklar kısılmış, incir ve çiçek kokan mumlar yakılmıştı. Bütün bu çabanın bana özel olup olmadığını biliyordum fakat paniğimin yatışmasına yardımcı oluyordu.

"Nereden başlamamı istersin?" dedim, Clare su kaynatmaya başlarken.

"Gazeteleri okudum. Bana söylemediğin bazı noktaları çözdüm."

Bana kızgın olmak için her hakka sahipti; Clare sözde benim en yakın arkadaşımdaydı ve ben ilişkimle ilgili detayları ondan kasten saklamıştım. Bu bir kusurdu evet ama aynı zamanda büyük bir yalan olarak da kabul edilebilirdi. Ama Clare'in sesinde hayal kırıklığı veya kınama yoktu.

"Yani anladığım kadarıyla Martin senin müşterin," dedi, cevap vermememi beklemeden. "Gazetelerdeki Donna Joy da onun karısı, doğru mu?"

"Clare, galeride ya da partide bir şey söylememe nedenim buydu. Garip bir durum ve tabii ki müşterimle görüşmüyor olmam lazım."

Clare durdu. Utanmış görünüyordu.

"*Evening Standard*, birinin tutuklandığını yazıyor."

"Martin'i mi kastediyorsun?"

"Burnumu sokmak istemiyorum ama..." dedi Clare.

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım.

"Tam bir karmaşa, Clare," diye fısıldadım. "Martin'i tutuklamalarının anlamı, en azından onun bir şey sakladığına inandıkları anlamına gelir. Kendimi çaresiz hissediyorum, başım dönüyor..."

Mutfak masasının üstüne eğilerek, başımı ellerimin arasına aldım. Su kaynadı ve Clare çay yaptı. Önüme fincanımı koyarak karşıma geçti oturdu. Ben de sıcak fincanı parmaklarımla kavradım.

"Acele etme, bana her şeyi anlat."

Anlatmaya başladım. Martin ile nasıl tanıştığımızı, Selfridges'de karşılaştığımız o geceden sonra ilişkimizin nasıl geliştiğini anlattım. Tıpkı havai fişek gibiydi. Martin'in beni ne kadar mutlu ettiğini ve Phil, Donna'nın kocasıyla

cinsel birliktelik yaşamaya devam ettiğini düşündüğünü söylediğinde ne kadar üzgün ve yıkılmış hissettiğimi anlattım. Sonra derin bir nefes aldım ve Donna'yı takip ettiğimi, Martin ile restoranda buluştuğunu gördüğümü anlattım. Çünkü ne gördüğümü artık birine anlatmam gerekiyordu.

"Martin ve Donna'yı takip ettin," dedi yavaşça. "Ve o gece, Donna'nın canlı olarak görüldüğü son geceydi, öyle mi?"

Kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Clare'in yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Ama onun, benim ne hissettiğimi anlamasını istiyordum.

"Clare, öğrenmem gerekiyordu," dedim, ağlamama ramak kalmıştı. "Ona güvenip güvenemeyeceğimi öğrenmem gerekliydi."

Clare kaşlarını kaldırdı. Sanki, işte öğrendin, öyle değil mi, demek istiyordu.

'Peki sonra ne oldu?' dedi. 'Restorandan sonra? Gazetelerde, Donna Joy'un öylece ortadan kaybolduğunu okudum. Martin, o gece neler olduğunu sana anlattı mı?'

Başımı salladım. Bir sonraki sorusundan çok korkuyordum.

"Birlikte eve gittiler," diye cevap verdim.

"Bunu itiraf mı etti?"

"Onları takip ettim. Sen de aynısını yapmıştın," dedim, Clare'e bakarak. İnkâr etmesini bekledim ama o, tepki vermedi.

"Peki sonra?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım, kendime sarılarak. 'Hatırladığım sonraki şey, evde olduğum. Sanırım, kendimi kaybettim. Eve nasıl gittiğimi hatırlamıyorum. Pete, taksiyle geldiğini söylüyor.'

"Pete mi? Pete kim?"

"Alt kat komşum," dedim çabucak. Onu konuşmak istemiyordum, onu düşünmek istemiyordum. Ellerimi masanın üzerine doğru uzattım ve Clare'in ellerini tuttum.

“Clare, lütfen, Martin ve Donna’yı gördüğüm o gece ne olduğunu hatırlamam gerek. Eğer bir şeyler hatırlayabilirsem, herhangi bir şey, belki Martin’e yardımım olabilir. Belki Donna’yı bulmaya yardımcı olabilecek bilgiler burada kilitlidir,” dedim parmağımın şakağına vurarak. “Belki Donna’nın çıkışını görmüşümdür. Sonuçta o, ne yapacağı belli olmayan, bencil biri. Kim bilir belki de içeri giren ya da onu almaya gelen birini görmüşümdür. Belki bir araba plakası veya... Bilmiyorum.” Sözcükler ağzımdan dökülüyorlardı ve Clare bana kuşkuyla bakıyordu.

“İçiyor muydun?” Artık beni kınamaya başlamıştı.

“Üzgündüm.”

“Francine, ilaçlarınla birlikte içki içmemelisin. İçinde bulunduğun durumdan söz etmiyorum bile.”

Onu susturmak için ellerimi kaldırdım. “Biliyorum, biliyorum.” Bu tartışmayı yıllar boyunca yeterince yapmıştık. Şimdi aynı şeyleri yeniden duymaya ihtiyacım yoktu.

“Ne kadar?” diye sordu. “Ne kadar içmen gerekti?”

“Çok. Bak Clare, hafızamın yerine gelmesine yardımcı olmalısın,” diye yalvardım. “Martin’in bizim yardımımıza ihtiyacı var.”

“Yapamam,” dedi.

“Onun masum olduğuna inanmadığın için mi?” dedim, şaşkınlık içinde.

“Yapamam,” diye tekrarladı. Bu kez daha kararlıydı.

“Yapamam, ne demek?” Suratımı astım. “Bir yolu olmalı.”

Clare üzgün bir şekilde kafasını salladı.

“Alkol nedeniyle bilinç kaybedilince hafıza geri getirilemez.”

“Ne? Neden?” dedim. Sesimdeki paniği kendim de duyabiliyordum. Benim duymak istediğim şey bu değildi. Clare’in, hafızamdakileri toplamaya yardım etmesi gerekiyordu.

Martine'e yardımı dokunabilecek bilgi kırıntılarını bulup çıkartmama yardım etmeliydi.

"Çünkü bu hatıralar, beyne tam olarak yerleşmez. Teoriye göre, alkol kana iyice nüfuz eder ve hipokampusu, beynin uzun dönemli hafızadan sorumlu olan bölgesini kapatır. Yani, hatıraların kaybolmadı, Fran, onlar en baştan beri hiç oluşmadılar."

Bir karanlığın, girdap şeklinde beni sarmaladığını hissediyordum. Rüzgarda savrulan yapraklar gibi.

"Hayır, ona yardım etmek zorundayım."

Clare elini benim elimin üzerine koydu. Beni frenlemeye çalıştığını düşündüm.

"Bak, Donna'nın her an dönebileceğine, Martin'in bu işle hiçbir ilgisi olmadığına inanmak istediğini biliyorum ve bu, doğru da olabilir. Ama sen de kendini hazırlamalısın. Eğer polis gerçekten Martin'i tutukladıysa, onunla ilgili kuvvetli şüpheleri var demektir. İstatistikler, bir cinayette şüpheli olarak en çok eşlerin ortaya çıktığını gösteriyor."

"Cinayet mi?" diye patladım, Clare'in sözünü keserek. "Donna ölmedi, Clare. Sadece kayıp, tatilde. Hong Kong'da, SPA'da, bilmiyorum. Bir yerlerde."

Clare geri çekildi. Aşırı tepki verdiğimi fark ettim. Konuşmaya başlarken sesimi yumuşattım.

"Bak, ben Martine'e güveniyorum," dedim. "İstatistikleri biliyorum, herkesin ne düşündüğünü biliyorum. Bunları ben de düşündüm. Ama sen onu benim kadar tanımıyorsun. Bana güvenmelisin. Lütfen."

"Şşşş..." diye fısıldadı. "Üstesinden geleceğiz."

Ona baktım ve başımı salladım. Ben on dokuz yaşındayken de Clare böyle söylemişti. Beni banyoda, bileklerimden koyu renk şeritler sarkarken bulmuştu. Ambulans gelene kadar beni kucaklamış, hastanede benimle kalmış ve üniversitede

en doğru psikiyatrik yardım desteği alabilmem için arkamda durmuştu. Beni en dipte, en savunmasız halimle görmüştü. Clare her şeyi yoluna koymuştu.

“Bu gece burada kalmak ister misin?”

Clare’e, Pete Carroll’ü anlatmak için ağzımı açtım fakat her şeye rağmen yapamadım. Tüm bunların gerçekten olup olmadığından emin bile değildim.

“Eğer sana sorun olmayacaksa.”

“Kalmanı çok isterim. Son günlerde Dom’u çok az görebiliyorum. Tüm dünyası restoran oldu. Yalnız kalmamak için neredeyse kapıları çalmaya başlayacağım.”

“Beni arayabilirsin,” dedim.

“Sen de öyle, biliyorsun. Ben hep buradayım. Hep buradaydım ve burada olacağım. Bir işaret göndermen yeter.”

Geçmişî hatırlayarak ikimiz de gülümsedik. “İşaret göndermek,” bir şifreydi, bipolar dönemlerimin ilk günlerinde yaptığımız, kontrolden çıktığımda ve acil yardıma ihtiyacım olduğumda Clare’i arayacağıma dair bir anlaşmaydı.

“Son birkaç haftadır birbirimizi o kadar sık göremediğimiz için üzgünüm,” dedim. Bir sevgilisi olunca ortadan kaybolan bir kişi olmayı asla istemediğimi söylemek üzereydim fakat bu koşullar altında, bunu söylemenin uygun olmayacağını düşündüm.

“Hadi, Dom’u arayayım ve bize restorandan biraz yemek göndermesini isteyeyim.”

Başımı salladım, minnettarlığımı anlatmaya kelimeler yetmezdi. Tek yapmak istediğim, kıvrılmak, gözlerimi kapatmak ve her şeyin geçmesini dilemekti.

Her şeyin.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gözlerimi açtığımda, huzuru hissettim. Sıcak, temiz kokulu çarşafların altına sığınmış bir halde, en azından şimdilik güvendedim. Sonra o bildik dehşet duygusu yeniden ortaya çıkmaya, paniğimi tırmandırmaya başladı.

Her şey yolunda, Clare her şeyi biliyor, dedim kendi kendime, midemdeki çalkalanmayla başa çıkmaya çalışarak. Ve bana yardım edecek.

Gerginliğimi biraz dindirebildim. Bildiğim kadarıyla Martin hâlâ tutukluydu ve ilişkimizin tüm özel detaylarını anlatabilir, beni suç ortağı yapabilir ve tüm kariyerimi bitirebilirdi. Mahkemeden kaçışımdan sonra kariyerimin bitmesi o kadar da uzakta sayılmazdı. Artık dilekçe yazma işi bulabilirsem şanslı sayılırdım.

Derin derin nefes almaya çalıştım. Her ne kadar yorganın altında kalmak istesem de bacaklarımı dışarı çıkarttım ve mutfığa indim. Clare de Dom da yoklardı. Mutfaktaki saat, on ikiyi gösterdiğine göre buna şaşırmamak gerekirdi. Önceki gece Clare'in içeceğime bir şey katıp katmadığını merak ettim. Belki de doktorunun siyah çantasından bir uyku iksiri olabilirdi. O sırada, işe geç kalmadığımı fark ettim. Benim bir işim yoktu. En azından kendimi toparlayana kadar.

Clare, masanın üstüne bir tomar anahtar ve beni uyandırmamaya karar verdiklerini söyleyen bir not bırakmıştı. Beni neden yatakta bıraktıklarını bilmiyordum. Clare'e, birkaç gün izin aldığımı söylemiştim ama bu, yapacak bir sürü işim olmadığı anlamına gelmezdi.

Önceliğim, Martin'e yardım etmektir ancak Tanya Bryan ve Holly Khan ile de konuşmam gerekiyordu. Mahkemeden kaçtığım ve müşterimi arkamda bıraktığım için utanıyordum fakat olaylarla yüzleşmem gerektiğini de biliyordum. Yorganın altında saklanmak hiçbir şeyi çözmezdi.

Çantam, önceki gece bıraktığım yerde, kanepenin üzerinde duruyordu.

Yanıp sönen mavi ışık, mesaj geldiğini söylüyordu. Martin'den bir mesaj gelmiş olup olmayacağını merak ederken nabzım hızlandı. Ama mesaj Sophie Cole'den gelmişti. Benimle öğle yemeğinde buluşmak istiyordu.

Bir an tereddüt ettikten sonra teklifi kabul ettim. Clare'in evinin etrafında dolanmak bir işime yaramayacaktı. Ayrıca Martin hakkında daha fazla bilgi alabilmek için Sophie'yi deşmek istiyordum.

Cep telefonumu elimden bırakmadan, dişlerimi sıktım ve Tanya'yı ofisinden aradım. Tanrılar bana gülümsüyor olmalıydı çünkü bir sekreter, bana Tanya'nın hâlâ mahkemede olduğunu söyledi ve bir mesaj bırakmak isteyip istemediğimi sordu. Yüzleşmeden kurtulduğuma bu kadar rahatladığıma şaşırdım. Telefonu bıraktığımda ellerim hâlâ titriyordu. Çantamda, lityum haplarından tek bir folyo şerit vardı. Sabah içmem gereken hapımı alırken, geriye sadece birkaç günlük hapım kaldığını düşünmemeye çalıştım. Korktuğum şey, Tanya'nın öfkesi değildi. Başarısızlıklarımın yüz yüze gelmekten ve insanları ortada bırakmanın sonuçlarından korkuyordum. Her ne kadar içimdeki ses bana sürekli olarak hatırlatsa da hem kendi hayatımı hem de Holly'nin hayatını nasıl mahvettiğimi duymayı erteleyebildiğim için mutluydum.

Benim iç seslerim dışında, ev tuhaf bir biçimde sessizdi. Güneş, cumbadan içeri giriyordu. Aniden, güneşin sıcaklığını yüzümde daha fazla hissetmek istedim ve arka kapıyı açıp Clare'in bahçesine çıktım. Otlardan ve ufak çakıl taşlarından oluşan, mücevher gibi küçük bir kareydi. İnkâr edilemez bir güneş tuzağıydı.

Bistro sandalyelerinden birine oturdum, gözlerimi kapattım ve başımı gökyüzüne doğru kaldırdım. Bir an kendimi tatilde, ağustosta İtalya'ya yaptığım gezilerden birinde hissettim. Ağaçların arasından gelen rüzgâr seslerini, kıyıya vuran dalga sesleri, trafiğin uğultusunu ise uzaktaki bir meydandaki motosikletlerin sesi olarak hayal ettim.

Ama sadece bir an için. Sonra yeniden Londra'ya, paslanan bir sandalyeye oturmuş, yapılacak işlerin uzun listesinden kaçmaya çalışır halime geri döndüm.

Yukarı çıkıp bir duş aldım. Az eşyayla seyahat etmek diye bir şey duymuştum ancak yatağın üzerine yayılmış değersiz eşyalarımı görünce elimde olmadan suratımı astım. Peruğumun ve cüppemin içinde olduğu bir alışveriş torbası ve dünden kalan kıyafetlerim, mahkemede giydiğim siyah etek, ceketim ve sert yakalı beyaz gömleğim. Eteğimi ve sutyenimi üzerime geçirdim ve Clare'in önemsemeyeceğini umarak temiz çamaşırlar arasından gri bir tişört aldım.

Yatağın kenarına oturup ıslak saçlarımı havluyla kurularken internete 'Martin Joy tutuklanma' yazarak arama yaptım. Bu sırada şarjı bitmekte olan telefonum kızgın bir şekilde öttü. Genelde bu sesi duyunca iç çekerdim ama bugün bir korku hissettim: Martin'den gelebilecek haberlerden uzak kalma fikri, beni yerimden sıçrattı ve Clare'in çalışma odasına koşmama neden oldu. Clare'in titiz ve düzenli olduğunu biliyordum; mutlaka bir şarj aleti olmalıydı.

Üzerinde 'şarj aletleri' yazan kutuyu araştırdım. Yanlış eşleştirilmiş kabloları bir kenara attım ve izin almadan, burada,

ikinci el eşya pazarındaymış gibi arkadaşlarımın eşyalarının karıştırmamam gerektiği düşüncesine takılmamaya çalıştım. Terliyordum, titriyordum ve sınırdıydım. O kabloyu bulmam lazımdı, mecburdum. Sanki tüm esenliğim buna bağlıydı. Uyan bir kablo bulduğumda zafer çılgılığı attım ve telefonuma taktım. İç rahatlığıyla Clare'in sandalyesinden kalktım.

İnternet aramamı, Clare'in bilgisayarından yapmamak için kendimi tutamadım. Klavyeye dokununca bilgisayar hayata döndü. Ekrandaki, Clare ve Dom'un bir yerlerdeki bir sahilde, kol kola ve sırt sırta, mutlu beraberlik görüntüleri benim ruh halime pek yardımcı olmadı ama önemli tabloidlerden birinin ana sayfasına girince görüntü kayboldu.

Bir gece içinde, dünyanın en ünlü isimlerinden biri, Amerikalı bir televizyon yıldızı, tartışmalara yol açan, bir hayranıyla şiddetli bir kavgaya karışan bir rap şarkıcısıyla evlenmişti. Sosyal medyada büyük bir kitle, bu konu yüzünden çılgına dönmüştü.

Başka bir zaman olsa, akıl almaz bir şekilde popüler olan bu konuya gözlerimi devirirdim ancak şu anda halkın açgözlü ilgisinin, konuyu süsleyip büyütmesinden, Donna Joy'u manşetlerden indirmesinden memnundum.

Sayfayı aşağıya doğru kaydırınca hikayeyi gördüm, *Donna Joy'un Kayboluşuyla Bağlantısı Olan Adam*.

Haberin üzerine tıkladım. Metni, gözlerimle elimden geldiğince hızlı bir şekilde taradım. Yazarın, Martin'in ismini veya onu 'koca' olarak tanımayabilecek herhangi bir şeyi kullanmaktan özenle kaçındığını görünce rahatlardım. Son zamanlarda, özellikle tutuklanan fakat henüz suçu sabit görülmeleyen kişilerin davalarında basının haberlerine kısıtlamalar getirilmişti ancak bunun, benim tavsiye ettiğim medya avukatı Robert Kelly'nin işi olduğunu düşündüm. Rob Kelly, şeffaflık konusunda hikayeleri kısıtlamakta ya da tarafsızlaştırmakta ustaydı. Şarj olan telefonumu elime aldım.

Aslında, son gelişmeleri öğrenmek için Robert'in ofisini aramak istiyordum ama sonra en üste çıkmaya, Martin'in ceza avukatını aramaya karar verdim. Fakat bana her şeyi anlatırmıydı? Parasını hak eden bir avukat, şu anda sorgu odasında Martin ile birlikte yanak yanağa olurdu. Ben de her ne kadar olanları öğrenmeye can atsam da onun işini aksatmayı istemezdim.

Seçeneklerim üzerinde düşünürken, elimdeki telefon titremeye başladı. Mesajlara girince, Martin'den geldiğini gördüm. Mesajı açarken kalbim gümbürdüyordu.

Boş ver. Buluşalım. Otel?

Bu kısa mesajın hangi tarafı beni daha çok heyecanlandırdı bilmiyorum. Martin'in serbest bırakılması mı yoksa benimle bir otelde buluşmak istemesi mi? Yüzüme dokundum: ateş gibiydi ve boynumda atan nabzımı hissedebiliyordum. Huzursuz, rahatsız ve sersem gibiydim. Oturamadığım için küçük odanın içinde volta atmaya başladım. Ellerimi sıkıp bırakıyor, kasılmalarını ve iğnelenmelerini engellemek için sallıyordum. Martin özgürdü ve benimle görüşmek istiyordu.

Yatak odasına geri dönüp çantamı topladım. Sonra da Clare'in çalışma masasına geri koştum. Haber sitesini kapattım ve otel arama motoruna girdim. Hızlıca 'Londra Merkez Otelleri' yazdım. Konuk sayısı sorulunca, farenin üstündeki elim kalakaldı. Listeyi indirdim ve 'bir' sayısının üstüne tıkladım. İleriyi düşünmem ve izlerimizi gizlemem gerektiğini biliyordum. Sophie, dün söylediklerinde haklıydı. Martin ile olan ilişkimiz kimseyi ilgilendirmezdi fakat bunun ortaya dökülmesi, Martin'in davasına zarar verirdi.

Martin ile olan ilişkimin gayrimeşru yapısından her zaman zevk aldığımı kabul etmeliydim. Şimdi de arama motoru önüme yüzlerce Londra otelini koyunca bir ürperti hissettim. En şık ve en pahalı mekânlardan birinde ikimizi hayal ettim. Oda servisi, bize çilek ve şampanya getiriyordu. Martin için

banyo küvetini dolduruyordum ve birlikte giriyorduk. Martin bacaklarımın arasına oturuyordu ve ben de onun göğsünü sabunluyor, polis merkezinin pisliğini temizliyordum. Öpücüklerimle gerginliğini yumuşatıyordum.

Ama bu, sadece bir fanteziydi ve benim akıllıca davranmam gerekiyordu. Savoy ve Ritz, tabloidler artık eskisi kadar onlara ilgi göstermiyor olsalar da yüksek profilli, çok merkezi ve kalabalıklardı. Bunun üzerine, Batı Londra'da, ucuz bir zincir otel seçtim: sıradan olacak kadar düşük seviyede, lobiye giriş çıkışları kimsenin fark etmeyeceği kadar büyük bir otel. Martin'i bir kez daha görebilecek olmanın verdiği mutlulukla, ona detayları mesaj attım.

Otel, metro ile gidilince Queens Park'a çok yakındı fakat resepsiyon çok doluydu. Kalabalığın arasında kaybolmak için en uzun kuyruğa girdim. Oda hizmetçilerinden biri yanıma geldi ve bagajlarım için yardım etmeyi teklif etti. Ben ise gülümsedim ve hayır anlamında kafamı salladım. Kimsenin beni hatırlamasını istemiyordum. Ayrıca çantam da yoktu.

Sekizinci katın arka tarafında saklanmış olan oda, küçük ve karanlıktı. İş insanları ve turistler için bir odaydı, sevgililer için değil. Bakışlarımı, alçak yatağın ve daha sonra duvarların üzerinde gezdirdim. Ne kadar ince olduklarını düşündüm. Kapıya gittim ve sanki Martin'i orada görecekmış gibi kapı deliğinden koridora göz attım. Kendimi aptal gibi hissederek televizyonu açtım. Öğle kuşağı beyaz dizisi seyretmeye çalışsam da konsantre olamadım.

Bunun üzerine, klasik müzik kanalını açtım. Ayakkabılarımı çıkartarak pencereye gittim. Londra'yı, telgraf direklerini, küçük sıra evlerinin turuncu renkli tuğlalarını seyrederken bir yandan da durmadan saatimi kontrol ediyor, Martin'in hareketlerini ve ne zaman buraya geleceğini tahmin etmeye çalışıyordum.

O sırada kapı çalındı. Odanın diğer tarafına fırlarken nefesim kesildi; asabi, gergin ve suçlu hissediyordum. Uzun zamandır sadece yasalara uyan bir vatandaş değil, aynı zamanda yasalara hizmet eden bir vatandaşım. Dürüst, güvenilir, eleştirilecek davranışlarda bulunmayan. Ama işte buradaydım. Kayıp vakasında şüpheli olan biriyle, ilişki yaşamamın yasak olduğu bir müşteriyle buluşuyordum. Yaptığım çok ama çok yanlış. Ama söz konusu Martin'di. Sıradan kurallar uygulanamazdı.

Kapıyı açıp, onu görünce derin bir nefes aldım. Bitkin görünüyordu. Gözleri çökmüş, yüzüne kirli sakallarının siyah gölgesi düşmüş, omuzları sarkmıştı.

"Hey," dedi Martin. Ona sarıldım, kucakladım, varlığını hissettim, kokusunu içime çektim. Sonra onu odanın içine çektim ve iki kere kilitleyerek kapıyı kapattım. Martin artık benimdi ve kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyordum.

"Nasılsın?" diye fısıldadım, ne kadar saçma bir soru olduğunu bilmeme rağmen.

Martin çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Artık çok daha iyiyim."

O an, gözlerinin altındaki mor halkaları, bu halkaların gözlerinin yeşilini daha da ortaya çıkarttığım, solgun yüzündeki renk cümbüşünü fark ettim.

"Seni ne kadar tuttular?"

Bu soru, daha yerinde olmuştu. Hukuk deneyimime yaraşıyordu.

"Yirmi dört saat," diye cevap verdi, geri çekilirken.

"İyiymiş," dedim. Yüzündeki şaşkınlığı görünce de, "Yani, seni daha uzun süre tutmamaları iyi. Ciddi bir suçun şüphelisi olarak seni sadece yirmi dört saat göz altında tutabilirler. Bu demektir ki sen sadece bir şüphelisin," dedim.

Martin geri gitti ve yatağa oturdu.

“Avukat, henüz ellerinde yeteri kadar delil olmadığını söyledi. Beni yeniden tutuklayabilirlermiş...”

Cümlesini tamamlamak istemezmiş gibi durakladı.

“Cesedi bulduklarında,” dedi.

Başını kaldırıp tavana baktı. Adem elmasının, boğazında aşağı, yukarı hareket ettiğini görebiliyordum. Yanına oturdum.

“Bu, salt bir öngörü. İkimiz de bulunacak bir ceset olmadığını bildiğimize göre, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, öyle değil mi?” Gülümsedim. “Köhne bir otelde, benimle birlikte yakalanmak hariç.”

“Evet, bu çok daha büyük bir problem,” dedi, elimi tutarak.

Martin’e baktım.

“İletişim içinde olmamamız gerektiğini söylemiştin.”

Sanki içinde bulunduğumuz duruma dikkat çekip endişeleniyormuş gibi göstermeye çalışıyordum. Belki de akıllıca değildir, doğru olanı yapıp evlerimize mi gitsek? Ama hepsi bu değildi. Küçük hücresinde yatarken tüm düşüncelerinde ben olduğunu, bu zorlu zamanı benim sayemde atlattığını itiraf etmesini istiyordum. Kısacası, beni ne kadar sevdiğini öğrenmek istiyordum.

“Şu anda, konuşabileceğimi düşündüğüm tek kişi sensin.”

Hayal kırıklığımı saklamak için uğraştım. En azından görmek istediği kişi bendim. Şimdilik bu da yeterdi.

“Avukatın nasıldı?”

Bir başka duruma özel soru. Onun için sorumluluk hissettiğim bazı durumlar vardı. Matthew Clarkson’ın iyi, en iyi olması gerekiyordu. Tom Briscoe’nun, onun muhteşem olduğuna dair fikrine güvensen de sorumluluk hissediyordum.

“Bu tür konularda pek deneyimim olduğunu söyleyemem. Ama arkamı kolladı. Aslında, zorlu bir adam. İyi anlamda. Bence iyi bir seçimdi.”

“Memnun oldum,” diye yanıtladım.

Elini cebine attı ve ucuz görünümlü bir cep telefonu çıkarttı.

“Alex merkeze geldi ve bana bunu verdi; şu atılabilir şeylerden. Artık bu telefon ile iletişime geçmeliyiz. Sen de bunlardan bir tane almalısın.”

“Sanki casusmuşum gibi hissediyorum.”

Martin suratını asar gibi yaptı. “Dün geceki olayda, bir James Bond cazibesi yoktu, bunu kesinlikle söyleyebilirim.”

Ceketini çıkarttı ve ensesini ovmaya başladı.

“Bırak, ben yapayım,” dedim. Yanma gittim ve ellerimi onun omuzlarına yerleştirdim. “Sophie, onlarda kalacağını söyledi?”

Martin başını salladı. “Zararı sınırlandırma moduna geçti. Onlarla kalmam için düzenlemeler yaptı. Basından kurtulmamız ne kadar zaman alır bilemiyorum. İş ortağımın evinde saklanmak, gerçekten istediğimiz gibi bir gizlilik olmayacak fakat kendi evime dönmekten daha iyi.”

Öne doğru eğilerek başını ellerinin arasına aldı.

“Bu olanlara inanamıyorum.”

“Şu anda, önemli olan tek şey Donna’nın bulunması. Donna ortaya çıktıktan sonra, endişeleneceğin bir şey kalmayacak.”

“Ya cesedini bulurlarsa?”

“Eğer,” diye vurguladım. “Eğer bulurlarsa, delil de bulacaklardır. DNA, parmak izi, ip parçaları, polisin ona zarar veren kişiyi bulabilmesi ve senin bununla ilgin olmadığını kanıtlamak için yardımcı olabilecek herhangi bir şey. Şu anda bir hayalet avlamaya çalışıyorlar ve hayaletler arkalarında iz bırakmazlar. Bu yüzden senin peşindeler.”

Ayağa kalktım ve su ısıtıcısının yanına gittim.

“Şimdi, çay ister misin?”

Sonunda Martin gülümsedi.

“Teşekkür ederim,” dedi, yanıma gelerek. “Dağılmamak için sana güvenebileceğimi biliyordum.”

İki fincana çay poşetlerini koyarken, *keşke gerçekten bilebilseydin*, diye düşündüm.

“Ortada bir ceset ve delil bulunmadığına göre, polis seni neden tutukladığını açıkladı mı?”

Martin’in omuzları çöktü ve uzaklara baktı.

“Kayıp kişi soruşturması olduğunu söyleyip durdular ama ben, onun öldüğünü düşündüklerini biliyorum.”

“Niye?”

“O gitti, Fran,” dedi. Kızmaya başlıyordu. ‘Ortadan yok oldu ve bir haftayı geçti. Onu son gören kişi benim. Doğal olarak ondan nefret etmem gerekir. Boşanmak üzereydik, paramın yarısının peşindeydi ve birçok kişiye göre, bu çok fazla miktarda bir para. Eğer ben polis olsaydım, ben de beni tutuklardım. Başka kimi parmaklarıyla gösterebilirler ki?”

“Yani, ellerinde hiçbir şey olmadığını söylüyorsun.”

“Ellerinde yeteri kadar şey var, Fran!” dedi. Artık öfkesi iyice alevlenmişti. “Donna’nın evine gittiğimi itiraf ettim ve oradan saat kaçta ayrıldığımı kanıtlayacak bir şey yok. Ne bir taksi şoförü, ne bir güvenlik kamerası. Hem olsa bile, bu neyi kanıtlar ki? Birini öldürmek ne kadar zaman alır ki?”

Gözünü kırpmadan bana baktı. Sanki bir cevap vermemi bekler gibiydi.

Ona söylemem gerektiğini biliyordum. Bir sürpriz kutusu gibi her şeyi içimde biriktiriyordum fakat şimdi kendimi toparlamam ve Martin’e yardım etmem gerekiyordu. Ayrıca

bunun için bildiğim her şeyi kendime saklamam gerekmezdi. Gerçi şimdi söylemek biraz garip olacaktı.

“Donna’nın bir ilişkisi olduğunu düşünüyorum,” dedim sonunda.

Martin’in gözleri kocaman açıldı. “Ne?” diye patladı.

Su kaynamaya başlamıştı. Isıtıcıyı kapattım ve Martin’in bakışlarından kaçmaya çalışarak fincanlara su koyarak kendimi oyaladım.

“Özel bir dedektif tuttum, ismi Phil Robertson olan bir adam,” dedim. “Gerekli olan her yol, unuttun mu?” diye ekledim. Meydan okuyarak bakarken, çay fincanını ona uzattım.

“Phil, Donna’yı takip etti ve onun bir ilişkisi olduğuna ikna oldu. Sonunda da o kişinin sen olduğuna karar verdi.”

“Neden ben?” diye sordu Martin.

“Phil’in elinde iki bilgi vardı. Senin ve Donna’nın birlikte fotoğraflarını çekti ve Donna’nın iki ya da üç gece eve dönmediğini belirledi. En akla yatkın sonuç, Donna’nın o geceleri senin evinde geçirdiği idi.”

“Donna benim yanımda hiç gece geçirmedi.”

Dikkatlice Martin’in yüzüne baktım.

“Senin yanında değildiyse, o zaman başka bir yerdeydi,” dedim yavaşça. “Başka biri ile birlikte.” Yanına oturdum.

“Gördüğüm kadarıyla, üç olasılık var. Ya Donna şu anda gizemli adam ile birlikte özel bir kulübede, neden olduğu yaygaradan habersiz keyifli bir şekilde takılıyor ya da neler olduğunun farkında, haberleri okuyor ama eve dönmek için acele etmiyor.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

"Kindarlık, kötülük... Senin paranın yarısını istiyor, unuttun mu? Eğer bir başkası ile ilişkisi varsa, bu davasını kötü etkiler."

Martin söylediklerimi düşündü. Ufacık bir umudun içine dolduğunu gördüm.

"Diğer olasılık nedir?"

Bu olasılığın üzerinde iyice düşünmüştüm.

"Belki de gizemli sevgili, senin ve Donna'nın fiziksel ilişkisinin tamamen bitmediğini öğrenmiştir," dedim dikkatli bir şekilde. "Belki kıskanmıştır."

"Ve Donna'yı öldürmüş müdür?"

Yavaşça başımı salladım. Bunun ne kadar kötü olacağını anlamasını istiyordum. Çok uzun sürmedi.

"Ama o zaman ben yine baş şüpheli olurum," dedi, gözlerini kapatarak. "Bir ceset bulurlarsa, nedeni olan tek kişi yine ben olacağım."

"Ve imkânı."

Martin bir süre düşündü. Sonra çayını bıraktı.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ben de senin bilip bilmediğini merak ediyordum."

"Tabii ki bilmiyorum," dedi, suratını asarak.

"Phil, kim olduğunu bulmaya çalışıyor. Donna ile birlikte Paris'e gittin mi?"

"Paris mi?"

"Ya da Belçika. Ya da Eurostar ile gidebileceğin herhangi bir yer."

"Hayır. Avrupa'ya her zaman uçakla giderim," dedi, kızgınlıkla. "Ayrıca, geçen yazdan beri Donna ile birlikte bir yere gitmedim. Ne zamandan bahsediyoruz?"

"Kesin tarihler, iş yerimde bir dosyanın içinde. Ancak Phil, onu St Pancras'ta uluslararası terminale girdiğini görmüş. Trene bileti olmadığı için de Donna'yı takip edememiş."

"Donna yalnız mıymış?"

"Evet, ama biriyle buluşmuş olabilir."

"Nerede? Paris'te mi? Yoksa trende mi? Neden istasyonda buluşmamış?"

"Çünkü görünmek istememiştir."

"Öyleyse Phil, senin özel dedektifin, bunu mu araştırıyor?"

Başımı salladım.

"Tek başına mı çalışıyor?"

"Her zaman. Özel konularla uğraşıyorsan, en iyi bu şekilde çalışılıyor."

"Artık özel değil," dedi Martin, ayağa kalkıp odanın içinde kedi gibi dolanmaya başlayarak. "Onun bir ekip oluşturmasını sağla. Ne kadara patlayacağı umurumda bile değil. Eğer polis, benim suçlu olduğuma ikna olursa, başka birinin peşine düşmeyecektir. Bu işi bizim halletmemiz gerek."

"Sana bir şey daha söylemem lazım."

Ses tonumun farkına varan Martin, durdu.

"O gece, Donna'nın evine gittiğinizi gördüm." Sustum. Bunu söylemekten çok korkuyordum. "Phil bana, senin hâlâ Donna ile görüştüğünü söylediğinde kırıldım. Doğru olup olmadığını öğrenmek istedim. Buluştuğunuz restorana kadar onu takip ettim. Sonra da onun evine gittiğinizi gördüm."

Martin, benim bu davranışımın tuhaf olduğunu düşünmüş olsa bile bunu göstermedi.

"Ve benim çıktığımı gördün mü?" diye sordu.

"Hatırlayamıyorum. Sarhoştum."

"Hatırlayamıyor musun?" dedi, öfkeyle. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sarhoştum. Yolun karşısındaki barda bekledim. Sonra da bir şekilde eve gittim. Ertesi sabah uyandığımda, hiçbir şey hatırlayamıyordum."

Önüme gelerek dizlerinin üzerine çöktü. Omuzlarımı tuttu. "Fran, uğraşmalısın ve hatırlamalısın," diye yalvardı. "Mecbursun."

"Yapabilsem, yapardım," dedim. Sesim hayal kırıklığı ile titriyordu.

"Öyleyse daha fazla düşünmelisin," dedi. Sesi daha güçlü ve ısrarcıydı.

"Yapabilsem, yapardım," diye tekrar ettim. Sesim bu kez bir fısıltı gibiydi. Martin'e baktım. Kafasında bir fikir oluşmaya başladığını görebiliyordum. İkimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

Onun için yalan söyleyebileceğimi düşünüyordu. Ona şimdi anlattığım hikayeyi polise de anlatmamı fakat sonunda, onun gittiğini gördüğümü hatırladığımı söylememi.

"Seni takip ettiğim için özür dilerim," dedim, o bana bir soru sormadan önce.

Martin çok hafif bir şekilde gülümsedi.

"Takip ettiğin için memnunum," dedi, yatağın kenarına oturarak.

"Neden?"

"Çünkü bu, beni sevdiğin anlamına gelir."

Martin'in sözleri, beni ürpertti. Bana baktığı zaman, onu içimde hissetmek istedim.

"Buraya gel," dedi daha yumuşak bir sesle. Elini bana doğru uzattı.

“Bugün yapmak istediğim tek şey, seni görmektir.”

“Ben de seni görmek istiyordum.”

“Böyle görünmeme rağmen mi? Acil olarak temiz giysilere ihtiyacım var.”

“Şimdi değil, ihtiyacın yok,” dedim, cüretkar bir şekilde. Martin’in gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım ve onu kendime doğru çektim. Martin kafasını eteğimin altına sokarken, ellerimi onun saçına koydum. Beni içine çektiğini duyabiliyordum ve dudaklarını tenimde hissetmek istiyordum.

Ellerimi arkama götürdüm ve eteğimin fermuarını açtım. Etek, hışırtıyla yere düştü.

O sabah, temiz bir iç çamaşırım olmadığı için giymemiştim.

Ayağa kalkan Martin, pantolonunu çıkarttı. Çıplak vücudu, hatırladığım gibi muhteşemdi. Yatağa çıktı, kafasının altına bir yastık aldı ve benim tamamen soyunmamı seyretti.

Yatakta Martin’in yanma emekledim ve üzerine oturdum. Günlerdir ilk defa, kendimi canlı ve güçlü hissediyordum. Martin’in bacaklarının üstüne oturdum ve öpüştük. Göğüslerimi, onun göğüs kollarına sürttüm.

Martin alçak bir sesle inledi ve beni kavrayarak sırt üstü yatırdı. Meme uçlarımı emerek bacaklarımı ayırdı ve üstüme çıktı.

Kafası, yatak başına önce yumuşak ve yavaş, sonra da hızlı ve sert bir şekilde vurmaya başladı.

Israrlı her hamlesinde, onun hayal kırıklığını hissedebiliyordum. Parmaklarımı sırtına bastırarak ona tutundum. Teninin altındaki sert, gergin kaslarını hissettim. Onu bu kadar kuvvetli olduğunu daha önce fark etmemiştim. Ama şimdi onun kontrolsüz gücü, beni yatağa yapıştırıyordu. Ona uyum sağlamak başka bir şey yapamıyordum. Onu tamamen hissedebiliyordum. Martin, bacaklarımı biraz daha ayırınca canım yanmaya başladı.

Martin'in daha nazik olmasını isteyerek inledim. Ancak bir parçam, tamamen onu kontrolü altında olmaktan zevk alıyordu. Sanki Martin beni tüketmek istiyor, ben de ona ait olmak istiyor gibiydik. İçimde derinlere gittikçe, sonsuza dek bir olacak, birbirimize karışacaktık.

Üzerimde gidip geldikçe Martin'in inlemeleri daha sertleşti, daha vahşileşti. Her ısrarlı hamlesinde onun öfkesini, hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Martin'in elleri, kaba bir şekilde bacaklarımı daha da ayırdı. Bacak kaslarımın aşırı esnemesi, canımı acıttı. Bağırarak istedim fakat durmasını söylemek bir tarafa, güçlükle nefes alabiliyordum.

İçimdeki ihtiras dalgaları yok olmaya başladı ve artık zevk almadığımı fark ettim.

Martin, saçlarıma yapıştı. Kafa derimin, kafatasımdan ayrıldığını hissettim. Ağzı, kulağıma yapışmıştı. Her hamlesi ile birlikte hırıldadığında, tükürükleri, yüzümü yıkıyordu.

Bitmesini istiyordum. Bu yüzden giderek daha yüksek sesle çığlık atmaya başlayarak orgazm taklidi yaptım.

Martin'in boynundaki damarlar şişti. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı.

"Donna," diye inledi ve içime boşaldı.

İlk başta, Martin'in söylediklerine inanmak istemedim. Ama Donna'nın ismi, beynimde yankılanıyordu. Ağzından bu ismin çıktığını kabullenmem gerekiyordu.

Martin üzerimden çekildiğinde, tavana bakarak hareketsiz bir şekilde yattım. Yan yana yatarken, nefesi normale dönmeye başlayan Martin uzandı ve elini bacağımın üzerine koydu. Fakat ben, onun yanında olmak istemiyordum. Yataktan kalktım ve pencereye doğru yürüdüm.

Tamamen bulutlarla kaplı gökyüzü, odayı karartıyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve gözlerimi, uzaklardaki bir çatıya diktim.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyana dek orada kaldım. Arkama dönüp bakmadım ancak Martin'in nefesimi enseme hissedebiliyordum.

Kolları beni sarmalayınca irkildim.

"Ne oldu?" dedi yavaşça.

"Çok kabaydın," diye fısıldadım.

"Özür dilerim. Kendimi katbettim."

"Bir şey söyleme," diye cevap verdim. Martin beni kendine çevirdi.

Gözlerimi kaçırdım. "Bana, Donna dedin."

Sertleşmiş, kaskatı kesilmiştim. Klimanın serinliğinden dolayı tüylerim diken diken olmuştu.

"İnkâr etme," diye fısıldadım. Onun bir bahane düşündüğünü biliyordum.

"Özür dilerim. İstemedim oldu."

Sessizlik oldu.

"Niye? Neden bana Donna dedin?" Martin'den uzaklaştım. Nefret ve tiksinti hissediyordum.

"Çünkü tek düşünebildiğim bu. Son yirmi dört saat içinde tek duyduğum isim, bu. Söylediğimi düşündüğün şeyi kast etmedim."

"Peki ne kast ettin?"

Bir an Martin ve Donna'yı yatakta hayal ettim. Vahşi, azgın saf ihtiras dolu seks. Martin'in, Donna'nın bileklerini sıkı sıkı tuttuğunu, Donna'nın teninin renginin mora döndüğünü gördüm. Martin'in gözlerinin arzu, acı ve öfke ile parladığını

gördüm. Donna'nın yüzüne bir yastık bastırıp, onun çığlıklarını susturmanın Martin için ne kadar kolay olacağını, Donna'nın cansız vücudunun yanına nasıl yattığını gördüm. Aniden, tüm bunları hayal edebildim.

"Fran," diye mırıldandı. Ellerini yanaklarıma koydu. Bir an için nefesim kesildi.

"Fran, lütfen. Bugün seni görmek istedim çünkü seni seviyorum. Çünkü sana ihtiyacım var."

"Bence gitmelisin," dedim.

Martin başını salladı ve yerden gömleğini aldı.

İkimiz de sessizlik içinde giyindik.

"Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Alex'in evine."

Bir içki veya sigara içmek için can atıyordum. Mini barı açabilmek için sabırsızlanıyordum.

Sonunda kapıya doğru giderken, "Phil'i arayacak mısınız?" dedi.

Ellerimi göğsümde kavuşturmuş bir halde, başımı salladım ve Martin'in gidişini seyrettim. İlk defa onun gidişini görmekten memnundum.

Otuzuncu Bölüm

O gece, otelde kalmaya karar verdim. Parama dikkat etmemi, onu boşa harcamamamı sağlayan dikkatli bir tarafım olmasına rağmen, otelde kalmamın tek nedeni, odanın parasını ödemiş olmam değildi. Pete Carroll ile olan her şeyden ve Martin ile geçirdiğim saatlerden sonra kahvaltı sofrasında Clare'in yüzüne bakmak ya da Dom ile rahatsız edici bir karşılaşma yaşamak istemiyordum. Kendi başıma kalmak istiyordum.

Khan davası ile ilgili notlar aldım ve erkenden uyudum. Ertesi sabah uyandığmda resepsiyonu arayıp kalışımı uzattıktan sonra kendimi caddelere vurdum. Bana ait bir dış fırçam bile olmadığını fark edince alışverişe çıktım.

Otel, Westfield merkezine yürüme mesafesindeydi. Sabah saat on buçukta bile kalabalıktı. İçinde bulunduğum ruh hali nedeniyle beni yoruyordu: konuşma sesleri, sokak müzikleri ve binlerce ayağın yankılanan sesleri uğultuya dönüyor, sonu gelmeyen insan vücutları, nereye dönsem önüme çıkıyorlardı. Ancak benim deliliğimde bile bir yöntem vardı. Şu an yapmaya çalıştığım, çabucak al ve kaç alışverişiydi ve bunu yapmanın en kolay yolu bir alışveriş merkezine gitmekti. Boots'tan, kişisel bakım malzemeleri, Gap'tan, iç çamaşırı, pantolon, birkaç tişört gibi basit giyecekler ve tüm bunları içine koyabilmek

için bir sırt çantası aldım. Güneşliğine çıktığımda, kendimi kaçmak üzereymişim gibi hissettim.

Telefonum çaldığında, Holland Park Bulvarına doğru yürüyordum. Arayanın Phil Robertson olduğunu görünce şaşırdım. Martin ile konuştuktan sonra birkaç kez ona mesaj bırakmış ancak bir cevap alamamıştım.

“Ülkeden kaçtığını düşünmeye başlamıştım.”

“Henüz değil,” dedi. “Yine de her zaman böyle bir olasılık var. Fakat öncelikle sana söyleyeceğim bazı şeyler var.”

Telefonda bir şey sormamam gerektiğini biliyordum. Hayatlarını, çeşitli kaynaklardan bilgi almaya ve güvenlik sistemlerindeki zafiyetleri kullanmaya çalışan çoğu araştırmacı gibi Phil de doğal olarak bu konularda paranoyaktı.

“Parktaki Japon bahçesinde buluşalım mı?”

Açık hava, çok da açık değil, tam da Phil’in sevdiği türden bir mekân.

“Buluşalım.”

Çevredeki kafelerden birinde biraz zaman geçirdikten sonra gittiğimde, Phil’in beni, çeşmenin yanındaki bankta beklediğini görünce şaşırdım.

“Burada böyle bir şey olduğunu bilmiyordum,” dedi Phil, elindeki kahveden yudumlayarak. “Japonya’ya gitmeye hiç heves etmedim ama burası güzelmiş.”

“Nasıl olur da Japonya’ya gitmek istemezsin?”

“Sen gittin mi?”

“Hayır.”

“Bak gördün mü,” diye sırttı. “Sen de o kadar çok gitmek istemiyormuşsun, demek.”

“İstiyorum. Özellikle ilkbaharda açan kiraz çiçeklerini veya Ekim ayındaki sonbahar yapraklarını görmek istiyorum.”

Ancak yılın bu zamanları, benim en yoğun olduğum dönemler, ofise tıklıp kalıyorum.”

“Boşanmanın mevsimsel olduğunu bilmiyordum,” dedi, alaycı bir şekilde gülümseyerek.

Güldüm. Son zamanlarda, yaptığım işin gülünecek pek hali yoktu fakat Phil’in olaylara yaklaşma şeklinden hep hoşlanmıştım.

“Garip ama evet. Çoğu insan, Noel veya yeni okul yılı başlangıcından sonra ayrılıyor.»

“Yeni başlangıçlar,” dedi Phil, bilgece başını sallayarak.

Yavaşça nefes aldım ve bahçenin sükûnetini içime çekmeye çalıştım. Cılız güneş, bulutların arasından burnunu ucunu çıkartmaya çalışıyordu. Bahçe henüz boş ve sakindi. Çağlayan suyun sesini net bir şekilde duyabiliyordum.

“Seninle konuşmak istiyordum,” dedim sonunda. “Martin Joy tutuklanıp serbest bırakıldı. Polisin, kendinden bir başka şüpheli aradığını düşünmüyor. Şüpheleri onun üzerinden almak için Donna’nın kiminle ilişki yaşadığını bulmamız gerek.”

“İşte bu yüzden, sana söyleyecek bir şeyler bulana kadar senden kaçtım.”

Tüm sinir uçlarım gerilirken, Phil’i dinleyebilmek için eğildim.

“Donna’nın evine ve telefonuna erişemediğim için tek yapabildiğim şey onu çevrede soruşturmak oldu. Donna’nın sosyal çevresindeki ilişki ağını ortaya koyabilmek için onun sosyal medya hesaplarını, magazin dergilerinin haberlerini kullandım. Onun katıldığı partilere ve etkinliklere katıldım, insanlarla konuşmaya başladım. Bazıları konuşmak istemedi, bazıları ise çoktan polis tarafından sorgulanmıştı. Sonunda birini buldum. Donna’yı, birlikte olmaması gereken biriyle gördüğünü söyleyen biri.”

“Biriyle mi?”

“Öpüşürken.”

Gözlerim büyüdü. “Ne zaman olmuş? Kim olduğunu biliyor musun?”

“Geçen yaz, bir partide olmuş. Ve Alex Cole’muş.”

Sersemlemiştim. Ama biraz düşününce, çok da inanılmaz gelmiyordu. Ortada kaç ilişki vardı? İş arkadaşları, arkadaşlar, komşular, güvenmek için her türlü sebebiniz olan insanlar. Bu yüzden en kolay aşık olunan insanlar.

“Bu, Alex için bir sebep olabilir,” dedim, sesli düşünerek.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye yanıt verdi Phil. “Ben olsam, tam tersini söylerdim. Polis, bunun Martine, Donna’yı öldürmek için daha fazla sebep verdiğini düşünecektir.”

“Kimse Donna’nın öldürüldüğünü söylemedi,” dedim kesin bir dille.

Phil’in yüzü ise başka bir şey söylüyordu. “Her ne olursa olsun, polise söylemek zorundasın.”

Bunun bir risk olduğunu bilsem de başımı salladım.

“Alex’i sorgulamak isteyeceklerdir.”

Phil, oturduğu yerde dikleşti. Yüzü endişeliydi. “Fran, bunun, Martin Joy için iyi bir haber olmayabileceğinin farkında mısın?”

“Bu, bir başka şüpheli daha olduğu anlamına gelir, Phil.”

“Elbette, ama polisin bu bilgiyle neler yapabileceğini de biliyorsun. Zaten Martin’den şüpheleniyorlar. Bu da onları doğrulayacak.”

“Nasıl?”

“Olayı bu şekilde görecekler,” dedi sabırla. “Martin, biraz öpüşme ve boşanma öncesi sevişme için Donna’nın evine gidiyor. Donna, ona Alex’i anlatıyor. Tartışıyorlar, kavga

ediyorlar. Martin kendini kaybediyorlar. Sonrasını biliyorsun, Donna ölüyor. Mal varlığını koruyabilmek için Donna'dan kurtulmaya çalıştığı fikrinden kurtul. İhtiras, suç kitabındaki en eski nedendir. Polisin bakış açısına göre, Martin artık daha da akla yakın şüpheli olacaktır.”

“Fakat Donna, Alex ile yatıyorsa...”

Phil, sanki ağaçlardaki rüzgârın sesini dinliyormuş gibi durdu. Sonra da bana baktı.

“Onunla ilişkin mi var, Fran? Martin ile?”

Bir an duraksadım. Bunu Phil'den saklamanın bir anlamı yoktu.

“Çok mu belli?”

“Çıkarım becerilerim için beni övebilirsin,” diye gülümsedi kederli bir şekilde.

“Polise git, Fran,” dedi Phil, elini dizime koyarak. “Onlar senin yanına gelmeden önce git.”

Otuz Birinci Bölüm

Donna Joy vakasından sorumlu polis memuru, Müfettiş Michael Doyle, benimle akşam saat sekizde, Pimlico'daki Pizza Express'te buluşmak istedi. Biraz sıra dışıydı ancak doğal bir mekan olmasından ve bir kez daha Belgravia merkezinin sorgu odalarına gitmek zorunda kalmadığımdan memnundum. Bu hafta zaten bir polis memuruna yalan söylemişim ve Pizza Express'teki samimiyetin işleri kolaylaştıracağını umuyordum. Ayrıca, bütün gün hiçbir şey yememişim ve açlıktan ölüyordum.

Doyle, kırklı yaşlarında, koyu renk saçlı, üst düzey bir polis memurundan beklenecek şekilde açığözlü olan bir adamdı. Salata yemesi ve bitki kokan bir çay içiyor olması ise şaşırtıcıydı.

"Ben, Francine Day," dedim, elimi uzatarak.

"Michael Doyle. Geldiğiniz için teşekkürler." Beni masaya davet etmek için başını salladı.

"Eğer polisiye bir programda olsaydık, ucuz bir kafede, kızartma yiyor olurduk," dedim. Ortamı rahatlatmaya çalışmışım ama Michael Doyle, sanki onu rencide ediyormuşum gibi baktı.

"Patronum, daha yeni erken emekli oldu. Kırk dokuz, yaşında, kalp ve diyabet hastası. Çalıştığım bölümde herkesin sağlığı bozuk," dedi tek kaşını kaldırarak.

Garsondan bir kahve istedim. Kahve gelmeden önce oradan çıkabilip çıkamayacağımı merak ediyordum.

"Benimle ne konuşmak istiyordunuz?"

Tepemizdeki ışık çok parlaktı. Daha kıyıda köşede bir masada oturmuş olmamızı isterdim. Çavuş Collins'in bana verdiği numarayı aradığım zaman, bunun en doğru hareket olduğuna karar vermiştim. İlk yapacağım şey, Martin'i arayıp Alex'i anlatmak olabilirdi ancak Colelar'ın evinde kaldığı için bunun akıllıca bir hareket olmayacağını düşündüm. Özellikle otelde yaptıklarından sonra Martin'in tahmin edilemez ani patlamalar yaşayabileceğini düşünüyordum. Martin'in savunma avukatı Matthew Clarkson'u arayabilirdim ama onu yeterince tanımadığım için anlatacaklarımın karşılığında ondan bilgi alıp alamayacağımı biliyordum.

Sandalyeme yaslandım ve benim bir şeyler söylememi bekleyen Doyle'u seyrettim. Hendon'da verilen eğitimlerde, suçun psikiyatrik değerlendirmesinin de olup olmadığını merak ediyordum. Vücut dilini çözmede uzmanlaşan bir doktor hakkındaki bir televizyon programını hatırladım. Şu anda Doyle'un benim vücut dilimden neler anladığını merak ettim.

"Benim işim hakkında neler bildiğinizi, bilmiyorum," diye başladım.

"Bir boşanma avukatı olarak mı?" dedi, çayından bir yudum daha alarak. "Tahmin edebiliyorum. Benim de bazı deneyimlerim var."

Dikkatli davranmam gerektiğini bilerek gülümsedim. Karşılaştığım polislerin yarısı boşanmıştı. Eğer eski karısı, evi ve çocukları aldıysa, Michael Doyle büyük bir ihtimalle

benim gibilerden hoşlanmazdı. Aslında polisler genellikle avukatlardan hoşlanmazlardı. Bu da benim bir adım geriden başlamam demekti.

“Yüksek net gelirli bireyler ve onların evliliklerinin bozulması ile ilgilenirim,” dedim, dikkatlice. “Bu da benim işime fazladan bir boyut kazandırır. Daha sıradan boşanmalarda gerekli olmayan adli muhasebe ve diğer araştırma alanları ile birlikte çalışırız.”

“Ve...” dedi, çatalını havada çevirerek.

“Birkaç hafta önce, bir iş arkadaşımın, Bayan Joy’un kişisel meselelerini araştırmasını istemiştin. Arkadaşım, Donna Joy’un, Martin Joy’un iş ortağı Alex Cole ile ilişki yaşadığını öğrendi.”

“Biliyorum,” dedi Doyle, çatalını bir domatese batırarak.

Ağzım açık kaldı. “Biliyor musunuz?”

“Donna’nın arkadaşlarının çoğu, işe yarabileceğini düşündükleri her şeyi gelip anlattılar.”

“Ne dediler?”

Doyle yüzünü buruşturdu fakat hemen cevap vermedi.

“Biri, Bayan Joy ve Bay Cole arasında romantik bazı anlara şahit olmuş,” dedi nihayet.

“Bunun anlamı nedir?”

Doyle, bana orada daha fazla bilgi vermeyeceğini söyleyen buz gibi bakışlarla baktı.

“Alex Cole’ü sorgulayacaksınız, öyle değil mi?” dedim. Kalbimin hızlanmaya başladığını hissediyordum.

“Sorguladık bile.” Doyle, peçetesiyle ağzının kenarını sildi.

Hazırlıksız yakalanmış bir şekilde, ağzım açık bakakaldım.

“Peki ne dedi?”

“Bayan Day, siz Bay Joy’un boşanma avukatısınız ve bu da bir polis soruşturması,” dedi. Uyarısını gizlemeye gerek bile duymamıştı.

“Ama ben buradayım, sizin soruşturmanıza yardımcı olmak istiyorum,” dedim. Pozisyonumu korumaya çalışıyordum.

Doyle hafifçe iç çekti. “Alex Cole, pazartesi akşamı karısı ile birlikteymiş. Birlikte akşam yemeğine gitmişler ve sonra eve dönmüşler.”

“Yani bir şahidi var.”

Sabrının azaldığı belli olan Doyle, benimle görüşmesine devam edebilmek için salatasının kalıntılarını incelemeye başladı.

“Peki, herhangi bir suç işlendiğine dair bir deliliniz olmadığı ortadayken benim müşterimi neden tutukladığınızı söyleyebilir misiniz?”

Doyle yeniden iç çekti.

“Bakın, sizi görmek zorunda değildim. Öğrenmek istediğiniz başka bir şey varsa, Bay Joy’un diğer hukuk ekibi ile konuşabileceğinizden eminim.”

“Bay Joy’un ceza avukatından öğrenebileceğimi biliyorsanız neden bana siz söyleyip de telefon faturamdan tasarruf etmeme yardımcı olmuyorsunuz?”

Garson benim kahvemi getirdiğinde, Doyle puflayarak nefes verdi.

“Ne istiyorsunuz?” dedi sonunda.

“Neler olup bittiğini bilmem gerek. İlgilenmeniz gereken başka insanlar varken müşterimin neden tutuklandığını bilmeliyim.”

Doyle’ün yüzü taş gibi ifadesizdi.

“Bunun sizinle ne ilgisi var, hâlâ anlayamıyorum,” dedi. “Bayan Joy mahkemeye gelmediği için boşanma duruşmanız beklemeye alınmış olabilir mi?”

Haklıydı ama benim de bir cevabım vardı.

“Bir avuç avukatı düşündüğünüz için minnettarım ancak bu, benim işimle ilgili. Kiminle ve neyle uğraştığımızı bilmemiz lazım. Bizim baromuzun itibarına gelecek zararın sizi ilgilendirmediğini biliyorum fakat...”

Doyle başını salladı.

“Eğer suçluysa, Martin Joy’u savunmaya devam etmek istemiyorsunuz, öyle mi?”

Tam olarak söylemek istediğim bu değildi. Ama istediğim bilgiyi elde edebileceksem, oyun oynamaya hazırdım.

“Yani, suçlu mu?” diye sordum. “Ya da suçlu olduğunu ispat edebilecek misiniz?”

Doyle, peçetesini masaya koydu ve bana baktı.

“Şöyle anlatayım: Donna Joy on gündür kayıp,” dedi. “Daha önceden düzenli olarak kullandığı sosyal medya hesaplarında hiç hareket yok. Telefonu, banka kartları hiç kullanılmadı. Elimizde, aksine bir delil olmadığı sürece, Donna’nın güvende olduğunu varsayamayız. Eğer Donna Joy’un başına bir şey geldiyse, mümkün olan en kısa zamanda, başında ne geldiğini ve kimin bu işin içinde olduğunu öğrenmek istiyoruz.”

“Hepimizin, Donna Joy’un başına ne geldiğini öğrenmeyi istediği kanısındayım.”

“Öyleyse bana yardım etmek istemez misiniz, Bayan Day?”

Çekimser bir şekilde omzumu silktim. “Eğer yapabilirsem.”

“Donna boşanma dilekçesinde, şiddetli geçimsizlik iddiasında bulunmuş,” diye devam etti Doyle. “Kız kardeşi Jemma Banks, soruşturmamıza yardımcı oluyor. Martin’in çabuk öfkelenen biri olduğunu söyledi. Evliliklerinde, aile içi şiddet olayları olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hukuki gizliliği duymadınız mı?” dedim, kahve fincanımın üstünden bakarak.

Doyle, sessizce gülümseyerek cevap verdi. “Bana bir şey söylemek zorunda olmadığınızı biliyorum. Ama ben de sizinle konuşmak zorunda değilim.”

Doyle’un beklemesine izin verdim. Böylece ben de düşünmeye vakit buldum.

“Böyle bir şey yoktu,” dedim sonunda. “Ne bir tehdit, ne bir şiddet. Evlilikleri eskidi. Karşılıklı olarak birbirlerini hayal kırıklığına uğrattılar. Fakat Martin, Donna’ya parmağının ucuyla bile dokunmadı.”

“Sen öyle biliyorsun.”

“Böyle bir şey olsaydı, duyardım,” dedim, düz bir sesle.

“Biz de tam tersini duyduk,” dedi polis memuru.

Bu söylediği, benim nefesimi kesti. Duygularımın kıvrılarak yükseldiğini hissedebiliyordum. Daha fazla bilgi alma isteğim, bana geri çekilmem gerektiğini söyleyen mantığımın üstüne çıkıyordu.

“Kimden duydunuz? Avukatından mı? Kız kardeşinden mi?”

Omuz silkme sırası Doyle’daydı. Bu ufak detayı açıklamayacağı belliydi.

“Quid pro quo²⁰, Müfettiş: Dün niye Martin’i gözaltına aldınız?”

“Quid ne?”

“Hadi. Ben size bir şey söyledim, şimdi de sıra sizde.”

Sessizliğini korudu.

“Hadi ama Müfettiş, siz de biliyorsunuz ki Bay Joy’un hukuk ekibi bana bunu söyleyecektir. Bu bir sır değil.”

Doyle tabağını bir kenara iterek bana baktı.

“Sorguladığımız sırada, Martin Joy’un elinde, şüpheli görünen bir kesik vardı. Bisiklet kazası geçirdiğini söyledi.

20 Quid pro quo: Latince, her şey karşılıklı

Ancak polis memurları, bisikletin yepyeni göründüğünü söylediler. Hiç kullanılmamıştı.”

“Buradan bir sonuca varılacağını...”

“Ceset arama köpekleri, dün Donna’nın evini aradılar,” dedi, yine biraz durakladıktan sonra. “Kan izlerine rastladık.”

Boğazımda bir düğümlenme hissettim. Kendimi toparlamak için bir nefes aldım.

“Nerede?” diye sordum, sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak.

“Yatakta. Banyoda.”

“Menstrüal mi?”

Doyle gülümsedi.

“Martin Joy da böyle söyledi.”

Kendimi güçsüz ve soğuk hissettim. Sanki kanım yavaşça çekiliyordu.

“Yakında anlayacağız,” dedi Doyle. “Menstrüal kan, adli tıpta bulunabilecek endometriyal dokular içerir. Eğer menstrüal kan olmadığı ortaya çıkarsa, o gece o evde bir şeyler olmuş olma olasılığını dikkate almamız gerekir.”

“Ne kadar zamandır oradaymış, söyleyebiliyor musunuz? Yani, eğer bulduğunuz Donna’nın kanı ise hangi geceye ait olduğu söylenebilir mi?”

Doyle yeniden gülümsedi. Huzursuzluğumun nedenini, Martin Joy’un boşanma avukatının müşterisine olan inancını kaybetmeye başladığının bir kanıtı olarak yorumlamış olmalıydı.

“Bu adli tıpçı çocuklar, gerçekten akıllı delikanlılar,” dedi. “Laboratuvardan ne geleceğini bekleyip görmemiz gerek.”

“Tamam,” dedim. “Fakat benim esas soruma cevap vermediniz: Martin Joy suçlu mu? Karısını öldürdü mü?”

"Haklısınız, şimdilik bir delilimiz yok. Ama deneyimlerime dayanarak önsezilerimin ne olduğunu soruyorsanız, Bayan Day?"

Göğsüm korkuyla dolarken başımı salladım.

"Kesinlikle suçlu, derim."

Otuz İkinci Bölüm

Restorandan çıktıktan sonra, Doyle ile yaptığımız konuşmayı kafamda defalarca tekrarlayarak caddelerde yürüdüm. Üşümüş ve vurmaya başlayan ayakkabım nedeniyle acı içinde otele döndüğümde, saat gece iki olmuştu. Ama yine de uyuyamadım. Denememe bile gerek yoktu; öyle kızgın ve hüsrana doluydum ki yaptığım her hareket, bir çıkmaza veya Donna Joy'un öldüğünü gösteren yalın gerçeğe dönüşüyordu.

Özellikle, vurucu hukuki iddiayı oluşturmanın zor olduğu, çetrefilli davalarda başvurduğum bir huyum vardı: Çalışmayı bırakıp, kendimi yeniden başlatırdım. Okurdum ya da yüzerdim ya da spor salonunda çalışırdım ama her zaman düşünürdüm, bir sonraki hareketimi planlardım ancak beynime de nefes alabilmesi için zaman tanırdım. O gece de uzun uzun yürümüş ve özel numaramızdan Martin'e mesaj atana dek şafağı beklemiştim. Mesajımı özellikle basit tutmuş, onunla yalnız buluşmak istediğimi söylemiştim. Mesajıma hemen cevap veren Martin'in de uyuyamadığını biliyordum.

Alex ve Sophie, South Kensington'un yapraklarla örtülü caddelerinden birinde, beyaz dış kaplamalı büyük bir

evde yaşıyorlardı. Petrol şeyhleri, eski aristokratlar veya saygınlık kazanmaya çalışan parlak yatırım uzmanlarının sahip olabileceği türden bir ev. Tüm bunlar, Alex Cole'ün, Dickensvari bir delikte yaşayan Martin Joy'dan daha fazla göz önünde olmasını sağlıyordu. İp gibi dizili, cilalı, siyah renkli kapıların önünden yürürken gerginliğim daha da arttı. Etrafta dolaşan paparazzi ve gazetecilerden çekinirken Filipinli dadı sürüsü ve spor kıyafetleriyle 4x4'üne doğru yürüyen güzel bir sarışın dışında can sıkıcı bir şey görmedim. Martin'in burada kalmak istemesine şaşırmamak gerekirdi.

Taş basamakları yavaş yavaş çıktım ve kapıyı kimin açacağını merak ederek zile bastım. Martin, dışarıya çıkıp insanların arasına karışmak istemiyordu fakat gün doğumundaki mesajlaşmamızda, Alex'in işe, Sophie'nin de tenis oynamaya gittiği sabah saatlerinde evde buluşmamızı önermişti. Ancak şimdi burada, Alex ve Donna'nın romantik bir ilişki yaşadıklarını bilirken, kendimi kapının zilini çalıyor gibi değil, arı kovanına çomak sokuyormuş gibi hissediyordum.

"Hey."

Martin, kapının aralığından gergin bir şekilde bana baktı ve sonra, içeri girebilmem için iyice açtı.

İçeri girince, oteldeki huzursuz edici vedalaşmamızın anısının etkisiyle beceriksizce sarıldık.

"Daha iyi görünüyorsun," dedim. Ucuz otel odasına kendini atan, perişan, peşine düşülmüş adamdan her bakımdan çok daha iyiydi. Duş almış, tıraş olmuş, lacivert kaşmir bir kazak ve siyah kot pantolon giymişti. Eski, bildik Martin gibi görünse de zor bir maçtan çıkmış bir boksör gibi gözlerinin altındaki mor halkalar duruyordu.

"İçeri gel," dedi ve beni, yüksek tavanlı giriş salonuna aldı.

"Vayy," diye ıslık çaldım. "Güzel ev."

Meslek hayatım boyunca, zaman zaman zenginlerin evlerine gitmek zorunda kalmıştım ve hepsi de çok

etkileyiciydiler. Ancak Coleler'in evi çok özeldi. Evin, sanki çok ayrıcalıklı bir SPA'nın dinlenme odasına girmişim gibi yumuşak, huzur veren bir sükûneti vardı. Duvarlarda, yağlı boya tablolar vardı. Hareketli, beyaz ve krem rengi sıçratılmış boyaların gölgelerinden oluşan soyut tabloların, her ne kadar ressamlarını tanımasam da orijinal olduklarını düşündüm.

"Evet, Sophie oldukça zevklidir."

Çok yetersiz bir ifade olmasına karşın başımı salladım.

Tüm iş hayatımı, buna benzer mal varlıkları için savaşıarak, sanat eserleri ve mobilyalar, tuğlalar ve sıvalar için tartışarak geçirmiştim. Bir zamanlar birbirlerine âşık olan insanların neler uğruna savaşılabildiklerini görmek ilginçti. Düşük değerli eşyalardan elde edilen binlerce pound değerinde yasal ücretler görmüştüm. Maddi ya da duygusal değeri az olan ama savaşta puan kazanmak için öne sürülen dergi koleksiyonları, sehpa, mutfak malzemeleri. Hepsi sadece kazanabilmek için. Fakat bu ev farklıydı. Böyle bir yer için savaşmak istenmesini anlayabilirdim.

"Tabloları beğendim," dedim, duvardaki üç büyük tuvali göstererek.

"Onları Donna yaptı," diye yanıtladı, özür diler gibi bir sesle.

"Yetenekliymiş," dedim. Doğru söylüyordum.

Tabloların bu kadar iyi oluşlarının bana verdiği rahatsızlığı göz ardı etmeye çalıştım. Martin'in eski karısını kanlı canlı karşımda gördüğümde, ne kadar güzel olduğunu gördüğüm zaman onu şımarık, kendini beğenmiş, Yat Kulübü ve Whole Foods²¹ gezileri arasında vakit geçirmek için sanatla oyalanan bir zengin koca avcısı olarak düşünmeyi tercih etmiştim. Donna ve Martin'i restoranda birlikte gülerken gördüğüm, o puslu, yağmurlu akşamda bile kendimi, Donna'dan daha iyi

21 Whole Foods: Bir market zinciri

olduğum düşüncesiyle teselli etmiştim: daha akıllı, daha zeki, daha donanımlı. Bu konuda da yanılmış olabilirdim.

Martin'in peşinden, evin ön tarafından başlayıp tavana kadar pencereli arka tarafa kadar uzanan oturma odasına gittim. Dışarıda cıvıldaayan kuşların sesini duyabiliyordum ama onların neşesini hissedemiyordum.

"Kahve?" diye sordu Martin.

"Hayır, teşekkür ederim."

Martin tüm dikkatini bana verene dek bekledim.

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Sohbet için aramadığını anlamıştım."

"Polise gittim" dedim sonunda. Martin suratını astı.

"Polise mi? Neden?"

"Konuşmak için."

Öncelikle can sıkıcı konuları halletmem gerektiğini biliyordum. Michael Doyle bana söylediğinden beri çaresizce zihnimin arkalarına itmeye çalıştığım konuları.

"Müfettiş Doyle, aile içi şiddetten bahsetti."

"Ne?" Martin şaşırmış görünüyordu. "Ben ve Donna arasında mı?"

Başımı salladım.

"Kesinlikle saçmalık. Yemin ederim Fran, ona asla el kaldırmadım. Böyle bir şey asla yapmam."

"Ben de Müfettiş Doyle'a bunu söyledim," dedim. Martin'in şaşkınlığı içimi rahatlatmıştı.

Martin, elini ağzına kapattı. Onun yanına gittim ve teselli etmek için koluna dokundum.

"Bak, Doyle'un yanına gittim çünkü sonunda araştırmacım Phil ile iletişime geçebildim."

Bu söylediğim Martin'in ilgisini çekti. Bana yaklaşmak istedi fakat elimi kaldırdım.

"Haberler çok da iyi değil," dedim, ikaz edici bir ses tonuyla. "Donna bir başkasıyla görüşüyormuş. Senden başka biriyle."

Bir tepki ifadesi görebilmek için Martin'in yüzüne baktım ancak sadece şaşkınlık vardı.

"Paris'e birlikte gittiği adam mı?" diye sordu.

"Henüz bunu bilemiyoruz."

"Peki ne biliyorsun?"

Durdum ve içinde bulunduğum odanın sakinliğini içime çekmeye çalıştım.

"Donna, Alex ile görüşüyormuş." Ağzımdan çıkan kelimeler havaya asılı kaldı. Gözlerimi kaçırdım. Martin'in yüzündeki hayal kırıklığına bakmak istemiyordum.

"Alex mi?" diye tekrarladı.

Balımı salladım.

"Şu Phil denen adam, bundan emin mi?"

"Elinde vücut sıvıları veya görüntü yok ama emin..."

"O zaman doğru olduğunu nereden biliyor?" diye sözümü kesti. Sesi yüksek ve kızgındı. Yay gibi gerilmişti.

"İnanmıyorum," dedi, başını sallayarak. "Donna ve Alex, doğru düzgün anlaşılamazlar bile."

Martin'in yüzünde samimi bir inkâr görünce rahatlık hissettim. Japon bahçesindeki buluşmamızda, Phil'in beni ikaz etmek için söyledikleri kafamın içinde solucan gibi dolaşıyordu. Donna'nın Alex ile olan gizli ilişkisi, Martin'e ondan kurtulmak için daha fazla sebep verirdi. Donna, Martin'e söylemiş olabilir, Martin kendini kaybetmiş olabilirdi. Eğer Martin, RADA²²'da eğitim almadıysa, ne kadar kısa sürmüş

22 RADA: Royal Academy of Dramatic Arts, İngiltere Kraliyet Tiyatro Okulu

olursa olsun Alex ve Donna'nın ilişkileri hakkında bir bilgisi yoktu. Bu da söylenen nedeni geçersiz kılardı.

Phil'in teorisini ciddiye aldığım için suçluluk duyuyordum fakat bir yandan da müfettişin bana söylediği her şeyi tekrarlamak için kendimi zorluyordum. Bu sırada Martin'in her şeyi hazmedebilmesi için ona zaman tanıyordum.

"Ve sen de gittin polise bunu mu anlattın?" dedi Martin, alnını ovuşturarak.

"Bir an önce onlara anlatmak istedim."

Bana öfkeyle baktı. "Benden önce mi?"

"Bu bir yarış değil Martin. Avukatın sana, seni yeniden tutuklayabileceklerini söylediği için polisin mantıklı sebepleri olabilecek diğer şüphelilerden de bir an önce haberi olması için gittim konuştum."

Martin söylemek istediğimi anladı ve başını salladı.

"Öyleyse Alex'i sorguya mı alacaklar?"

"Onunla konuşmuşlar bile," dedim. Konuşmanın bu kısmının da iyi geçmeyeceğini söyleyebilirdim.

"Sence beni bu yüzden mi serbest bıraktılar? Beni neden suçlamadılar?"

Üzüntüyle başımı salladım.

"Alex ile Pazartesi günü konuşmuşlar."

Yüzünde bir anlık oluşan sevinç ifadesi yok oldu. Dudaklarını ısırды. Olanları düşünüp, benim saatler önce keşfettiğim şeylere ulaştı. Alex, Martin tutuklanmadan önce sorgulanmıştı. Bu, polislerin Alex'i şüpheli listesinden eledikleri anlamına geliyordu.

"Dinle," dedim nazikçe, "Bu bir şey değiştirmez. Polis seni suçlamadı çünkü ellerinde yeterli delil yok. Ortada bir ceset olmadığı için hiçbir zaman da olmayacak. Eğer başkalarıyla

konuşmayı devam ediyorlarsa, başka sorgulamalar da yapacaklar demektir. Bu da, senin aradıkları adam olduğuna ikna olmadıkları anlamına gelir. Birini suçlamadan önce emin olman gerekir. En azından CPS²³'in elinde kovuşturma davası için gerçekçi bir kanıt olduğundan emin olmalısın."

"Ama polis, Alex'in Donna'nın kaybolması ile ilgisi olmadığından nasıl emin olabilir?" diye mırıldandı. Sanki benimle değil, kendi kendine konuşuyor, olanları anlamaya çalışıyor gibiydi. Sol gözünün altının, minik bir kalp gibi attığını görebiliyordum. Earls Court otel odasında olanlara rağmen Martin'i kollarımla sarmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Fakat Müfettiş Michael Doyle ile konuştuktan sonra buna ben bile inanamıyordum. Polislerin, Martin'i içinde bulunduğu çukurdan kurtarmak için kendilerini yormayacaklarını biliyordum. Bunu, bir başkasının yapması gerekiyordu. Bulmacaları ve polisiye programları her zaman çok sevmiştim. Parçaları birleştirmeyi severdim. Aslında her gün yaptığım şey de bu değil miydi: farklı bakış açılarını ve yasal boşlukları aramak, olaylara tersinden bakmak? Şimdi de Martin'in avukat ve sevgili Francine Day'e ihtiyacı yoktu. Benim dedektif olmam gerekliydi.

"Polis, Donna'nın en son görüldüğü gece olan Pazartesi gecesi için Alex'in tanığı olduğunu iddia ediyor,' dedim. İçinde bulunduğumuz durum bana korkun bir zevk veriyordu. 'Ancak polisin Alex'i soruşturmadan çıkartması için Donna'nın başına Pazartesi günü bir şey gelmiş olduğunu varsayıyor olması lazım. Neden Salı ya da Çarşamba değil? Ya da o gün ve şimdi arasında herhangi bir gün. O Pazartesiden beri Alex neler yaptı?"

Martin bana baktı. "Alex'in Salı ve Çarşamba günlerinde, finansal teknoloji konferansında olduğundan eminim. Araştırıp, bulabilirim."

23 CPS: Crown Prosecution Service, İngiltere Cezai Kovuşturma Hizmetleri

Başımı salladım.

“Bir şey daha var,” dedi Martin. “Polis Alex’i sorguladıktan sonra, iki gecedir burada kalıyorum ama o bundan hiç bahsetmedi. Sence bu, onun bir şeyler sakladığı anlamına gelmez mi?”

Ben, Martin gibi ikna olmamıştım. “Alex’in senin karınla ilişkisi olmasının, onun akşam yemeğinde konuşmak isteyeceği bir konu olduğunu sanmıyorum.”

Martin bana baktı ve varmak istediğim noktayı anlayarak omuzlarını silkti.

“Çok aptal görünüyorum. Benim dışımda herkes biliyormuş.”

“Polisin, Donna ve Alex’in ilişkisinin ciddi olduğunu düşündüğünü sanmıyorum,” dedim.

“Aman ne teselli.”

İkimiz de bir süre konuşmadık.

“Peki polis nasıl öğrenmiş?”

“Donna’nın bir arkadaşı söylemiş. Fakat Müfettiş Doyle, detayları vermedi. Büyük ihtimalle, polise söyleyen kişiyle benim dedektifimin konuştuğu kişi aynı. Donna kayıpken ve polis insanlardan ellerindeki bilgilerle gelmelerini isterken, Phil ile konuşup polisle konuşmaması olacak şey değil.”

“Ya ev içi şiddet suçlamaları?” Martin daha da gerilmişti.

“Sanırım, Donna’nın kız kardeşiymiş.”

“Jemma mı?” dedi Martin sesini yükselterek. “Ama o, Donna ile nadiren konuşur. Yakın bile değiller.”

“Müfettiş Doyle’un söylediğine göre, Jemma polise soruşturmada yardım ediyormuş.”

Martin ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

"Ne zaman başlamış? Polise söylemiş mi? İş ortağım, karımı becermeye tam olarak ne zaman başlamış?"

"Evet, bu sorunu cevabını öğrenmeyi ben de isterim."

Arkamdan gelen sese irkilerek döndüm.

"Sophie," diye derin nefes aldım. "Senin burada olduğunu fark etmemiştim."

"Hayır," dedi kısaca. "Farkında olmadığın belli."

Sophie spor kıyafetlerini giymişti. Omzunda spor çantası takılıydı. Başka bir gün olsaydı, sağlıklı yaşam reklamında oynayan bir kız gibi görüneceğinden emindim. Ama şimdi yüzü kül gibiydi. Odada uygunsuz bir ortam oluşmuştu. Martin, annesinin cüzdanından para çalarken yakalanan bir çocuk gibi kolları yanına sarkmış bir şekilde kanepenin yanında ayakta duruyordu.

"Tenis oynamaya gittiğini sanıyordum."

"İptal oldu. Geri gelip seni görmek istedim ama belli ki hata yapmışım."

Sophie'nin sesi, belli belirsiz bir şekilde titriyordu. Ona yakınlık duymamak elde değildi.

"Ne kadarını duydun?" dedim yavaşça.

"Yeteri kadar."

"Eğer daha önceden bilmiyorsan, üzgünüm."

"Biliyordum," dedi, biraz daha dikleşerek. Sanki itibarını yeniden kazanmaya çalışıyordu. "Alex'in suçlandığını biliyordum. Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, polis benimle konuşurken bunu da dile getirdi. Tamamen hayal ürünü tabii ki."

Müfettiş Doyle, quid pro quo sırasında, Sophie'nin de sorgulandığından bahsetmemişti. Ancak Sophie, Alex için tanıklık yaptığına göre, benim bunu düşünmüş olmam gerekirdi.

“Tamamen hayal ürünü değil, Sophie,” dedim nazıkçe. Artık kapı açılmıştı ve Sophie’den mümkün olduğunca çok bilgi alabilmek için bu fırsatı kullanmalıyım. Hukuk, insanı böyle vahşi bir yaratık yapabiliyordu. Fay hattını bul ve saldır.

“Araştırma ekiplerimden biri, Joylar’ın mali anlaşmalarını değerlendirirken Alex ve Donna arasında geçenleri öğrendi. Martin’in de bunu bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum.”

“Aile hukuku artık bu konularla mı ilgileniyor?” diye sordu. Gözlerinden alev fışkırıyordu. Önceki görüşmelerimizde yaşadığımız sıcaklık tamamen yok olmuştu. Onu suçlayamazdım.

Sophie döndü ve Martin’e baktı.

“Alex bunu inkâr ediyor,” dedi, ikna olmuş bir şekilde. “Kime inanacağın, sana kalmış.”

Bir an, hayranlıkla Sophie’ye baktım. Martin’i kollamayı kendime görev edindiğim gibi o da erkeğini koruyordu.

“Her ikimiz de polisle konuştuğumuzu sana söylemediğimiz için özür dilerim,” dedi Sophie, Martin’e. Sesi daha ölçülüydü. “Seni kandırmak ya da ikiyüzlü olmak istememiştik. Sadece, durumu olması gerektiğinden daha zor bir hale getirmemeye karar vermiştik.”

Martin ona döndü. “Zor mu? Bu, lanet olasıca bir akşam yemeğinde yapılan bir gaf değil, Sophie. Polis, Alex’in Donna ile bir ilişkisi olduğunu söylüyor. Eğer Donna’nın başına bir şey geldiyse, Alex’in de bir nedeni var demektir.”

“Saçmalık!” diye bağırdı Sophie. “Alex, sadece arkadaş olduklarını söyledi. Ayrıca sen de kusursuz bir erdemlilik örneği değilsin, öyle değil mi?”

Sophie’nin ne demek istediğini anlamamıştım. O an için bilmek de istemiyordum.

“Birbirimize hakaret etmek, işimize yaramaz. Belki de hepimiz, kayboluşuna kadar Donna’nın neler yaptığı hakkında

ıldıklarımızı birbirimize anlatmalıyız. Mesela sen ve Alex Pazartesi gecesi saat kaçta kadar akşam yemeğindeydiniz?”

“Çok küstahsın,” dedi Sophie, başını sallayarak. “Evime geliyorsun, kocamı, en yakın arkadaşlarımdan biriyle ilişkiye girmekle suçluyorsun ve sonra da ajandasında, kaçıp onu öldürebilecek boş bir vakti olduğunu ima ediyorsun.”

Sophie’nin gözünün ucunda yaş belirdiğini görür gibi oldum ama emin değildim.

“Zor olduğunu biliyorum fakat bizim tek istediğimiz Donna’ya ne olduğunu öğrenmek.”

“Senin umursadığın kişi Donna değil,” dedi Sophie. Martin ve bana öfkeyle bakıyordu.

Haklıydı ama ben şimdi durmayacaktım.

“Lütfen, Sophie. Sadece soruma cevap ver. Donna senin de arkadaşındı.”

Sophie çantasını bıraktı ve kanepenin koluna tünedi. Omuzları titreyerek derin bir nefes alıp verdi.

“Tamam,” dedi ama birkaç saniye boyunca konuşmadı.

“Alex ile işten sonra buluştuk,” dedi Sophie. “Pazartesi günleri, bizim buluşma günümüzdür. Locatelli’ye yemeğe gittik, saat on bir gibi eve döndük ve televizyon seyrettik.”

“Saat kaçta yatağa gittiniz?”

“Gece yarısı. Ve eğer, ben uyuduktan sonra Alex’in evden kaçıp gitmiş olabileceğini merak ediyorsanız, ben uyanıktım. Annemi aramak için odadan çıkmıştım. Annem, üvey babamla birlikte Chicago’da yaşıyor. O gün, onun doğum günüydü. Gündüz arayamamıştım ve büyük günde onunla konuşmayı ihmal etmek istemiyordum. Sonunda yatağa gidebildiğimde saat bir buçuk olmuştu. Gittiğimde, Alex çoktan uyumuştı.”

Sophie durdu ve dudaklarını ısırıldı. “Gizli ilişki hakkında bir şey daha: Donna ve Alex’in davranışlarında garip hiçbir

şey fark etmemiştim. Donna'nın güzel bir kadın olduğu inkâr edilemez. O çevremizdeyken, hiç rahatsız olmadığını söylersen, yalan söylemiş olurum. Ibiza'da, Ummria'da geçirdiğimiz hafta sonları, havuz kenarındaki öğleden sonraları. Küçük bikini ve mükemmel vücutlu Donna'nın yanında uzanırken, çoğu kadın kendini güvende hissetmez. Fakat arkadaşlarına güvenirsin, kocana güvenirsin. Bunun bir alternatifi yok, öyle değil mi?" dedi, soğuk ve kararlı bir sesle.

Martin'e baktı.

"Bu arada, en kısa zamanda Alex ile konuşmalı, işleri açığa kavuşturmalısın. Burada ya da iş yerinde, huzursuzluk istemeyiz, değil mi?"

Martin yere bakarak kafasını sallıyordu.

"Bence, kendi evime dönmeliyim," dedi.

Sophie hemen cevap verdi. "Çocuk olma," dedi, etkileyici haline geri dönerek. "Evinin etrafının gazetecilerle dolu olduğunu kendin söyledin. Doğru, Alex ile sıkıcı bir konuşma yapmak zorunda kalacaksın ama şimdilik burada kalman hepimiz için en doğrusu."

Acısam mı hayranlık mı duysam bilemeden Sophie'ye baktım. Ya tamamen bir inkar yaşıyordu ki kadınların patolojik işgüzarlığını düşünürsek, bundan şüpheliydim ya da her iki adama da sadık kalmaya çalışıyordu: onu kesinlikle aldatan adam olan Alex'e ve arkadaşını öldürmüş olma ihtimali olan adam Martin'e. Sophie ayağa kalkıp, eteğini düzeltirken ve çenesini dikleştirirken onu seyrettim. "Şimdi hepimiz bir fincan çay içebiliriz, öyle değil mi?"

Otuz Üçüncü Bölüm

Kovulmadan önce Cole'ların evinden ayrıldım. Ayrıca boş boş oturmaya vaktim yoktu. Vivienne McKenzie bana e-posta atmış, benimle baroda buluşmak istemişti. Onunla konuşmak ödümü patlatsa da işe dönmekten başka bir çarem olmadığını biliyordum.

Planım, öğle tatili sırasında, kimseye görünmeden Burgess Barosuna girebilmektir. Çoğu avukatın çevredeki barlara takıldığı Cuma günündeydik. Ofisime süzülüp, Paul ile görüşüp, Vivienne ile konuşup, meslektaşlarım saat üçte geri gelmeden gitmiş olabileceğimi düşünmüştüm. Yapacak çok daha önemli işlerim varken, istediğim en son şey, mahkemedeki rezaletim hakkındaki acıma dolu sorulara cevap vermektir.

Telefonum çaldığında otobüste, Piccadilly'e doğru gidiyordum.

"Francine?"

Telefondaki sesi hemen tanıyamayınca, Alex Cole kendini tanıtmak zorunda kaldı.

"Konuşmamız lazım."

Her ne kadar kalbim hızla çarpmaya başlasa da Alex'in beni aramasına şaşırılmamıştım. Sakindi ama buluşmak için ısrar ediyordu. Gizlice baroya girip çıkma planımı karıştırdığı için canım sıkıldı fakat Alex bir saat içinde gelebileceğini söyleyince, Vivienne ile iki kırk beşte işim bitirip, bardaki kalabalık dönmeden Middle Temple'dan ayrılabilceğimi hesapladım.

Kararlaştırdığımız buluşma noktası Riojas, Theatreland'in arka caddelerinden birinde, bir şarap eviydi. Üst düzey bir kulüp ve bir East End meyhanesi arasında bir kesişim noktası gibiydi: koyu renk ahşap panelli iç duvarlar, kırık dökük, kollu sandalyeler ve sanki Kray Kardeşlerin²⁴ Soho'da takıldıkları günlerden beri hiç değiştirilmemiş gibi görünen üstleri yazılı masalar.

Alex çoktan gelip köşede bir masaya oturmuştu. Önünde bir şişe kırmızı şarap ve yarısı dolu bir kadeh vardı. Okul müdüründen zılgıt yemek için odasına giderken hissettiğim berbat duyguların aynısını hissederek yanına yaklaştım.

"Merhaba, Alex," dedim, otururken.

Alex, bana da şarap vermek için şişeyi eline aldı fakat ben kafamı salladım.

"Şimdi içmiyor musun?"

Hem yargılıyor hem de eleştiriyormuş gibi bakıyordu.

"Eminim çok güzeldir ama baroya gideceğim."

Dudakları, şaraptan kızarmıştı ama Alex, rahatlamış gibi değil, tam aksi gibi görünüyordu.

"Sophie, bugün eve geldiğini söyledi," dedi sonunda.

Bayan Cole'ün, sürekli aynı yönde ilerleyen, olgun konuşmasını düşündüm. Fakat ben, haklı olduğumu biliyordum: Alex'e sadık kalıyordu ve onu bu yüzden

24 Kray kardeşler: 1950'li ve 1960'lı yıllar arasında, Londra'nın doğu yakasında işlenmiş organize suçların en önde gelenlerinin faili olan ikiz kardeşler

suçlayamazdım. Gerçi onun yerinde olsam, aynı şeyleri yapar mıydım bilmiyordum.

“Evet, doğru,” diye başımı salladım. “Martin’le paylaşmam gereken bazı bilgiler vardı. Sanırım, bunların neler olduğunu biliyorsun.”

“Polise verdiği bilgilerin aynısı,” dedi, tatsız bir sesle.

Kadehindeki şarabın kalanını kafasına dikti ve daha onu yutmadan yeniden doldurmak için şişeyi aldı.

“Ben de polise bazı şeyleri söyleyebilirdim, Fran. Martin ile olan ilişkinizi. Ama biz, söylemedik.”

“Biz?” diye sordum, tek kaşımı kaldırarak.

“Beni Sophie durdurdu.”

“Bunun, fedakârlık olduğunu sanmıyorum.”

“Hayır, değildi,” dedi kısaca. “İş için yaptık.”

Bir garson, siparişimi almaya geldi. Sanki iki aşığın tartışmasını bölüyormuş gibi huzursuz görünüyordu. Bir bardak su istedim ve garson hızla bara doğru gitti. Yeteri kadar uzaklaştığını düşününce de arkasım dönüp baktı.

“Gassler Ortaklığının yönettiği para, bir milyar poundun üzerinde. Bunu biliyor muydun?” dedi Alex, dili dolanarak. “Yatırımcılarımız, büyük ihtimalle duyduğun isimlerdir. Herkesin imrendiği, algoritmik bir ticaret yöntemimiz var. Ama her şeyden de öte, bir itibarımız var,” dedi. Masanın üzerindeki elleri, yumruk olmuştu.

“Yatırım danışmanı olarak bizim itibarımız, yatırımcıların, onlara geri verebileceğimizi düşündükleri karşılıklara bağlıdır. Geri verebileceğimize inanmazlarsa, biz hiç oluruz. Ortaklardan biri, karısının ortadan kayboluşu nedeniyle tutuklanıp, diğeri ise sırf biri polise, onun diğerrinin karısını beceriyor dediği için polis merkezine çekildiğinde neler olur sence? Biz biteriz.”

Dudaklarının üstünde kızgın tükürük parçaları dizilmişti. Elinin tersiyle silerken kendini toparlamaya çalıştı. O an, bir alfa erkeğinin karanlık yüzünü gördüm.

“Buralara varacağından emin misin?” diye sordum sakince. Şimdiye kadar birçok yatırımcıyı temsil etmiştim ama finans sektörünü ve işlerin nasıl yürüdüğüne ince detaylarını çok iyi bilmiyordum.

“En az iki özel sermaye grubu küçük hisseler almak istiyor,” dedi Alex, sesini alçaltarak ancak dikkat çekmek için parmağını sallayarak. “Hâlâ çevremizde dolaşıyorlar. Fakat yatırımcılardan biri, eğer biraz daha -utanç verici- durum olursa paralarını geri çekebileceklerini ima etti.” Alex, utanç verici kelimesini kullanırken eliyle de tırnak işareti yaptı. “Bunun sonrasında da her şeyin iskambil kâğıdından kaleler gibi devrilmesi çok zaman almaz. Her şeyi yerli yerinde tutmalıyız, Fran. *Her şeyi.*”

Bana bakarak öne doğru eğildi.

“Önce benimle veya Martin’le konuşmadan hiçbir şey yapma ki biz de kriz ekibimizi ona göre hazırlayalım. Ciddiyim.”

Omzumu silktim. Sonra da Alex’in kelime seçimlerini düşünerek başımı salladım. İskambil kâğıdından kaleler.

“Öyleyse sana bir şey sorabilir miyim?”

Alex omzunu silkti. Küçük gözleri, iyice kısılarak neredeyse yok olmuşlardı.

“Donna ile ilişkin oldu mu?”

“Hayır,” dedi.

“Şu anda karınla konuşmuyorsun. Ya da polisle.”

Alex pufladı, pembe lekeli masa örtüsüne baktı ve sonra bana baktı.

“Bak, bir şey oldu. Bir kere. Bir yıl kadar önce, sarhoş bir öpücük. Bir arkadaşımızın, kır evinde verdiği bir yaz partisinde. Ben kokain içmiştim, Donna da öyle. Ilık bir geceydi. Her yere asılmış fenerler, ortamı daha da romantik hale getiriyordu.”

Küçümseyerek konuşuyor, aynı küçümsemeyle o geceyi düşünüyormuş gibi uzaklara bakıyordu.

“Birlikte yatmadık,” dedi, yeniden bana bakarak. “Gerçekten, hiç vakit yoktu. Ayrıca, Londra’ya döndükten sonra da bir ilişki olmadı. Ben aptal değilim. Donna, benim iş ortağımın karısı ve ben evliyim. Boşanma ve işimin bozulması, yapmak istediğim atılıma fayda etmez. Ayrıca karımı seviyorum ve Martin’i de bir kardeş gibi seviyorum.”

Alex’in konuşmasının akıp gitmesine izin verdim.

“Öyleyse Donna nerede?” diye sordum. “Sence o gece neler oldu?”

Bu konuşmayı kendi kendime defalarca yapmışım. Clare ve Phil ile konuşmuştum. Ama hiçbirimiz, Martin’i Alex kadar iyi tanı mıyordu.

Alex artık kendinden emin görünmüyordu. Sanki şarap, onu cesaretlendirmek yerine tüm öz güvenini yok etmişti.

“Martin zeki bir adam,” dedi, kadehinin ayağına bakarak. “Bunu, üniversitede onunla tanıştığım ilk gün anlamışım. Grup içinde hep öne çıkardı. Bizden daha öz güvenliydi, yüksek lisans öğrencilerinden daha akıllıydı. Aynı bankanın stajyerlik programına kabul edilmiştik. İlk başta, onun yedeği olacağım için şansına lanet ettim fakat sonra onu arkasından gitmeye karar verdim.”

Kadehinin dibinde kalan şarabı çalkaladı.

“Martin, her zaman hepimizden daha fazlasını istedi,” dedi Alex. Sesi iyice alçalmıştı. “Bu yüzden hep uçlara gider. Bir parça daha ileride olabilmek için her zaman herkesten daha fazla çalışır.”

“Alex, ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki, o gece olanları düşünmek bile istemiyorum.”

“Donna’ya zarar vermiş olabileceğine inanıyor musun?”

Yumuşak bir sesle homurdandı.

“İş ortaklarımızdan biriyle konuş. Onlara, Donna’nın Martin’in parasının yarısına göz diktiğini söyle. Kaybolmasına şaşırmayacaklardır.”

“Hangi iş ortakları?”

Alex neredeyse bir şişe şarabı tamamen bitirmişti. Huzursuzlukla bara doğru baktı. Bir sonraki atışını yapmak üzere olan bir keş gibi görünüyordu.

Odaklanmasını sağlamak için ona baktım.

“Serbest yatırım fonları, piyasaya para sürerler,” diye devam etti. ‘Bizim fonumuz, farklı şekillerde yatırım yapar: bono, tahvil, döviz, altın... Alırız, satarız, takas ederiz. Piyasada anormallikleri saptayan algoritmalarından yardım alırız. Ancak şu var ki, aldığımız bilgi kadar iyi olabiliriz.’

Alex duraksadı.

“İki yıl önce bir tüyo almıştık. Martin’in bir arkadaşı vardı, Richard Chernin. Martine, kredi karşılığında, bir milyar dolarlık birleşme tüyosu vereceğine söz vermişti. Martin parayı verdi, ama tüyo gelmedi. FSA²⁵ kurallarını çiğnemekten çekinmiş olmalı. Ama Martin’in parasını aldı.”

Dramatik bir etki yaratmak için durdu ve şarabın sonunu içti. Dudaklarımı ısırarak bekledim.

“Chernin, gözünün korkutulduğunu ve polise gitmekle tehdit edildiğini iddia etti. Birkaç gün sonra, çarpıp kaçan bir arabanın kurbanı oldu. İki bacağı birden kırıldı.”

25 FSA: Finansal Hizmetler Kurulu

"Martin'in yaptığını mı söylüyorsun?"

Alex, sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Chernin, benimle gizli bir görüşme ayarladı. Kazayı planlayanın Martin olduğundan emindi. Martin'in, parayı ödemezse onu öldüreceğini söylediğini anlattı. Faiziyle birlikte."

Alex'e baktım ve korkutucu bir şekilde doğru söylediğini anladım.

"Martin ile ilgili bu şeylere inanıyorsan, neden evinde kalmasına izin veriyorsun?"

"Ne yapsaydım? Hayır mı deseydim? Ayrıca Donna'nın başına bir şey gelip gelmediğini bilmiyoruz. İyi de olabilir," dedi. Ama sesinden, kendi söylediğine kendisinin de inanmadığı belliydi.

"Bunu sana söylüyorum çünkü sen onun avukatısın ve tüm gerçekleri bilmeni istiyorum. Erken uyarılan, erken tedbir alır gibi bir şey. Martin ile ilgili tüm olumsuzlukları bilersen nasıl savaşaacağını da bilebilirsin. Sen de bana aynı iyiliği yaparsan, memnun olurum. Eğer Martin'in suçlanacağını duyarsan. Bunu bilmem gerekir."

Alex cüzdanını çıkarttı, içinden iki tane yirmi poundluk banknot aldı ve şarabın parasını ödemek için masaya bıraktı.

Ayağa kalkarken, "Aşk, can yakar," dedi ve omzuma dokundu. "Seni görmek güzeldi, Fran." Sonra da bardan çıkıp gitti.

Otuz Dördüncü Bölüm

Middle Temple'a doğru ilerlerken, Fleet caddesi kalabalıktı. İnsanlar işlerinden çıkıyorlardı. Evrak çantaları, hafta sonu çalışmak üzere dava dosyaları ile dolu olan, ciddi takım elbiseli avukatları kalabalığın içinde seçebiliyordum. Onlar için iş günü henüz bitmemişti, sadece işten eve yer değişikliği yapıyorlardı. *Benim de hayatım bir zamanlar böyleydi, üstelik o günler çok da eski değil.* Bu, çok sıradan bir düşünceydi ancak yine de beni öyle etkiledi ki aniden yolun ortasında durdum. Az kalsın arkamdan gelen kırmızı suratlı iş adamı beni eziyordu.

Mırıldanarak özür diledim ve yürümeye devam ettim. Burgess Barosuna yaklaştıkça daha da kaygılanıyordum. Vivienne McKenzie, 'süregelen durumu konuşmak' için beni çağırmıştı. En azından beni hâlâ 'süregelen' olarak görüyordu. Bu, 'tüm kayıtlardan silinmek'ten çok daha iyiydi. Ama yine de toplantı için sabırsızlanmıyordum.

O sırada, Vivienne e-postasında ne kadar nazik olursa olsun, oraya gidince benden baroyu terk etmemi isteyebileceği gerçeğinin farkına vardım. Kovulduğumun söylenmesi bir an meselesiydi ve bir kere ağızdan çıktıktan sonra benim için gidecek bir yer bulabilmek imkânsız olacaktı. Yıllardır

uğruna çalıştığım her şey, tırnaklarımla kazıyarak çıktığım her basamak, bezdirici olmasına rağmen ezberlediğim Hansard kitabı, hepsi tamamen ve kesinlikle çöp olacaktı. Zar zor tanıyabildiğim bir adam için her şeyi, her şeyi fırlatıp atmıştım.

Gri gökyüzünü ve yağmurlu havayı umursamamaya çalışarak, onları birer alamet olarak görmemeye çalışarak, Burgess Barosuna varana dek adımlarımı birbiri ardına attım. Binaya girdiğimde ilk gördüğüm kişi, sekreterimiz Helen oldu. En azından arkadaş canlısı bir yüz görmüştüm.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi, paltosunu giymeye çalışırken. “Paul, seni tatilde olduğunu söylemişti. Güzel bir yerlerde olduğunu sanıyordum.”

“Hayır, evdeydim. Gel, yardım edeyim,” dedim, paltosunu tutarak.

“Ev tatili,” diye sırtıttı Helen. “Bunu sevdim. Yatakta uzanmak, romantik komedi seyretmek ve pizza yemek, harikaymış,” dedi tek kaşını kaldırarak.

“Onun gibi bir şey,” dedim, dalgın bir şekilde. Paul’ü odasında göremiyordum fakat Paul’ün birdenbire ortaya çıkma gibi bir alışkanlığı vardı.

“Tüm mesajların, masanın üzerinde. Buraya yeni gelen bir iki tanesinin dışında,” dedi ve eline birkaç pembe post-it kağıdı alıp bana uzattı.

“Gitmem gerek. Güya bugün yarım gün izinliydim ama zaman uçup gidiyor. Bu hafta sonu, yeni erkek arkadaşımla Brighton’a gidiyoruz. Onunla Victoria’da buluşacağız... Kahretsin, on dakika kalmış. “Tatilin tadını çıkart!”

Helen’in koşarak gidişini gülümseyerek seyrettim. Mesajları cebime koyup saçak altındaki odama gitmek için koşarak merdivenleri tırmandım.

Küçük odama bakmak için bir süre durdum. Kalemlemlerim, düzgünce masaya dizilmişti. İçine lastikler ve ataşlar konulmuş Amalfi'de bulduğum metal bir çanak, bana mutlu günlerimi anımsattı. Düzgünce, üst üste yığılmış kitaplar, bana bir zamanlar sahip olduğum düzeni hatırlattı. Sandalyeme kendimi bıraktım ve başımı öne eğdim. Bu sakın, her anı öngörülebilir hayatıma bir daha geri dönüp dönemeyeceğimi merak ediyordum.

O sırada, Vivienne'den, geç kalacağını bildiren bir mesaj geldi.

Fazladan birkaç dakika için mutlu olmuştum. Çekmecemi açtım ve Phil'in hazırladığı Donna Joy dosyasını aldım. Birkaç defter ile birlikte çantama attım. Sonra aklıma, Martin'in hediyesi olan tasarım çantamın kutusunu bağlayan, siyah beyaz kurdele geldi.

Joylar'ın davasının dosyalarını içeren klasörler, tüm mahkeme evraklarını koyduğum raflardaydı. İçlerinde, benim gözden kaçırdığım bazı detaylar olabilirdi. Hepsini alamayacağımı biliyordum. Dosyaların ortadan kaybolduğu fark edilince sorulacak sorular bir tarafa, dosyalar çok ağırdı. En kalın klasörü açtım, en önemli belgeleri aldım ve fotokopilerini çektim. Sonra da asıllarını yerine koydum. Son bir kez odaya göz atıp, başka neleri alabileceğimi düşündüm. Sonuçta bunlar benim eşyalarımdı, ya da en azından çoğu benimdi.

Masama oturdum ve yarım şişe Evian suyum açtım. Su, kabarcıklarla dolmuştu. Şişeyi, bir hafta önce açmış olmalıydım. Zaman kavramımı kaybediyordum.

Elimi cebime atıp, Helen'in verdiği post-it kağıtlarını çıkarttım.

En üstteki mesaj, öğle yemeğine götürmek için söz verdiğim bir danışmandandı. Benim geçen gün mahvettiğim dava duyulduktan sonra, götüreceğim restoran ne kadar iyi

olursa olsun, bir daha kimsenin bana iş vereceğinden emin değildim. Bu mesajı buruşturduktan sonra diğerine baktım ve donakuldım.

2:55, Pete Carroll. Seninle evde görüşeceğini söyledi.

Helen, notun altına gülümseyen bir yüz çizmişti. Bir kadının diğerine yaptığı bir oyundu bu. Helen'in, yatakta uzanıp, pizza yemek ile ilgili söylediklerindeki imayı sonunda anlamıştım; bu mesajı yazarken, aklımdan neler geçtiğini anlayabiliyordum. Francine Day sonunda bir erkek arkadaş bulmuş. İzin almasına şaşdırmamak gerek.

Birden bire kaşınmaya ve kendimi pis hissetmeye başladım. Sanki zehirli bir atık, çalışma odama yayılmıştı. Sanki binlerce küçük örümcek, üzerime tırmanıyordu.

Kapıyı kapattım ve koşarak kaçtım. Gözlerimi merdivenlerden ayıramıyor, üzerinde yağlı boya tabloların asılı olduğunu bildiğim duvarlara bakamıyordum. Baromuzun kurucusu olan avukatlar, siyah cübbelerinin içinde, sert bakışlarıyla bana bakıyorlar, beni yargılıyorlardı. *Sizin zayıf olduğunuzu biliyorduk, Bayan Day, size bir şans verdik ve bakın neler oldu. Hepimizi hayal kırıklığına uğrattınız.*

"Fran, sen misin?"

Vivienne, merdivenlerin aşağısında duruyordu. Sanki benim nerede olduğumu bilmiş ve kaçışımı engellemek için pusuya yatmıştı. Uzun zamandır, Paul'ün tüm binaya gizli kamera yerleştirip yerleştirmedeğini merak ediyordum. Paul, Vivienne ve Charles Napier'nin düzenli olarak bu görüntüleri izleyip bizleri kontrol ettiklerini hayal ediyordum.

Vivienne'e doğru ilerlerken yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Kütüphaneye gidelim," dedi Vivienne. Tavrı, her zamankinden daha kaba ve ukalacaydı.

Vivienne aslında benim patronum değildi. Avukatlar olarak, hepimiz kendimizin patronuyduk. Ancak baro başkanı olarak Vivienne yine de bizlerden sorumluydu. Vivienne'ın söylemek üzere olduğu şeylerden hoşlanmayacağımı hissederek çantama daha sıkı sarıldım ve büyük ceviz masaya oturdum.

“Yusef Khan, Daniyal’i ülke dışına çıkarttı,” dedi Vivienne, hiç giriş yapmadan. “Holly Khan, senin ihmalkârlığın yüzünden yasal yollara başvurmakla tehdit ediyor.”

Vivienne, bir cevap vermem için bana baktı ama ben hareketsiz durdum.

“Mahkemeyi terk ettiğim için hatalıyım,” dedim sonunda. “Kapanış konuşmamı yapmadan ayrıldım fakat yapmış olsaydım bile yargıcın kararının değişeceğini sanmıyorum...”

Kendimi durdurdum. Yaptıklarımı doğrulamaya çalışıyor olmaktan iğreniyordum. Müşterimi terk etmişim ve o da oğlunu kaybetmişti. Onu yarı yolda bıraktığımı iddia etmekte çok haklıydı. En önemli anda, en kötü biçimde onu yüzüstü bırakmışım. Vivienne bir yorum yapmadı.

“Paul, senin sigorta poliçeni inceledi,” dedi bunun yerine. “Her şey yerli yerinde. Eğer seni dava etmeyi başarabilirlerse, kurtulursun. Ben de Pazartesi günü Tanya Bryan ile görüşeceğim. Firmasının, sana ödeme yapmayı düşünüp düşünmediğini söylemedi fakat buna da hazırlıklı olmalısın. Belki doktorundan tıbbi durumunla ilgili bir belge almak iyi bir fikir olabilir ancak ruh sağlığı ile ilgili problemlerin, meslek hayatına etki edebileceğinin farkında olduğundan eminim.”

Olacakları seziyordum. Vivienne tebligatta bulunacaktı. Barodan atılacaktım.

Fakat beklediğimin aksine, Vivienne’in yüzü yumuşadı. Nefesim, göğsümün içinde tekliyordu.

“Şimdi, baro başkanı şapkamı çıkarayım, değil mi?”

Bana hafifçe gülümsedi. Bunun için minnettardım. Vivienne bir riske giriyordu. Benim itibarımın düşmesi, Burgess Barosuna olumlu yansımayacaktı. Avukatlar da herkes gibi dedikoduyu severdi. Martin Joy'un avukatına hukuki işlem uygulanması skandalının, tüm endüstrinin ne kadar hoşuna gideceğini tahmin edebiliyordum.

Sussex Barosu ile birleşme düşüncesi nasıl ilerliyordu bilemiyordum fakat Donna'nın kayboluşunun olumsuz yansımaları henüz bu birleşimi bitiremediyse, benim profesyonelliğe sığmayan düşüncesiz davranışlarım, bunu hallederdi.

"Tatile çık, Fran," dedi Vivienne, kibar bir sesle. "Düzgün bir tatile. Şehirden ayrıl. Ailenin yanına git. Eğer istersen, Devon'da bir kır evim var. Kullanabilirsin. Deniz manzarası var, çevresi yürüyüş yolları ile dolu. İpek almak, önemli değil. Önemli olan, senin sağlığını."

İpek. Bu, aklımdaki en son şeydi. Uzun zamandır, neredeyse on beş yıldır, benim amacım, kişisel kutsalım olmuştu. Şimdi ise parmaklarımın arsından kayıp giden kum tanesi gibiydi. Ama burada, uzun zamandır hayranlık duyduğum bir kadının, bir avukatın, Vivienne'in karşısında otururken, ipeği her zamankinden daha fazla istemeye başladım.

"Kraliçenin Danışmanlığı için mülakatlar Eylül'de başlayacak. Eğer biraz izin alırsam, birkaç yayın çıkartırsam, sonra da itibarıma verdiğim zararı onarmak için çok çalışırsam..."

"Kurumsal tükenmişlik hepimizin derdi ve çok önemli," dedi Vivienne sertlikle.

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. Bir stajyerken duymuş olduğum bir Inns of Court²⁶ hikâyesini hatırladım.

²⁶ Inns of Court: İngiltere ve Galler'de, avukatların bağlı bulundukları mesleki dernekler. Her avukat bir derneğe üye olmak zorundadır. Derneklerin üyeleri üstünde disiplin ve denetim işlevleri vardır. Ayrıca üyelerine kütüphane, yemek ve konaklama imkanları da sağlarlar.

Civardaki barolardan birindeki kendini beğenmiş kıdemli çalışanlarından biri, kırklı yaşlarında Yüksek Mahkeme Yargıçlarından biri olacağı hakkında böbürlenirken, o yaşlara geldiğinde, bir Christmas akşamı, 'Good King Wenseslas' diye şarkı söyleyerek çıplak bir halde Middle Temple'da koşarken yakalanmış ve sessizce emekli olmak zorunda kalmıştı. Ben de böyle bir nasihat öyküsü olmak istemiyordum. Sadece on beş yıl çalışıp, günde on iki saatlik koşuşturmaya dayanamayan, bir başka yumurta kafa olmak istemiyordum. Bu kadar çok önyargıyla, şimdi başarısız olmak için savaşmamıştım.

"Geçen sene neden altı haftalık bir ek izin aldım biliyor musun?"

Vivienne'in aldığı bu izinden haberim yoktu. Orient Express ve Mekong Nehri gezisi ile ilgili muhteşem tatil anılarını hayal meyal hatırlıyordum ancak bunların, Vivienne ya da kocasının doğum günü kutlaması için olduğunu düşünmüştüm.

"Bir kırılma noktasma gelmiştim," diye içini döktü. "Gitmem gerekliydi."

İş yerindeki en esrarengiz yüz, ortaya çıkmaya başlıyordu.

"Bu iş kolay değil, Fran. Eğer mükemmel olmadığımızı, birer robot olmadığımızı, iş dışında da bir hayatı olmasını isteyen insanlar olduğumuzu kabul etmezsek, kendimize dinlenmek için zaman vermezsek, arızalanırız."

"Benden ayrılmamı istemeyecek misin?"

"Ayrılmak mı?"

"Beni barodan atmıyorsun."

"Tabii ki atmıyorum. Sen, böyle olacağını mı düşünmüştün?"

Bir rahatlamayla birlikte başımı salladım.

"Fran, bu baroya katılan tüm genç avukatlar içinde, desteklemeye ya da yol göstermeye çalıştığım tüm insanlar içinde en çok seninle gurur duyuyorum."

“Fakat birleşme...”

“Tatile çık Fran. Endişelenme işini de Mekong’da kendini yenilemiş birine bırak.”

Barodan çıktım ve ikinci havasıyla ciğerlerimi doldurdum.

Fountain Meydanı, akşam karanlığın içinde kaybolmaya başlamıştı. Ancak hemen köşeyi dönünce gecelerin daha uzun ve daha ılık olduğunu biliyordum. Yakında bir yerlerde bir şampanya barı olmalıydı. Bir zamanlar Middle Temple’ı, müsrif eğlencelerin merkezi yapan geleneği devam ettiriyordu. *On İkinci Gece* oyununun ilk kez, meydanın köşesindeki Tudor Salonunda sahne aldığı söylentisi vardı. A Level eğitimim için bu oyunun metnini incelemiştim ama konunun, gizlenen kişilikler hakkında olduğunun dışında çok fazla bir şey hatırlamıyordum. İlginçtir ki, oyunun en çok insanların göründükleri gibi olmadıklarını anlatan konusunu sevmiştim. Komik, diye düşündüm, son birkaç haftayı, insanları yanlış okuyup değerlendirerek geçirdim.

Sırt çantamı omzuma astığım sırada meydanın karşısından gelen Tom Briscoe’yu gördüm.

Bana el salladı ve orta nokta olan çeşmenin yanında buluştuk.

“Geç öğle yemeği mi?” diyerek gülümsedim.

Vivienne ile konuştuktan sonra moralim düzelmişti ve Tom’u gördüğüm için de memnun olmuşum.

“Onun gibi bir şey,” diye cevap verdi, eliyle saçlarını geri atarak. ‘Demek döndün,’ dedi biraz durakladıktan sonra. “Güzel. Nerelerde olduğunu merak ediyordum.”

Tom’un, Khan efsanesinin ne kadarını bildiğini bilmiyordum. Bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim.

“Sanki beni özlemiş gibi konuşuyorsun, Tom.”

"Sabah kahvemi yaparken uğradığım günlük tacizi nasıl olur da özlemem?"

Omuzumdaki çantamı biraz daha yukarı kaldırarak gülümsedim.

"Nasılsın?" diye sordu. Endişesinde oldukça samimi görünüyordu.

"Çok iyi değil," dedim dürüstçe. "Ama hiçbir şey yapmadan geçireceğim bir hafta sonu belki beni kendime getirir."

"Hampstead Theatre'da bir oyun var, eğer ilgini çekerse," dedi, gözlerimin içine bakmadan. "Erkek kardeşim yönetiyor. Uğrayacağımı söylemiştim. Sen de gelmelisin."

"Ben mi?" dedim, şaşkınlıkla. "Rahatsız etmek istemem. Sen ailenle birlikte olacaksın... Hannah yok mu?"

"Aslında yok."

Tom'un nezaket gösterdiğinden emindim fakat iş arkadaşlarımla sosyal ortamda da görüşerek işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyordum.

"Şu sıralarda bir arkadaşımın evinde kalıyorum. Belki başka bir zaman," dedim. O sırada alnıma bir yağmur damlası düştü. Gitmek için elime bir fırsat geçtiğine memnun olmuşum.

"Yağmur yağmak üzere. Gitsem iyi olur."

"Haklısın. Paul, beni bulmak için Devereux Arms'a arama ekibi yollamadan önce gidip onu bulsam iyi olur."

Hızlıca Tom'un yanından uzaklaştım. Dışarıda normal bir akşam geçirme fırsatını kaçırdığım için hemen pişman olmuşum.

"Francine."

Tom'un bana seslendiğini umarak arkamı döndüm. Onu görünce, durdum.

Pete Carroll'un sesini tanımalıydım. Onun buraya gelebileceğini tahmin etmeliydim.

Pete bana doğru ilerledi.

"O adam kimdi?" dedi ellerini, şişme montunun ceplerine sokarak.

"Merhaba, Pete," dedim, omzuma vuran iri yağmur damlalarını umursamadan. Ona, ne kadar huzursuz olduğumu görme mutluluğunu yaşatmayacaktım.

"Mesajımı aldın mı?" dedi, soğuk bir gülümsemeyle.

Post-it notu. Ben, aradığını düşünmüştüm ancak beni görmek için Burgess barosuna gelmiş olmalıydı.

"Yeni aldım, baroya gidince. Bu hafta çalışmadım."

"Ne yapıyordun peki?"

"Bir arkadaşında kalıyordum," dedim, içimden kendime küfür ederek. Ona bilgi vermemem gerektiğini biliyordum.

"Kimde? Martin Joy'da mı?"

"Hayır, Martin'de değil," diye iç çektim.

"Kimde o zaman? Biraz önce seninle birlikte gördüğüm adamla mı?"

'O benim iş arkadaşım,' dedim. Tom'un adını vermemek için kendimi tuttum.

"İş arkadaşı gibi görünmüyordu. Aslında, tam senin tipin diyebilirim."

"Pete, kes artık," dedim. Öfkem, huzursuzluğumun üstüne çıkıyordu. "Burada ne işin var?"

"İki gecedir eve gelmiyorsun. Seni merak ettim."

"İyiyim."

"Salı akşamı, ikimiz için yemek yapacaktım fakat görünmedin. Sana veda etmeden gittiğim için üzölmüş olabileceğini düşündüm. Çok huzurlu görünüyordun, rahatsız etmek istememiştim."

"Pete, benim yoğun bir hayatım var," dedim, sesimi doğal tutmaya çalışarak. "İş nedeniyle şehir dışına çıkabiliyorum, arkadaşlarım beni görmek istiyor..."

"Güzel," dedi. "Çünkü bir an için beni görmekten kaçındığını düşündüm. Beni en son, senin içindeyken gördüğünü düşünürsek, bu beni üzer."

Pete'in söyledikleri beni ürpertti fakat paltomu vücuduma daha da sıkı sararak gizledim.

"Peki, Martin nasıl?" dedi Pete. "Şimdiye kadar hapse girer diye düşünmüştüm. Ama işte, belki de polisler bizim düşündüğümüzden daha akıllıdır. Belki de o gece Martin'in, Donna Joy'un evinde yalnız olmadığından şüpheleniyorlardır."

Hiçbir şey söylemedim. Pete Carroll'un ne yapacağı belli değildi ve ben de onu daha fazla kıskırtmak istemiyordum.

"Bu akşam eve gelecek misin?"

"Sanmıyorum," dedim, titremeye başlayarak. "Söylediğim gibi, bir arkadaşımda kalıyorum..."

Pete bana doğru eğildi. Ekşi nefesini, yüzümde hissedebiliyordum.

"Polise gideceğim, Francine. Eğer bu hafta sonu eve gelmezsen, gidip Müfettiş Doyle'u göreceğim."

Dilimi tutum. Donna'nın kayboluşu ile ilgilenen dedektifi nereden tanıdığını sorarak nefesimi boşuna tüketmeyecektim. Pete Carroll akıllı bir adamdı ve bir dünya bilgi, internette, parmağının birkaç tık ötesindeydi.

"Ne olmuş yani?" dedim. Küstah olmaya çalışarak. "Sarhoştum, güvenilir bir tanık değilim. Gerçekten umursayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Pete güldü.

"Ah, umursayacaklarını düşünüyorum. Şöyle düşün: Donna'nın kaybolduğu ve bir daha görünmediği o gece, orada

olduğunu kabul ediyorsun. Sanıyorum, ikiyle ikiyi toplayıp bir sonuca ulaşabilirler. Ben yaptım, biliyorum.”

Beni ikna ettiğini anlamaması için elimden geleni yapmaya kararlıydım.

Pete’in söyledikleri şeyler, benim on gündür yok saymaya çalıştığım, karanlık düşüncelerimdi. Donna Joy’un kaybolduğunu duyduğum andan beri bilinçaltımı çürüten düşüncelerdi. O gece hakkında hâlâ bir şey hatırlayamıyordum. Eve kimin girdiğini ve ne zaman çıktıklarını hatırlayamıyordum. Ama orada olduğumu, biliyordum. Aslında, emin olduğum tek şey buydu. Onları bardan seyretmiş, gölgelerin içinden takip etmiştim. O sahnedeki tek sabit değer bendim. Fakat Martin ve Donna’nın ne zaman evden ayrıldıklarını söylemezken, kendi yaptıklarını da bilemezdim, öyle değil mi?

“Yağmur yağıyor,” diye mırıldandım, paltomun yakasını kaldırarak. “Gitmeliyiz.”

“Güzel. İşin mantığını anlayacağını biliyordum. Taksiye binelim. Çabuk ol. Gizel bir geceyi başlatmak için tam zamanı.”

Taviz vermenin işimi kolaylaştıracağını biliyordum. Onu susturmak için ipleri ona vermem gerektiğini. Ama yapamazdım. Şimdi değil. Vivienne McKenzie arkamdayken ve ben ilerleme gösterip Martin’e yardım edebiliyorken değil. Her şeyi bir arada tutabilirdim. İşleri yoluna koyabilirdim.

“Pete,” dedim, “Ben bu gece eve gelmeyeceğim.”

“Tamam, anladım.” Başını salladı. “Sen meşgul bir kızsın. Ama seninle yarın görüşürüz, tamam mı?”

Pete’in birdenbire vites değiştirebilme becerisi, kelimelerinden daha fazla rahatsız ediyordu: Kendi uydurduğu iç dünyasına uydurabilmek için gerçek dünyayı kıvrıp büküyordu. Uzanıp elimi tutunca geri çekildim. Pete’in elleri soğuk ve nemli olmasına rağmen benim etimi yaktı.

“Yaş farkından dolayı biraz kaygılandığımı biliyorum, Fran. Ama bizim birçok ortak noktamız var, senin ve benim,” dedi, sesini alçaltarak. “Senin evindeyken, ilaç dolabına bir göz attım ve bunu buldum. Gençken benim de sorunlarım vardı. Ancak Maudsley²⁷’de yaptıkları büyülerle kurtuldum. Yarın, bunun hakkında konuşabiliriz. Yemek yaparım ve sana her şeyi anlatırım.”

“İyi,” dedim elimi çekerek. Ona yalan söylemek istemiyordum ana kurtulmam gerekiyordu.

“Görüşürüz, bebek,” diyerek sıırttı. Topuklarımın üzerinde dönerek caddeye doğru yürüdüm. Gözlerini üstümde hissediyor, her an beni kolumdan yakalayacağını düşünüyordum. Fakat cesaret edip arkama bakınca, meydanın boş olduğunu gördüm. Caddeyi kesen sokaklardan birine girer girmez, mazgalın üstüne eğilip kustum.

27 Maudsley: Güney Londra’da bir psikiyatri hastanesi

Otuz Beşinci Bölüm

Clare'in evine gitmek için bir taksiye bindim. Otobüse veya metroya binemeyecek kadar gergindim. Pete'in beni takip edebileceğinden korkuyordum. Taksici sessiz bir tipti. Ben de bundan çok memnundum çünkü konuşmak bir tarafa nefes bile almakta güçlük çekiyordum.

Bende Clare'in evinin anahtarı olmasına rağmen içeri kendim girmek yerine zili çaldım.

"Fran, seni beklemiyordum," dedi Clare, kapıyı açınca. "Evine döndüğünü sanıyordum."

Clare'in ayağmda terlikler, üzerinde çizgi film karakterleri ile süslenmiş yünlü pijamalar vardı. Onu şehirli ve cazibeli göstermeyen bu tarz şeyler giyerken nadiren görmüştüm. Normal dünyadan olan bu görüntü beni dağdıttı: Gözyaşlarına boğuldum.

"Hey, hey," dedi Clare, beni içeri çekerken. "Sorun ne?"

"Her şey," diye iç çektim. Tüm vücudum titriyordu.

Clare beni hızlıca oturma odasına götürdü ve gazlı şömineyi yaktı. Konforlu odayı, turuncu bir pırıltı doldurdu. Kanepenin kenarına tünedim. Daha önce orada defalarca oturmuştum.

Elimde şarap kadehimle köşeye kıvrılmış, ayağımın altına yumuşak bir minder almıştım. Şimdi o anları hatırlamakta güçlük çekiyordum. Sanki bunlar, başkalarına ait hatıralardı.

“Pete Carroll beni görmeye baroya geldi,” diye hıçkırdım.

“Alt katında oturan herif mi?”

Başımı salladım. “Bana şantaj yapıyor.”

“Ne? Ne hakkında?”

Utançla başımı öne eğip ellerime baktım. Clare’e her şeyi anlatmanın zamanı gelmişti. Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım.

“Yani seni polise gitmekle mi tehdit ediyor?” diye söze girdi.

Başımı salladım ve elimin tersiyle gözlerimi sildim. “Donna’nın kayboluşuyla benim bir ilgim olabileceğini ima ediyor.” Konuşurken, sesimdeki korkuyu duyabiliyordum. “Ve dürüst olmak gerekirse, polis de onunla aynı fikirde olabilir.”

“Şu küçük pislik,” dedi Clare, kinle. “Ne istiyor? Para mı?”

“Seks.”

Clare’in gözleri büyüdü.

“Ve... sen de yaptın mı?” diye sordu.

Başımı salladım. Yüzündeki tepkiyi görünce, kendimi haklı çıkarmaya çalıştım.

“Evet, mecburdum. O çok tehlikeli, Clare,” dedim. “Bir süredir benden hoşlandığından emindim. Doğum günümde beni öpmeye çalışmış, ben de hayır demiştim. Şimdi sanki intikam alıyormuş gibi davranıyor. Bugün, Maudsley’de tedavi gördüğünü söyledi. Ne için olduğunu bilmiyorum. Belki hastaydı. Şimdi de beni takip ettiğini düşünüyorum...”

Histerimi kontrol altına almak için derin bir nefes aldım ve başımı ellerimin arasına aldım. Ağlamak, zırlamak ve hıçkırmak istiyordum. Fakat vücudumdaki tüm kaslar felç

olmuş gibiydi. Clare gelip yanıma oturdu. Kolunu omzuma attı. Ama ben, ona bakamıyordum.

“Fran, polise gitmelisin,” dedi nazik bir şekilde.

“Sanırım bu konuda beni alt eder,” dedim, acı ile.

“Hayır, edemez,” dedi Clare. “Hem etse bile ne olur ki? Senin hakkında yarım yamalak bir teorisi var. Ne önemli! Suç işleyen kişi, o. Sana tecavüz etti, Fran.”

Kafamın içinde bir yerlerde, Clare’in haklı olduğunu biliyordum. Yine de o sözcükten uzak durmak istiyordum. Tecavüz, karanlık sokaklarda, manyaklar tarafından yapılan bir şeydi. Yakışıklı bir komşu tarafından, kendi yatağınızda değil. Mantıken, baskı ile yapılan seksin, isteginiz dışında seks olduğunu tabii ki biliyordum. Benim hukuk alanım değildi fakat danışma merkezlerinde, yan odalarda, iflas işlemleriyle basit şikayetler arasına sıkışmış, solgun yüzlü genç kızların nasıl korktuklarını görmüştüm. Çıplak fotoğraflarının veya porno filmlerinin internette yayılacağı tehdidiyle aynı şeyleri yapmaya zorlanan kızlar, kayınbiraderi ya da iş arkadaşı tarafından tuzağa düşürülen ya da zorlanan evli kadınlar. Ben bu davalara bakmamıştım; onlarla ceza hukukunda uzman olan gönüllüler ilgilenirdi ve hepsi de her seferinde Clare ile aynı tavsiyeyi verirlerdi: Polise git. Fakat aslını söylemek gerekirse, hukuk açıklığı severdi ve bu durum bulanıktı. Benim aklımın içi bulanıktı.

“En çok korktuğum şey, onun haklı olma ihtimali,” dedim. Sesim bir fısıltıdan bile kısık çıkmıştı.

“Çılgınlık bu!” dedi Clare. “Donna’nın kayboluşuyla senin hiçbir ilgin yok.”

“Ama ya varsa?” dedim, Clare’e bakarak. İçimde taşıdığım suçluluk duygusunu görebilmesini istiyordum. Donna Joy’dan nefret ediyordum ve o gece, her zamankinden de fazla nefret etmişim ve çalışma hayatım boyunca, nefretin ne kadar yıkıcı bir güç olduğunu görmüştüm.

"Pete'in evinde uyandığımı hatırlıyorum, Donna'nın evini gözetlediğimi hatırlıyorum. Ama bunun arasındaki dört saat boyunca olanları hiç hatırlamıyorum. Neler yaptığımı hatırlamıyorum, Clare!" dedim. Umutsuzluktan sesim çatlıyordu.

"Fran, Donna Joy'a zarar verecek bir şey yaptığını cidden bir an bile düşünemezsin."

"Pete, yaptığımı düşünüyor."

"Pete, istediğini elde etmek için senin aklımı karıştırıyor."

"Ama sence şiddet eğilimim var mı benim?"

"Fran, bu çok saçma."

"Hayır, ciddiym Clare. Bipolarlık ve şiddet arasında bir bağlantı olduğunu biliyorum. Var, öyle değil mi?"

Clare, hayır anlamında kafasını sallayarak geri çekildi. "Hayatımın yarısını, ruhsal hastalığa sahip olan hastalar ve bu hastaları türlü saçmalıklarla ilişkilendiren insanlar arasındaki saçmalığı ortadan kaldırmak için uğraştım," dedi öfkeyle. "İnsanların bir zamanlar sana fısıldadıkları şeyleri duydun: şizo, psikopat, kaçık. Hiçbiri onur verici değil. Hepsi de yanlış ve saldırgan."

"Bunların hepsini biliyorum," dedim. "Ama burada, sadece sen ve ben varız, Clare. Lütfen, söyle bana, bu mümkün mü?"

Kızgınlığını belirten bir şekilde içini çekti.

"Eğer kişi, şiddetli bir manik evredeyse, mümkündür, evet. Kişinin saldırgan olma ihtimali vardır."

"Ne yapabilirler? Yani, kontrolden çıktılarsa?"

"İnsanüstü güç uygulayabildiklerini duydum," dedi isteksizce. "Genellikle agresif davranışlarda bulunurlar ama yine de çok sık karşılaşılmaz. Bazen insanların manik evrede kapatılmaları gerekir. Madde bağımlılığı da şiddet ve fiziksel saldırı riskini artırır. Yine de tüm bunlara çok az rastlanır."

Clare elini benimkinin üstüne koydu.

“Ve burada “olabileceklerden” bahsetme nedenim, beni zorlaman. Bunların hepsi, uç örnekler, Fran. Ayrıca sen, farklı bir şeyden bahsediyorsun. Sen, ortalığı yıkacaksın diye kapatılmak zorunda değilsin. Sen sadece birkaç saat boyunca bilincini yitirdin. Bunlar aynı şeyler değil.”

Clare bana baktı. Endişe öfkeye, arkadaşlık psikiyatristliğe dönüyordu.

“Hadi, Fran, orada ne olduğunu sanıyorsun? Donna’nın kilitli kapısını kırdın, ölümcül bir karate hareketi yaptın, sonra cesetten kurtuldun ve bütün bunları, gece ikide Islington’a dönmeden önce mi becerdin? Ah, tabii evden ayrılmadan önce her yeri süpürdün ve Mr. Muscle ile sildin: Sanıyorum olay yeri inceleme uzmanları Donna’nın evinin her köşesini incelediler ve Donna ile Martin’in izleri dışında bir şey bulamadılar.”

Olay yeri inceleme ekibinin Martin’in DNA’sını topladığından söz etmesinden hoşlanmamıştım fakat söylediği şeylerin mantıklı olduğunu kabul etmem lazımdı.

“Yine de barın kapanma zamanına kadar olan üç kayıp saat var. Ne yapmış olabilirim? Keşke o zamana geri dönebilsem. Keşke hatırlayabilsem.”

Clare ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Pencereden, caddenin karanlığına doğru dalgın bir şekilde baktı.

“Yardım etme ihtimali olan bir arkadaşım var,” dedi bir süre sonra. “Adı Gil. Merkezde çalışıyor. Travma üzerinde uzmanlaşmış bir klinik psikiyatrist.”

Clare’e baktım, minik bir umut parçacığı yeşermeye başladı.

“Fakat bilinç kaybından hatıraların kurtarılamayacağını söylemiştin.”

“Bu, gerçek bilim değil ve senin durumuna uygulanıp uygulanamayacağından emin değilim. Ama eğer bir yolu

varsa, bunu Gil bilir. Bence işe yarayıp yaramayacağına bakmalıyız, öyle değil mi?"

Yerimden zıplayarak kollarımı ona doladım. "Teşekkür ederim, Clare. Harikası."

"Hey, tamam," diye mırıldandı, bana yaklaşıp saçımı çekerken. Birden, bir anı canlandı. Üniversitede bir gece. Yaz balosu gecesini. Çok sıcak bir gün olmuştu ve havada hoş ve güzel bir koku vardı. Organizasyon komitesindeki Sloaney kızları harika bir iş çıkartmışlar, yurt binasının salonlarını, gemici fenerleriyle ışıdayan harikalar dünyasına dönüştürmüşlerdi. Sanki her yere yıldız tozu ve ateş böceği dökülmüştü. Tıpkı Alex'in, Donna'yı ilk kez öptüğü geceyi tasvir ettiği gibiydi. Clare ve ben de yerimizde duramıyorduk. Sarhoş ve mutluyduk. Arazinin diğer ucundaki lunapark da başımızın daha fazla dönmesine neden oluyordu. O gece, bir yardım mağazasından bulduğum uzun klasik elbisemin içinde kendimi güzel hissediyordum. Bir sene önce, bisiklet tamircisinin arkasında sigara içip kasabadaki herkesle yatan, ilgi çekmeye çalışan orospu kızdım. Ama bu gece kendimi perim masallarındaki prensesler gibi hissediyordum ve Clare de aynı sihrin içindeydi. Clare'in o geceyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. O umarsız, kıpır kıpır gençlik günlerini. Ah, ne kadar da özlemiştim.

Otuz Altıncı Bölüm

Islak bir cumartesi sabahında, Batı Londra danışma merkezi oldukça sıradan görünüyordu. Ön taraftaki küçük otopark, “Doktorlara ayrılmıştır” yazan yere park etmiş ıslak araç dışında boştu.

“Terk edilmiş gibi,” dedim, birden huzursuzlanarak. “Eğer hafta sonu açık olması gereken bir yer varsa, o da bunun gibi kliniklerdir. Tüm hafta boyunca stresli işlerde çalışan insanlar, neden...”

Clare sözümü kesti.

“Gerginsin,” dedi, kapıdaki panele giriş kodunu girerken. “Anlıyorum. Ama Gil’in yardım edemeyebileceğini de aklında tut. Umutlanma. Bugün bir şey olması çok mümkün değil. Terapi, bir süreçtir, hızlıca bir onarım değil. Altı aylık seanslar gerekebilir. Bunu biliyordun değil mi?”

“Eğer yardım edemezsem, Martin altı ay içinde hapiste olur,” dedim, içeri girip yağmurluğumu silkelerken. “Sen de bunu biliyorsun, değil mi?”

Clare yanıt verecekmiş gibi bana baktı ama bunun yerine durdu ve başını salladı. Beyaz koridorda bana yolu gösterirken bitkin bir şekilde gülümsedi. Martin’e olan bağlılığımı

hoş görmek istediğini biliyordum. Fakat bu durumdan hoşlanmıyordu. Clare, bana yardım ediyordu. Martin'e değil.

"Bu taraftan," dedi, bir kapıyı açmak için kart okuturken. "Gil, en üst katta."

Merdiven boşluğu, cam bir kutu gibiydi. En yukarıdan en aşağıya doğru akan yağmur suları, dış dünyayı karma karışık gösteriyordu. Her basamağa bastığımızda, her adım sesinin yukarıya doğru yankılandığını duyabiliyordum.

Clare de gergin görünüyordu. Ama bu, bana güven veriyordu. Uzun bir geçidin sonunda, açık tek bir kapı vardı. Koridora gri bir ışık veriyordu.

"Gil?" dedi Clare, kapı pervazına kibarca vururken.

"Ah, merhaba, merhaba." Uzun boylu bir adam, masasının arkasından ayağa fırladı. "İçeri gelin, içeri gelin, ikiniz de."

Kırkly yaşlarının sonlarındaydı. Alnı hafifçe açılan ince bir yüzü vardı. Şaşırtıcı bir biçimde şık giyinmişti. Modaya uyan bir öğretmen gibiydi. Ama en çarpıcı özelliği, gözleriydi: haylaz, kömür karası gözler. Gil Moore'u görür görmez sevdim.

"Sen, Fran olmalısın," dedi, elimi sıkarken. Clare'in ona ne kadar bilgi verdiğini ve benim ne kadarmı anlatmam gerektiğini merak ettim.

"Odanın kusuruna bakmayın," dedi Gil. Yarısı yenmiş bir sandviçi aldı ve çöp sepetine attı. "Binadaki en rezil oda fakat buraya sadece haftanın iki günü geliyorum."

"Merak etmeyin," dedim. "Benim odam, buradan daha iyi değil. Genelde nerede oluyorsunuz?"

"Baverstock Hastanesinde," dedi. Beklenmedik misafirleri gelen bir ev kadını gibi masasını toparlıyordu. "Daha çok travmalarla ilgilenirim. Post-travmatik stres bozukluğu olan hastalarla. Tahmin edebileceğiniz gibi çoğu eski asker."

Duvarı, CD kutusu yığılı bir rafın yanında çerçeveli sertifikalar vardı. Kafamı eğerek baktım. The Smiths, Jesus

Jones, Royal Blood sertifikalarını gördüm. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Belki de arka planda sakince klasik müzik çalan, siyah balıkçı yaka kazaklı, yaşlı ve eski kafalı biri.

“Ben sizi yalnız bırakayım,” dedi Clare. Kapı pervazından hiç ayrılmamıştı. “Benim masam da biraz toplanmalı.”

“Diyor binanın en aşırı detaycı kişisi,” diye gülümsedi Gil.

Clare, kızarak yere baktı. “Beni çok iyi tanıyorsun,” diye mırıldandı. Sonra da bana kaşlarını kaldırarak gözden kayboldu. İlginç, diye düşündüm, üzüntü hissederek. Bunun nedeni kısmen en yakın arkadaşımın hiç bilmediğim bir yönünü görmüş olmak, kısmen de Clare böyle akıllı, şefkatli bir adamla hayatını birleştirmede için yaşadığım hayal kırıklığıydı. Clare Dom’u seçmişti; ya da onun kendini seçmesine izin vermişti.

Gil, sıırıslıklam olan paltomu aldı ve kapmın yanındaki askılığa astı. Elini sallayarak beni gri döşemeli kanepeye yönlendirdi ve sandalyesini karşıma yerleştirdi.

“Demek sen, Clare’in en yakın arkadaşısın.”

“Sanırım öyle,” dedim. Kanepenin üzerinde beceriksizce oturuyordum. “Daha önce karşılaşmadığımıza şaşırdım.”

“Sadece altı aydır buradayım. Bu nedenle binanın en küçük odası, benimki,” diye açıkladı Gil. “Buradan önce uzun zaman Amerika’daydım.”

Kaykılarak sandalyenin koluna yaslandı.

“Clare bana, senin bilinç kaybı yaşadığını söyledi.”

Demek doğrudan seansa başlamıştık. İş bilir ve dolaysız: benim adamım. Clare iyi seçim yapmıştı.

“Ne olduğunu hatırlamam gerek,” dedim, ondan gelecek kınama ya da tereddüt gibi bir tepkiyi gözleyerek. Ama Gil sadece başını salladı. Clare’in arkadaşı olayım ya da olmayayım, ben sadece bir hastaydım. Çözülmesi gereken bir sorun daha.

“Güzel, neden bana ne hatırladığını anlatmıyorsun?”

Tereddüt ederek Gil’e, gecenin ikisinde, komşumun evine nasıl geldiğimi, olanları çok az hatırladığımı, nasıl stresli ve huzursuz olduğumu kaba hatlarıyla anlattım. Bipolar rahatsızlığımın konuyla ilgili olduğunu düşünüyordum. Bunu da Gil’e belirttim.

“Geçmişinde bilinç kaybı var mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz. Üniversiteden beri olmadı. İlk yılımda çok içki içiyordum, bu garip bir şey değil sanırım, ama bir keresinde bir şarap topluluğunun toplantısına gitmiştim ve ertesi gün, kıyafetlerim üzerimde ve hiçbir şey hatırlamayarak uyandım. İlk başta sadece sarhoşluk olduğunu düşündüm fakat sonra okulun pratisyen doktoruna gittim. Kendime zarar verdiğim bir evre sonrasında benimle özellikle ilgilendi. Sonra da bipolar teşhisi kondu.»

Gil başını salladı ve kucığındaki deftere not aldı.

“Sanıyorum, şarap topluluğunu bırakmışsındır,” diye gülümsedi.

“Badminton’a geçtim,” dedim. Onunla konuşmanın bu kadar rahat olması hoşuma gitmişti ancak yine de aklımı kurcalayan bir şeyler vardı.

“Clare, sarhoş olduğum için hiçbir zaman hatırlayamayacağımı söyledi. Bu doğru mu?”

Gil bir soluk verdi ve arkasına yaslandı. Ellerini, başının arkasında birleştirdi.

“Bu sorunun asıl cevabı şu, duruma göre değişir. Terapinin sorunu, beynin sonsuz bir şekilde karmaşık oluşudur. Bir kalp cerrahı, temelde birkaç boru ile uğraşır. Hepsini doğru bir şekilde yerine koyarsan, hastayı diktikten sonra her şeyin düzgün çalışacağını bekleyebilirsin. Korkarım ki akıl söz konusu olunca aynı şey geçerli değil.”

Gil benim endişemi hissetmiş olmalıydı. Beni cesaretlendirmek için gülümsedi.

“Bu, yıllar içinde bazı şeyleri geliştirmedik, anlamına gelmez,” diye devam etti. “Evet, Clare bazen bilinç kaybı sırasında giden hatıraların geri getirilemeyeceğini söylerken haklı ancak bu, senin bilinç kaybının alkol tüketimine dayandığını varsayıyoruz anlamına gelir.”

“Yani başka olasılıklar da mı var?”

“Bir sürü var. Örneğin, bipolar hastalarda ufak hafıza sıçramaları ile ilgili vakalar duydum. Benim uzmanlık alanımda olan psikoz, fuj, her çeşit kopmalar, mutlulukla.”

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Ya da mutlulukla demeyelim. Senin bakış açına bağlı. Kalp cerrahlarının ağlayan hasta tedavi ettiklerini sanmıyorum.”

“Çünkü genelde uyuyor oluyolar,” dedim.

“Güzel bir nokta,” diye sırttı. “Bir avukatlayken daha dikkatli olmak gerek, öyle değil mi? Tamam, şimdi bana hatırlayamadığın o geceyi anlat.”

Başımı salladım. Birleştirdiğim ellerime bakarak, ne kadar gergin olduğumu fark ettim. O geceyi hatırlamayı çaresizce istiyordum. Ama şimdi burada korkuyordum. Hatırlayamayacağım için korkuyordum. Hatırlayabileceğim için korkuyordum. Martin’in masumiyetini ispatlamaya yardım etmeyi her şeyden çok istiyordum fakat erkek arkadaşımı karısı ile gördüğüm anı yeniden yaşamayı gerçekten istiyor muydum? Karısıyla yatarken beni hiçe saydığını doğrulamış mı olacaktım? Ve tabii, bu karışıma Pete Carroll’un eklediği suçlama da vardı: Donna’nın kayboluşu ile ilginin olduğu. Eğer bu gerçekse, bunu tekrar yaşamak kesinlikle istemiyordum.

“Sakin ol,” dedi Gil. Sesi derinden ve pürüzsüz geliyordu. “Şimdilik sadece o gece olanların çarpıcı noktalarını anlat. Böylece ben de bir fikir sahibi olabilirim.”

Ona anlatmaktan başka çarem yoktu. Erkek arkadaşımı, eski karısının evine nasıl takip ettiğimi, karşıdaki bardan nasıl gözetlediğimi anlattım. Bir sonraki hatırladığım şeyin, komşumun evinde uyandığım olduğunu anlattım. Belli ki benim içeri girmeme yardım etmişti. Hafızam, kayıp sayfaları olan bir kitap gibiydi.

“O gece ne kadar içmiştin?”

“Sorun bu işte: Hatırlamıyorum. İlk içkiden ötesi yok.”

“Erkek arkadaşının, eski karısının evine seks için gitmesi seni üzmüştür diye düşünüyorum.”

Göz göze geldik. Ama Gil’in sözlerinde bir yargılama yoktu. Sadece merak ve açığözlülük vardı. Bu benim sinirimi bozdu. Bir kez daha, bu yabancıya kendimi açmaya ne kadar hazır olduğumu düşündüm.

“-Çözülüm- terimini hiç duydun mu?” diye sordu.

Hayır anlamında kafamı salladım.

“Gerçeğin bölünmesi, demektir,” dedi Gil, kalemini elinden bırakarak. “Hayallere dalmak gibi hafif de görülebilir, çeşitli kimliklere bürünmek gibi uçlarda da olabilir. Bunu, savaş veya taciz kurbanlarında çok görüyorum. Rahatsız edici hatıraları engelliyorlar. Bu, beynin kendini, rahatsız edici duygulardan koruma biçimi. Sanki hiç yaşanmamış gibi davranıyor.”

“Benim hafıza kaybımın, bu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Çözülüm mü?”

Gil başını salladı. “Buna, çözülüm fütü diyoruz. Tek seferlik bir olay. Buna, genelde bir travma neden olur. Ancak uyuşturucu veya alkol de sebep olabilir. Hastanın hafızası yerindedir fakat zihin, onları temelden kapatmıştır. Beyin inkardadır.”

“Öyleyse, böyle vakalarda hatıraları geri getirmek mümkün. Peki ama nasıl?” diye sordum. Başlamak için sabırsızlanıyordum.

“Kapıları tekmeleyerek açarak,” dedi Gil, ayağa kalkarak. Ofisin diğer köşesine gitti ve sessizce homurdanarak bir alet alıp kurmaya başladı. Yüksek teknolojili, taşınabilir bir projektör ekranı gibi görünüyordu. “Bilinçaltının sorunu, adında saklıdır,” dedi Gil, aygıtı açmak için uğraşırken. “Bilinç-altı. Bilincimizin aşağılarında. Bütün ilginç şeyler oraya gider ama biz oraya ulaşamayız. Bu nedenle, beyni kandırıp kapılarını açması için bir yol bulmamız gerekir.”

“İşte, sanırım bu işe yarayacaktır.” Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için bir adım geri gitti: Bir tripodun üzerinde duran, ince uzun bir kutu ve onun arkasından çıkan kablolar.

“Bugün burada yapacağımız şey, bunun bir çeşidi olacak,” dedi Gil, pencereye gidip jaluzileri kapatırken. “Bunun adı GHDİ: göz hareketi duyarsızlaştırma ve yeniden işleme. Bu işlem için süslü bir isim.” Uzaktan kumandaya bastı ve kutunun önünde, soldan sağa doğru mavi ışıklar titreşmeye başladı. Her titreşime düşük seviyede bir “vınlama” sesi eşlik ediyordu. Bir kez daha kumandaya bastı ve durdu.

“Bu mu?”

“Saçma görünüyor ama çok etkili, seni temin ederim. Burada, gözümüzün REM uykusundaki hareketlerini taklit ediyoruz. Rüya gördüğümüz, beynin bir şeyleri birbirine karıştırdığı ve gün içinde görüp yaptıklarımızdan bir anlam çıkartmaya çalıştığı evre. Bu evreye bir kez girebildikten sonra altüst olan hatıraları bulabiliriz.”

Önce kutuya sonra Gil’e baktım. Midem burkuluyordu.

“Kaygılısın,” dedi Gil, otururken. “Kaygılanma. GHDİ’nin güzelliği, beynin bu hatıralara bağımsız bir şekilde bakması. Eşlik eden travma olmadan bir film perdesine bakıyormuşsun gibi olur. Bunu savaş gazilerinde ve tecavüz kurbanlarında kullanıyoruz: onların her şeyi yeniden yaşamalarına sebep olmak, onları yeniden travmatize etmek, korkuyu şiddetlendirmek çok verimli olmaz. Ama GHDİ yine de

dramatik olabilir. Çocukluklarına dönen taciz kurbanlarım oldu. Hatta konuşmaları bile bebek konuşmasına döndü.”

Gil bir parmağını kaldırdı. “*Dramatik* dediğime dikkatini çekerim. *Travmatik* değil. İşe yaradığı zaman oldukça özgürleştirici olur.”

Başımı salladım. Kendi kendime bunu yapabileceğimi söyledim.

“Tamam, şimdi arkana yaslan,” dedi. “Elinden geldiğince rahatla ve bana Martin’i anlat.”

Gil’in sesi yumuşak, derinden ve sakinleştiriciydi. Ama ben yine de gergindim. Soğuk ve nemli ellerimi eteğime silmemek için çabalıyordum. Gözlerimi kapattım ve karanlığa alışmaya çalıştım. Aklım karışmıştı. Sanki zaman kavramını kaybetmiş ve gecenin içine dalmıştım.

“Martin, benim erkek arkadaşım,” diye başladım yavaşça. “Yani onu gibi bir şey. Benim müşterim. Aslında birbirimizle görüşmememiz gerekir.”

“Muhtemelen bu, kaygı sebebi olmuştur. Yasak bir ilişkiymiş.”

“Evet. Ayrıca ipek başvurusu yapıyorum. Benim için çok önemli bir ödül. İyi ve sorumluluk sahibi olmalısınız. Müşterilerle, resmi olarak halen evli olan müşterilerle ilişkiye girmek, iş tanımına pek uymuyor.” Gülümsemeye çalıştım ama pek olmadı.

“Aşık mısın?» diye sordu Gil, açıkça.

Gergin bir şekilde güldüm. Ama birdenbire duygularımın ne kadar kuvvetli olduğunu birine itiraf etmek istedim.

“Evet, aşığım. Onu öyle çok seviyorum ki bu beni korkutuyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki bir sabah uyandım ve tüm bu duyguları hayatımda ilk kez tecrübe ettim.”

“Duyguların, bazen kontrolden çıkmış gibi oluyor mu?”

“Evet.” Neredeyse fısıltıyla söylemiştim fakat karanlığın içinde, o mahrem odada sanki bir çığlık gibi hissedilmişti. Konuşmaya devam ederken sesim titredi:

“Çoğu zaman kendimi, freni olmayan bir araba gibi hissediyorum. Onunla birlikteyken, vurdumduymaz gibi hissediyorum. Sanki saçlarım rüzgarda uçuşuyor. Çok mutlu oluyorum. Ama hiçbir zaman sakin olamıyorum.”

“O gece de bu yüzden mi stresliydin?”

“Stresliydim çünkü hâlâ karısı ile birlikte olduğunu düşünüyordum. O yüzden onları takip ettim.”

“Tamam, şimdi olanları tasvir et. Hatırladığın kadarıyla. Ne giyyordun?”

Gözlerimi açtım ve Gil’e baktım.

“Ne mi giyyordum?” diye kaşlarımı çattım. Hatırlayamadığımı anlayınca şaşırmışım. Donna’nın pembe paltosunu hatırlayabiliyordum fakat kendi giysilerim? Hiçbir şey yoktu.

“Bilmiyorum.”

“Tamam,” dedi Gil ve kumandaya bastı. Ekranda mavi ışıklar yanıp sönmeye başladı. Vın... vın... vın...

Güldüm. Her şey çok aptalca görünüyordu. Adi bir megalomanın, kahramanın beynini yıkamaya çalıştığı, altmışlı yılların casus filmleri gibiydi.

“Sadece devam et,” dedi Gil. Derin bir nefes alarak başımı salladım. Bunu yapmak zorundaydım. Hiç değilse Martin için yapmalıydım. Kutuda patlayan mavi ışıkları seyrettim. Christmas ağacındaki süs ışıkları gibi huzur vericiydi. Vın... vın... vın.

“Tamam,” dedi Gil. Işıkları kapatmak için kumandaya bastı. “Şimdi söyle, ne giyyordun?”

“Siyah bir palto.”

Tabii ki siyah paltomu giyiyordum. Ben her zaman siyah paltomu giyerdim.

“Endişelenme,” dedi Gil ve ışıkları yeniden yaktı. “Acele etme, sadece rahatla ve ışıkları izle.”

Işıklar kayarak geçerken daldım, vın... vın... vın. Parlak değillerdi. Yunanistan ya da İtalya’nın reklam posterlerindeki deniz gibi uçuk maviydi. Santorini diye düşündüm aniden. Yirmili yaşlarımda oraya gitmiştim. Sahilleri muhteşemdi...

“Siyah plato, yeşil fular...” dedim. Bu detayların, *Evening Standard*’daki robot resim tarifinden hatırlayıp hatırlamadığımdan emin değildim. Biraz daha yoğunlaşınca, daha fazla şey belirginleşti. Kendimi caddede yürürken görebiliyordum. “Genelde iş için giydiğim giysileri giyiyordum. Beyaz bir gömlek, siyah etek.”

Gil ışıkları söndürdü.

“Şimdi de havayı tasvir et.”

Kasılarak kaşlarımı çattım. Neredeyse hissediyordum ama tam gelmiyordu.

“Hayır, ben... Ben tam...”

“Güzel,” dedi Gil, kutuyu çalıştırarak. “Yine ışıklara dön.”

Vın... vın. Taşların üstünden akan sular gibi izlediğim ışıklar huzur veriyordu. ‘Yağmur yağıyordu, soğuktu. Şapkamı taktım. Yağmurun makyajımı akıtacağını düşündüğümü hatırlıyorum.’

Gil ışıkları kapattı.

“Çok iyi gidiyorsun. Peki ilk olarak ne gördün?”

Gözlerimi kısıp belirsizliğe daldım.

“Donna’yı gördüm. Onu işten çıkınca takip ettim ve restoranda Martin ile buluştuğunu gördüm. Gülüyorlardı,

şarap içiyorlardı. Donna'nın evine gittiler. Ben bara gittim. Bir içki aldım ve pencerenin kenarına oturdum."

"Sonra ne oldu?"

"Hatırlayamıyorum," dedim sıkıntılı bir şekilde.

"Sadece görüntüler, Fran. Kimse burada senin canını yakamaz," dedi Gil. Karanlığın içindeki sesi güçlü geliyordu.

Işıklar yeniden geldi. Vın... vın. Mavi, uçuk mavi, mavi, mavi, yeşil. Her yerde renkleri görüyordum.

"Martin'in, Donna'nın sırtına dokunduğunu hatırlıyorum," dedim tereddütle. "Bunu gördüm, aralarındaki samimiyeti gördüm. Bende olmayan bir şeyi."

Aman tanrım, Donna'nın yanında çok rahattı. Vm... vın. Gil'in güven verici, güçlü sesi yeniden geldi.

"Peki ne hissettin?"

"Martin'in bana söylediği her şeyin yalan olduğunu anlamamı sağladı."

"Başka? Başka ne hissettin, Fran?"

"Onu suçlamadım. Eğer altından kalkabileceksen, neden iki kadınla birden seks yapmayasın ki?"

Gözlerimi açtım ve yeni sırdaşıma cüretkâr bir şekilde, meydan okuyarak baktım. Fakat onun yüzü tepkisizdi.

"Bar hakkında ne hatırlıyorsun?"

Gil artık ışıkları rasgele açıp kapatıyordu. Ya da ben artık sırayı takip edemiyordum. Bir şekilde, kendimi aynı anda iki yerde birden hissetmeye başladım; klinikte, güvende ve rahat ve barda, caddenin karşısını dikizlerken.

"Kalabalıktı. Sıradan bir pazartesi gecesine göre daha kalabalık. Sanıyorum, üst kattaki odada bir parti veya yarışma gecesi vardı. Bara girdiğim zaman, biri bana bir sorunun cevabını bilip bilmediğimi sordu. Yarışmaları severim.

Sorunun cevabını da biliyordum ama evi izlemek için yerime dönmem gerekiyordu.”

Hatıralar geliyordu ancak benim stresim daha da artıyordu. Ya da o gecenin stresini, Martin’in Donna’ya dokunduğunu gördükçe midemin sıkışmasını, hızlanan nabzımı yeniden hissediyordum. Vın... vın... Ama aynı zamanda oradaki kişi sanki ben değildim, bir başkasıydı.

“Sence Martin neden sana yalan söyledi?” diye sordu Gil.

“Karısını becerdi,” dedim acı bir şekilde. Kelimeler ağzımda yuvarlanıyordu. Tanrım, içkiye ihtiyacım vardı.

“Nereden biliyorsun? Belki de seks yapmıyorlardı.”

“Yapıyorlardı,” dedim duygusuzca. “Eve girdikleri sırada, Donna’nın Martin’e nasıl baktığını hatırlıyorum. Martin’in Donna’nın omuzuna nasıl dokunduğunu, içeri nasıl soktuğunu hatırlıyorum. Bir ışık açıldı.”

Mavi ışık, kapanıp açılıyordu. Kapalı, açık.

“Başka ne var Fran? Devam et.”

Gil’in kullandığı taktikleri biliyordum. İşe de yarıyorlardı. Fakat yine de kendimi tamamen veremiyordum. Gil, insanların travmalarını yeniden yaşayabildiklerini, aynı şeyi hissettiklerini ve bunun doğru olduğunu söylemişti. Boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum, votkanın nasıl yaktığını hissedebiliyordum, kafamda sonuçlara ulaştıkça göğsümde oluşan acıyı hissedebiliyordum. Hepsini, sanki barda oturuyor ve caddenin karşısını seyrediyormuş gibi hissediyordum. Ama aynı zamanda, sanki gerçek değilmiş gibiydi. Üzüntü, kızgınlık ve ihanet oradaydı fakat sanki gözlemliyormuş, not alıyormuş gibiydim.

“Yaptıklarını *biliorum*,” dedim. Sesim alçak ancak güçlüydü. Başım dönüyor, tişörtüm boğazımı sıkıyordu. Ama yine de iyi hissediyordum, sanki resim ortaya çıkıyor gibiydi. Tıpkı o gece gördüğüm gibi onları evin içinde gördüm. Martin

ile yaşadığım her haz verici hareketi gördüm. Fakat bu slayt gösterisindeki yüz ve çıplak vücut benimki değildi. Martin'in üzerinde oturan Donna'nın vücuduydu. Ama Gil haklıydı. *Görmemiştim*. Bunların hiçbirini görmemiştim. Sadece bir ışık görmüştüm. *Bir ışık*.

"Gördüğüm şey buydu," dedim, sıçrayarak.

"Fran, bekle, lütfen."

"Hayır, bekleyemem," dedim. Birdenbire kendimi güçlü, yükünü atmış hissetmişim. "Gil, neler olduğunu biliyorum"

Gil ayağa kalktı, jaluziyi açarak odayı günışığı ile doldurdu. Işık arkasından vurdu, tıpkı Martin gibi. O an her şeyi hatırladım. Sadece parçaları değil, her şeyi hatırladım. Hafızamı, sıkı sıkı tutunabileceğim bir şekilde bir araya getirebilmişim.

"Hatırlıyorum."

Karanlık ve soğuk olduğunu hatırlıyordum. Donna ve Martin'in eve girdiklerini hatırlıyordum. Barı, votka toniği, pencerenin kenarındaki sandalyeyi hatırlıyordum. Yarışma sorusunu hatırlıyordum: "Queen'in bas gitaristinin adı nedir?" Üst kattaki ışığın yandığını ve yaptığım tüm tahminleri hatırladım. Sonra da Donna'nın evinin ön kapısının açıldığını, verandanın lambasının yanarak Martin'i arkasından aydınlattığını, Martin'in koşarak merdivenlerden indiğini ve karanlığın içinde kaybolduğunu hatırladım.

"Gitti. Martin gitti," dedim.

Sonra, uzun beyaz binanın yukarısına doğru baktığımı ve birinin jaluziyi araladığını gördüğümü hatırladım. Bir saç bulutu ve Donna'nın ince silueti, Martin'in gidişini seyrediyordu. Donna Joy, penceredeydi. Martin evden giderken Donna hâlâ hayattaydı. Bu, Martin'in Donna'yı öldürmediğinin neredeyse kesin olduğu anlamına gelirdi.

Martin'in masum olduğu anlamına gelirdi.

Otuz Yedinci Bölüm

Gil ile vedalaştıktan sonra Batı Londra danışmanlık merkezinin girişinde durup bir bardak su içerken bir araba kapısının kapandığını ve Gil'in arabasının gittiğini duydum.

Soğuk suyum yudumlarken, ilk baştaki kaygımın yerini daha kesin bir şeyin, bu durumu düzeltme arzusunun aldığını fark ettim. Çünkü artık elimde bir anahtar olduğunu biliyordum.

Clare merdivenlerin başında görüldü. Ofis odasının penceresinden, Gil'in gittiğini görmüş olmalıydı.

“Nasil geçti?” diye sordu, yüz yüze geldiğimizde.

“Uç noktada.”

“İyi misin?”

“Sarhoş gibi hissediyorum.”

“Sarhoş mu?” dedi, dikkat kesilerek.

“Çantanda nane şekeri yoktur, değil mi?”

“Belki yürüseki iyi olur. Biraz temiz hava al,” dedi, eğlenerek.

Başımı sallayarak çıkışa doğru döndüm.

“Ne oldu?” diye sordu Clare bir süre sonra.

"Lanet olası kapıları havaya uçurdu," dedim, elimdeki sandağı çöpe atarken.

Clare kafasını salladı. Neden İtalyan İşi'nden alıntı yaptığımı anlayamıyordu.

"Bak, Martin ile konuşmam lazım," dedim. Gözlerimi, salonun içinde gezdirdim ve danışma masasında durdurdum. "Merkezin telefonunu kullanmamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok. Fran, neler oluyor? Gil yardımcı oldu mu? İçki mi içtin?"

Ben ise çoktan sekreterin boş sandalyesine oturmuş, Martin'in, geçici telefonunun bir kâğıda yazdığım numarasını ana santralden çevirmeye başlamıştım.

Kalemlikten kırmızı bir tükenmez kalem alıp elimde çevirmeye başladım. Kalbim hızla çarpıyordu. Martin'in telefonu açmasını gerginlikle bekledim.

"Alo."

"Benim."

"Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet," diye cevap verdim, gülmeye başlayarak. "Her şey kesinlikle ortaya çıkmaya başlıyor."

"Buluşmalısınız."

"Şimdi buluşalım," dedim, ısrarcı bir fısıltıyla. "Kimseye bir şey söyleme ama elinden geldiğince çabuk benimle buluş. Özel konuşabileceğimiz bir yerde. Sadece sen ve ben. Başka kimse olmasın."

Bir parçam, casus gibi hissetmeye başlamıştı. Kendi cep telefonum yerine merkezin telefonunu kullanma içgüdüm, Hampstead Fundalığında buluşma önerim, hepsi George

Smiley²⁸'yi andırıyordu. Bir an için, eğer hukuk kariyerim çöpe giderse, gizli servise başvurabileceğimi düşündüm. Sonra, MI5'in de baro kadar seçici olduğundan emin oldum.

Clare beni, Kenwood Park yakınındaki bir otoparkta bıraktı. Çimenlerde yürürken, ayaklarım havadaymış gibi hissediyordum. Martin'i yeniden göreceğim için heyecanlıydım, Gil'le yaptığımız seansta olanları anlatmak için heyecanlıydım.

Fundalığı çok iyi bilmiyordum. Yılın her günü buraya gelseniz de tüm girintileri ve kuytu köşeleri keşfedemeyeceğinizden emindim. Birkaç sene önce, spor salonundaki koşu bandının arkasından çıkıp dışarılara kaçmaya karar verdiğim kısa bir dönem olmuştu. On kilometrelik koşu yarışına katılmayı düşünmüştüm. Kariyerim duraklamış gibiydi ve kendime yeni bir mücadele konusu arıyordum. Bu nedenle her cumartesi günü, Holloway, Archway ve tepedeki Fundalığa kadar giden otobüse binmiş ve sonra hiç durmadan koşmuştum.

Koru Göletini o dönemlerde öğrenmiştim. Sırrı, adında saklıydı: Güney tarafı çimenlik, gri kalan kısmı ağaçlarla çevrili bir su parçasıydı. Yüzülen göletler kadar bilindik olmamasına karşın yaz aylarında kalabalık oluyordu. Ancak gri ve kasvetli bir cumartesi günü pek fazla insanın orada olacağını sanmıyordum.

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" dedi Clare, ben arabadan inerken.

Önceki gün bana ödünç verdiği paltonun önünü kapatırken, "Saçmalama," dedim.

"Seni burada bekleyebilirim," diye ısrar etti.

Bir an, Clare'in neden böyle üzerime titrediğini merak ettim. Sonra, gözlerden uzak ve ıssız bir yerde beni Martin

28 George Smiley: John le Carré'nin, casusluk romanlarında kullandığı, kurgusal casus karakteri

ile baş başa bırakmak istemediğini anladım. Gil'in günışığına çıkardığı hatıraya rağmen Clare'e Hampstead'de geçirdiğimiz gün hakkında anlattıklarım yüzünden arkadaşımın Martin'e güvenmediğini biliyordum.

Ellerimi ceplerime soktum ve Kenwood'dan aşağıya doğru yürümeye başladım. Çimenlikten geçerek ağaçlara doğru ilerledim. Göletin kenarında bir bank buldum ve oturarak, bana doğru yaklaşan bir siluet görene dek bekledim. İlk başlarda bir karartı olan siluetin yüzü bana yaklaşıncaya belli oldu.

Martin, kot pantolon, beysbol şapkası ve şimdiye kadar hiç görmediğim, lacivert bir mont giymişti. Köpeğini yürüyüşe çıkarmış yöre insanı gibi sıradan görünüyordu. Amacının, zaten bu olduğunu tahmin ettim.

Sırıtarak, kollarımı açıp ona doğru koşmamak için kendimi tuttum.

"Beni geçmişsin," dedi ve yosun tutmuş bankta yanıma oturdu. "Buraya nasıl geldin?"

"Clare bıraktı."

"Sana bir araba almam gerekecek," dedi, sıradan bir şekilde. Sanıyorum bu, Martin'in dünyasında, erkeklerin her zaman yaptığı türden bir şeydi. Kadınlara arabalar alıyorlardı.

"Şimdiye kadar erkeklerin benim için bir araba galerisinden aldıkları tek şey bir buket yarı ölmüş çiçek oldu."

Martin, tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Erkekler gerçekten böyle şeyler yapıyorlar mı?"

"Bazıları karanfil alırlar," diye omzumu silktim. "Bir de Ferrero Rocher."

"Hiç benim tarzım değil," dedi, gölete bakarak.

Her iki ellerinde de dağ yürüyüşü bastonları olan iki kadın, manzarayı seyretmek için durdular. Her ikisi de bastonlarına

yaslanmışlar, yanaklarını şişirerek nefes alıp veriyorlardı. Sanki Everest'ten inmişlerdi.

"Hadi yürüyelim," dedim. Martin'in elini tutup onu göletten uzaklaştırdım. Gözlerimi kapattım ve iç içe geçen parmaklarımızın verdiği hissin tadını çıkarttım.

"Bir şeyler hatırladım," dedim, ağaçların arasına girdiğimizde. Burası daha serin, daha loş ve daha mahremdi. "Senin Donna'nın evinden çıktığını hatırladım. Donna'nın yukarıdaki pencereden senin gidişini seyrettiğini gördüm."

Martin birden bire durdu ve beni kollarımdan tuttu. Koyu yeşil gözleri büyümüştü.

"Şaka yapıyorsun. Hiçbir şey hatırlayamadığını söylememiş miydin?"

"Busabah bir terapist ile görüşmeye gittim," Gülümsememin yüzüme yayıldığını hissedebiliyordum. "Benim hatırlamama yardımcı olacak bazı teknikleri vardı."

Bana, dünya üzerinde var olan tek şey benmişim gibi baktı ve beni kendine çekerek sıkı sıkı sarıldı. Sonra geri çekilip bana yeniden baktı.

"Sen benim şahidimsin," dedi, parmaklarımı tutarak.

Martin'in heyecanına katılmak isterdim ancak bazı gerçekleri belirtmem gerektiğini biliyordum.

"Ben tam olarak güvenilir bir şahit olamam, biliyorsun değil mi? Sarhoştum."

"Buna uzmanlar karar verir."

Ormanın daha da içlerine doğru yürümeye devam ettik. Kullanılmış bir prezervatifin üstüne basmaktan son anda kurtuldum. Fundalığın, başkaları tarafından gizli görevler amacıyla nasıl kullanıldığının bir işaretiydi. Rüzgâr yaprakları yalıyordu. Üst dallarda, bir kuzgunun gırtladığını duyabiliyordum.

"Benden şüphe etmediğin için teşekkür ederim," dedi Martin.

"Şüphelendim," dedim dürüstçe. "Bir şekilde düşündüm. Çünkü yalan söylemiştin."

"Hiçbir konuda yalan söylemedim," dedi kaşlarını çatarak.

"Bisikletinden düştüğünü söylemiştin. Elinin bu yüzden kesildiğini. Doyle sana inanmıyor çünkü bisikletinin tekerlekleri temizmiş."

"Bisikletimden düşmedim," dedi. Gözlerini ağaçlara dikti.

"O zaman neden düştüğünü söyledin?"

Gözlerini bana çevirdi.

"Çünkü kesğin nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Fakat bu, kulağa çok kötü geliyor. Bu yüzden ben de akla yatkın bir şeyler söylemek istedim. Bilmediğimi söylemektense bunun daha iyi olacağını düşündüm."

"Bana da yalan söylemen gerekmezdi."

"Biliyorum, özür dilerim. Sanıyorum kendimi bunun doğruluğuna ikna ettim. Ama kesğin Donna ile hiçbir ilgisi yoktu. Bu kadarını biliyorum."

Elimi kavradı. Hava soğuktu ama Martin'in elleri sıcaktı. Parmaklarını benim parmaklarıma geçirdi ve beni ormanın daha da derinlerine götürdü.

"Dün seninle görüştükten sonra Alex beni aradı," dedim. Artık ağaçlar daha sık, hava da daha serindi. "Belli ki Sophie ona, benim polise gittiğimi söylemişti. Ben de onunla buluştum."

"Söyleyecek neyi varmış?"

Omzumu silktim.

"Çeşitli şeyler," dedim. "Önemli bir şey değil. Ona güvenmiyorum."

Martin kafasını salladı.

“Ona ben de güvenmiyorum.”

Martin’e döndüm. “Cole’ların evine hiç göz attın mı?”

“Neye bakacaktım? Buz kıracağına mı?” Şaka yapmaya çalışmıştı fakat sesi hiç keyifli değildi.

“Salı ve Çarşamba günleri, Alex’in konferansta olup olmadığını kontrol ettin mi?”

“İki gün de oradaydı ve akşamları da müşterilerle yemeğe çıktı. Teknoloji konferansından birkaç kişi, Alex’in Salı günü biraz garip davrandığını söylediler. İçlerinden biri, her şeyin yolunda olup olmadığını sormuş ama önemsememiş. Adam, Alex’in sadece akşamdan kalma olduğunu söylüyor.”

Bu bilginin önemli olup olmadığını bilmiyordum ancak Martin’in de kafasında parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyordum.

“Her neyse, güven sorununa ilişkin olarak, şirketin avukatının bana ortaklık anlaşmasını yollamasını sağladım,” dedi Martin. Yüzü gayet ciddiye. “Anlaşmada, ahlakla ilgili bir madde olduğunu biliyorum. Fakat ne kadar bağlayıcı olduğunu hatırlayamıyorum.”

“Bu, Alex ve senin aranda bir anlaşma mı?”

Martin başını salladı.

“Eğer ortaklardan biri şirketi itibarsızlaştırırsa, bu durum anlaşmayı sona erdirir ve söz konusu maddeyi ihlal eden ortak, diğerine hisselerini devreder.”

“İtibarsızlaştırmak mı? Çok belirsiz bir kelime.”

“Yasal tavsiye için teşekkürler.”

“Sence bu, uygulamada ne anlama geliyor?”

“Eğer Donna’nın kaybıyla ilişkilendirilmeye devam edersem, Gassler Ortaklığından atılabileceğim anlamına geliyor.”

“Ne yani, hiçbir şeyle suçlanmasan bile Alex senin hisselerini alabilir mi?”

“Satın alabilir. Ama hisse fiyatlarını düşürmek için manipüle etmenin türlü yolları var. Tabii eğer Alex, bazı yatırımcılardan paralarını çekmelerini istemezse.”

“Alex tehlikeli olabilir. Senin hakkında bildiği şeyler var.”

Martin suratını astı.

“Hepimizin karanlık yönleri vardır ve Alex de seni muhtemelen herkesten iyi tanıyor,” dedim hiç duraksamadan. “Eğer seni itibarsızlaştırma niyeti varsa, bu bilgileri pekala kullanabilir.”

“Ne karanlık yönü?”

“Richard Chernin isimli bir adam?” dedim, biraz tereddüt ettikten sonra. “Anlaşılan Alex, senin bu adamı bir anlaşma-yapmak- için tehdit ettiğini düşünüyor.”

Her şeyi inkâr edeceğini umut ederek Martin’e baktım. Fakat Martin, ellerini ceplerine sokmuş, uzaklara bakıyordu.

“Para yapmak, kirli bir iş olabilir, Fran,” dedi. “Bazen sıkı pazarlık yapman gerekir. Pişman olduğum şeyler yaptım mı? Korkarım, evet.” Sesi, canlılığını yitirmişti.

“Ne gibi? Neye pişmansın?”

Martin’in neler yapabileceğini bilmek zorundaydım.

Martin kafasını salladı ve bakışlarını kaçırdı.

“Bilmek istiyorum,” diye ısrar ettim.

“Ne bilmek istiyorsun, Fran?” diye bağırdı. Yüzü kızarıyordu. “Bir müşteriyi kırmamak için fahişeleri becerdiğimi mi? Bir alışverişi ucuza getirmek için bilgi satın aldığımı, diğer yatırımcılarla tezgâh hazırladığımı, Afrikalı zorbalara ve tiranlara, onların özel jetlerinde iş anlaşmaları yaptığımı mı? Ücretinin, kanlı paralarla ödendiğini bildiğim anlaşmalar. Evet, yaptım. Hayır, gurur duymuyorum. Ama

oluyor. Dünyayı döndüren şey, hırstır.”

“İşte şimdi biliyorum,” dedim. “Ben de senin karanlık yönlerini biliyorum artık.”

Ahlaki pusulamın, bu kusurlu adama aşık olmamı yasaklamasını bekledim ama tek hissettiğim şey, onunla olduğum her anda hissettiğim ateşli özlem.

“Sence ne yapmamız gerek?” dedi, biraz bekledikten sonra. “Eğer polise, beni gece birde Donna’nın evinden çıkarken gördüğünü söylersen, sana neden orada olduğunu soracaklardır. Seni bu işin içine çekmek istemiyorum, Fran. Sana da, bana davrandıkları gibi davranmalarını istemiyorum. Bir suçlu gibi.”

“Benden şüphelenmeye çoktan başladıklarından eminim,” dedim. Ona robot resmi ve Çavuş Collins ile yaptığım görüşmeyi ve ona nasıl yalan söylediğimi anlattım. Martin ağzının içinde küfür etti ve elini saçında gezdirdi. “Tanrım, bahse girerim benimle hiç tanışmamış olmayı dilerdin” diye mırıldandı.

“Bir an bile böyle düşünmedim,” diye cevap verdim, eline uzanırken. Martin sessizce düşüncelere daldı.

“Polise, senin gördüklerini söyleyemediğimize göre, bunu bir başka şekilde yapmalıyız,” dedi. Sesinde kararlılık vardı. “Donna’yı bulmalıyız ve polisin başka şüpheliler üzerinde durmasını sağlamalıyız. Çünkü benim bu işle hiçbir ilgim yok.”

“Benim de yok,” diye fısıldadım.

“Bunu asla düşünmedim,” dedi, bana dönerek. Sırtımı, bir çınar ağacının büyük gövdesine yaslamıştım. Kendimi, ağacın kırışık kabuğuna iyice yasladım ve Martin’in yumuşak dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettim. Başparmağı ve işaret parmağıyla, nazikçe kulak mememi çeğiştiriyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

“Seni istiyorum,” diye yavaşça cevap verdim. Martin’in de uyarılarak kabardığını hissediyordum.

Martin, montunu bana sardı. Montun yünlü katlarının arasına saklanır saklanmaz, pantolonunun fermuarını açtım. Aleti öne doğru fırladığında, ellerimin arasına aldım. Martin zevkle inlerken, aşağı yukarı hareket ettirdim. El yordamıyla kendi giysilerimi buldum, eteğimi kaldırdım, onu elimle içime soktum. Boynumu öyle gerdim ki tepemdeki dalları ve gri gökyüzünün bir parçasını görebiliyordum. Hiçbir şey umurumda değildi. Ne Alex, ne Donna, ne de polis. Önemli olan tek şey Martin ve bizim beraberliğimizdi.

İşimizi bitirdiğimizde, yosunların ve yaprakların üstüne yuvarlandık. Kolunu, omzuma koydu ve bana sonsuzluk gibi gelen bir an kımıldamadan durduk.

Daha sonra fundalığın çevresinde, iki âşık gibi el ele yürüdük. Yüzme göletlerinin, gösteri alanının yanından geçtik. En güneyden batıya, Spaniards Inn’e gittik. Dışarıda, yolun kenarında oturduk, ev yapımı iki bira içtik, menünün arkasındaki öykülerle eğlendik. Bar, Dickens’ın Bay Pcikwick’in Maceraları’ndan ve onun haydut Dick Turpin ile bağlantılarından bahsediyordu. Her ikimiz de halka açık bir yerde birlikte görünmenin aptallık olduğunu biliyorduk ama bundan hiç söz etmedik. Beysbol şapkalı adamın, karısının kayboluşu ile ilgili olarak gazete manşetlerinde olduğunu anlamaları bir yana, kimse bize dönüp bir daha bakmıyordu.

Kenwood Evine vardığımızda saat neredeyse yedi olmuştu. Parlak siyah bir Audi’nin yanına giden Martin’i takip ettim.

“Bu, senin mi?” diye sordum. O sırada Martin, anahtara basarak arabayı açıyordu.

“Sophie’nin. Polis benim arabamı aldı. Sanıyorum, kanlı bir ayakkabı bulmaya çalışıyorlar.”

"Hiç komik değil."

Martin omzunu silkti ve arabaya bindik.

"Seni nerede bırakayım?" diye sordu.

Gidecek hiçbir yerim olmadığı aklıma geldi. Ne iş, ne ev. Clare'in kınayan bakışlarının düşüncesi de çekici gelmedi.

"Arabayla biraz gezsek, Sophie kızar mı?" diye sordum.

"Aklında ne var?"

"Chelsea?" dedim. Krem rengi deri koltukları ve pürüzsüz, ceviz kaplama ön konsolu olan böyle bir araba çok çekici görünüyordu. Ön camın köşesinde, Londra'nın en üst düzey spor salonlarından birinin otopark çıkartması vardı. Ben de bu arabalardan istiyordum. Ben de böyle bir spor salonu üyeliği istiyordum. Yıllarca, yatırımcı ve bankacı karılarıyla ve onların yaptıkları seçimlerle alay etmişim: hayatlarından vazgeçmeleri ve beyinlerini kullanmamalarıyla, kendilerini birinin malı haline getirmeleriyle. Ancak, bu kadar çalışmama ve mesleki başarıma rağmen berbat bir mahalle spor salonunda çalışıyordum ve ulaşımımı otobüs ile sağlıyordum. Sophie'nin hayatını istiyordum. Donna'nın hayatını istiyordum. Coller'in pastel renkli ve özel dikim perdeli, muhteşem evinden istiyordum. Donna'nın gardırobundan, çantalarından ve hiç çabasız, akıp giden güzelliğinden istiyordum. Martin'in karısı olmak istiyordum.

"Chelsea'de nereye?" diye sordu Martin, motoru çalıştırıp hayallerimi bozarken.

"Donna'nın evine," dedim, ona bakarak.

"Fran, hadi ama, bunun bir faydası yok."

"Bana güven," dedim.

Martin birkaç saniye bana baktı ve başını sallayarak arabayı güneye doğru çevirdi. Cumartesi akşam trafiği, şehri

karmukarışık hale getirmiş, dinmek bilmeyen çise, asfaltı kayganlaştırmıştı. King's Road'a gitmemiz bile bir saatten fazla sürdü. Martin, Donna'nın kaybolduğu gece benim sığındığım barın aşağısında park etti. Donna'nın evini doğrudan göremiyorduk. Olay yeri inceleme minibüslerinin gittiklerini fark ettim.

Martin arabanın motorunu durdurdu ve sessizlik içinde oturduk.

"Bu evi, şu gaz lambaları yüzünden almıştık," dedi, tepedeki kendine özgü sokak lambalarını göstererek.

"Bunlardan Spitalfields'de de var. Belli ki bir tarzın var."

Gözümün ucuyla, Martin'in gülümsediğini gördüm.

Buraya gelme nedenime yoğunlaştım.

"Sen, Donna'nın evinden gece yarısı gibi çıktığını söylüyorsun, öyle değil mi?" dedim. "Pete, benim Islington'a ikide geldiğimi söylüyor."

"Pete kim?" dedi Martin, ters bir şekilde.

Neredeyse yakalanacağıma inanamıyordum. Kime ne dediğimi unutmaya başlamıştım.

"Komşum. İlk buluşmamızda, onunla otobüs durağında karşılaşmıştık," dedim. Geçıştirmeye çalışıyordum. "O gece, seni Donna'nın evine girerken gürünce, çok içmiş olmalıyım ki evimin anahtarlarını bile bulamadım. Taksici kapıya vurmak zorunda kaldı. Pete de uyandı."

"Pete'de senin evinin anahtarı mı var?" diye sordu. Martin'in duyduğu rahatsızlık, ikimizin arasındaki boşlukta dalgalanıyordu.

"Hayır. Koltuğunda yatmama izin verdi."

Arabanın içi karanlık olduğu için mutluydum. Hiçbir şeyin, ne yanağımın kızarışının ne de dudaklarımın kurumasının, ona tüm gerçeği anlatmadığımı belli etmesini

istemiyordum. Çok güzel bir öğleden sonrası geçirmiş, çok şey paylaşmıştık. Sadece Martin'in iş anlaşmalarının karanlık yönlerinden, başarılı olmak için yapmak zorunda kaldığı şeylerden, rahibe günah çıkaran birinin utangaç rahatlaması gibi itiraf ettiği şeylerden konuşmamıştık. Geçmişimizden, mutlu anılarımızdan, ikimizin de ilgi çekmek isteyen akıllı ve bilgisayar kurdu olduğu okul günlerimizden bahsetmiştik.

"O gece, Pete'in evinde mi uyudun?" diye tekrar etti.

"Çok fazla seçeneğim yoktu. Anahtarımı bulamayacak bir haldeydim ve o da beni sokakta bırakamazdı."

"Anahtarını bulmana ve evine girmene yardımcı olamaz mıydı?"

"Yapmadı, işte," dedim sert bir şekilde. Konuşmayı kesmek istiyordum. "Belki korkutucu ama o kadar kendimde değildim ki itiraz edemedim."

Sözlerim, Martin'in bir süre sessiz kalmasını sağladı. Onun başka bir şey söylemesini istemiyordum. Alex'in, Richard Chernin hakkında söylediklerini anımsıyordum. Pete Carroll'un bana şantaj yaptığını öğrenirse, Martin'in ona neler yapabileceğini düşünmekten nefret ediyordum. Eğer benim yatağında seks yaptığımızı öğrenirse Pete'i öldürebileceğini düşünüyordum.

"Biraz dışarı çıkmak ve bar kapandıktan sonra nereye gittiğimi hatırlayıp hatırlayamayacağımı görmek istiyorum."

Derin bir nefes aldım ve soğuk havaya çıktım. Arabaya dönüp bakmadım. Bakmadan da Martin'in beni izlediğini biliyordum.

Kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Bar, köşedeydi ve Donna'nın evi de sağ taraftaydı.

Caddenin karşı tarafındaki evlerden bazılarının ön taraflarında küçük bahçeleri vardı. Bazılarının alçak duvarları,

bazılarının çitleri ve bazılarının da ince, siyah parmaklıkları vardı. Gil'in ofisinde yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım. Durduğum yeri ayarlamaya çalışarak, Donna'yı gördüğüm anı yeniden canlandırmak için duruşumu ayarlamaya çalıştım. Karanlık, üzeri örtülü pencerelerinden boş olduğu anlaşılan bir ev gördüm. Alçak bir çiti ve bodrum kata inen birkaç basamağı vardı.

Evin girişinde durdum ve soğuk taşa oturarak Donna'nın evine baktım. Eğer pencerede olsaydı, hatırladığım görüntü ile tamamen aynı şekilde görünecekti. Bardan ayrıldıktan sonra evi izlemek için buraya gelmiş olmalıydım. Başka neler hatırlayabileceğimi görmek için biraz bekledim.

Hiçbir şey hatırlamadım. Caddenin sonunda akan trafiği görebildiğim sol tarafa baktım. Sonra arabaların yandaki caddeye geçmelerini engellemek için konulan metal bariyeri görebildiğim sağ tarafa baktım.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktım. Uyuşuk kalçalarım dışında elime bir şey geçmemişti.

Arabaya geri yürüdüm ve bindim.

"Başka bir şey hatırladın mı?" diye sordu Martin, hevesle.

"Hayır. Fakat evi izlemek için nereye saklandığımı buldum."

Sessizce oturduk. Arabanın içinde tek duyulan şey bizim nefeslerimiz ve uzaktan gelen belli belirsiz trafik sesiydi.

"Bana, Donna'nın evine neden gittiğini anlat," dedim bir süre sonra.

"Fran, lütfen."

"Onu ne zaman becerdin? Hemen mi yoksa biraz cilverden sonra mı?"

Martin sustu.

"İkiniz de heyecanlandınız mı? Eşinizle sert oyunlar oynamaktan."

“Bunu yapma. Kendine işkence etme,” dedi, elini vites koluna koyarak.

“Evet, yaptığım bu,” diye fısıldadım, ona bakmadan. “Gil ile bu sabah yaptığım da buydu. Hatıralarımın geri gelmesine yardım ediyor.”

Martin bana ilgiyle baktı ve başını salladı.

“Duruşma hakkında konuşmak için buluşma ayarlamıştık,” dedi sonunda. “Akşam yemeğinde buluştuk. Eskiden ikimizin de sevdiği bir yerde. Bir şişe güzel şarap içtik. Donna eğlenceliydi, cilveliydi. Aramızda geçen onca çatışmadan sonra rahatlatıcıydı. Sonuç olarak onun evine gittim.”

“Zevk almış olmalısın.”

“Donna, insana kendini özel hissettirmekte her zaman çok iyi olmuştur.”

“İlk karşılaştığınız zaman ondan hoşlanma nedenin de bu muydu?”

“İlk karşılaştığımızda, onun güzel olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca seksi. Hassas ama bilgili. Sanki rol yapıyormuş gibi. İlgimi çekti. Altı hafta sonra nişanlandık. Üç ay sonra evlendik.”

“Nerede tanıştınız?”

“Çalıştığı barın yakınında bir barda. Ona bir içki ısmarlamamı istedi. Sonra evine bırakmamı istedi.”

Martin’e, erkeklerin neden bu oyuna düştüklerini sormak istedim. Ama belki de bunun cevabı çok açıktı. Erkekler açık şeyleri severlerdi.

“Yatakta iyi miydi?”

Martin bana baktı. Gerçekten öğrenmek isteyip istemediğimi anlamaya çalışıyordu.

“İyi miydi?” diye tekrar ettim.

“İngiltere için sevişebilir,” dedi sessizce. “Uçlardaydı. Başkalarının yapmadığı şeyleri yapardı. Risk almayı severdi. Oyunlar oynamayı. Pis konuşmayı, herkesten daha iyi becerirdi. Bana kendimi kral gibi hissettirirdi.”

Martin’in bana haftalar boyunca yolladığı mesajları hatırladım. Kendime dokunmayı isteten mesajlar. Utangaç cevaplarımı hatırladım ve o zaman, Martin’in beni nereye çekmek istediğini anladım. Benden pis konuşmalar istiyordu. Martin, benim Donna olmamı istiyordu. Ve ben, onu hayal kırıklığına uğratmışım.

Kalbim hızlanırken, nefesimin yavaşladığını hissedebiliyordum.

“Bu yüzden mi o gece Donna’ya geri gittin? Ben seni tatmin edemedim mi?” dedim. Martin’in, bizim seks hayatımızı çok hafif bulduğuna ikna olmuşum.

“Hayır,” dedi heyecanla. “Kontrolden çıkmış bir geceydi.”

“Anlat bana,” dedim serinkanlılıkla. “Bana o geceyi anlat. O gece onu becereceğine yemekte mi karar verdin?”

“Bilmiyorum. Onunla buluşurken böyle bir niyetim yoktu.”

“Donna’nın evine gittiğinizde ne oldu?”

Martin sakince nefes aldı. Sanki her şeyi adım adım hatırlamaya çalışıyordu.

“İçki içtik. Donna yukarıya çıktı. Geri gelmeyince, nerede olduğuna bakmak için ben de çıktım. Seksi bir şeylerle yataktaydı.”

“Ne gibi?”

“İç çamaşırı, topuklular,” dedi.

“Sonra ne oldu?”

“Yatağa, yanına gittim. Öpüşmeye başladık. Orada başladı.”

“Nasıl yaptınız?”

“Fran, lütfen, kes artık.”

“Hayır, bilmek istiyorum,” dedim. Üzerimde oluşan baskıyı hissediyordum. Haset, öfke ve arzu ile ateşlenmiştim. Sınırdaydım. Tıpkı çocukken sevdiğim, oyun merkezindeki on penilik oyuncaklardaki gibi. Geri püskürtene kadar paranızı yutan, en sonunda para şingirtisiyle patlayarak size para veren oyuncaklar.

“Her şekilde yaptık, Fran. Sonra bir kez daha yaptık ve ilk seferkinden daha fazla zevk aldık.”

“Öyleyse neden oradan ayrıldın? Madem o kadar zevk alıyordun, neden onun yatağında sabaha kadar kalmadın?”

“İyi bir fikir değildi.”

“Donna mı senin gitmeni istedi yoksa sen kendiliğinden mi gittin?”

“Önemli değil...”

“Söyle. Kimin fikriydi?”

“O istedi,” dedi sonunda Martin. Yüzümde bir şamar daha patlamıştı.

En az bir dakika boyunca hiç konuşmadık. Gözlerimi kapattım ve onları, o üst kattaki odada hayal etmeye çalıştım. Arabanın kapısına tutundum. O an, bir hatıra gelip gitti. Tıpkı dilinizin ucuna kadar gelen, unuttuğunuz kelime gibiydi. Ama zihnim beni oraya götürmüyordu. Gözlerimi açtığımda, Martin dümdüz karşıya bakıyordu.

“Bir keresinde, bir alıntı okumuştum,” dedi sonunda. “Ünlü bir CEO’nun, onun için ideal olan kadını anlattığı bir alıntı: Bu kadın, beni Üçüncü Dünya ülkelerindeki hapishanelerden çıkartabilecek biri olmalı,” diyordu.”

Cevap vermedim. Daha önce söyledikleri hâlâ kulağımda çınlıyordu.

"Sanıyorum, ideal kadınının hem kalbi, hem cesareti, hem de akli olması gerektiğini söylemek istiyordu. Seni ilk gördüğümde, düşündüğüm şey buydu. Sende sevdiğim şey buydu. Sadece güzel olman değildi."

Martin, dönüp bana baktı. "Bütün bunlar bittiğinde, benim yanıma taşınmak ister misin?"

Öyle tereddütlü konuşmuştu ki direncim kırıldı.

"Ürkütücü bir komşum olduğu için bana üzölmene gerek yok," dedim, savunmaya geçerek.

"Senden hoşlanan ve alt katında yaşayan tuhaf biri, evet, gereğinden bir dakika bile daha fazla o evde yaşamayı istemiyorum. Fakat benim evime taşınmayı bu yüzden istemiyorum."

Tekrar konuşmadan önce biraz durdu.

"Bana taşınmayı istiyorum çünkü benimle evli olmadan benimle yaşamaya çalışmanın hoş olacağını düşünüyorum. Bir süre evlenmeyiz ve işlerin nasıl yürüdüğüne bakarız."

Kalbim hızla atmaya başladı. Bu teklifi yapmasının nedeninin Pete Carroll'dan hoşlanmaması, yalnız olması, korkması ve yanında, onun tarafında olan birine ihtiyaç duyması olup olmadığından emin değildim. Yoksa bana gerçekten teklifte mi bulunuyordu?

Bayan Joy. Kulağı çok hoş geliyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Queens Park'a geldiğimizde, saat onu geçiyordu. Kendimi hâlâ gergin ve manik hissediyordum. Çok tuhaf, çok duygusal bir gün olmuştu ve beni sakinleştirecek bir sigara istiyordum. Artık nadiren sigara içiyordum ve Martin'in beni sigara içerken görmesini kesinlikle istemiyordum fakat Clare'in misafir yatak odasında küçük bir Fransız balkonu vardı ve ben kendimi, kapıyı açmış, sigaramı yakmış ve karanlığın içindeki turuncu parlaklığı seyrederken hayal ediyordum.

"Dükkândan bir iki şey almam lazım," dedim, Audi Salusbury Caddesine girerken. "Beni burada bırakabilirsin."

"Seni, karanlıkta sokağa bırakmam. Bu saatte hangi dükkâna gideceksin?"

"Sanıyorum, tren istasyonunun yanında küçük bir süper market vardı. Sen ara sokaklardan birine park et, ben koşarak gidip geleyim."

Süper market şaşırtıcı bir şekilde kalabalıktı. Barlardan çıkan ve metro istasyonuna inen tüm bu insanların aklında aynı şey vardı: son anda çıkan partiler ya da sessiz, kederli geceler için alkol ve sigara almak.

Rafların arasında, floresan ışıklarının altında bir aşağı, bir yukarı dolaşmaktan, sonunda normal bir insan gibi

hissetmekten, normal bir yaşam sürmekten zevk aldım. Yani, neredeyse. Bir paket Marlboro Lights alıp çantama tıktım. Sigara aldığımı gizlemek için de bir kutu kola ve bir paket jöleli şeker aldım. *Ben, suçluların ustası.*

Caddeye çıktım. Dom'un restoranı, yolun karşısında görünüyordu. Durup oraya baktım. Tüm pencereler aydınlıktı. İçerisi kalabalık görünüyordu. Belki de Clare'in, Dom'un en son gösteriş projesine yaptığı yatırım geri dönebilecekti. İki çiftin, kol kola, gülerек ve konuşarak çıktıklarını gördüm. Onların arkasında, paltosunu giyip yakalarını kaldıran biri daha vardı. Dom'u tanıdığım an, içimi sıkıntı bastı. Clare'in evine fark edilmeden girebilmeyi ve sonra gizli sigara vuruşunu yapmayı umuyordum. Şimdi Dom, benden önce eve gidecek ve ya oturma odasında ya da mutfakta oturuyor olacaktı. Ben de ne ondan ne de onun nefret dolu bakışlarından kurtulamayacaktım. Ama Dom sola, evine doğru dönmedi. Tam ters yönde yürüdü ve Martin'in park ettiği, evlerin olduğu sakin sokağın içine daldı. Garip.

Dom karanlıkta kaybolana dek bekledim ve sonra trafikten kaçınarak yolun karşısına, Audi'ye doğru koştum.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" dedi Martin, arabanın motorunu çalıştırırken.

"Şu tarafa dön ve o yola git," dedim, oturduğum yerde kıvranarak.

"Ne?"

"Bir şey, birini gördüm. Nereye gittiğini görmek istiyorum."

Omzunu silken Martin, benim istediğimi yaptı. Farların aydınlattığı yolu gözlerimle tarayarak Dom'u aradım. Ama onu göremiyordum. Ya evlerden birine ya da park eden arabalardan birine girmişti.

"Yavaş git" diye fısıldadım. Audi kaplumbağa hızına düştü. İleride, sağda, iç ışıkları yanan gri bir arabanın içinde iki kişi oturuyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Martin. Fakat ona cevap veremeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. Cadde karanlıktı. Bu sayede arabanın yanından geçerken içini görebildim. Bir çift öpüşüyordu. Ancak araba ilerlediği için daha fazlasını görememiştim.

“Arabayı çevir,” dedim. Bu sırada Martin, sokağın sonuna gelmişti. “Geri dön, geri dön.”

Martin iç çekerek, üç hamlede arabayı döndürdü ve geldiğimiz yoldan geri gitti. Gri araba da bize doğru geliyordu.

“Kenara çek, yanımızdan geçsinler,” diye emrettim. Audi bir köşeye girdi.

Araba yanımızdan geçti. Yolcu koltuğunda oturan kişinin Dom olduğunu görebilmek için iç tepe ışıklarının yanmasına gerek yoktu. Sürücü bir kadındı: sarışın, genç, güzel.

“Neler olduğunu bana anlatacak mısın?”

Birkaç saniye konuşamadım. Çok kızgındım. Çok sadık, çok kolay kanan, Dom’un kendini tatmin etme projelere sermaye sağlayan ve evde sabırla bekleyen Clare’i düşünüyordum.

“O, Dom’du,” dedim, sakince. “Clare’in kocası. Arabadaki sarışını öpüyordu.”

“Ve sanırım, o sarışın Clare değildi, doğru mu anlamışım?”

“Çok iyi bakamadım. Ama Clare değildi. Bu kadarını biliyorum.”

“Vayy,” dedi Martin, yola bakarak. “Hâlâ seni Clare’in evine bırakmamı istiyor musun?”

Biraz düşündükten sonra başımı salladım. Clare her zaman benim yanımda olmuştu ve şimdi de benim desteğime ihtiyacı vardı. Gerçeği bilsin ya da bilmesin.

Martin bana veda öpücüğü verdikten sonra endişeyle kapıyı açtım. Clare’in evi, kıpırtısız ve sessizdi. Oturma odasındaki

lamba dışında tüm ışıklar kapalıydı. Sehpanın üzerinde bir lincan ve karton kapaklı bir polisiye roman vardı. Bunun dışında alt katta birinin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Sessizce üst kata süzüldüm. Ana yatak odasının kapısı hafif aralıktı. Yorganın altında, uyuyan Clare'i görebiliyordum. Saat henüz on buçuktu. Bir cumartesi gecesi için çok erkendi. Onun yanında olup, ona eşlik edemediğim için suçluluk duydum.

Evin arkasındaki, misafir yatak odasına gittim. Artık sigara içmek istemiyordum. Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Zihnim uyumamı engelleyecek şekilde çalışıyordu. Sesleri duyup uyandığımda, uykuya yeni dalmıştım. Uyku sersemi olmama karşın seslerin Dom ve Clare'e ait olduğunu anlayabilmişim. Clare'in ağlama sesini duyduğumu sandım. Sesler dinene kadar kımıldamadan durdum. Gözlerim kapalı olmasına rağmen kapıda birinin olduğunu hissedebiliyordum. Eğer açık olsalardı, kapının aralığından bakan Dom'un yüzünü beni izlediğini görebilecektim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Uyandığımda, bütün sabah boyunca evin içinde takılamayacağımı bilebilecek kadar aklım başımdaydı. Clare ve Dom'un gece tartışıkları kesindi. İkisiyle de kahvaltıda yüz yüze bakmanın ne kadar garip olabileceğini düşünebiliyordum.

Yataktan çıkıp yorganımı düzelttim. Sırt çantamın içindekileri üstüne döktüm. İşlerin bu noktaya geldiğine inanamıyordum. İçinde bana ait sadece iki temiz iç çamaşırı olan sırt çantasıyla yaşamak. Daha da endişe verici olan şey, bana en fazla bir iki gün yetecek kadar lityum hapım kalmıştı. Eğer Clare'in evinden ayrılıp başka bir şey yapacak olursam, gerçekten de Pete ile karşılaşma riskini göze alarak evime gidip ilaç almalıydım.

Kapıdan kafamı uzatarak, uyanmış biri olup olmadığını kontrol ettim. Ev sahiplerimi görmekten utanıyordum fakat sonsuza kadar da odada kalamayacağımı biliyordum.

Makyaj çantamı alarak, parmak uçlarımda koridoru geçerek banyoya, dişlerimi fırçalamaya gittim. Duş almak istiyordum fakat suyun sesiyle kimseyi uyandırmak istemiyordum. Nane aromalı ağız çalkalama suyuyla ağzımı çalkalamak ve hızlıca yüzümü yıkamak, kendimi daha iyi hissettirdi. Artık önümdeki günle yüzleşmeye hazırdım.

Aynaya bakarak, kendi kendime, *karşıma ne çıkarsa çıksın*, dedim.

Üstüme bir şeyler geçirerek aşağıya indim. Yalnız olmayı bekliyordum ama Clare, kahvaltı masasında oturuyordu. Üzerinde hâlâ kısa pijamaları vardı. Saçlarını dağınık bir şekilde tepesinde toplamıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Clare'in yorgun mu yoksa üzüntülü mü görüldüğünden emin değildim. Belki de onu makyajsız görmeye alışmamıştım.

"Tanrım, beni korkuttun," dedim, göğsümü tutarak. "Kimsenin uyanmadığını sanıyordum."

"Gazeteci çocuk, herkesten önce uyanmış," diyerek masanın üzerinden bana Pazar gazetesini fırlattı. "Okusan iyi olur. Sanıyorum, ağır eleştiri buna denir."

Gazeteyi kendime çevirdim ve Clare'in açık bıraktığı sayfaya göz attım. İlk gördüğüm şey fotoğraf oldu. Bir tarlada gülen Donna'nın renkli, büyük boy fotoğrafı. Fotoğraf, çok eski veya çok büyütülmüş olduğu için çok pikselliydi. Donna çok genç ve mutlu görüldüğü için fotoğrafın, yıllar önce çekildiğini düşündüm. Saçlarını atkuyruğu yapmış, kocaman ve dişlek bir şekilde gülümsüyordu. Bir yatırımcı karısı gibi görünmüyordu. "Bak ama dokunma" soğukluğundan eser yoktu. Eğer mükemmel bir reklam fotoğrafı istiyorsanız, bu mükemmelliğe çok yakındı. Eksik olan tek şey fotoğraf karesindeki yavru köpekti. Haberin başlığı çok basitti. *Kayıp Donna Nerede?* Ama haberin metni çok daha karmaşıktı.

İlk bakışta, Donna'nın kayboluşuna kadar olan olayların yeniden ele alınışı gibi görünüyordu. Ancak, bir tabağın 10.000 pound olduğu yüksek sosyete yemeğinde Martin, Spitalfields'teki evden çıkan dalavereci ve dağınık Martin gibi diğer fotoğrafların dizilişi, Joylar'ın evliliğini "Güzel ve Çirkin" vakası gibi gösteriyordu.

Boşanma işlemlerinden bahsediliyordu ama neyse ki baronun ya da benim adım geçmiyordu. Ancak Martin'in

gözüyle bakarsak, Clare haklıydı: ağır eleştiri vardı. Bir avukat tarafında detaylı olarak incelenmiş bir ağır eleştiri. Ama yine de ağır eleştiri. İşi, Martin'i herhangi bir günahla doğrudan suçlamaya vardırılmıyordu. Bunun yerine, güzel bohem bir kadın ve onun gaddar, finansçı kocasının resmini çiziyordu. Okuyuculara, küresel ekonomik krize ve bunu takip eden sosyal problemlere kodaman yatırımcıların neden olduklarına dair en az üç örnek veriyordu. Hikaye şuydu: Şeytani Yatırımcı Martin Joy, güzel ve şefkatli karısı Donna'ya karşı. Yarım sayfa boyunca, Donna'nın çocuklar ve hayvanlar için yaptığı işlerden bahsedilmişti. Bu işleri daha önceden hiç duymamıştım. Bağış toplama ve genel iyilikseverlikten bahsetmiyorum bile.

"*The Times*'da da bir şeyler var," dedi Clare, üzgün bir sesle. "Martin'den pek söz etmiyor, daha çok buradaki gibi Donna'yı anlatıyor. Donna'nın kayboluşunun oldukça şüphe uyandırıcı olduğunu ima ediyor."

Lavaboya gidip bir bardak su aldım. Clare'in, beni dikkatle izlediğini biliyordum.

"Hatırladığın şeyler hakkında polisle konuştun mu?" diye sordu.

Kafamı hayır anlamında salladım. Oysa Martin için zamanın azaldığını biliyordum. Medyanın olaya ilgi göstermesi, yeni bir tutuklama yapmak ya da en azından olayda gelişme gösterdiklerini belli etmek için polisin üzerinde baskı yaratacaktı.

Tanrım, her şey karmakarışık. Günün bu şekilde başlamasını hiç beklemiyordum ve saat daha sekiz bile olmamıştı. Arkamı dönüp merdivenlere baktım.

"Dom nerede?"

"Dışarıda. Koşuya gitti, sanırım."

"Herkes de koşmaya başladı," dedim, hafifçe gülümseyerek.

"Dom'un gerçekten de koştuğundan şüpheliyim," dedi Clare. Sesi kırıgındı.

Bana baktı. Su kaynatmak için kafasını çevirmeden önce Clare'in yüzünde bir şeyler gördüm.

"Her şey yolunda mı? Yani sen ve Dom arasında?"

"Dün gece biraz atıştık. Seni uyandırdıysak özür dilerim."

"Konu neydi?"

"Hiçbir şey," dedi, elini sallayarak. "Gerginlik, hepsi bu. Kimse bir restoran açmanın kolay olduğunu söylememiştii."

Clare'e yaklaştım. "Clare, hadi," dedim nazikçe. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun."

"Senin derdin sana yeter," dedi. Beni başından savmaya çalışıyordu.

"Clare, ben senin arkadaşınım."

Kafasını salladı. Zayıflığını göstermek istemiyordu.

"Gece eve geç geldiği için sinirlenmiştim. Cumartesi akşamı olduğunu ve çalışması gerektiğini biliyordum ama on buçukta restorani aradım ve konuştuğum garson, yarım saat önce çıktığını söyledi. Sadece hangi cehennemde olduğunu öğrenmek istiyordum."

'O ne dedi?' diye sordum. Dom'un, Clare'i ne kadar kandırdığını bilmek istiyordum.

"Üst katta olduğunu, evraklarla uğraştığını söyledi. Beni bitkin ve mızımız olmakla suçladı." Zoraki gülümsedi.

Bir şey söylemeden önce biraz durdum. Yalanlardan bıkmıştım ve arkadaşımı böyle görmekten nefret ediyordum. Ayrıca, Clare'in, Dom'un anlattıklarının saçmalık olduğunu anladığını biliyordum.

"Clare, dün gece Dom'u bir arabada gördüm. Bir kadınla birlikte. Tanımadığım bir sarışınla."

Clare gözlerini kıstı. "Ne zaman oldu bu?"

“Saat onu biraz geçiyordu. Martin beni eve bıraktı. Salusbury Caddesindeki Sainsbury’e uğradık. Dom’un restorandan çıktığını gördüm. Ara sokaklardan birinde, bir arabaya bindi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Onu takip ettim.”

“Bu, bir alışkanlık oldu, öyle değil mi?” dedi, tatsız bir şekilde.

“Clare, sadece ne gördüğümü söylüyorum.”

“Ah evet, bugünlerde buna çok güvenebiliriz, değil mi?”

Clare’in söyledikleri beni üzmüştü ama yine de sakin kalmak için kendimi zorladım. Ayrıca onun yerinde olsaydım, ben de bunları duymak istemzdim.

“Sonra ne oldu peki?” diye sordu, kollarını kavuşturarak. “Arabayla gittiler mi?”

“Neticede.”

“Neticede mi?”

Derin bir nefes aldım. Clare’i üzmem istemiyordum fakat Dom’un da arkadaşına yıllardır yaptığı gibi bu kadar kötü davrandıktan sonra kolayca kurtulmasına da razı gelemezdim.

“Arabada öpüştüklerini gördüm,” dedim sonunda.

“Sarışını mı öpüyordu?”

Clare, elini boğazına götürdü. Ciğerlerine hava gitmesini sağlamak ister gibi parmaklarıyla daireler çiziyordu.

“Emin misin?”

“Karanlıktı ama evet, arabanın içini görebiliyordum.”

“Karanlık olmasına rağmen mi?” Bana meydan okuduğunun farkındaydım. Bu yüzden durup düşündüm. Ona tam olarak ne gördüğümü anlatmak istiyordum.

“Emin değilsin, öyle değil mi?” dedi Clare. Sesi, gülüyor gibiydi. “O adamın Dom olduğundan emin değilsin. Tüm bunlar, birer saçmalık olabilir.”

"Yanılma payım var fakat öyle olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdim. "Kadını net olarak görmedim ama adam, kesinlikle Dom'du."

Clare, ellerini yumruk yaptı ve kahvaltı masasına indirdi.

"Emin olmadıkça böyle şeyler söyleme," dedi. Sesi çok sertti. "Sen mutlu değilsin ve yanlış seçimler yapıyorsun diye başka insanların ilişkilerine burnunu sokma."

"Seni önemseydiğim için söyledim," dedim yumuşak bir sesle. "Çok çalışıyorsun, Clare. Yaptığı her işte Dom'u destekledin ve ona yardımcı olduğunu düşünüyorsun ama gerçek şu ki o sana içerliyor. Bazen gözünün önündekileri görmek istemezsin ve sana gerçekleri söyleyecek birine ihtiyaç duyarsın."

"Gerçek mi?" diye kükredi. "Sen kendi berbat hayatına bak, Fran!" Gazetelerden birini aldı ve bana doğru salladı. "Yeni mükemmel erkek arkadaşın hakkında başlıklarda ne yazıldığını oku."

"Lütfen Clare, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Eğer istemiyorsan..."

"Ne? Yeniden çekip gider misin? Bu konuda çok iyisin, değil mi? Sadece hayatın karardığında süklüm püklüm geri dönersin."

Ağzım açık, ona baktım. Söylediklerine inanamıyordum.

"Neden yeni üst sınıf arkadaşlarının yanına çekip gitmiyorsun?" dedi, küçümseyerek. "Sana ayıracak bir sürü zamanları var. En azından canları istediğinde."

"Clare, lütfen..." Sesindeki vahşilik, beni korkutuyordu.

"Git," diye tısladı, gözlerini silerken.

Başımı salladım. Söylemediği bir derdi olduğunu bilebilecek kadar uzun zamandır Clare'i tanıyordum. Sonunda sakinleşeceğini, bu sürede ise yapılacak en iyi şeyin onu yalnız bırakmak olduğunu biliyordum.

“Tamam,” dedim. “Ama en azından sana söylediklerimi bir düşün. Restoranda çalışanlara sor. Dom’a sor. İstedğin gibi bir evliliğin mi var, kendine sor,” dedim.

Clare, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Meydan okuyan gözlerinde, dökülmemiş yaşlar parlıyordu.

“Bazılarımızın başka seçeneği yoktur,” dedi.

“Her zaman bir seçenek vardır,” dedim.

“Benim için yok,” dedi Clare, kafasını sallayarak. “Hamileyim.”

“Ah, Clare.” Ona sarılmak için yaklaştım fakat Clare beni uzaklaştırdı.

“Hayır!” diye bağırdı, geri çekilirken. Ellerini kaldırdı. “Beni yalnız bırak, olmaz mı? Git, Martin ve Sophie’ye dert ol. Bizi yargılamadan, kendi hayatımızda rahat bırak.”

“Clare, ben...”

“Lütfen,” dedi, kapıyı işaret ederek. “Sadece git.”

Ben de onun her zaman yapmamı beklediği şeyi yaptım. Kapıdan çıkıp gittim.

Kırkınıc Bölüm

Nereye gittiğimi bilmeden, güneye doğru yürümeye başladım. Kızgın ve ihanete uğramış gibi hissetmek istiyordum fakat aslında Clare'in tepkisini anlayabiliyordum. Bana güvenmek için ne sebebi vardı? İşler kötü gidince bana gelmek için ne sebebi vardı? Haklıydı, ona bir dost gibi davranmamıştım. Bütün seçenekleri bittiğinde, kapı eşiğinde beliren uzak bir akraba gibi davranmıştım. Clare daima bana yardım etmişti, beni nemsemişti. Ben ise, her şey yolundayken onu görmezden gelerek onun bu bağlılığını dllendirmiştim.

Kırılmıştım ama Clare'in hamile olduğunu bana söylememesine çok da şaşırmamıştım. Martin'den itibaren, aramıza sırlar girmişti. Ondan çok şey saklamıştım. Yıllar önce, tüm mahremiyetimizi ve heyecanımızı paylaşırdık. Dom ile ilk tanıştığı gecenin ertesi sabahını hatırlıyordum. Islington'da bir barda, büyük ekranda Dünya Kupası seyrederken tanışmışlardı. İngiltere gol attığında nasıl pştklerini, sonra gecenin kalanında birbirlerine yapışık kaldıklarını, kendilerini Camden'da bir caz barda bulduklarını, oradan Kuzey Londra'ya geçtiklerini, sonunda şafak sökerken Kentish Town'da Dom'un evine gittiklerini anlatmıştı. Tanrım, ne kadar da mutlu görünüyordu. Birlikte Clare'in sonraki

adımlarını planlarken, gözlerindeki pırıltıyı görebiliyordum. Arasın mı, onun aramasını mı beklesin, yoksa yeni bir karşılaşma mı düzenlesin? Nasıl olduysa, Dom aramıştı ve o günden beri birlikteydiler. Sonsuza dek mutlu olmadılar belki fakat ikisinin de sırlıslıkla âşık oldukları bir zaman olmuştu. O günlerde çok gülmüyorduk ve bir zamanlar yaptığımız gibi ilişkilerimizi didiklemiyor ve incelemiyorduk.

Yine de Clare'in nihayet bana ihtiyacı olduğu şu anda, bu kadar ayrı düşmemiz üzücüydü. Gerçi bu alanda pek de uzman sayılmazdım.

Yıllar önce çocuk sahibi olmamaya karar vermiştim. Daha doğrusu, bu kararı bana bipolar rahatsızlığım aldırmişti. Lityum kullanırken hamile kalmaya çalışmak tavsiye edilmiyordu. Ben de risk almak istemiyordum. Tabii ki Clare de benim kararımı desteklemişti. En azından elimi tutarak oturmuş, ben ağlayıp anlatırken dinlemişti. Sanıyorum birbirimizden bu kadar uzak kalmasaydık bile, sırf bu yüzden hamileliğini bana anlatmakta zorlanırdı. Ama arkadaşlık, çift yönlü bir yoldu ve ben hiç ona derdini sormadığım için kendime lanet ediyordum.

Aniden aklıma gelen bir düşünceyle caddenin ortasında kalakaldım. Martin'in yanına taşınacağıma göre, çocuk konusu tartışmamız gerekecek bir konu olacaktı.

İçim panikle doldu. Bunun nedeni doğurganlığım hakkında söz etmemem nedeniyle Martin'in geri çekileceğini düşünmem değil, tam tersiydi. Birdenbire, karşı konulmaz bir şekilde, bu adamdan çocuk sahibi olmak istediğimi fark ettim. Akli başından gitmiş, hezeyan içinde hissediyordum. Düşünüp çözmem gereken bir sürü düşünce vardı. Lityum yerine kullanabileceğim bir ilaç bulmam lazımdı... yeni bir ev bulmak gerekirdi çünkü Martin'in evi çocuk yetiştirmeye uygun değildi... bebek için bir isim bulmalı... acaba hangimize benzeyecek?

Geleceğimiz, heyecan verici olacaktı. Tek yapmamız gereken şey, Donna Joy sorununu halletmekti.

Kafamı kaldırıp, etrafa baktığımda, Notting Hill'e, Portobello Caddesine geldiğimi fark ettim. Clare'in bahsettiği, pembe latte satan kafenin çok yakınındaydım. Gazete bayinden, Clare'in sabah gösterdiği Pazar gazetesinden aldım ve kafeye gittim. Uçuk pembe kahvemi yudumlarken, hikâyeyi baştan sona tekrar okudum. Sinirlerim bir kez daha gerildi. Bu, sansasyonel haberciliğin en alt seviyesiydi. Bir gazetecinin böyle bir yazı yazarken bilincinin yerinde olması, benim aklımın alabildiği bir şey değildi. Konuyla ilgili bilgiyi kimden alabileceğimi biliyordum: Jenny Morris. Eski bir okul arkadaşım, üniversiteye gitmeden önce evden kaçtığı o yaz, bulunmama yardımcı olan arkadaşım.

Jenny de benimle aynı yoldan gelmişti. Her ikimiz de aynı devlet okuluna gitmiş, sonra da başkentin dayanılmaz çekiciliğine karşı koyamayarak farklı yollar seçmiştik. Jenny gazeteciliği, ben ise hukuku seçmiştim.

Onu yıllardır görmüyordum fakat hatırladığıma göre elimde tuttuğum tabloide benzer günlük bir gazetede çalışıyordu.

Adını Google'a yazınca, Jenny'nin LinkedIn profili karşıma çıktı. Hâlâ aynı gazetede çalışıyordu ancak artık magazin editörü yardımcısı olmuştu. En son konuştuğumuzdan bir üst düzeydeydi. Jenny'nin gazetede kıdemli olması hem iyi hem de kötüydü. Olup biten her şeyde parmağı olduğu için iyiydi ama beni hatırlayacak olmasına rağmen bedavaya bilgi vermeyeceği için kötüydü. Öğrenci gazetesinde yazdığı sınav hileleri ile ilgili makalesini hatırlayarak gülümsedim. Çok iyi araştırılarak yazılmış, etkileyici bir işti. Jenny, loş bir otoparkta, çalıntı sınav kağıdı satın almıştı. Ne yazık ki utanç içindeki okul müdürü, Jenny'nin yasadışı alışverişinin, onun da sınav kurallarına uymadığı anlamına geldiğini

öne sürerek Jenny'yi okuldan kovarak intikamını almıştı. Jenny ise *Manchester Evening News*'ün kapısını çalmış ve ifade özgürlüğü konusunda, İngiltere'nin yozlaşmış eğitim sisteminin başarısızlığı hakkında bir yazı yazma işini kapmıştı.

Rehberimde Jenny'nin numarasını buldum. Numaranın geçerli olup olmadığını bilmiyordum. Yıllardır aramamıştım. Jenny, ulusal bir gazeteye transfer olup Londra'ya taşındığında sıkça görüşmüştük. Tabii ki Jenny'de her zaman herkes ve her şey hakkındaki en son dedikodular vardı. Bazen de gazetelerden birinin basmaya cesaret ettiği şeylerin arkasındaki korkunç 'gerçek hikayeleri' anlatırdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, her ikimiz de mesleklerimizin uyumsuz olduğu gerçeğini görmezden gelmekte güçlük çekmeye başlamıştık. Ertesi günkü gazetede okuma ihtimalim olabileceğini bildiğim, hadi dürüst olalım okuyacağımı bildiğim, boşanan bir çift hakkındaki bir olayı Jenny'ye nasıl anlatabilirdim? Durumumuzda hiçbir şey değişmemiş, aksine son gelişmeler aramızdaki bu çatışmayı daha da yoğunlaştırmıştı. Yine de hikâyeyi, bir başkasının bakış açısıyla duymaya ihtiyacım vardı. 'Kayıp Donna' haberlerinin hiçbirinde Jenny'nin adını görmemiştim ama günlük toplantıları sırasında her detayı duymuş olmalıydı. Hepsinden de önemlisi, polisin hangi yöne doğru gittiğini tahmin ediyor olmalıydı. Daha fazla sürprizle karşılaşmak istemiyordum ve Jenny bana bunu sağlayabilirdi. Fiyatım ne olacağını ancak tahmin edebilirdim. 'Ara' tuşuna bastım.

Jenny bir saat sonra kafeye geldi. Telefondaki sesi, tıpkı hatırladığım gibiydi. Ancak beklemeye başladığımda, Jenny'nin bir Pazar sabahı Notting Hill'e gelmek için nasıl bir düzenleme yapması gerektiğini bilmediğimi fark ettim. Sevgilisi ile kahvaltı randevusunu mu iptal etmişti? Tribünde oğlunun futbol maçını mı seyredecekti? Nerede oturduğunu

bile bilmiyordum. Ama içgüdülerim doğruydu: bir gazeteci olarak, son yılların en önemli kayıp kişi davası ile ilişkili olan biriyle olan buluşmayı kaçıramazdı. İşte oradaydı, kollarını açmış, masaların arasından güvenle yürüyordu.

“Merhaba yabancı,” diyerek sıırttı. Onu karşılamak için ayağa kalktığımda beni sıkıca kucakladı. Hatırladığımdan daha şişmandı. Yüzü yuvarlaklaşmıştı. Ama tüm bunlar, gülümsemesini daha çekici ve sıcak hale getirmişti. Karizma, işte Jenny’de olan buydu. İnsanlar hemen ona ısınırdı ve her şeyi anlatmak isterlerdi. Sonra da Jenny bunları gazetede yayınlayınca affederlerdi. Bunu aklımın köşesinde tutmam gerektiğini biliyordum.

“İyiyim. Tekrar görüşebilmek için bir sebebimiz olduğuna memnunum,” dedim; doğruydu da. Onu bu kadar çok özlemiş olduğuma şaşırmıştım.

Belki gençliğinizden, hayatın daha basit olduğu zamanlardan tanıdığınız birini görmek insana güven veriyordu. Belki de beni, ikimizin de ispat edecek çok şeyi ama kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı zamanlardan tanıdığı içindi.

“Seni buralara sürüklediğim için özür dilerim,” dedim. Jenny masaya oturdu ve garsondan işaretle kahve istedi.

“Zaten Kilburn’de yaşıyorum,” dedi Jenny. “Ayrıca editörümüz Donna Joy’a taktı. Aslında senin de fark ettiğin gibi hepimiz öyleyiz,” diye güldü ve masanın üzerindeki gazeteye vurarak. “Hiçbir şey, kayıp kişiler kadar gazete sattırmaz. Hele de o kayıp kız muhteşemse ve kötü adamlarla evliyse.”

Jenny’nin, çocuğumun babası olmasını istediğim adamdan bahsettiği gerçeğini saklayarak gülümsedim.

“Demek Martin Joy’un avukatısın,” dedi Jenny, garson kahvesini verirken.

“Boşanma avukatı, evet.”

“Yeteneklerimi kaybediyor olmalıyım,” dedi Jenny. “Eğer bilseydim, polis bize Martin Joy’u tutuklayacağını söylediğinde seni arardım.”

“Arar mıydın?”

Jenny gülümsedi. İkimiz de cevabın evet olduğunu biliyorduk ancak gazeteye ve hikâyeye fayda sağlaması şarttı. Nezaketen aramayacaktı; en azından bir tepki almak isteyecekti. Gazete baskıya hazırlanırken, ‘kurbanlarına’ ihtar hazırlamak için kısacık bir zaman vermiş oluyorlardı.

“Sormak zorundayım, sence Martin Joy, röportaj yapmayı kabul eder mi?”

Yine gülümsedim ve saatime baktım.

“İki dakika. Bunu sormak için ne kadar dayanabileceğini merak ediyordum.”

Jenny bir kahkaha attı. Ben de elimde olmadan ona katıldım. Jenny arsızdı ama en azından onunlayken başınıza gelecekleri bilebiliyordunuz. Bu da, benim son zamanlarda ilişkide olduğum insanlar için pek söylenebilecek bir şey değildi.

“Hadi, ne düşünüyorsun?” diye ısrar etti. “Çok uzun süredir magazin editörü yardımcısıyım. Editörün, Oxbridge sosyal ortamına da dahil olmadığım için de bir terfi alabilmek için ilginç bir şeyler verebilmeliyim.”

Tüm bu işlerin, karşılıklı alıp vermekle ilgili olduğunu bilerek ona baktım. Günümüzde bilgiler, ortaçağ pazarlarındaki ürünler gibi satılıyordu.

“Konuşmak ister mi emin değilim,” dedim, sanki o an aklıma gelmiş gibi. “Fakat kesinlikle sorarım. Martin’in, Donna’nın kaybıyla hiçbir alakası yok ve gazetenizin bu sabah yaptığı ağır eleştiriden hemen sonra bir cevap vermek isteyebilir.”

"Pazar yayını," diye belirtti Jenny. "İsim aynı, sahibi aynı ama tamamen farklı bir ekibiz. Ve sana şunu söyleyeyim, benim editörüm, Pazar yayınının Martin Joy hikayesini önce yayınlamasından hiç hoşnut değil."

"Martin'i seninle konuşması için ikna edebilirsem belki sevinir."

Müfettiş Doyle'dan farklı olarak, Jenny quid pro quo'nun ne anlama geldiğini biliyordu. Şimdi kendinin bir şeyler teklif etmesi gerektiğinin farkındaydı.

"Peki neden benimle buluşmak istedin?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Gerçekten basit bir soru: Donna nerede?" diye sordum. "Donna Joy'a ne oldu? Hiçbir şey, Donna Joy'un bulunması ve kocasını temize çıkarması kadar müşteriye ve dolayısıyla benim işime yardımcı olamaz."

"Anlıyorum," dedi Jenny, "Ama ben magazinciyim, haberci değilim. Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü sen en iyisisin," dedim dürüstçe. "Kimsenin elinde en ufak bir ipucu olmadığı bir zamanda, beni Fallowfield'de bir yatakta buldun. Ayrıca senin de biraz önce söylediğin gibi, senin ne kadar iyi olduğunun editörüne hatırlatılması gerekli."

"Yağcılık, seni her yere götürür," diyerek gülümsedi.

"Cidden, Jens, polislerin neler söylediğini bildiğinden eminim. Senin kulağın her zaman tetiktedir. Lisedeyken bile, hangi öğretmenlerin ilişkileri olduğunu bilirdin."

"Dediğim gibi, editör Pazar yayınının hikâyeyi basmasına sinirlendi. Arkada hazırladığımız çok daha iyi bir şey var ancak hukuk ekibimizin ince bir ayar yapması gereken bir şey. Pazar gazetesi daha yumuşak bir hikâyeye çıktı. Sen de gördün, hepsi imaya dayalı, hakikatler yok. Ama yine de eğer bu hafta başka bir şey yayınlamak istersek bizim rüzgârımıza engel olacak."

“Daha iyi olan hikaye neymiş?” diye ısrar ettim.

Jenny yavaşça kafasını salladı.

“Fran, ben aptal değilim. Sen onun avukatısın. Söylediğim herhangi bir şeyi, hukuk ekibiniz yarın sabah itiraz olarak bize sunacaktır.”

“Jen, bu benim için çok önemli. Bir arkadaş olarak söyle.”

“Bana Martin Joy ile bir görüşme ayarlayabilir misin?” Bu, sert oyun oynayan, cellat Jen’di. Benim eski okul arkadaşım değildi. Ama onu suçlayamazdım.

“Ben ne dersem onu yapar.”

“Gerçekten mi?” dedi, tek kaşını şüpheci bir şekilde kaldırarak. “Başka şartlar altında, seni kıskanırdım. Martin Joy çok seksi.”

Sabırsızlıkla başımı salladım. “Hikayen nedir?”

Jenny kahvesine bir küp şeker attı ve yavaşça karıştırdı.

“Polisler resmi olarak, Martin Joy’un karısını öldürdüğünü söylemiyorlar fakat buna inanıyorlar. Bu adam hakkında ellerinde binlerce şey var. Tabii bizim de.”

Boğazımda bir düğümlenme hissettim.

“Ne gibi?”

“Şehir haberleri servisindeki adamlarımız, onun gaddar bir yönetici olduğunu, empatiden tamamen uzak olduğunu söylüyorlar. Ofiste zalimce davranıyormuş. Eskiden orada çalışan bir sekreter, Martin’in onun boğazına sarıldığını söyledi. Tek suçu da bir telefon görüşmesini aktarmaya çalışırken karşıdakini hattan düşürmekmiş. Başka bir çalışana da o kadar çok zorbalık etmiş ki kadın bebeğini düşürmüş. Yani kadın böyle söylüyor.”

Kendimi hasta hissetmeye başlamıştım. Fakat bunu belli edemezdim. Önemsizce el salladım. Jenny’nin titrediğini görmesini engellemeye çalışıyordum.

"Bunların hepsi rivayet, Jenny. Pazar gazetesinin yayınladığı temelsiz söylentilerden farksız. Hiçbir şekilde Martin Joy'un karısının ölümüyle ilgili olduğu anlamına gelmez."

"Olabilir," dedi Jenny, söylemek istediğimi anlayarak. "Fakat polis, Donna'nın günlüklerini de buldu. Boşanmaya giden haftalarda, Donna korkuyordu, Fran. Martin onu tehdit ediyormuş. İşle ilgili taleplerde bulunmaması için uyarıyormuş. Eğer böyle bir şey yaparsa, hayatı ona dar edeceğini söylemiş."

Yine, kuşkucu görünebilmek için elimden geleni yaptım. "Ayrıldıkları zaman zehirli ilişkilerini ileri geri sürdüren standart çiftler gibi. Bu tür şeyleri en az yüz kez duydum."

Çok savunmacı olamaya başladığımın farkındaydım. Jenny, akıllı ve sezgileri kuvvetli biriydi. Martin ile olan ilişkimin, profesyonellikten başka bir şey olduğundan şüphelenmesini istemiyordum.

"Eğer Donna, herhangi bir mali anlaşma yapılmadan önce öldüyse, Martin Joy tüm hisselerini işinde tutmaya devam edebilir, değil mi? Tüm parasını, varlıklarını, her şeyini. Sen bir avukatsın, bunu bilirsin. O gaddar bir adam ve işi onun her şeyi. Ayrıca elinde bir sebebin yanı sıra fırsatı da var. Joy, karısının evini gece yarısı terk ettiğini söylüyor. Güvenlik kameraları ise onu en son gece ikide Londra caddelerinde yürürken yakalıyor. Tüm bu saatlerde ne yapıyordu? Eğer Donna'yı kendi öldürüp cesedi yok etmediyse de bu işi yapabilecek suçlularla bağlantıları olabilecek, zengin bir adam, o. İş bağlantılarından birinin, pazarlık istediği gibi gitmediği için hastanelik olduğu söylentisini duyduk."

Yüzümdeki ifadeyi doğal tutmaya çalıştım. "Madem Donna bu kadar korkuyordu, neden kaybolduğu o gece Martin ile yemek yemeyi kabul etti?"

Jenny omzunu silkti.

"Joy çarpıcı bir adam, öyle değil mi? Psikopatların çoğu öyledir."

Bu Martin karşıtı propaganda yağmurundan sonra huzursuz olmam gerekirdi ama profesyonel moda geçtiğimi fark ettim. Tüm bilgileri alıyor, her açıdan bakıyor ve bir resim çizmeye çalışıyordum. Martin'in masum olduğu fikrine daha yakın olduğum doğrudu ancak bu uyduruk kanıtlardan ve Martin'in bir psikopat olduğu fikrinden de ikna olmuş sayılmazdım. O gece restoranda, Donna'nın Martin'e nasıl baktığını görmüştüm. Donna'nın bakışları baştan çıkarıcıydı, Martin'inkiler değil. Jenny'nin vereceğim tepkiyi beklediğini biliyordum.

"Bir dolu saçmalık gibi görünüyor," dedim ve Jenny gülmeye başladı.

"Biz neden görüşmüyoruz, Fran? Özledim seni."

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Sanıyorum, işin tüm günümüzü almasına izin veriyoruz."

"Londra'nın yağlı direğine tırmanan iki Kuzeyli kadın, yıllar sonra ilk defa buluşuyorlar ve tek konuştukları şey suç dünyasındaki hayatlar."

Ona alaycı bir şekilde baktım.

"Accrington'da kalıp, bir bankada iş mi bulmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Sadece bir sonraki işim için *Country Life*'da öğleden sonra çay partisi sayfasını almak olacağını söylüyorum."

"Basit hayat," diye başımı salladım, dalgın bir şekilde.

Telefonum çalmaya başladı. Bilinmeyen bir numara olduğu için izin isteyerek masadan kalktım ve cevap verdim.

Müfettiş Doyle kendini tanıtan dek sesini tanıyamadım.

"Sizi Pazar günü rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Day, fakat gelip sizinle konuşabilmemiz için uygun bir zaman ayarlayabilir miyiz?"

"Telefonda konuşamaz mıyız?" dedim.

"Yüz yüze görüşsek daha iyi olacağını düşünüyorum," dedi. Sesi, ilk buluşmamızdakinden daha sertti.

"Şu anda evde değilim," dedim. Dudaklarım kurumaya başlamıştı. "Konunun ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Öyleyse merkeze gelin," dedi. İşte o an, orada, işlerin çözülmeye başladığını anladım.

Kırk Birinci Bölüm

Müfettiş Doyle da Pazar günü öğle yemeği saatinde merkezde bulunmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

“Pete Carroll, alt kat komşunuz, bu sabah bizimle konuşmaya geldi,” dedi. Plastik bir bardaktan, gri ve soğuk görünen bir kahve yudumluyordu.

“Donna Joy’un en son görüldüğü gece, eve sabaha karşı, üzgün ve üstünüz başınız kan içinde geldiğinizi, erkek arkadaşınız olan Martin Joy, o gece karısı ile birlikte olmasının sizi üzdüğünü söyledi.”

Pete Carroll. Onu düşününce, midem nefretle burkuldu. Pete’in ne kadar alçak ve çıkarıcı olduğunu biliyordum ama tehditlerini bu kadar çabuk gerçekleştireceğini aklıma getirmemiştim. Onunla geçirmek zorunda kaldığım zamanları tekrar tekrar düşününce, içimdeki duygular boğazımı düğümledi. Ona karşı romantik hisler beslemediğimi açıkça belli etmiş ancak onu fazla kışkırtmamaya çalışmışım. En iyi oyun stratejisinin bu olduğunu düşünmüştüm ama anlaşılan yanlışmışım.

Doyle, bir şeyler söylememi bekler gibi bana baktı. Ama ben, sessiz kalmayı tercih ediyordum. Müfettişin

karşısında oturduğum bu iki dakika içinde, sohbetin ne yönde ilerleyeceğini anlamıştım. Söylediğim her şeyin ileride aleyhime kullanılabileceğini bilebilecek kadar ceza hukuku biliyordum.

“Ayrıca Bay Joy’un, Essex Dorsea Adasında bir evi olduğunu da biliyorsunuz. Oraya gittiğinizi biliyorum.”

Yine cevap vermedim.

“Adadaki Anchor Bar’ın sahibi ile konuştuk. Bize, Donna’nın en son görüldüğü günden beş gün sonra ikinizin birlikte orada olduğunuzu söyledi.”

Doyle, boş kahve bardağını çöpe atarak bana baktı.

“Parmak izinizi almak istiyoruz. Ayrıca birkaç başka numune daha, sizin için uygunsa.”

“Parmak izi. Ne için?” diye cevap verdim. Her yer dönmeye başladı. “Size parmak izi vermek istemiyorum.”

“O zaman sizi tutuklamak zorunda kalırız,” dedi, gerçekçi bir şekilde.

Konuşmak istediğim kişi, Tom Briscoe oldu. Aramızdaki rekabet artık umurumda değildi. Tom, güvendiğim tek insandı.

Tom, kırk dakika sonra geldi. Highgate’den buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildiği hakkında bir fikrim yoktu. Aklımdan, Balkan asıllı kız arkadaşlarından birinin yatağından çıkıp gelmiş olabileceği gibi kötü düşünceler geçti. Belki de kardeşinin oyununa götürdüğü kişiyleydi.

“Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm,” dedi ve polis merkezinin önünde bana bir Starbucks uzattı.

Onu takım elbisesiz çok az görmüştüm. Bugün, kot pantolon, polo gömlek ve bej rengi Harrington ceket giymişti. Bana lise öğretmenlerini hatırlattı. En azından Hollywood filmlerindeki gibi görünenleri.

“Bu ne?” diye sordum, berbat sıvının tadına bakarken.

“Kız içeceği.”

Tom sıırttı ve ben hemen neşelendim.

“Görevli müfettiş, telefon etmem için dışarıya çıkmama izin verdi ama bana bir suçlu gibi davranıyor.”

Göğsümü sıkıştıran bir acı hissettim ve elimi, göğüs kemiğimi ovalamak için kaldırdım.

“Sen buraya sadece soruları cevaplamak için geldin,” dedi, arkadaşça omzuma vurarak. “İstediğin gibi girip çıkmakta özgürsün.”

“Fakat sordukları sorulara dürüstçe cevap verirsem, benim için her şey kötüleşecek.”

Tom’a her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum. Martin ile olan ilişkiyi, Donna’nın kaybolduğu geceyi, Dorsea adasına gidişimizi ve bunların ardından benim polise söylediğim yalanları, tüm çıplak gerçekleri veya bu gerçeklerden hatırladığım kadarını. Ona her şeyi anlatmam gerektiğini biliyordum.

“İçeriye girip, bir toplantı odası bulalım mı?” dedi etkin bir şekilde.

Kafamı hayır anlamında salladım. Polis merkezinde gizlice dinlenebileceğimiz konusunda paranoyaktım.

“Burada kalamaz mıyız?” diye sordum. Bir duvarın üzerine tüneyerek, parmaklarımı, elimdeki kahveye iyice sardım.

Güvenlik kameralarını ya da kulak kabartabilecek kişileri aramak için çevreye göz attım ama tüm caddeye, Pazar sakinliği hakimdi. Konuşmak için ağzımı açtığım sırada ayağım da kaldırıma vurmaya başladı.

“Tutuklanmasından sonra Martin’i gördün mü?”

“Evet.”

“Hâlâ ilişkiniz var mı?”

Başımı salladım. Meslektaşımın hakkımda ne düşündüğünü merak ederek onun bakışlarından kaçmaya çalıştım.

“Tom, onları Donna’nın evine takip ettim. Martin’in evden ayrıldığını ve Donna’nın onu pencereden seyrettiğini hatırlıyorum. Fakat başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Pete’in, eve sersem ve kafası karışık bir halde geldiğini söylemesi, beni suçlu çıkarıyor. Bu, beni ve kariyerimi yerle bir edecek.”

“Fran, kendini kaybetme,” dedi Tom, güven verici bir şekilde. “Hâlâ ortada bir ceset yok. Ceset olmadan da birini suçlu ilan etmek neredeyse imkansızdır. Şu anda da polisin başarılı bir şekilde suçlu bulması gerekiyor.”

“Tabii ki öyle. İşlerini yapmak istiyorlar.”

“Geçen seneki Rachel Miles davasını hatırlıyor musun? Cesedi Leas Ormanında bulunduktan sonra bir dizi tutuklamalar yapılmıştı. Sonunda patronu çıkmıştı. Öylesine sorguladıkları bir kişi. Aradıklarını bulmuşlardı fakat yanlış tutuklamalar yaptıkları için çok fazla tepki almışlar ve iki kamu davası açılmıştı... Polis, aynı hatayı yeniden yapmak istemiyor.”

“Yani sence, beni tutuklamayacaklar, öyle mi?” İç karartıcı bu gündeki ilk umut parçacığıydı.

“Taksinin içinde bacaklarını parçaladığını söyleyen, kaçık birinin tanıklığına dayanarak mı? Sanmıyorum.”

Başımı salladım. Ona inanmak istiyordum ama bu çok zordu.

“Bunu halledeceğiz, Fran, güven bana. Bir arkadaşıma ya da müşteriye bir şey olmasına izin vermem.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi Doyle ve sorgu odasının sınırları içinde yaptığımız toplantıyı özetledi.

Ayağımın altındaki ofis halısı yapış yapıştı. “Siz, Bay Joy’un boşanma davası için tutulmuş bir avukatsınız. Bay Joy ile bir ilişkiye başlıyorsunuz ve Donna Joy’un en son görüldüğü gece, onu stüdyosundan kocasıyla buluştuğu restorana kadar takip ediyorsunuz. Sonra da onları eve kadar takip ediyorsunuz ve nihayetinde kendi evinize gece ikide geliyorsunuz. Yaralı olduğunuzu ve kanamanız olduğunu söyleyen Pete Carroll tarafından içeriye alınıyorsunuz.”

“Yaralı değildim ve kanamam yoktu,” dedim, kendimi korumaya kararlı bir şekilde. “Düşmüş ve bacaklarımı çizmiş olmalıyım. Küçük bir kesik vardı ama hepsi buydu.”

Doyle, ikna olmuş görünmüyordu.

“Bay ve Bayan Jones, ilişkilerine yeniden başladılar diye kıskançlık duyduunuz mu?”

“İlişkilerine yeniden başladılar diyemem. Martin’in, Donna’nın evine gitmesini garip karşıladığımı kabul ediyorum fakat boşanmaları henüz tamamlanmamıştı.”

“Walton Arms’daki bir garson, bütün gece pencere kenarında oturan biri olduğunu hatırladığını söylüyor. Tek başına. Bu kişinin siz olduğunuzu düşünüyoruz.”

“Evet, bir süre orada kaldım. Martin’in saat kaçta çıkacağını görmek için beklemiştim.”

“Ama onun çıkışını hatırlamıyorsunuz.”

Tüm soruları, benim suçluluğuma dair açık sözlü söylemlerdi.

“Evet, hatırlıyorum. Geç olmuştu. Tam saatini hatırlamıyorum fakat bar kapandıktan sonraydı. Eve baktığımı, Martin’in çıktığını ve sonra Donna’yı pencerede gördüğümü hatırlıyorum.”

“İkisi de sizi görmedi.”

“Hayır.”

"Martin Joy, Chelsea'deki evden gece yarısı ayrıldığını söyledi. Pete Carroll ise sizin eve saat iki civarında geldiğinizi söylüyor. Arada tam iki saat var. O sırada ne yaptınız?"

"Sarhoştum, o nedenle hatırlayamıyorum. Ama Chelsea'den Islington ulaşmak da biraz zaman alır."

"Donna Joy'u görmeye gittiniz mi?"

"Hayır."

Doyle, onaylamadığını belli eden bir şekilde iç çekti.

"Bayan Day, neye inanacağımızı bilmemiz, inanın çok zor. Altı gün önce, meslektaşım Rob Collins tarafından alınan bir ifadeniz var. Bayan Joy'un stüdyosuna gittiğinizi, onun orada olmadığını ve eve gittiğinizi söylemişsiniz."

"Utaniyordum. Kendimi koruyordum."

"Kendinizi neden koruyordunuz?" diye sordu.

"Herhangi bir şeyden suçlanmaktan."

"Yani suçlu gibi görünmek istemediniz."

Bu kadar çabuk kendimi ele verdiğime inanamıyordum.

Tom Briscoe, kollarını sıvadı ve Doyle'a baktı.

"Francine, sizin sorularınızı cevaplamak için burada. Ayrıca dürüst ve iş birlikçi davranıyor. İstedığımız an buradan gidebiliriz ama elimizden geldiğince size yardımcı olmak istiyoruz."

"Öyleyse, sizin evinizi de aramak istiyoruz," dedi Doyle, bana bakarak.

"Neden?" dedim. Korkumu gizlemeyi başaramıyordum.

"Korkarım, bu görüşmeyi sonlandırmamız gerekecek," dedi Tom, ayağa kalkarak. "Tehlikeli bir zeminde ilerliyorsunuz, Müfettiş Doyle. Bayan Day'ın herhangi bir suç işlediğini iddia edebileceğiniz bir şey yok. Ne de Donna Joy'un ortadan yok oluşunun, mutsuz bir ev kadınının altın kafesinden kaçma

teşebbüsünden veya boşanmanın verdiği utançla geçici olarak gidişinden azla bir şey olduğunu kanıtlayamadınız.”

Sanki Old Bailey’de kapanış konuşmasını yapacakmış gibi durdu. “İşinizi nasıl yapacağınızı söylemek bana düşmez müfettiş ama hepimiz gayet iyi biliyoruz ki zaten bir kişiyi tutukladınız ve onu suçlayamadan serbest bırakmak zorunda kaldınız. Bunu tekrar yaparsanız, sorumsuz görüneceğiniz kesin. Ayrıca buradaki gerçek konu şu ki Pete Carroll, o gece Bayan Day’e kapıyı açtığı gerçeğini abartıyor ve buna bağlı olarak ona şantaj yaparak, ondan seks istiyor, eğer kabul etmezse bildiklerini polise anlatmakla tehdit ediyor. Cinsel saldırı için suç duyurusunda bulunup bulunmayacağımızı, müşterimle tartışmam gerekiyor. Tüm bu şartlar altında, nazik ve saygılı davranılması gerektiğini düşünüyorum, zarar verici imalara ihtiyacı yok.”

Ellerimi yumruk yaptım. *Hadi gidin, evimi arayın. Saklayacak hiçbir şeyim yok*, diye bağırmak istiyordum. Ama Doyle bakışlarını Tom’dan bana çevirdi ve sadece başını salladı.

“Yarın yeniden konuşacağız,” dedi, not defterini ve ses kayıt cihazını kapatırken. “Şehirden ayrılmayın, Bayan Day,” dedi. “Şehirden ayrılmayın.”

Buckingham Sarayı Yolu’na geri çıkabildiğimizde saat altıyı geçiyordu. Dışarıya çıkar çıkmaz temiz havayı içime derin derin çektim. Hayatını kontrol altına alması gereken bir kişiydim fakat kendimi çaresiz hissediyordum. Şu anda, Tom Briscoe, benim hayatımdaki tek güvenlik çemberimmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden uzandım ve elini tuttum. Elimden geldiğince sıkı tuttum.

“Tamam,” dedi Tom, gözünü bile kırpmadan.

Elini bırakıp ona doğru döndüm.

"Onlara, gidip evimi aramalarını söylemeliydim," dedim, kafımı yılgınlıkla sallayarak.

"Bu senin durumunu düzeltmeye fayda sağlamazdı," diye cevap verdi.

"Peki ne yapacağız?"

"Üzerinde çalışacağız," dedi, yürürken bana omuz atarak.

Diğer bir deyişle, ikimiz de bu sorunun cevabını bilmiyorduk.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

"İştahım kaçtı."

"Polis merkezleri, insanlara böyle etki ederler."

"Özlüyor musun?" diye sordum? "Suçlularla uğraşmayı?"

"Sen suçlu değilsin," diye cevap verdi.

"Orada iyi iş çıkarttın."

Tom hafifçe gülümsedi. Bir şaka yapacağını düşündüm ama yapmadı. "Özlüyorum. Her zaman yapmak istediğim iş, bu olmuştu. Okuldayken her cumartesi günü, Windsor'daki kitapçıya gider ve dedektif romanları alırdım. Sherlock Holmes'dan Ian Rankin'e kadar her şeyi okudum. Haftalık bulmaca hakkım, bunlardı. Ailem, polis olmama karşı çıktı. Ben de avukat oldum."

"Peki neden savunma?" diye sordum. Genç Tom Briscoe'yu, Eton frakını giymiş, Thames kenarında izbe bir köşede, burnunu eski kağıt parçalarının içinde sokmuş bir halde hayal ettim.

"Çünkü kitaplardaki en ilginç karakterler her zaman kötüler olmuştur." Gülümsedi ve sonra ekledi: "Ve çünkü bazen suçlananlar kötü adamlar değildir."

"Nathan Adams davasının, seni yapmayı sevdiğin bir şeyden alıkoymasına izin vermemeliydin."

“Hayır.”

“Ciddiyim, Tom.”

Tom tam karşıya, akşam karanlığının içine doğru baktı.

“Seviyordum. Her zaman nasıl yapabildiğimi sormalarına rağmen. Savunmada nasıl çalışabilirsin? Her zaman aynı cevabı veriyordum. Aileme, meraklı arkadaşlarıma veya partilerde karşılaştığım insanlara. Yapıyordum çünkü adalet sistemimize güveniyordum. Çünkü birinin suçlu olup olmadığına karar vermek bana düşmezdi.”

Konuşmaya devam etmeden önce biraz düşündü.

“Ama Adams’ın suçsuz bulunduğu mahkemenin çıkışında Suzie Willis’in yanıma gelişini hiç unutmayacağım. Ben, Adams’ı kurtardıktan sonra. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Titriyordu. Kızgınlıktan ya da hayal kırıklığından ya da adaletsizlikten değil. Korkudan. Yanındaki avukatı bana döndü ve “Bir dahaki sefere kadar bekleyeceğiz,” dedi. “Haklıydı. Adams en sonunda suçlu bulundu ancak bir dahaki sefere kızı öldürmüştü. Bu, benim yüzümdendi.”

Tom’un sesi çatlıyordu. Onu teselli etmek için elimi onun koluna koyma sırası bendeydi. Ancak Tom ellerini ceplerine sokarak beni uzaklaştırdı.

“Seni bir yere bırakmamı ister misin?” dedi aniden. Tom’un arabasının yanına geldiğimiz fark ettim.

Hemen cevap veremedim. Nerenin evim olduğunu, nerede güvende hissedeceğimi, nerede beklendiğimi bilmiyordum.

“Eğer kendi evine gitmek istemezsen, boş bir odam var. Squash takımlarımla paylaşman gerekecek. Fakat yeni bir Heston Blumenthal kahve makinesi satın aldım. Yaptığım macchiatoları deneyebilirsin.”

Teklifin çekici olmadığını söyleyemedim.

Uzun zamandır, hayatımızın akışının kader tarafından değil, seçimlerimiz tarafından belirlendiğine inanıyordum.

Şu anda da yaptığım seçimleri sorguluyordum. Belki de Tom Briscoe'yu seçmiş olsaydım, bir Pazar öğleden sonrasında polis merkezini önünde duruyor ve sevgilimin karısının kayboluşu ile bağlantılı olarak tutuklanmakla tehdit ediliyor olmazdım.

Hayır. Tom Briscoe ile ya da Tom Briscoe benzeri bir kişi ile birlikte geçireceğim hayatın güven verici bir ritmi olurdu. Büyük heyecanlar olmazdı fakat birbirimizin yeteneklerinin ve becerilerinin takdir ettiğimiz, mutlu bir günlük hayatımız olurdu.

Tom bana hiç romantik bir ilgi göstermedi, diye hatırlattı kafamın içindeki bir ses.

“Özellikle havalı kahve çok kışkırtıcı ama böyle iyi,” dedim, kendimi düşüncelerimden kurtararak. “Seni zaten yeteri kadar zahmete soktum.”

“Sorun değil.”

“Eve gitmeliyim. Polisle konuştum. Pete Carroll artık bana şantaj yapamaz.”

Tom kafasını salladı. “Bana Carroll’dan bahsetmeliydin. Bir şeyler yapabilirdim.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Ne gibi? Otobüs durağında üstüne mi atlayacaktın? İkimiz de yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyoruz. Ona ihtar çekemem veya kısıtlama emri alıramam. Onun kız arkadaşı değilim. O da bir suçlu değil. Hatta hiç gözaltına bile alınmamış.”

“Yapabileceğimiz şeyler var, Fran. Sen de biliyorsun.”

Söylediklerimi güçlendirmek için kafamı salladım.

“Eve gitmeliyim. Şu anda uğraşmam gereken en önemli şey Pete Carroll değil.”

Yan koltuğa oturdum. Tom, Londra’nın bir ucundan bir ucuna doğru araba kullanırken barodan dedikodular anlatarak beni oyaladı. Sussex Barosu ile olası birleşme, belirsiz bir tarihe ertelenmişti. Tom, bunun bir nabız yoklaması olduğunu

düşünüyordu. Benim kötü itibarımın, birleşme için bir tehdit olduğunu düşünüyor olsa bile bunu söylemedi.

Arabanın stereo sisteminde çalan yumuşak müzik sesini, midemden gelen gurultular bastırınca, Tom benim evimin yakınındaki bir kebabçının önünde durdu. İçeri girdi ve biraz sonra iki tavuk burger ve iki kutu kola ile birlikte geldi.

Ara sokaklardan birine park etti. Strafor kutuyu kucağımda açtım. Yağ damlalarının ve ekmek kırıntılarının döşemeye dökülmesini engellemek için parmaklarımı da yalayarak, yemeye başladım.

“Çok kaliteliyiz, değil mi?” dedim, yanağımdan akan ketçabı hissedip sırtarak.

“Öyle düşünmek istiyorum,” dedi Tom. Kutu kolasını açınca bir tıslama duyuldu.

“Bu, çok iyi,” diye içimi çektim. Ne kadar acıktığımı yeni anlamıştım. “Kraliçenin Danışmanı olduğunda, mahalledeki kebabçıdan daha üstün bir yere gitmeyeceğine söz ver.”

“İpeği aldığımızda, kutlamak için seni Parson’s Green’deki Kebabçı Çocuğa götüreceğim. Londra’nın en iyi tavuk çevirmesi orada.”

Cevap vermedim. Sessizlik, havada asılı kaldı. İkimiz de düşündüğümüz şeyi seslendirmek istemiyorduk: İpeği almak bir yana, hapis cezası almazsam şanslıydım.

“İyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim.”

“Benden hiçbir zaman hoşlanmadığını düşünürsek,” diye beni azarladı.

“Senden hiç hoşlanmamış değilim.”

“Hadi, benim gösterişçi bir ahmak olduğumu düşündüğünü biliyorum.”

“Doğru değil.”

“Çok doğru,” diyerek gülümsedi. “Bu yüzden barodaki ilk yılınızda senden hep uzak durdum.”

“Benden uzak durdun, çünkü benim tuhaf olduğumu düşünüyordun.”

“Tuhaf değil. Havalı. Çok havalı, aslında. Burgess Barosundaki ilk günümüzü hatırlıyorum. Yeni takım bir elbisem, yeni bir saç kesimim ve yeni bir cüppem vardı. Kendimi müthiş zannediyordum. Sonra seninle tanıştım. Sokak tecrübesi olmayan, aptal bir devlet okulu haylazı olduğumu anladım. Senden uzak durduysam eğer, bunun nedeni senin çok uyanık ve akıllı biri olmandı. Senden biraz çekinmiştim.”

“İnsanlar seni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorlar,” dedim ağzımın içinde.

“Bu yüzden uzun bir süre önce ön yargılı olmaktan vazgeçtim.”

Evin önüne geldik. Tom’a, yakındaki caddelerden birine park etmesini söyledim. Kimsenin beni arabadan inerken görmesini istemiyordum.

“İyi olduğuna emin misin?” dedi Tom.

Pete Carroll’un beni görüp görmeyeceğini merak ederek yeniden paniğe kapıldım.

“Benimle eve kadar gelmende bir sakınca var mı?”

Tom, beni anlayarak başını salladı.

Geri dönmek, garip bir histi. Evin içine çoktan o bayat, yaşanmamışlık kokusu sinmişti. Işığı yakınca, içinde yorganımın olduğu çöp kutusunu gördüm. Geriye dönüp, kapıyı iki kere kilitledim.

“Hadi ama, neden birkaç eşyanı toplayıp, bana kalmaya gelmiyorsun?” dedi Tom. Ne kadar gergin olduğumu görebiliyordu.

Birkaç lityum ilacı ve bir bavul giysi alıp Tom'a gitmenin ne kadar kolay olacağını ben de biliyordum. Ancak yorulmuştum. Çok yorulmuştum. Artık kaçmak istemiyordum.

"Pete Carroll'ün alt katta olduğu fikrinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum," diye fısıldadım. "Ama Salı gününden beri oradan oraya taşıyorum, Tom. Böyle devam edemem. Ayrıca, Pete'in artık benimle bir işi kalmadı."

"Polise resmi bir ihbarda bulunman gerektiğini düşünüyorum," dedi sonunda.

Cevap vermedim.

"Çok geç değil, Fran. Hâlâ yapabileceğin şeyler var. Çarşaflarını yıkama. İhtiyacın olabileceğini düşündüğün her delili sakla."

Çöpe bir kez daha baktım ve kendimi kötü hissettim. Pete Carroll'ün cezalandırılmasını istiyordum ama cinsel saldırı ihbarında bulunmanın travmasını atlatabilecek kadar gücüm var mıydı emin değildim.

"Bir süre hiçbir şey düşünmeden durabilir miyim?" dedim, ellerimi birleştirip, parmaklarımı birbirine bastırarak.

"Sana kahve yapayım," dedi.

Tom, benim küçük mutfağıma gidip, dolaptan iki fincan alırken, ben Hampstead'deki oyunu seyretmeye birlikte gidemediğimiz için son derece üzgündüm. Dürüst insanlar vardı. Güvenebileceğiniz insanlar.

Kırk İkinci Bölüm

Rüyamda, boğuluyordum. Su, ağzıma kadar çıkıyor ve sonra boğazıma doluyordu. İlk başta yavaşça oluyordu ama sonra su derinleşiyor, ben kafamı arkaya doğru kaldırsam da yeteri kadar hava alamıyordum. Sıvı, ciğerlerimi doldurmaya başlayınca, görüşüm de bulutlanmaya başlamıştı. Tek görebildiğim, uzaklarda, tepemdeki ışık huzmesinin içinde süzülen baloncuklardı. Kollarımı uzatıp, yüzmeye çalıştım. Ama o kadar güçsüzdüm ki güçlükle kımıldayabiliyordum. Batmaya başladığımda, gözlerimi kapattım, kollarımı kaldırdım ve son düşüncem, her şeyin sona erdiği oldu.

Gelen bir mesajın bip sesiyle uyandım.

Gözlerimi kırptırdım. İlk başta nerede olduğumu karıştırdım. Ama sonra gördüğüm şeyin bir kabus olduğunu, bip sesinin, açılmaya hazırlanan elektronik kapılardan gelmediğini anladım. Uzanıp telefonumu aldım.

Zarf ikonuna basmadan önce biraz tereddüt ettim. Kimden geldiğini merak ediyordum. Sonra mesajın sahibinin, sabah toplantısından yeni çıkmış olan Jenny Morris olduğunu gördüm. Toplantıda editörüne, Martin Joy ile röportaj yapma ihtimalinde bahsetmiş, editör de heveslenmişti.

Yatak odamın kapısına vurulunca bir kez daha sıçradım. Tom Briscoe'nun, kanepemde yattığını hatırlamam biraz zaman aldı. Sonra da Tom'un odamın içini, bir havlunun üstüne serilmiş bir uyku tulumunda uyuduğumu görmesinden utandım.

"Bekle, hemen geliyorum," dedim, kamuflaj desenli naylon katların arasından sıyrılmaya çalışırken.

Ben aşağıya inene kadar Tom ayakkabılarını ve ceketini giymişti.

"Gitmeliyim," dedi. "Baroya bu kılıkta gidemem."

"Bilemiyorum," diye gülümsedim. "İnsanlar yıllardır resmi giysilerden kurtulmaktan bahsediyorlar."

"Bunu hafifletecek ilk kişi olmayı istediğimden emin değilim," dedi Tom.

"Kaldığın için teşekkür ederim..." Sözlerim yetersiz kalıyordu ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

"İşten izin mi alıyorsun?"

Omzumu silktim. "Vivienne, birkaç hafta uzaklaşmamı önermişti. Cuma günü, bu fikir harika görünmüştü. Ama şimdi işler değişti. Müfettiş Doyle'un, Tayland'ı şehir içi sayacağını sanmıyorum."

"Telefonunu açık tutmalısın," dedi Tom Avukat moduna geri dönmüştü. "Doyle, bu hafta içinde yeniden görüşmek isteyebilir. Artık benim üzerimden iletişim kuracağını umuyorum. Sen yine de hazırlıklı ol."

"Harika bir Kraliçe Danışmanı olacaksın," dedim, kapının kilidini açarken. Gerçekten de içimden öyle gelmişti. İçgüdüsel olarak Tom'u yanağından öptüm. Soğuk, kendinden emin yüzü, her şeyin farkındaydı.

Eve geri gelmekten korkmuştum ama bilindik topraklarda olmak rahatlık veriyordu. Kahvaltılık bir şeyler aramak için dolaplarımı karıştırdım. Christmas'dan kalanlara razı olmak zorundaydım. Yarım kutu Matchmaker ve temizlikçimin verdiği bir tüp Heroes. Kızarmış ekmek üzerine sürülmüş avokado gibi olmasa da bir parça çikolata tam ihtiyacım olan şeydi.

Yeniden üst kata çıktım ve banyodaki sıcak suyu açarak soyundum. Duşun altında birkaç dakikadan fazla kalamayacak kadar huzursuzdum. Çıkıp kurulandım ve giyindim: tişört, jile ve sıkıca bağladığım botlarım. Bütün mumları yaktım, bütün pencereleri açtım ve yatağa temiz çarşaf serip yastık kılıflarını değiştirdim.

Topladıktan ve temizledikten ve kazıdıktan sonra kendime bir içecek hazırlamak için durdum. Yemek masasına oturdum. Gil ile bir seans daha yapmaya can atıyordum ama danışma merkezindeyken bana bir iki günlüğüne tatile çıkacağını söylemişti. Büyük ihtimale şu anda havaalanındaydı ve benim gibi müşterilerini aklından çıkartmak istiyordu. Bu arada, Müfettiş Doyle ve ekibi gibi olanlar içinse yoğun bir pazartesi günü başlıyordu. Haftaya başlamak için yapacakları toplantıda benim adımın geçeceğinden şüphem yoktu. Gözleri parlayan, sabırsız ve kahve ile yakıtlarını doldurmuş olan polis memurları, benim ve Martin Joy'un hakkındaki yeni delillerini sunacaklardı.

Gözlerim, klasörler ve kitaplarla dolu, düzenli raflarıma kaydı. Boş yerlerde, üniversitede münazaradan kazandığım küçük gümüş kupa ve teşekkür etmek için bir müşterimin verdiği güzel David Linley kutusu gibi yadigârlar vardı. Bir zamanlar iyi olduğumu hatırlatan eşyalar.

Fincanımı bir tarafa iterek sarı mahkeme not kağıtlarına uzandım ve bir tane çekip masaya koydum.

Savaş, diye mırıldandım kendi kendime. Okulu bıraktığım o yaz, büyükbabamın söylediği bir şeydi bu. Okul balosundaki utançtan ve kaçıışından sonra, beni alıp tepelere doğru uzun bir yürüyüşe çıkarmıştı. Uzakta, Pendle Tepesini görebiliyorduk ve bana savaşdaki anılarını, Spitfires hikâyelerini ve Normandiya kasabalarındaki gizli görevlerini anlatmıştı. Düşman hattının ötesinde tuzağa düşmüş ama hiçbir zaman vazgeçmemiş ve sonunda eve dönebilmiş, tüm yaptıklarını unutmuş ve en baştan başlamıştı.

Savaş, demişti. Her ne kadar hikayelerini doğruluğundan emin olmasam da, bahsettiği kahramanların hiçbirinin adının aile sohbetlerinde geçtiğini duymasam da, bu konuşma beni harekete geçirmişti.

Bu konuşma, kendim için üzmekten ve kurban gibi davranmaktan beni vazgeçirmişti.

Hızmamı çıkartmış, kendime yarım günlük bir iş bulmuştum. Tarih notlarımı düzeltmişim ve aldığım A'lar, istediğimi elde etmek için yeteri kadar iyi olduğumu söylüyordu.

Savaş.

Masanın üstünde, aylar önce aldığım ama kullanmayı kabullenemediğim okuma gözlüklerimin yanında siyah keçeli kalem vardı. Önümdeki boş sayfaya baktım ve yazmaya başladım. Hem Martin hem de Alex için sebep listesi yaptım. Eğer öldürülmediyse ya da kaçırılmadıysa Donna'nın başına neler gelmiş olabileceğini listeledim. Müfettiş Doyle, Phil Robertson ve Jenny Morris ile yaptığım konuşmalardan hatırlayabildiklerimi yazdım: Donna'nın yatağında kan, Martin'in gaddar olarak tanınması, Donna'nın Paris gezisi ve Alex ile olan ilişkisi. Sonra da kendi gözlerimle gördüklerimi yazdım: Martin, Chelsea'deki evden aşağı yukarı söylediği saatlerde ayrılmıştı ve Donna da pencereden ona bakıyordu.

Sayfaya baktım. İsimler, kelimeler, sarı üzerine siyahla çizilmiş, ikaz şeridi gibi bir dizi şekil karmakarışık haldeydi. Kalemimi, sayfanın üzerinde gezdirdim, satırlar arasında dolaştırdım. Noktaları birleştirmeye çalışıyordum ama elimde yeterli bilgi yoktu.

O an, Sophie Cole ile tekrar konuşmak istedim. Martin'i saymazsak, Donna'yı herkesten daha iyi tanıyordu. Bağlantısını henüz fark etmemiş olsa bile önemli bazı şeyler biliyor olabilirdi. Fakat, Alex ve Donna'nın muhtemel ilişkisi hakkındaki çatışmamızdan sonra Sophie'yi aramak iyi bir seçenek değildi.

Bir ilham arayarak, sandalyenin arkasına asılı olan sırt çantamı aldım ve içinden önceki gün satın aldığım Pazar tabloidini çıkarttım. Donna ile ilgili hikayeyi yeniden okudum.

Güzellik uzmanı Jemma Banks, 42, polise kız kardeşinin ortadan kayboluşunun tamamen sıra dışı olduğunu söyledi. 'Donna, doğduğumuz kasabada kutlayacağım doğum günümü sabırsızlıkla bekliyordu. Onu kaçırmazdı.'

Paragrafı yeniden okurken, kaşlarımı çattım. Martin, Donna ve kız kardeşinin yakın olmadıklarını iddia etmişti. Ancak Jemma polisin araştırmasına önemli katkı sağlıyor gibi görünüyordu. Üstelik Donna, Jemma'nın doğum günü partisine gitmeyi gerçekten planladıysa bu, iki kız kardeşin Martin'in düşündüğünden daha yakın olmalıydılar.

Jemma Banks'in izini sürmek, şaşırtıcı şekilde kolay oldu. Seçmen kütüğü, şirket rehberleri, Facebook... İnternette, sadece birkaç saniye ve birkaç pound harcayarak muazzam detaylar bulabileceğiniz hatırı sayılır miktarda yer vardı.

Ağızma, küçük boy bir Bounty tıkarak paltomu ve sırt çantamı aldım. Perşembe gününden beri çantamda gezdirdiğim kirli kıyafetleri çıkarttım. İç çamaşırlarımı ve tişörtlerimi kirliye atarken telefonum çaldı.

Tüm sabah, aklımın bir köşesinde Clare'i aramam gerektiği vardı. Bir gün önce yarım bıraktığımız şeyler canımı sıkıyordu. Her ne kadar Clare, artık beni evinde istemediğini söylese de ben hâlâ konuşacak bir şeyler olduğuna inanıyordum.

Özür dilerim.

Mesajı yeniden okudum. Fakat ne gönderenin ismi ne de tanıdık bir numara görünmüyordu.

Kimsiniz? Diye cevap yazdım. Evden çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Pete.

Nefes alabilmek için kendimi zorladım. Telefon numaramı nereden bulmuş olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni izliyormuş gibi hissediyordum.

Hiç kımıldamadan telefona baktım. Sonra da kafamı salladım. Savaşmam gerekiyordu, kontrolü yeniden elime almam. Bir saniye daha kaybetmek istemediğim için aşağı indim ve tüm gücümle kapıya vurdum.

Öfkeden deliye dönmüştüm. Dün gece, alt kattan gelen her ses, beni yerimden sıçratmıştı. Ama şimdi onun sinsi suratına bir yumruk sallamak istiyordum.

Pete kapıyı açtı. Benim öfkemi anlamış olmalıydı.

"Telefon numaramı nereden aldın, Pete?" dedim, onun konuşmasını beklemeden.

"İş yerindeki sekreter kız verdi."

"Bunu yapmaya hakkı yoktu," diye tıslayarak, parmağımı yüzüne salladım.

"Sakin ol, Fran. Sadece özür dilemek istemiştin."

"Ah, demek polise gidip, beni cinayetle suçlamak istememiştin, öyle mi?"

"Soruşturmaya yardımcı oluyordum. Herkes, Donna Joy'un bulunmasını istiyor. Sen istemiyor musun?"

Sustu ve dikkatle beni inceledi. Ben de onun gözünün içine baktım. Burnunun yanında bir kızartı ve kaşının üstünde beyaz bir kabartı vardı.

“Şimdi burada olduğuna göre bana söyleyebilirsin: sabah schizde, senin evinden çıkan adam kimdi?”

“Bu seni ilgilendirmez, Pete.”

Omzunu silkti. “Binada dolaşan yabancılara karşı dikkatli olmalıyız. Bu gayet makul bir şey. Geçen gün bir arkadaşım, serserinin birinin toplum merkezine işediğini görmüş.”

Kapı pervazına yaslandı. Kapıyı ilk açtığı ana göre daha öz güvenli, daha rahattı.

“Sanıyorum, Cuma günü gördüğüm adamdı,” dedi. “İş arkadaşın. Şimdi iş yeri aşkı yaşamaya mı başladın?”

“Evet, o bir avukat. Ve evet, hukuki yardım alıyorum. İçinde bulunduğum durumu tartışıyoruz. Gece kaldı çünkü komşum uygunsuz davranıyor.”

“Bu ben olamam, değil mi, Franny?”

“Siktir git, Pete.”

Bu, benim en iyi taktiğim değildi ama beni bıktırmıştı.

“Böyle söyleme, Fran. Seni önemsiyorum.”

Arkamı döndüm, Kendimi, arkamdan seslenmesine hazırlamıştım ama kapının kapandığını duyunca içim rahatladı. Basamakları ikişer ikişer inerek caddeye koştum. Highbury Fields’de en sevdiğim şarküterinin yanındaki araba kiralama merkezine kadar da durmadım.

Martin, bir arabaya ihtiyacım olduğu konusunda haklıydı. Jemma Banks, Islington’dan gitmesi oldukça zor olan Colchester’da yaşıyordu. Liverpool Caddesindeki istasyonda aktarma yapıp bir metro ile Essex’e gidilebilirdi ama kendimi çok zayıf hissediyordum ve hiç kimseden hiçbir şey için yardım almak istemiyordum.

ZipCar, saatlik araba kiraliyorlardı fakat kredi kartımı ortaya koyunca bir haftalık kiralayabildim. Genç görevli bana Fiat Panda'nın anahtarlarını uzatınca içimde bir güç ve sabırsızlık hissettim ve anahtarları havada kaptım.

Hayatımda sadece bir kez, İtalya'da tatildayken araba kullanmıştım. Bu yüzden, arabanın sağ tarafında oturmak biraz garibime gitti. Arabaya alışmam birkaç dakikamı aldı. Vites kolunu sağa sola ittim, debriyaj pedalına bastım. Arabanın motoru tam gaz çalıştı. Telefonumdaki Google Maps'e Colchester yazdım. Yapay ses bana sağa dönmemi söyledi ve ben de döndüm. Bir sonra, nereden döneceğimi tahmin etmeye çalıştım.

İnternetteki araştırmamdan, Jemma Banks'in bir kasabanın dış mahallelerinden birinde, evcil hayvan dükkanı, Çin lokantası ve içki dükkânının hizasında Tans and Talons isimli bir güzellik salonu vardı.

Google Maps, hedefime geldiğimi söylediğinde, arabayı iyice yavaşlattım. Salonun kalabalık olduğunu görünce kasaba meydanına geri gittim ve arabayı park ettim. Ana caddedeki Prezzo'da yemek yedim.

Yemeğimi yerken mesajlarımı ve e-postalarımı kontrol ettim. Pek fazla bir şey yoktu; işle ilgili birkaç bir şey ve Tom Briscoe'dan, iyi olup olmadığımı kontrol etmek isteyen bir mesaj vardı. Clare'den hâlâ bir ses çıkmadığı için hesabı beklerken onu aradım ancak arama, telesekretere düşünce de rahatladım.

Jemma'nın dükkanına geri gittiğimde saat neredeyse dört olmuştu. Tam beklediğim gibi Tans and Talons tamamen boşalmıştı. Vitrin camından, ortalığı süpüren ve raftaki dergileri düzenleyen bir silüet gördüm. Ani bir rüzgâr, kaldırımdaki boş bir kola kutusunu havalandırdı ve taşlarda yuvarladı. O sırada ben de salonun kapısını açtım.

"Kusura bakma tatlım, kapatmak üzereyim," dedi kadın. Süpürgesini köşeye bırakarak resepsiyon masasına gitti. "İstersen başka bir gün için randevu ayarlayabiliriz," dedi. Takma tırnağı, randevu defterinin üzerinde geziniyordu. "Aslında yarın bir boşluk var."

"Böyle bir şey için gelmedim," dedim, kadına bakarak. Çağrı yapmak için televizyona çıktığında, iki kız kardeş arasındaki benzerlikler olduğunu düşünmüştüm. Jemma'nın yüzü solgun olduğu için iki kadın arasındaki farklılıkları belirginleştirmişti. Ama canlı bir şekilde karşımda dururken, bu farklılıklar çok daha az belli oluyorlardı. Jemma'nın gözlerinin yeşili daha sıradandı. Çiçek desenli bluzu ise pahalı bir modacının butiğinden değil, süpermarkette bulabileceğiniz türdendi. Jemma'da ne bir pırıltı ne de pahalı dokunuşlarla gelen zekice bir yükseliş vardı. Fakat bunların dışında kadınlar için ikiz diyebilirdiniz.

"Yine mi gazeteci?" dedi Jemma, defterini kapatırken. Sesi sert değildi ama bitkindi.

"Hayır. Martin Joy'un avukatıyım," dedim, sesime sevimlilik katmaya çalışarak.

Jemma şüpheyle bana baktı. "Zaten ofisinizden biriyle konuşmuştum."

"Ben onun boşanma avukatıyım. Biz hiç karşılaşmamıştık."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, isteksizce.

"Sadece birkaç dakikanızı alacağım."

Jemma saatine baktı. Kuşkulu görünüyordu.

"Eve gitmem gerek. Bu yüzden erkenden kapatıyorum. Kızım bir haftadır okul gezisindeydi ve neredeyse dönmek üzere. O geldiğinde evde olmak istiyorum."

"Sizinle gelebilirim. Yolda konuşabiliriz."

Jemma kaşını kaldırdı.

“Martin’in kendine bir teriyer alacağını bilmeliydim. Çeşit olsun.”

Bu sözlerin içine saklanmış bir iltifat olup olmadığından emin değildim. Ama ne olursa olsun onunla tartışacak değildim. Onu yanımda istiyordum.

Jemma arka odadan paltosunu ve çantasını alıp gelene kadar hiç kımıldamadan durdum.

Işıkları kapattı ve caddeye çıktı. Benim de çıkmamı bekledikten sonra cam kapıyı kilitledi.

“Böyle bir durumda çalışmak, yanlış gibi geliyor,” dedi, kilitlediği ön kapıya bakıp anahtarları çantasına koyarken. “Ama çalışmak bana iyi geliyor. İnsanın kafası boşalıyor. Sence de öyle değil mi?”

İlk sorusuna vereceğim cevabı beklemeden, «Öyleyse Londra’dan mı geliyorsun?»

“Evet. Arabam hemen şurada. İstersen seni eve götürebilirim.”

Jemma parkasının fermuarını çekerken kafasını salladı. “Evimiz, hemen şu köşeyi dönünce. Yürümek daha kolay.”

Yürüyüş yolunun arkasına itilmiş, Otuzlu yılların evlerine doğru Jemma’yı takip etmek için adımlarımı hızlandırdım.

Jemma, benim büyüdüğüm evden farklı olmayan, kırmızı tuğlalı bir sıra eve doğru başını salladı.

“Annem ve babamla birlikte eskiden orada yaşıydık. Şimdi Donna çok farklı bir dünyada yaşıyor ama ben sadece yüz metre aşağıya taşındım. İnsanlar böyledir işte, öyle değil mi? Büyüdükleri yerden mümkün olduğunca uzaklara giderler. Ya da oradan hiç ayrılmazlar. Yapış ya da kaç, yarı yarıya. Sen hangisisin? Güneyli aksanın yok.”

“Lancashire’da büyüdüm. İş için Londra’ya taşındım.”

“Manchester’da avukatlık yapılmıyor mu?” diye çıkıştı.

Beni de Donna gibi görüyordu. Kendini doğup büyüdüğü yer için fazla iyi gören bir Tip-A Icarus²⁹.

"Bu hafta sonu gazetelerde bir sürü yorum vardı. Senin söylediklerin de aktarılmıştı."

"Aslında yanlış aktarılmıştı," dedi Jemma. Ellerini ceplerine soktu.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Uydurduklarını mı söylüyorsun?"

"Bence abartılmış diyebiliriz," dedi. "O gazeteciye söyleyecek çok şeyim vardı ama ne yeri ne de zamanı olduğunu düşündüm. Medya yargılamasının yardımcı olabileceğini hiç düşünmemiştim zaten. Davamızı berbat edeceğinden endişelenmiştim. Bu mümkün, değil mi?"

Jemma bu kez cevap vermem için bana baktı. Gerçekten de tavsiyemi duymak istediği belliydi. Ben de Jemma'dan bir şeyler beklediğim için, onun istediği oyunu oynamanın akıllıca olacağını düşündüm.

"Haklısın, basında yer alan herhangi bir ağır eleştiri ya da cadı avının bir yardımı olmaz. Ayrıca, Martin sadece gözaltına alındı, ceza almadı ve yirmi dört saat içinde serbest bırakıldı. Medyada yer alan imalar geri tepebilir. Gazetelerin bu avlanma merakı, mahkemeye saygısızlık gerekçesiyle dava açılmasıyla sonlanabilir."

"Bu bizimki," dedi Jemma, yarı müstakil bir evi göstererek. Garaj yolunda eski bir Corsa ve çöp toplayıcılarının elinden kurtulmuş paslı bir barbekü vardı.

Jemma ön kapıyı açtı ve içeri girdim. Bir süre çevreme baktım.

"Kaç çocuğunuz var?" diye sordum, davet edilmeyi beklerken.

29 Tip-A Icarus: Psikolojide, kişilik teorisinde, aşırı hırslı kişileri tasvir etmek için kullanılan tür.

“İki. Ella on beş yaşında, Josh ise geçen Eylül ayında Bournemouth’da üniversiteye başladı.”

Odanın içi karanlıktı. Jemma bir lamba yaktı ve oturma odasına giderek kanepeye oturdu.

“Çay?”

Başımı sallayınca, mutfığa gitti. Odayı inceledim. Mutlu bir yere benziyordu. Eski bir piyano, çocukların fotoğraflarıyla süslenmişti: trampende, okul spor gününde. Duvarlarda da çocukların çerçeveli fotoğrafları vardı, hepsi de çilli ve eksik dişli.

Donna Joy’un multimilyon poundluk kentli evine hiç gitmemiştim fakat bu sıcak, yaşam dolu evden dünyalar kadar farklı olduğunu bilebiliyordum.

“Neden benimle konuşmak istiyorsun?” diye sordu, çayları getirip pencerenin önündeki sandalyeye otururken.

Hikâyemi hazırlamıştım. Jenny’ye anlattığımın aynısı olacaktı.

“Martin, benim müşterim. Dolayısıyla benim çalıştığım yerin de müşterisi. İtibarımıza bir zarar gelmesinden endişeleniyoruz.”

Jemma ağlamaklı görünüyordu.

“Donna’nın sosyal arzularının ona ne zaman zarar vereceğini hep merak ediyordum. Her zaman büyük hayalleri olmuştu. Bu hayat, onu için yeteri kadar büyük değildi,” dedi etrafına bakarak. ‘Daha fazlasını istedi ve bunu elde etmek için daha fazlasına sahip olan insanlara takılmaya başladı. On yedi yaşmdayken Chelmsford’a taşındı. O günden sonra da yavaş yavaş Londra’ya doğru ilerledi. Zengin Essexliler’in arasına girdi. İlk ciddi erkek arkadaşı Charlie, bir gangsterin oğluydu. Zengin insanların neden zengin olduklarını anlatmaya çok çalıştım. Varlıklı olmak için sert, hırslı ve zalim olmak gerekir. Ama o dinlemedi. Charlie dolandırıcılıktan hapse girdiğinde şaşırmadı bile.”

Çayından bir yudum almak için durdu.

“Donna her zaman Martin’in projesi olduğu şakasını yapardı.”

“Martin’den hoşlanmıyor musun?” diye sordum cesaretle.

Jemma omzunu silkti. “İlk başta hoşlanıyordum. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Aileden zengin olmadığımı biliyor musun? Küçükken anne ve babasını kaybetmiş. Büyükanne ve büyükbabası tarafından yetiştirilmiş. Kolejdeyken çok çalışmış, şehre gidip milyonlarını kazanmış... Arkadaşlarına karşı çok cömert görünüyordu. Birçok hayır işinde yer alıyordu. Ona saygı duymamak elde değildi.”

“Ne oldu peki?”

“Donna’yı çok fazla görmezdim,” dedi, kafasını sallayarak. “Uzun süre böyle gitti. Ben salak değilim. Donna’nım, nereden geldiğinin hatırlatılmasından hoşlanmadığını biliyordum. Bu, ablasını görmeme anlamına gelse bile. Ama yıllar geçtikçe onu daha fazla görmeye başladım. Konuşmak için bulunduğu dünyadan olmayan birine ihtiyaç duyduğunu düşündüm. İlk başlarda, arada sırada öğle yemeği için buluştuk. Ama sonra daha sıklaştı. Birkaç hafta önce, beş çayı için buluşacaktık fakat Donna iptal etti. Hiç olmazsa sohbet edelim diye onu aradım. Benden, Chelsea’daki evine gelmemi istedi. Zaten Londra da buluşacaktık, bu yüzden benim için bir sorun olmadı. Ayrıca onun için endişeleniyordum. Boşanmanın stresine kapıldığını düşünüyordum. Eve gittiğimde, gözünün çevresinde morarma olduğunu gördüm.”

Jemma derin bir nefes alarak devam etti.

“Daha o bir şey demeden, Martin’in vurduğunu anlamıştım. Anladığım kadarıyla davayı tartışmak için buluşmuşlar. Tartışmışlar ve Martin, Donna’ya saldırarak telefonunu ona fırlatmış. Daha önce de böyle şeyler olduğunu söyledi. Alışveriş için yaptığı New York gezisinden sonra.”

“Martin’den kurtulması gerektiğini çünkü onun çok aşığılık olduğunu anlattı. Çok fazla kokain çektiğini, çok fazla içki içtiğini, işinin stresli olduğunu ve bunun hıncını kendinden aldığını anlattı. Donna New York’tan geldiğinde çok kızmış ve ona vurmuş. Hayatından endişe ettiğini ve bu yüzden boşanma davası açtığını söyledi.”

Söylenenleri sindirmem birkaç saniyemi aldı. Martin’in içki içmeyi sevdiğini biliyordum ancak onu uyuşturucu kullanırken hiç görmemiştım. Şehirde kokainin ne kadar yaygın olduğunu biliyordum. Ama uyuşturucu, şiddet... Telefon fırlatma sahnesinin gerçekleştiği anı gözümde canlandırmaya çalıştım. Martin, Ottolenghi’deki akşam yemeğimizden sonraki günlerden birinde ‘konuşmak’ için buluştuklarım kabul etmişti. Aralarında neler geçtiğini pek konuşmamıştık. Bu konu benim için acı vericiydi. Ama Martin de buluşmalarının kötü geçtiğine dair bir ipucu vermemiştı.

New York’taki alışveriş gezisi için de anlatılanlar da şimdi duyduklarımdan oldukça farklıydı.

“Tüm bu anlattıklarının hiçbirı boşanma davasına getirilmedi, Jemma. Aile içi şiddetten hiç bahsedilmedi. Donna hiçbir zaman tedbir kararı çıkarttırmadı. Onun Martin’den korktuğunu gösteren hiçbir şey yoktu.”

Jemma kafasını sallıyordu.

“Donna, mükemmel hayat illüzyonu yaratmaya bayılırdı. Morluktan utanıyordu. Eğer Martin’in yaptıklarını bana anlatmak ve ne yapacağına dair benden tavsiye almak istemeseydi benim görmeme izin vermezdi.”

“Sen ne dedin?”

Jemma durdu ve bana baktı.

“Polise şikâyet etmesini söyledim. Fakat etmemesine de şaşırmadım. Donna aile içi şiddet konusundan uzak durmak istiyordu. Hiç olmamış gibi davran, sanki başka bir

şeymiş gibi göster. Çünkü bu tür şeyler halka halka, dalgalar halinde yayılır. Kız kardeşim için görüntü ve itibar her şeyden önemliydi.”

Jemma’nın söylediklerini düşündüm. Martin ve Donna’nın ne gibi ortak yanları olduğunu hep merak etmiştim. Artık biliyordum. Kesinlikle her ikisi için de çok önemli olan dünyaya karşı dış görünüşleriydi.

“Neden Donna için kayıp ihbarında bulundun?” diye sordum, sakince. “Bir şeylerin yanlış olduğunu sana düşündüren şey neydi?”

Jemma üzgünce omzunu silkti.

“Chelsea’deki eve gittikten bir iki gün sonra, bir öğleden sonra Colchester’a geldi. Salonu kapattım ve buraya geldik. Eski fotoğrafları eşeledik, eski günlerden bahsettik. Tıpkı eski günlerdeki gibi. Donna çok keyif aldı. Herkesi yeniden görmek istediğini söyledi. Bir doğum günü partisi yapmaya ve herkesi davet etmeye karar verdim. Donna sabırsızlıkla bunu bekliyordu. Ama doğum gününe gelmeyince ve aramayınca, ona ulaşamayınca, bir şeylerin ters gittiğini anladım.”

“Sık sık ortadan kaybolmasına rağmen mi?”

“Eğer bana kardeşimin güvenilir olup olmadığını soruyorsanız, sanıyorum bunu cevabını her ikimiz de biliyoruz. Ama benim partime gelmeyi gerçekten çok istiyordu. Söz vermişti.”

Yeniden konuşmaya başlamadan önce zaman kazanmak için soğuyan çayımı yudumladım.

“Donna size, Martin’in iş ortağıyla ilişki yaşadığını anlatmış mıydı?”

“İlişki mi?” diye tekrarladı, kaşlarını çatarak.

“Hiç ondan söz etti mi?”

“Hayır. Asla. Onun böyle bir ilişki yaşadığına inanmıyorum.” Kız kardeşininkiler gibi kedi gözleriyle bana baktı.

“Nereden biliyorsun?”

“Erkeklerden bıktığına dair izlenimlerim vardı.”

“Çok yakın değildiniz, Jemma ve bu, konuşmak için çok özel bir konu.”

“Yeteri kadar yakındık,” dedi savunmaya geçerek. “Yaşantılarımız farklıydı fakat yine de iki kız kardeştik. Büyürken, altı yıl boyunca aynı odayı paylaştık. Güldük, ağladık, erkekleri konuştuk. Eskiden, geceleri yataklarımıza yatar, uyumadan saatlerce konuşurduk. Eğer bir başkasıyla ilişkisi olsa mutlaka bilirdim. Başkasıyla olmasından mutluluk duyardım.”

“Ama Martin’in iş ortağıyla aralarında bir şeyler geçmiş. Adam kabul etti.”

Jemma bana baktı. Yüz ifadesi sertleşmişti.

“Donna’ya ne olduğunu bilmiyoruz ama kız kardeşimi suçlamaya kalkmayın,” dedi soğuk bir ifadeyle.

“Onu suçlamıyorum...”

“Çekici, zeki ve çıkarıcı biriyle uğraşıyorsunuz, Bayan Day. Parasını elinde tutabilmek için her şeyi yapabilecek bir adam.”

Kapı çalınınca konuşmasını yarıda kesti. Arkasındaki perdeyi aralayarak dışarıya baktı.

“Kızım eve geldi. Sanıyorum, yeteri kadar konuştum,” dedi, ayağa kalkarken. Onunla yaptığım görüşmenin bittiğini belli etmek için benim de kalkmamı bekledi.

Hiç tanımadığım bir kasabanın caddesine çıktığımda, oraya gelmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

Kırk Üçüncü Bölüm

“Fran, sen misin? Ben, Jenny.”

“Araba kullanıyorum,” dedim, gerçekleri biraz çarpıtarak. Anahtarı kontağa takmıştım ancak hâlâ Jemma’nın dükkânının önünde park etmiş halde Instagramı inceliyordum. Donna’nın sayfasında dolaşıyor, morluk kanıtı bulup bulamayacağıma bakıyordum.

“Bir dakika kenara çekebilir misin? Konuşmamız gerek.”

Koltuğumda arkama yaslandım. Sonsuza kadar ondan kaçamayacağımı biliyordum.

“Röportaj için seni aramadığım için özür dilerim. Martin ile henüz konuşmadım bile. Senin de tahmin edebileceğin gibi bu sıralar işler onun için biraz zor. Ben sadece onun boşanma avukatıyım. Yani onun öncelikler listesinde üst sırada değilim.”

“Ben ne derse onu yapar,” cümlesine ne oldu?” diye cevap verdi Jenny. Bunu hak etmiştim.

“Kesinlikle onu zorlayacağım, Jen. Bunu yapacağım ancak buranın Amerika olmadığını sana hatırlatırım. Barbara Walters’a röportaj veren suçlular gibi.”

“Fran, haber masası senin hakkında bir hikaye yazmayı düşünüyor,” dedi.

Sadece bir anlığına kendimle gururlandım.

“Neden?”

“Martin Joy ile bir ilişkin olduğunu düşünüyorlar. Romantik bir ilişki.”

“Bu, çok saçma.”

Sesimdeki titremeyi fark edecek kadar beni iyi tanımadığını umuyordum.

“Birlikte görülmüşsünüz. Essex’te bir bar sahibi tarafından, Martin’in bir komşusu tarafından...”

“Ben onun avukatıyım,” dedim, gücenmiş numarası yaparak. “Birbirimizi görmek zorundaydık. Birçok kez.”

“Bu sadece bir uyarı, Fran.”

“Bu, saçmalık. Kesinlikle saçmalık,” dedim, yüzümün kızardığını hissederek.

“Onunla ilişkin var, öyle değil mi?” dedi, daha sakın bir şekilde. ‘Bu yüzden bu kadar umursuyorsun.’

Bana yardım edecekse, bu şekilde olmayacağını anlamıştım.

“Biraz karışık,” dedim sonunda.

“Hep öyledir.”

Gökyüzü kararıyordu. Karşımda, Kuzey Denizinden gelen, şişman karanlık bulutlar vardı.

“Onları bekletebilir misin?” dedim. İyilik isteme sırası bendeydi.

Jenny tereddüt etti.

“Ben, magazin editörü yardımcısıyım, Fran. TOWIE dizisinin oyuncularıyla röportaj ayarlıyorum. Haber masasının üzerinde bir kontrolüm yok. Ben sadece sana duyduklarımı söylüyorum. Fakat bana Martin ile ilgili bir şeyler verirsen, üst düzey bir şeyler, belki editör seninle bir anlaşmaya varmak isteyebilir.”

"Seni bu gece arayacağım," dedim ve telefonu kapattım. Motoru çalıştırarak, tüm hüsrânımı gaz pedalına yönelttim.

Birkaç dakika içinde yağmur başladı. Öyle şiddetli yağıyordu ki ön cam suyla kaplanmıştı.

Öne doğru eğilerek oturdum. Kitap okuyan yaşlı bir kadın gibi camdan bakmaya çalıştım. Güçlkle görebiliyordum ve nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Araba kiralama ofisinde, satnav³⁰ seçeneğini almadığım için pişmandım. Telefonumun şarjı yüzde yirmi beşken, kalan bu şarjı Essex yolunu bulmak için harcamak istemiyordum.

Colchester gezim, beni bir yere ulaştırmamıştı. Doyle'dan aile içi şiddet söylentilerini duymuştum. Bunları Jemma'nın ağzından duymak daha inandırıcı olsa da gerçek olduklarını düşünmemek istiyordum. Bunu yapamıyordum. Ve şimdi, peşime düşen gazete, her şeyin önüne geçmişti. Zaman ellerimden kayıp gidiyor, ben ise onu durdurabilecek hiçbir şey yapamıyordum.

Kendimi düşünmeye zorladım. Ceset bulunmadığı sürece, polisin elinde ne Martin'e karşı ne de bana karşı kullanabileceği bir şey yoktu. Sabah hazırladığım akıl haritamda, öne çıkan boşluk, kayıp parça buydu; Donna nerede? Şüphelerim vardı fakat Martin Joy, Donna'nın evinden ayrıldıktan sonraki saatlerde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gittiğini gördükten sonra geri mi gelmişti? Donna'yı bir başkası mı ziyaret etmişti? Ben olabilir miydim? Peki bir ceset, kimsenin dikkatini çekmeden Chelsea'de nereye saklanırdı?

Camdaki buharı sildim ve önümdeki yol levhasına baktım.

Belli ki Londra'ya gitmek için yanlış yola sapmıştım. Dönmek için sinyal verdiğim sırada *Dorsea* ismini gördüm.

30 Satnav: Uydulardan bilgi alma yoluyla seyir sistemi

Colchester ve Dorsea'nın bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum. Ufka doğru bakınca, koyu gri denizi seçebiliyordum.

O an, bir cesedin nereye götürülebileceğini anladım. En yakın köye kilometrelerce uzakta, deniz kenarında, yalnız bir eve. Arka plandaki deniz sesi olan, dalgaların kıyıyı dövdüğü ve çığlık atıldığı zaman kimsenin sizi duyamayacağı bir ev.

On dakika sonra adaya vardığımda, geçit açıktı. Denizin ne zaman yükseleceği, mahsur kalıp kalmayacağım hakkında bir fikrim yoktu. Dorsea'nın bir cadde üzerine dizilmiş dükkânlarının, küçük itfaiye merkezinin, Martin ile birlikte fırtınadan sığınmak için girdiğimiz barın önünden geçtim. Bar sahibinin, bizi polise ihbar ettiğini hatırlayınca biraz canım sıkıldı ama yine de devam ettim.

Dorsea evi birkaç dakika sonra bir uçurumun tepesinde görüldü. Yavaşça kararmaya başlayan menekşe rengi gökyüzüyle çevrelenmiş ev muhteşem görünüyordu. Evin bahçe kapısına sarı polis şeritleri çekilmişti. Polis buraya gelmişti. Tabii ki gelmişlerdi. Baş şüphelinin koca olduğu kayıp bir kişi için ilk önce kocanın deniz kenarındaki ıssız evini arardınız. Birini öldürmenin ve saklamanın kolay olduğu bir ev. Neden bunu daha önce düşünmemiştim?

Etrafta kimse yoktu. Bunun biraz baştan savma olduğunu düşündüm. Eğer soruşturmanın başında ben olsaydım, burayı baştan aşağıya tarardım. Ama onlar, olay yeri inceleme ekibi ile kadavra köpeklerini Donna'nın Chelsea'deki evine yollamışlardı.

Evin arkasına, kış bahçesine doğru süzüldüm. Kapının biraz tutuk ancak açık olduğunu hatırlıyordum. Biraz itince gıcırdayarak açıldı.

Evin arandığı belliydi. Vazoların ve saksıların kaldırıldıkları yerde toz halkaları vardı. Kitaplar raflarından indirilmişlerdi.

Her köşeyi inceleyerek evin içinde dolandım. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ancak Martin gibi düşünmeye çalışıyordum. Eğer Donna'yı buraya getirdiyse.

Acaba Donna ölü müydü diri miydi?

Yerde sürüklenmiş bir ceset izi mi arıyordum? Ya da duvara sıçramış kan? Eğer Martin onu buraya getirdiyse, nasıl ve ne zaman getirmişti? Bu soruların hiçbirine verecek cevabım yoktu.

Üst kata çıkarken basamaklar gıcırdadı. Çatıdaki pencerenin kenarındaki boşluktan hafif bir rüzgâr geliyordu. İçimden bir ses ve sezgilerim, Londra'ya geri gitmemi söylüyordu. Saat altıyı geçmişti. Alacakaranlık çökmüştü. Karanlık olmak üzereydi. Burada olmak, mekanı aramış ve bir şey bulamamış polisle başımı daha fazla derde sokmaktan başka hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Merdivenlerin ucunda, her yöne dağılmış odaların açıldığı geniş bir sahanlık vardı. Odalardan birine baktım. Sonra bir diğerine. Odaların çoğu, yıpranmış halılar dışında boştu. İki ya da üç tanesi, eski günlerden kalmış eşyalarla yarı döşenmişti. Eski sahiplerinin satamadıkları ya da yanlarında götürmek istemedikleri eski, kırk dökük eşyalar. Gerginliğin verdiği enerjiyle, dolabın içine baktım, şifonyerin çekmecelerini tek tek açtım. Sonra durdum. Yaptığım hareketlerin saçmalığına güldüm. Sanki Donna Joy'un cesedini, yastıkların altında bulacaktım.

Kış bahçesinden dışarı çıktım ve kıyıya doğru yürüdüm. Sakinleşmek için tuzlu deniz havasını derin derin içime çektim. Denizin derinliklerine, su boyumu aşana dek yürümek ve kaybolmak istedim.

Küçük kulübenin önünde durdum ve mutlu anları düşündüm. Donna'nın bir SPA'da ya da alışveriş gezisinde

olduğunu, dikkat çekmek için ortadan kaybolduğunu düşündüğüm anları. O gün ilk başta Martin canımı sıkıyordu. O hafta eski karısıyla buluştuğu ve bana bu konuda yalan söylediği için kızgındım. Bana daha başka ne yalanlar söylediğini merak ediyordum.

Altında anahtarın saklandığını bildiğim tuğlayı kaldırdım. Kulübenin kapısını açtım ve içeri girdim.

Küçük kulübeye girince enerjim düştü. Her şeyin başladığı yer burasıydı. Endişe veren, şüphe uyandıran şeylerin, uğursuzlukların başladığı, ilişkimizin dönüm noktasıydı. Martin'i Londra'ya çağıran telefon, o telefonun sesi bizi uyandırmıştı. Polisler o zaman bile Martin'in peşindelerdi. Alt üst olmuşuk.

Şömineye baktım ve külleri gördüm. Kuşkusuz, o gecemizden kalmıştı. Battaniye, o cumartesi gecesi benim katlayıp bıraktığım gibi duruyordu. Uzandım ve üzerinde seviştığımız demir yatağa dokundum.

Her şeyin, Donna'nın kaybolmasında Martin'in parmağı olduğunu gösterdiğini biliyordum. Ama inanmak istemiyordum. Polis, Martin'i beni kadar iyi tanımıyordu. Fakat yine de... Donna'nın güzel yüzünü aklıma getirmemek, Jemma Banks'in söylediklerini aklına getirmemek kolay değildi. Martin'in ona vurduğunu biliyordum... Tükenmişlik öfkeye dönüşmüştü. Yatağa dokunan elim yumruk haline geldi. Beyaz çarşafı sıkı sıkı kavradım. Martin'i ve Donna'yı ve Pete Carroll'ü düşündüm. Hüsrana içinde, bağırarak ağladım. Çarşafı şiddetle yere çektim. Sonra da kendim yere düştüm. Hıçkırıklar boğazıma diziliyordu.

Bir süre kendi nefesimi bile hissedemedim. Sanki tüm dünya durmuştu. Gözlerimi açtım. Yeniden görmeye ve duymaya başladım. Her yer netleşti. Ve işte orada, yerde, daha önce görmediğim bir altın bana göz kırpyordu. Çarşafı çektiğim zaman saklandığı yerden çıkmış olmalıydı. Uzanıp

elime aldım. Bu bir kolyeydi, ince bir zincirin ucunda kıvrılan bir metal parçası. Kolyeyi avcumun içine koydum. Bir taşı inceleyen fosil avcısı gibi inceledim.

Girift ve pahalı görünümlü bir kolyeydi. Parmaklarımın ucunda çevirdim. İnce altının, D harfi şeklinde kıvrıldığını görebiliyordum. Bu kolyeyi ilk kez görmediğimi biliyordum. Daha önce de görmüştüm. O gün, mahkemede. Bu kolyenin, Donna Joy'un narin boynunda takılı olduğu o gün.

Kırk Dördüncü Bölüm

Bana, Donna'nın oraya hiç gitmediğini söylemişti. Bunu bana kendisi söylemişti. Martin Joy, bir yalancıydı. Yüksek mahkemede konuştuğumuz birkaç dakikadan, Donna'nın kolyesinin neye benzediğini tam olarak anımsayamıyordum ama isminin baş harfinin, kumdaki bir deniz kabuğu gibi boynunda durduğunu özellikle hatırlıyordum. Birbirine bu kadar benzeyen iki kolyesinin de olması biraz imkânsızdı. Bu kolye, o gün gördüğüm olmalıydı.

Ve işte, Donna kayıptı, hiçbir iz bırakmadan gitmişti. Takip edilebilecek ekmek kırıntısı, Donna'nın bulunmasına yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu, şimdiye kadar.

Kolyesi burada, küçük kulübede olduğuna göre, onu mahkemede gördüğüm gün ile kaybolduğu gün arasında herhangi bir zamanda Donna buraya gelmiş olmalıydı.

Gözümün önüne, yıldırım düşer gibi bir görüntü geldi; Martin ve Donna, yatakta çıplak bir halde, birbirlerinin ellerini kavramış, parmaklar ağızlarında, saçlarını çekerek, coşkuyla boşalmak üzere, tıpkı benim gibi. Narin bir kolyenin böyle bir durumda, terden ıslanmış boynundan kopup, çarşafın kıvrımlarının arasında kaybolması çok kolay olmalıydı.

Bunun doğruluğuna inanmak istemem çok tuhaftı. Başka bir seçenek aklıma gelmiyordu. Tam burada, kulübenin içinde bir boğuşma. Sevişip uyuduğumuz bu yerde.

Yatağın kenarına oturdum. Ortadan ikiye bölünmesine engel olabilmek için başımı ellerimin arasına aldım. Bunu daha önce de yaşamıştım. İçinde bulunduğum karanlığı, köşelerinden çıkankötü düşünceleritaniyordum. Bundansonra olacakları da biliyordum. Derimi kesen bıçağı hissedebiliyor, yüzeye çıkan kırmızı boncukları görebiliyordum. Tıslayan, ciyaklayan basınç vanası gibi gevşediğimi hissediyordum.

Gözlerimi açarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Martin'e bir şans daha vermek istiyordum. Bir tane daha. Bana bir kez daha yalan söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenmek istiyordum.

Bana bu şekilde davranabilmesinin nedeni benim çok değersiz, yararsız ve sevilmeyen biri olmam mıydı?

Gerçi Donna'ya çok daha kötü davrandı.

Bilmek zorundaydım. Telefonumu çıkarttım ve Martin'in numarasını çevirdim. Telefonun çalışını dinleyip onun cevap vermesini beklerken kalbim gümbürdüyordu.

"Çok şükür, aradın. Biraz önce Matthew Clarkson ile konuştum. Dün gece Müfettiş Doyle'un seni sorguladığını söyledi."

"Donna hiç Dorsea'deki eve geldi mi?" diye sordum. Sesimin sakin çıkması için çabalıyordum.

"Ne ile ilgiliydi, Fran? Polis merkezinde her şey yolunda gitti mi?"

"Soruma cevap ver, Martin. Donna hiç Dorsea'deki eve geldi mi?"

"Hayır," dedi biraz sonra. "Hiç gelmedi. Kız kardeşi çok uzağında oturmamasına rağmen oraya gitmekle hiç ilgilenmedi. Henüz bir harabe gibiyken istemedi."

Kendimi düşünmeye zorladım. Kendimi cesur olmaya zorladım.

“Yani, Donna’nın hiç gelmediğinden emin misin?”

“Neden? Neredesin? Tüm bunlar ne demek?”

“Essex’deyim. Dorsea’deyim.”

“Orada ne yapıyorsun?”

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Rüzgar kulübeyi kamçıladığı için ısıtmak zordu ama panikten titrediği belliydi.

“Fran, iyi misin? Neden Dorsea’ye gittin? Polis hâlâ orada mı?”

“Hayır, boş. Deniz kenarındaki kulübeye geldim. Donna’nın kolyesini buldum.”

“Donna’nın kolyesi mi?”

“Zincire asılı D harfi olan altın bir kolye.”

“Donna’nın olduğunu nereden biliyorsun?”

Uzun bir sessizlik oldu. Kilometrelerce uzak olmasına rağmen Martin’in kaşlarını çatıldığını ve düşündüğünü görebiliyordum.

“Donna ile bir kez karşılaşmıştım. Mahkemede. İlk ön görüşmeyi kaçırdığını düşündüğümüz gün. Mahkemeye geç geldi ve onu gördüm. Kısa bir an. Benim kim olduğumu bilmiyordu. Ama ben, onu tanıyordum. Pembe paltosunu ve D harfli zincirini hatırlıyorum. Kulübede bulduğum kolyenin aynısı. Donna’yı, Dorsea’daki eve mi götürdün, Martin?”

“Hayır. Sana yemin ederim. Donna, oraya hiç gitmedi. Fran, bunu konuşmamız lazım. Londra’ya geri gel ve buluşalım. Alex ve Sophie’nin evinde değil. Daha özel konuşabileceğimiz bir yerde.”

“Seni görmek istemiyorum, Martin.”

“Fran, lütfen. Mantıklı ol. Lütfen gelir misin? Essex’e nasıl gittin? Eğer tren saatini kaçırdıysan, senin için bir araba gönderebilirim.”

"Kolye neden kulübede?"

"Bilmiyorum. Belki de oraya başka biri bırakmıştır," dedi. Durdu.

"Fran, bu çok önemli. Bana kolyeyi getirmelisin."

"Böylece ondan kurtulabilmen için mi?"

"Bana inanmak zorundasın: Donna, Dorsea'deki eve hiç gelmedi. Evet, onun kolyesi olabilir ama o kolyenin neden orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir başkası koymuş olabilir. Alex olamaz mı?"

Martin'in düşünme hızını yakalamaya çalışıyordum.

"Alex, Donna'nın o kolyeyi taktığını görmüş olabilir," dedi. Paniği daha da artıyordu. "O kolyeyi Donna'ya o bile almış olabilir. Ama eğer Donna'nın kayboluşu ile bir ilgisi varsa, benim şirketteki tüm hisselerimi istediği için bunu benim üstüme yıkmak istiyorsa, yeni bir tane almış ve Dorsea'deki eve yerleştirmiş olabilir. Bana inanmalısın," dedi. Artık tükenmiş gibiydi.

Neye inanacağımı bilmiyordum. Martin ya korku içinde masumiyetini ispatlamaya çalışan umutsuz bir adamdı ya da kurnaz ve ikna edici bir yalancıydı. Çok mu aptaldım?

"Lütfen polise gitme, Fran." Yumuşak bir sesle yalvarıyordu.

"Polise gitmemem için bana tek bir iyi neden söyle," diye cevap verdim.

"İyi bir nedenim yok."

Bütün bu konuşma içerisinde, Martin'in bir tek bu sözünde dürüst davrandığını hissettim.

"Alex tarafından tuzağa düşürüldüm, Fran. Bunu biliyorsun. Şirketi istiyor. Hepsini. Eğer söylediklerimden birine bile inanıyorsan, bana bu konuda güven. Masum olduğumu kanıtlamama yardım et."

“Bilmiyorum, Martin. Bilmiyorum.”

Tuşa basarak, basit bir şekilde telefonu kapattım. Cebime geri koydum ve diğer avcumda kıvrılmış kolyeye baktım.

Kolyeye bir süre baktıktan sonra klipsini açtım ve taktım. Sanki bir kolye değil de bir kalkan takmış gibi daha cesur hissettim.

Arabaya döndüm ve kasabaya gittim. Bu saatte, Londra’ya gitmem doksan dakikayı bulacaktı. Yola çıkmadan önce yemek yemem ve tuvalete gitmem gerekliydi.

Ana caddedeki kafeye yaklaştığım zaman kapalı olduğunu fark ettim. Caddenin her iki tarafında, iki bar vardı. Bir tanesi, fırtınanın dinmesini beklerken Martin ile birlikte gidip içki içtiğimiz bardı. Oraya tekrar gitmek istemiyordum. Diğer bar daha modern görünüşlüydü. Kaldırımında, restoranlarının ve boş odalarının olduğunu yazan kara tahta bir tabela vardı. Her ikisi de çekici geldi.

Arabayı otoparka park ettim ve içeri girdim.

Etrafıma bakındım. Yemek yiyen birkaç çift vardı. Mutfaktan getirilen, üstünde duman tüten sosis ve püre güzel görünüyor ve kokuyordu.

Bardan bir menü aldım.

“Bu sadece bardaki atıştırma içecekler için,” dedi bir kız. İçki içmeye yaşı ancak yetiyor gibiydi. “Eğer yemek istiyorsan, bir masaya otur. Bir dakika içinde seninle ilgileniriz.”

“Odaların fiyatı ne kadar?”

“Gecesi yetmiş beş pound.”

Bir başka çalışan, bardaki kıزدan biraz daha büyük olan bir erkek geldi ve kızla şakalaştı. Kız birayı vermeden önce güldü ve çocukla cilveleştirdi.

“Bir oda tutacağım,” dedim, kızın gözlerinin içine bakmaya çalışarak.

Kız, ellerini pantolonuna kuruladı.

“Tamam. Gidip anahtarı getireyim.”

“Yemeği de odaya gönderebilir misiniz?”

Odam çatı katındaydı. Boyada siyah lekeler vardı. Odanın antika görünmesi için özellikle yapılmış gibiydi. Mini bar yoktu ama su ısıtıcısının yanında, içi Lotus bisküvileri ile dolu küçük bir kâse vardı.

Bütün bisküvileri aldım, yatağın üstünde bağdaş kurdum ve hepsini yedim. Oda servisinden sipariş ettiğim hamburger için iştahımı kaçırmaması umurumda değildi.

Yastığa yaslanarak tavana, beyaz boyanın arasındaki sahte siyah lekeler baktım. Bir anlığına, Gil’in ofisine geri döndüm. Şeritlerin, Donna’nın kaybolduğu geceyi hatırlamama yardımcı olmalarını istedim. Yeni bir hatıra gelmedi; o hatıraları artık isteyip istemediğimden emin değildim.

Martin’in evden çıktığını gerçekten görmüş müydüm? Yoksa hatıralar birbirleriyle mi karışıyordu? Martin ve Donna’yı gördüğümü zannediyordum; Martin caddede, Donna üst kattaki yatak odasındaydı. Ama belki de ikisi birlikte çıkmışlardı. Martin’in bir şekilde Donna’yı Essex’e tuzağa çekmiş olması mümkün müydü? Gece yarsından sonra bunu nasıl başarmış olabileceği hakkında bir fikrim yoktu fakat bu düşüncenin beni nereye götüreceğini görebilmek için zihnimin bir köşesinde durmasına karar verdim.

Parasını elinde tutabilmek için her şeyi yapabilecek çekici, zeki ve çıkarıcı bir adamla uğraşıyorsunuz.

Jemma’nın sözlerini kafamdan atmak imkânsızdı. Onun haklı olup olmadığını düşünürken boğazım düğümlendi.

Martin Joy'a güvenerek ve onu hayatıma sokarak büyük bir hata mı yapmıştım?

Tabii ki onun karanlık köşeleri hakkında ipuçları, uyarı işaretleri olmuştu ve ben hepsini görmezden gelmiştim. Bunları, ihtiras ve çekicilikle karıştırmıştım.

Cep telefonum elimdeydi. İyice yüzüme yaklaştırdım, internet arama motoruna çekici ve çıkarıcı kelimelerini yazdım. Avukat beynim etkisini mi gösteriyordu?

Karşıma çıkan ilk sayfalar, psikopatlar ve sosyopatlarla ilgili hikâyelerle doluydu. Sanat galerisinde, Clare'in yaptığı bir şaka aklıma geldi. Bütün meslek kolları arasında, en fazla yatırımcılar ve CEO'larm psikopatik kişilik gösterdikleri hakkındaki şakası.

İş yerindeki psikopatlar hakkındaki bir yayına yönlendirildim. Sonra da yatakta muhteşem olan sosyopatlar hakkında.

Psikopatinin, tanısal değerlendirmelere dayanan psikolojik bir durum olduğunu keşfettim. En yakınlarındaki kişilerin bile onların gerçek mizaçlarından şüphelenmeyecekleri şekilde zeki, içten, güçlü, çekici ve çıkarıcı oluyorlardı. Ortak özellikleri arasında, duygusal bağılıklar kurma sırasında güçlük yaşamaları ve şiddet eğilimi göstermeleriydi. Risk almaya hazır, empati ve pişmanlıktan yoksun ve hoşgörüsüz olurlardı. Birçok psikolog, yaşanan en son ekonomik krizin, toplu psikopatinin ve Wall Street'e psikopatların hakim olmalarının doğrudan sonucu olduğunu düşünüyorlardı. Genel nüfusa oranla, gazetecilerin, polis memurlarının ve psikiyatristlerin de psikopati yüzdeleri yüksekti. Tabii avukatların da öyleydi. Üzerinde çok düşünmek istemediğim bir düşünceydi.

İş yeri psikopatlığı hakkında okudukça Martin'in bu stereotipe daha fazla uyduğunu düşündüm. İş yerinde çekici. Sosyal hayatta çekici. Aşk hayatında çekici. İlk gördüğüm anda ayartılmıştım. Her zaman arkasında bir şeyler saklı olan gülüşü. Onu her zaman daha fazla memnun etmek istememe

neden olan bir şey. Büyük jestler; ilk buluşmamızın ardından hediye ettiği çanta, "sana araba alacağım" sıradanlığı... Bu aşırılığın ruhumu okşadığını ve beni içine çektiğini inkâr edemezdim.

Aynısının Donna'ya da olduğundan emindim. Öylesine hırslıydı ki Martin'i baştan çıkartmıştı ve bardağı taşıran son damlaya kadar evliliklerindeki kusurları görmezden gelmişti.

Kapıya vurulunca, içine daldığım düşüncelerim dağıldı. Kapıyı açtım ve yirmi dakika önce karşılaştığım, bardaki kızdan oda servisi tepsisini aldım. Omzumun üstünden odanın içine baktı. Beni bir pazartesi akşamı, tek başma Dorsea Adasına neyin getirdiğini merak ettiği kesindi. Adadaki dedikodunun konusu olma ihtimalim kafama dank etti. Dorsea Adası, dünyanın diğer ucu gibi görünüyordu olabilirdi fakat sakinleri, Canary Wharf³¹'daki herhangi bir kişi kadar haber izliyor olmalıydılar. Martin Joy, adadaki en büyük evin sahibiydi; bu yüzden karısı kaybolmadan önce de hakkında konuşuyor olmalıydılar. Komşu barın sahibi, polise Martin ve beni gördüğünü polise söylemişti. Aynı hikayeyi, arkadaşlarına ve komşularına da anlattığından emindim. Her seferinde biraz daha süsleyip, dramatize ederek.

Pencerenin önündeki küçük masaya oturdum ve yemek tepsimi önüme koydum. Tabagın üstündeki gümüş kapağı kaldırarak hafif ıslanmış hamburgeri ortaya çıkarttım. Elimi nemli ekmeğe bastırınca, maruldan sos damladı. Hamburger ağzıma sığamayacak kadar büyük olduğu için tepside parlayan et bıçağıyla kestim.

Telefonum çaldığında, ilk başta açmamayı düşündüm fakat bir yanımda arayanım Martin olmasını umuyordu. Kolye hakkında bir açıklama yapmak için aramasını. Her şeyi açıklamak için aramasını.

31 Canary Wharf: Londra'da bulunan, İngiltere'nin en büyük iki finans merkezinden biri.

“Ben, Tom. Seni arıyorum, nerelerdesin?”

Beklediğim kişi değildi ama yine de Tom’un sesini duymaktan mutlu olmuştum.

“Post’un internet sitesini okudun mu?”

Tom’un, Jenny’nin gazetesinin dijital baskısından bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

“Hayır, neden?” dedim. İnternete girdiğim halde sadece sosyopatları araştırdığım gerçeğini kabul etmek istemiyordum.

“Post, senin hakkında bir hikaye yayınlamış, Fran.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. İçimde büyüyen paniği hissedebiliyordum.

“Seni tam olarak Martin Joy’la ilişki yaşamakla suçlamıyorlar ama buna yakın bir şeyler var.”

Kahretsin.

“Vivienne veya Paul ile konuştun mu?”

“Daha yeni okudum. Görünüşe göre, birkaç dakika önce yayınlanmış. Onlar seni arayamadan önce belki sen onlarla konuşup bir açıklama yapabilirsin.”

Eğer bir kese kağıdım olsaydı, çoktan içine nefes alıp vermeye başlardım.

“Ayrıca...”

Artık bir şey söyleme, diye bağırarak istedim. Başka bir şeyle daha başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değildim.

“Müfettiş Doyle yarın seni görmek istiyor.”

“Ne istiyor benden?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ama Pete Carroll’un onunla yeniden konuştuğundan bahsetti. Anlaşılan, bu sabah apartmanda onu tehdit etmişsin.”

“Tehdit mi etmişim? Ona küfür etmiş olabilirim ama hepsi bu.”

"Fran, onun geçen hafta sana yaptıklarını şikâyet etmeliyiz. Resmi olarak. Bu gece merkeze gidebiliriz. Islington'da harika bir ekip var."

"Yapamam," dedim.

"Sapphire Unit³² görevlileriyle daha önce de çalışmıştım. İnanılmaz derecede destekleyiciler."

"Bu gece olmaz, demek istedim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Essex'deyim."

"Orada ne işin var?"

"Martin'in evine gittim."

"Şaka yapıyorsun."

"Endişelenme. O, burada değil."

"Ama şehirden ayrılmaman gerekiyordu. Fran, artık yanlış tek bir adım bile atamazsın..."

"Yarın saat kaçta buluşalım?" diye cevap verdim.

"Fran, hemen Londra'ya dönmelisin."

"Yarın saat kaçta buluşalım?"

Tom, boyun eğerek iç çekti.

"Doyle ile on birde görüşeceğiz."

"O zaman senin yanma on buçukta gelirim," dedim ve telefonu kapattım.

Hamburgerimden bir ısırık aldım fakat artık aç değildim. Tabağımı ittim ve bir dizimi göğsüme çekip topuğumu sandalyenin kenarına dayadım.

32 Sapphire Unit: Cinsel saldırıya uğrayan kadın ya da erkeklerle ilgilenen polis birimi

Tom haklıydı. Burada ne işim vardı? En ünlü kayıp kişi vakalarının bir kısmını polis birimleri çözememişken, Müfettiş Doyle ve ekibinden ne gibi bir umudum olabilirdi ki?

Telefonumun şarjı %10 kalmıştı ama yine de *Post*'daki haberi okumam gerekiyordu.

AVUKAT, MARTİN JOY İLE YAKINLAŞIR

Jenny Morris Haberi

Neler olup bittiğini hemen anladım. Ele alınan sorun bendim.

En azından, haberin başlığı küçüktü. Eğer Jenny kendine yeni bir Watergate skandalı yaratmanın peşindeyse, bu şekilde çok güç olacaktı.

Bayan Day, güzeller güzeli, kayıp Donna Joy'un kocasıyla olan ilişkisinin gerçekte ne olduğu hakkında yorum yapmadı ama 'karmaşık' olduğunu kabul etti.

Okumaya devam ederken, Jenny'nin ihanetinden dolayı hayal kırıklığına bile uğramadığımı fark ettim. İçten içe bunu bekliyor olmalıyım.

Martin Joy'a ayrıcalıklı bir şekilde ulaşamayacağını anlayınca kendi paçasını kurtarmak istemişti. Bugünlerde herkes böyleydi, öyle değil mi? Bedeli her ne olursa olsun, merdivenin en tepesine tırmanmak, çabalamak, elde etmek, sahip olmak, devam etmek.

Bir patates kızartmasını kemirirken, Vivienne'i arayıp aramamam gerektiğini düşündüm. Ona en azından bu kadarını borçluydum. Bir müşteri ile ilişkisi olmak, barodan atılmak için tek başına yeterli bir sebep olmayabilirdi ancak diğer şeylerle yan yana konduğunda, üstüne bir de o gece Donna'nın evinde olmam ve Pete Carroll'ü rahatsız etmem de eklenince sonumun geldiğini biliyordum.

Tabii Donna ortaya çıkmazsa. Ya da Donna'nın cesedi bulunur ve şüpheli, Martin ve benim dışında biri olursa.

O an, önümde iki seçenek olduğunu fark ettim. Ya kolyeyi Müfettiş Doyle'a teslim edecek ve onun, benim adımla temize çıkartması için ona güvenecektim ya da Martin'e inanacak ve Alex Cole ile Donna'nın kayboluşu arasındaki bağlantıyı kanıtlamaya çalışacaktım.

Martin, ona güvenmem için bana yalvarmıştı. Ona bir şans vermenin şimdi sırası mıydı?

Düşünmek içim kendimi zorladım ama bu çok zordu. Kaygı ve korku, beynimin her yerini kaplamıştı.

Düşüncelerim, Martin ve Donna'yı geride bırakıp Tom'a yöneldi.

Arkadaşımın, eski davalardan biri hakkında söylediği bir şey, beni durduruyordu.

Tom, Nathan Adams'ı savunurken, müşterisinin canı olarak tanınmasının, onun karısına zarar verdiği anlamına gelmek zorunda olmadığını iddia etmişti. Ancak başarılı savunmasının ardından Suzie'nin öldürülmesi, hâlâ Tom için büyük bir utanç kaynağıydı.

Tom'un sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Suzie'nin avukatı yıkılmıştı. Bana, 'Bir dahaki sefere kadar beklemek zorunda kalacağız,' demişti."

Suzie'ni avukatının söylediklerinin ne kadar önemli olduğunu düşündüm. Nathan Adams'ın nasıl bir psikopat olduğunu herkes biliyordu fakat Tom'un mahkemedeki başarısı ve sağlam delillerin bulunamayışı nedeniyle hüküm giymekten kurtulmuştu.

Nathan Adams artık hapiste, ömür boyu hapis cezasını çekiyordu. Adams ikinci kez saldırdığı için polis ve CPS sonunda onu yakalayabilmişti.

Aklıma gelen fikir, ilk başta başımı döndürse de sonra yavaş yavaş netlik kazanmaya başladı. Tabağımda duran et bıçağını aldım ve peçeteyle sildim. Daha sonra, elimde herhangi bir mutfak aleti değil de bir silah varmış gibi tutuşumu değiştirdim.

Aklıma gelen planın tehlikelerini daha fazla düşünmeden paltomu giydim, bıçağı paltomun cebine koydum, telefonumu aldım ve Dorsea Evine doğru yürümeye başladım.

Kırk Beşinci Bölüm

Bardan çıkar çıkmaz telefon konuşmasını yapmam gerektiğini biliyordum. Yoksa hiç yapamayacaktım.

Telefon rehberimi gözden geçirirken kafamda hâlâ soru işaretleri vardı. Yanaklarımı şişirerek pufladım.

Telefonu hemen açtı.

“Benimle bir daha hiç konuşmayacağını sanıyordum,” dedi. Sesinden, onu aramama şaşırdığı belli oluyordu. “Neredesin? Sesin, sanki bir rüzgâr tünelinin içindeymişsin gibi geliyor.»

“Yürüyorum,” dedim ve beni daha iyi duyabilmesi için telefonu iyice yüzüme yaklaştırdım.

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedim. “Sana her şeyi anlatmam gerek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Karar verdiğim şeyi yeniden gözden geçirip geri çekilmeme yetecek kadar uzun bir sessizlik.

“Devam et,” dedi Alex Cole.

Bir sigaram olmasını isterdim. Nikotin ya da alkole ihtiyacım vardı. Sinirlerimi yatıştırabilecek hiçbir şeyim

yoktu. Bunların yerine işaret parmağımı ağzıma götürdüm ve yeniden konuşmaya başlayana dek tırnağımı kemirdim.

“Hepimizin, Donna’nın bir yerlerde güvenli ve iyi olduğunu umduğunu biliyorum. Dürüst olayım, Martin’in onun kayboluşuyla bir alakası olduğuna inanmıyorum.”

“Sanırım hepimiz seninle aynı fikirdeyiz,” dedi Alex, beni cesaretlendirmeye çalışarak.

“Senin de bildiğin gibi Donna’nın ilişkilerini araştıran özel bir dedektifim vardı. Sizin ilişkinizi de böyle öğrenmiştim.”

“Tanrım, Fran. Sana kaç kere söylemem gerekecek? Bu bir ilişki değildi...”

Cümlesini bitirmesine izin vermeden Alex’in sözünü kestim.

“Dedektifim aynı zamanda bana, Martin ve Donna’nın seks yapmaya devam ettiklerini de söyledi. Donna’nın kaybolduğu gece, buluşacaklarını biliyordum. Onları takip ettim. Donna’nın evine gittiler ancak bir süre sonra Martin’in evden ayrıldığını gördüm.”

“Bunu, polise söyledin mi?” Sesi kuşkulu çıkıyordu.

“Evet ama bana inandıklarından şüpheliyim. Aslında inanmadıklarına eminim. Dün, neredeyse beni tutukluyorlardı.”

“Seni mi tutukluyorlardı? Kahretsin.”

“Tahmin edebileceğin gibi bu, Martin ile birlikte olmak, çevrede dolanmak, Donna ve Martin’i takip etmek beni pek de iyi göstermiyor. Sen de polisin yerinde olsaydın, benim takıntılı bir metres olduğuma inanırdın. Hatta tehlikeli.”

“Bana bunu neden anlatıyorsun?”

Güçlkle yutkundum. Bunu yapmak zorundaydım.

“Çünkü Martin’in aleyhine bir kanıt buldum ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Ne kanıtı?”

Alex’e, kolyeyi ve Martin’in, Donna’nın asla Dorsea’ye gitmediği hakkındaki ısrarını anlattım.

“Eğer birinden kurtulmak isteseydim, onu götüreceğim yer, orası olurdu,” diye mırıldandı Alex. ‘Deniz kenarındaki, eski ve ıssız evim.’

“Görünüşe göre polis evde arama yapmış ama kolyeyi bulamamışlar.”

“Ya da bir ceset.”

“Önemli bir şey bulabildiklerini sanmıyorum. Yoksa olay yeri inceleme ekipleri hâlâ burada olurlardı,” diye cevap verdim.

Planımın geri kalan kısmını Alex’e anlatmadan önce biraz durdum. Havanın soğuk olmasına rağmen terliyordum. Telefonu tutan elim sıırıslıydı. Düzensiz aldığım nefes, göğsümde sıkışıyordu.

“Bu gece Dorsea’daki evde kalacağım. Yarın da kolyeyi Müfettiş Doyle’a götüreceğim.”

“Martin bunu biliyor mu?”

“Hayır,” dedim çabucak. “Sen de söyleme. Bunu sana söylüyorum çünkü hazırlıklı olman gerekiyor. Eğer Martin tutuklanırsa, eğer bu kez hüküm giyerse, tüm bu olanların pisliklerinden kurtulabilmek için zamana ihtiyacın olacaktır.”

“Teşekkür ederim. Bizim için yaptığın her şey için minnettarız.”

Telefonu kapatırken ellerim titriyordu. Şimdi tek yapmam gereken şey beklemektir.

Telefonu yeniden elime almadan önce biraz daha yürüdüm.

“Ben, Fran.”

“Tanrıya şükür,” dedi Martin. Sesi rahatlamış geliyordu.

“Telefonu suratıma kapatınca panik olmaya başlamıştım.”

Kendimi toparladım. “Yarın sabah buluşabilir miyiz?”

“Tabii ki,” dedi Martin, umutla.

“Saat on birde, Müfettiş Doyle ile bir randevum var. Belki, dokuz buçukta Pimlico’da buluşabiliriz. Eğer geç kalırsam, beni bekle. Bu gece Dorsea’de kalacağım. Londra’ya dönerken sabah trafiği kötü olabilir.”

“Eve bu gece gelemez misin? Geçen seferki gibi bir otel odası tutabiliriz.”

“Şimdilik buradayım. Ayrıca hava çok kötü. Yerimden kımıldamasam iyi olacak. Evinde kalmamamın bir sakıncası var mı? Kulübe çok soğuk olabilir ancak evin birinci katında bir iki yatak görmüştüm.”

“Kolye hâlâ sende mi?”

“Takıyorum,” dedim, boynuma dokunarak.

“Ne yapacağına karar verdin mi?”

“Bilmiyorum, Martin. Yarın konuşuruz.” Sıkı sıkı tuttuğum kolye, boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyordum. “Donna’yı bulmamız gerek, bize yardımcı olabilecek tek şey bu.”

“Tom, benim.”

“Londra’ya dönüş yolunda olduğunu söyle.”

“Bu gece değil,” dedim. Bana hükmetmesini istemiyordum.

“Biraz önce Doyle ile konuştum. Yarınki görüşme hakkında pek bilgi vermedi ama kendimizi hazırlamamız gerektiğini düşünüyorum. Seni eve götüren taksi şoförünü bulmuşlar. Görünüşe göre adam seni saat bir buçukta King’s Road’dan alıp Islington’a götürmüş. Walton Arms’daki çalışanlar da, saat

on bir buçukta barın boşaldığını doğruladılar. Doyle, o iki saat boyunca Chelsea'de ne yaptığını öğrenmek isteyecektir.'

"Buna verecek bir cevabım olmadığını biliyorsun, Tom."

"Ayrıca Matthew Clarkson ile konuştum."

Tom'un duraksamasından, duyacağım şeylerden hoşlanmayacağımı anladım.

"Donna'nın yatağında bulunan kan. Menstrüal değilmiş."

Gözümde canlandırmamaya çalıştım. Turnusol kağıdının üzerindeki alkali gibi, beyaz Frettelerin üzerinde kahverengi bulutlar.

"Polisler, o gece Donna'nın odasındaiken kanaması olduğunu düşünüyorlar. Kan sıçrama analizleri yaparak, ne olmuş olabileceğini bulmaya çalışıyorlar."

Martin elini nasıl yaraladı? Ben bacağımı nasıl yaraladım? Donna'nın kanaması nasıl oldu? Neden kanama oldu? Kafamın içinde zonklayan bir sürü soru vardı. Patlayacağından korkuyordum.

"Fran, lütfen. Londra'ya dön. Eğer polis emirlere uymadığını öğrenirse, eğer Martin'in evinde olduğunu öğrenirlerse seni muhakkak tutuklarlar."

"Şansımı zorlayacağım."

"Bence senin için bir hukuk ekibi toplamaya başlamamız lazım."

"Buna ihtiyacımız yok. Henüz değil. Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. Benim yanıma gelmen lazım. Bu çok büyük bir istek biliyorum; ama bütün her şeyi sonlandırabilecek tek şey bu olabilir."

Kırk Altıncı Bölüm

Büyükbabam beni balığa götürmeyi severdi. Anne ve babam boşandıktan sonra, annem beni evde pek istemezdi. On dört yaşında iseniz kasabada yapacak çok şey yoktu. Bar çalışanları her zaman kimlik soruyorlardı ve ne zaman elma şarabımızla sigaramızı alıp parka gitsek, kasabanın rahibi bizi kovuyordu.

Balık avlama, ergen bir kız için hiç ideal bir spor değildi ve ben de sabırlı biri değildim. Bir şeylerin oltaya takılması için bir saatten fazla yerimde oturamazdım. Fakat büyükbabamın yem tüyü kutusunu çok severdim. Büyükbabamın nikotin lekeli kalm parmaklarıyla kancaya bağladığı, kırmızı, turkuaz ve yeşil minik tüyleri. Renksiz dünyamdaki küçük renk patlamalarını.

Uzun zamandır, nehir kenarında geçirdiğimiz o öğleden sonralarını düşünmemiştim. Ama şimdi, birdenbire tek düşünebildiğim şey bu olmuştu. Tehlikesiz anılar, güvenebileceğim şeyler...

Paltomu aldım ve odamın kapısını arkamdan kapattım. Bardan çıkarken gel git saatlerinin çizelgesini aldım ve bahşış kutusuna bir pound attım. Ana caddeye çıktığımda paltomun fermuarını çektim ve denizin tuzlu, iyotlu kokusunu takip

ederek sahil yoluna gittim. Sağ tarafımda sıralanmış balıkçı kulübeleri vardı. Solumda ise kıyıya çekilmiş teknelerle süslenmiş, taşlı sahil vardı. Hızla yürüyerek bardan uzaklaşırken doğanın sesinin beni sakinleştirmesine izin verdim. Çakıl taşlarını döven denizin ve asfalt yolun kenarındaki otları yalayan rüzgârın sesi. Gözlerimi denize doğru çevirdim ve suyun üstünde yavaşça ilerleyen, nokta halindeki ışıkları seyrettim; Avrupa'ya, Afrika'ya ve ötelere yük taşıyan şilepler.

Ellerimi ceplerime soktum ve tüm bunlar sona erdiğinde, bir deniz yolculuğuna çıkmaya karar verdim. Kendimi akşam yemeği için giyinmiş, ceviz kaplamalı ve Art Deco esintili barda Martini içerken hayal ettim. Emekli, ilginç çiftlerle sohbet edecek, Agatha Christie romanlarındaki bir kahraman gibi güvertede kutu oyunları oynayacaktım.

Daha önce hiç deniz yolculuğuna çıkmamıştım ancak birdenbire bunu yapmak için can atmaya başlamıştım. Denemek isteyip de iş yüzünden yapamadığım birçok şeyle birlikte. Toskana'da aşçılık kursları, Endülüs dağlarında at binme, St Petersburg'dan Sibiryaya uzun tren seyahatleri ve New York'tan Los Angeles'a bir araba yolculuğu. Seramik kursları, senaryo dersleri, İtalyanca öğrenmek ve saksafon çalmak. Bunların hepsi, benim dilek listemdeydi. Eğer bu haftayı atlatabilirim, bunların hepsini yapacaktım.

Dorsea evi uzaktan göründü. Lacivert ve leylak rengi çizgili gökyüzünün üstünde simsiyah görünüyordu. Yağmuru getiren bulutlar dağılmış, yerlerini mavi kadifenin üzerine dağılmış şeker taneleri gibi göz kırpan yıldızlara bırakmışlardı. Dolunay olmasına ramak kalan ay, cennetten bakıyordu.

Sahildeki ışık dizisini takip ederek eve kadar gittim. Kilidi olmayan kış bahçesinden de içeri girdim.

İçerisi sessiz ve karanlıktı. Sadece, çatı kirişlerinin arasında bir yerlerde yuvaları olduğunu bildiğim güvercinlerin sesleri

vardı. Elektrik bağlantısının olup olmadığını bilmememe rağmen telefonumun ışığını açarak elektrik düğmesi aradım. Kış bahçesinin kapısının yanında bir tane buldum. Tepemdeki ampul yanınca rahatlayarak içimi çektim.

Ev daha davetkâr olana dek odaları dolaştım ve ışıkları bir bir yaktım. Oluşan gri toz bulutlarından dolayı öksürerek mobilyaların üstündeki koruyucu çarşafları kaldırdım.

Akıntıya kapılmış gibiydim. Çarklar dönmeye başlamıştı. Ancak Londra'ya dönersem bunu durdurabileceğimi biliyordum. Ayrıca güvendermiş gibi davranmanın da bir faydası olmadığını farkındaydım.

Hayattaki en kötü kararlarımın çoğunu son birkaç ay içinde almıştım. Tutuklanabilir ya da barodan atılabilirdim. Artık ipek alma şansım yoktu. Bana âşık olduklarını söyleyen iki adam vardı. Uzun zamandır bekâr olduğumu düşününce, bu iyi bir şey gibi görünüyordu fakat adamlardan birinin potansiyel bir katil, diğerrinin ise tecavüzcü olduğunu düşününce işlerin daha iyiye gitmesini istemeye hakkım oluyordu.

Londra'ya dönmemek, Alex Cole ve Martin Joy'a, deniz kenarındaki eski bir evde olduğumu söylemek de benim en aptalca fikirlerden biriymiş gibi görünüyordu. Burada tek başına olmak, beni savunmasız bir hale getiriyordu. Harcanabilir. Ama tam olarak konu da buydu. Tam sınırda, kontrolü elime almış, savaşıyordum.

Kendime yakın zamanda üstesinden geldiğim bir boşanma davasını hatırlattım. Şu an yaptığım şeyi makul kılmama yardımcı olmasını umuyordum. Hukuk her zaman benim koruyucu battaniyem, güvenlik ağım olmuştu. Şimdi de bana yardımcı olmasına ihtiyacım vardı. Müşterim, tanınan bir futbolcuydu. Her ne kadar futboldan çok anlamasam da hem saha içinde hem saha dışında, tüm zamanların en iyi oyuncusu olarak kabul edildiğini biliyordum. Fizyoterapisti ile olan ilişkisi, bir hafta boyunca *Sun*'ın manşetlerinde yer alınca,

karısı Candace boşanma davası açmıştı. İşler çirkinleşmeye, her iki taraftan da sadakatsizlik suçlamaları havada uçuşmaya başladı. Müşterim, servetinin yüzde ellisini, altın avcısı olduğunu iddia ettiği bir kişiye vermek istemiyordu.

Kimin ne hak ettiğine karar vermek benim işim değildi. Müşterimin servetini, elimden geldiğince kurtarmakla yükümlüydim. Sonunda davamız mahkemeye gittiğinde, müşterimin üstün yetenekli olduğunu ispatlayabilmek için tüm enerjimin yüzde doksanını harcadım. Yeteneği öyle özel ve öyle ayrıcalıklıydı ki evliliklerine fazladan bir katkısı olmuştu. Bu nedenle de mal varlıklarından daha fazla payı hak ediyordu.

Müşterimin hukuki danışmanı bile benim stratejimi onaylamıyordu. Bedeller arttığı için müşteri de onaylamıyordu. Alışlagelen eşit mali dağıtımın değiştirilmesi için yargıcı, istisnai yetenekleri olduğuna ikna eden adam sayısı çok azdı.

Ama oynadığımız kumar, karşılığını verdi. Mahkeme çıkışında, zafer sarhoşu müşteriye, eğer büyük kazanmak istiyorsan, büyük risk alman gerektiğini anlattım.

İçeride olmama karşın soğuktan titriyordum. Korkudan da olabilirdi. Eğer bu gece Alex ya da Martin eve gelirse, bu kesinlikle beni susturmak için olacaktı. Ne kadar ileriye gidebilecekleri hakkında bir fikrim yoktu.

Bir okuma lambasının altındaki sandalyeye oturdum ve gel git çizelgesini çözmeye çalıştım. Tabloya göre, gece 1:25'deki yükselme, 4,94 metre dalga oluşturacaktı. En son geldiğimizde Martin'in bana söylediğinden anladığıma göre bu, geçidi kapatmaya yeterli olan su baskını seviyesinin üstünde bir miktardı. Kendime, bunun sadece bir tahmin olduğunu hatırlattım. Ama gerçekleşirse, kimse bu gece Dorsea'ye giremezdi. Kendimi yem yapmışım ama belki nehirde hiç balık yoktu. Belki ne Alex ne de Martin'in, Donna'nın kaybolması ile bir ilgisi yoktu. Belki, belki...

Karanlıkta tek başıma otururken, düşüncelerim o geceye gitti. Başka ne görmüştüm? Martin'in evden çıktığını gördüğüm andan taksiye bindiğim ana kadar, o iki saat içinde ne yapıyordum? Hâlâ bilmiyordum.

Telefonumu kontrol ettim. Şarj seviyesi yüzde sekizin altına inmişti. Enerji tasarrufu için ekranımın mavi parlaklığını kısıtım. Telefonu yeniden cebime koymadan önce Clare'e mesaj attım.

"Dün için özür dilerim. Seni özledim. Bu gece Essex'deyim ama lütfen yarın konuşalım."

Gönder tuşuna bastığım zaman kendimi veda ediyormuş gibi hissettim.

Uykum geliyordu. Bu olmamalıydı.

Mutfakta kahve, hatta su ısıtıcısı bile yoktu. Ben de musluktan akan soğuk suyu yüzüme çarpmak zorunda kaldım.

Evde, küçük bir kütüphane vardı. Bina, bakım evi olarak kullanılırken o odanın da faaliyet odası yapıldığını tahmin ediyordum. Kutu oyunları hâlâ kitap raflarında duruyordu: tavla, Scrabble; eskilikten ve güneşten renkleri solmuş kutular. Ayrıca dergi yığınları da vardı: *The Field*, *Boating and Country Life*, üzerlerindeki tarihler on yıl öncesindendi.

Dergilerden birkaçını aldım ve üst kata çıktım. Evin arka tarafında bir oda seçtim. Önünde oturma yeri olan ve denizin karanlığına bakan kocaman bir penceresi vardı.

İçinde yatak olan bir iki odadan biriydi. Yatakta battaniye ve yastık da vardı. Yatağa vurdum ve çarşafın üstündeki tozu süpürdüm. Sonra da paltomu, kapının arkasındaki bir kancaya astım.

Saat on. On buçuk. Bekliyorum, izliyorum.

Telefon şarjı, yüzde altı.

Zorlanarak internete girdim. Adada bir itfaiye merkezi vardı. Yolun birkaç kilometre aşağısında, Colchester'da bir de polis merkezi vardı. Acil bir durumda bile polisin Dorsea'ye gelmesi on beş dakikayı bulabilirdi ama itfaiye bir iki dakika içinde burada olabilirdi.

"Hadi Tom, neredesin?" diye mırıldandım. İlk gelenin Tom olacağını düşünmüştüm. Kuzey Londra'dan gelecekti. Bu yüzden en yakındaki kişi oydu. Ama yol bu kadar uzun mu sürüyordu? Onu arayalı doksan dakika olmuştu. Mutlaka kısa bir süre içinde gelirdi.

Hava, nem ve küf kokuyordu. Pencereyi açıp, rüzgârın içeri girmesini sağladım. Karanlıkta kaybolduğunu gördüğüm gemilerden birinin uzaktan gelen sis düdüğünü duydum.

Yatakta oturup sessizliği dinledim. Yoldan gelen bir arabanın motor sesini duyabilmek için kulaklarımı dört açtım.

Planım, benim uyanık kalabilmeme bağlıydı. Eğer uyursam, sonucu felaket olabilirdi. Bir derginin sayfalarını karıştırdım. Sonra da diğerini. Balıkçılık ve somon balığı mevsimi hakkında her şeyi öğrendim. Dikkatimi, kalbimin çarpıntısından başka bir yere çekmesi umuduyla her kelimeye, her fotoğrafa tek tek yoğunlaştım.

Telefonum çaldığında, cevap vermek için atladım.

Ekranda Tom'un adını görünce bozuldum. "Fran, hemen o evden çıkmalısın."

"Neden?"

"Lanet olası lastiğim patladı."

Parmaklarımın ucu buz kesti.

"Chelmsford'dayım. Tamir edip Dorsea'ye gelmem uzun sürmez fakat risk almak istemiyorum. Evden çık. Orada yalnız

kalmamalısın. Kalabileceğin bir yer bul. Adada iki tane bar var. İkisinde de oda var. Oraya git. Ben de gelip seni alacağım.”

“Tamam,” diyebildim sadece.

Kancadaki paltomu alırken tereddüt ettim. Yazı mı tura mı. Gitmek mi kalmak mı.

Artık geriye dönemeyecek kadar ilerlemiş olduğumu hissediyordum fakat Tom haklıydı. Barda olmak daha güvenliydi.

Donna'nın boynumda duran kolyesine dokundum. Bana yardım etmesini diledim, kadın kadına.

Dışarıda, hava kötüleşmişti. Kırık oluklardan, sel gibi akan suları sesini duyabiliyordum. O sırada, yağmurun ritmik sesinin içinde bir başka ses duydum.

Karanlık sahanlığa çıktım. Ses, orada daha net duyuluyordu. Bir araba motorunun alçak gürültüsü ve iğne ucu büyüklüğünde, eve doğru gelen soluk ışıklar. Eve gelen yol, uzun olduğu için memnundum. Ayrıca araba da kötü hava nedeniyle yavaş gidiyordu.

Dışarı çıkmak için zamanım yoktu ancak hızlı düşünmem gerektiğini biliyordum. Tom'un, Chelsford'dan buraya, bu kadar kısa sürede gelmesine imkân yoktu. Eve yaklaşan başka biri olmalıydı.

Telefonum, elimde titriyordu. Rehberime girdim ama öyle çok titriyordum ki tuşlara güçlkle basabiliyordum.

Müfettiş Doyle'un doğrudan telefon numarasını bilmiyordum ama Çavuş Collins'in numarası vardı.

Collins'i aradım ve açmasını bekledim. Ama Çavuş Collins telefonunu açmadı. Sesli mesaj kutusuna bağlandım.

Güçlkle konuştum. Bu kadar çaresiz ve tutuk olacağımı düşünmemiştim.

“Bay Collins. Çavuş. Ben, Francine Day. Bu, Donna Joy’un kaybolması ile ilgili, acil bir çağrı. Essex, Dorsea Adasında, Dorsea evindeyim. Tekrar ediyorum, Dorsea Adasında, Dorsea evi. Müşterim Martin Joy’a ait. Martin’e, elimde onun aleyhinde kanıtım olduğunu söyledim. O da beni bulmaya geldi. Lütfen beni geri arayın. Korkuyorum. Bana zarar vereceğine inanmak için nedenlerim var.”

Bir kaçık gibi konuştuğumun farkındaydım. Kelimeler ağzımdan dökülürken, elimde olmadan bunu düşünüyordum. Paranoyak bir kadının sözleri. Çavuş Collins’in bana inanıp inanmayacağını bilmiyordum. Bir mesaj makinesine konuşmak, birilerinin bana yardım edebileceği konusunda güven sağlamıyordu.

Belgravia polis merkezini aradım ama bir başka makine bana, alternatif konumlardaki 7/24 merkezler hakkında bilgi vermeye başladı.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayıp yere düşecekmiş gibi hissediyordum.

Başka kim olabilir? 999? Yangın mı polis mi ambulans mı?

Sadece birini görmek istiyordum. Herhangi birini. Buraya en kısa sürede gelebilecek birini.

Acil hizmetleri aradım. Karşımdaki sakin ses bana hangi servise bağlanmak istediğimi sordu. Dorsea adasının ana caddesini ve küçük itfaiye merkezini düşündüm.

“Yangın,” dedim. Bunun benim tek şansım olduğunu biliyordum.

“Dorsea adasında, Dorsea evindeyim. Duman var. Hemen birinin gelmesi gerek.”

Sakin ses, benden olanları anlatmamı istedi.

“Üst kattaki yatak odasındayım. Dumanı hissedebiliyorum.”

“Yangını görebiliyor musunuz?”

“Evet,” diye yalan söyledim. “Yatak odasındaki penceremden alt kattaki alevleri görebiliyorum. Tehlikenin içindeyim. Lütfen, çabuk gelin.”

Karanlığın içine doğru baktım ve spor bir arabanın silüetini gördüm. Siyah bir Audi.

Tüm benliğimi üzüntü kapladı. Martin gelmişti. Çok yanılmıştım. Her şey hakkında çok yanılmıştım.

Bana zarar verecek bir şey yapmayacağına inanmak istemiştım. Beni buraya, Dorsea Adasına getiren asıl neden buydu. Bu bir sınavdı. Beni sevip sevmediğini sınamak istemiştım ve Martin başarısız olmuştu. Ben başarısız olmuştum.

Bir yerlerden bir güç geldi ve Clare ve Phil Robertson’a mesaj attım.

Donna Joy’u, Martin Joy öldürdü. Dorsea Adasındaki Dorsea evindeyim. Elimde kanıt var ve Martin, beni bulmaya geldi.

Mesajın henüz gönderilemediğini gösteren ikonun dönüp durmasını izledim. “Hadi,” diye inledim, hüsrarla.

Bir araba kapısının kapandığını duydum. Yatak odasına geri koştım ve kapıyı kapattım. Kapının arkasına yaslanarak nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Ya saklanacaktım ya da onunla yüzleşecektim. Ona, beni susturmaya çalışmanın bir faydası olmadığını söyleyecektim. Herkese kolyeyi anlatmıştım: Doyle, Collins, Tom Briscoe, Phil Robertson. Donna Joy buradaydı. Bunu biliyordum ve herkese söylemiştim.

Ya da savaşıbilirdim. Bardan aldığım bıçak hâlâ paltomun cebindeydi. Oradan çıkarttım ve siyah tahta sapını parmaklarımla sıkı sıkı kavradım.

Yatağa yattım, battaniyeyi çeneme kadar çektim. Bıçak hâlâ avcumun içindeydi, saldırmaya hazırdım.

Merdivenlerin gıcırdadığını duydum. Daha sonra ayak sesleri kapının önünde durdu.

Ay, bulutların arkasında kaybolunca oda daha da karardı. Gölgeden başka bir şey görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Kapı, inleyerek açıldı. En azından bana seslenmesini beklerdim. Ama sanki dünya dönmekten vazgeçmiş gibi bir sessizlik vardı.

Gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptım. Titreyen avcumdaki bıçak, ter içinde kalmıştı. Bana zarar vereceğine inanmıyordum. Buna inanamıyordum.

Artık odanın içindeki varlığını hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım ve yatağın ayakucundaki şekle baktım.

“Martin, yapma,” dedim alçak bir sesle.

Şekil, bana doğru geldi. Karanlığın içinde, gece kadar siyah bir kıyafet ve neredeyse tüm yüzünü kaplayan siyah kar maskesi giydiğini fark ettim.

“Martin, lütfen,” dedim. Soğuk yanaklarımdan aşağıya ter akıyordu. “Geleceğini biliyordum. Polis çağırdım. Acil servisi çağırdım. Birkaç dakika içinde buraya birileri gelecek...”

Elini, yüzüme bastırdı. Çırpınmaya başladım. Çok güçlüydü.

Hava alabilmek için yutkundum ama avcunu burnuma ve ağzıma bastırıldığı için hiçbir şey yapamıyordum. Gözümün önünde çeşitli görüntüler belirmeye başladı. Otel odası. Martin beni öpüyor, bileklerimden tutup yatağa yapııştırıyor. Chelsea'deki bar, üst kattaki yarışmanın sesleri, yüksek sesler, futbol maçındaki gibi yüksek sesler. Herkes gidiyor. İnsanlar gülüyor. Caddede yalnızım. İzliyorum, bekliyorum. Bir evin zemin katına açılan kapı kilitli değil. Siyah demir parmaklıklar. Soğuk merdiven basamakları. Oturuyorum, bekliyorum, izliyorum.

El, bastırmaya devam ediyordu. Hâlâ nefes alamıyordum ve bütün vücudum oksijen için kıvranıyordu. Açık bir kapı. Martin caddede. Donna pencerede. Sersem, uykuluyum. Çok fazla içtim. Başım dönüyor. Donna caddede. Koyu renkli sedan araba. Sarı saçlar. Egzoz dumanı. Bir taksi. Keskin bir acı. Bacaklarımda kan. Bütün her şey, sel suları gibi aklıma gelmeye başlamıştı.

Sağlam kalmaya çalışıyordum ama hızla kendimden geçiyordum. "Francine."

Biri bana sesleniyordu. Yüzümdeki ve vücudumdaki baskı hafifledi. Biri, saldırganı üzerimden çekti. Sıçrayarak oturdum. Bıçağımı kullanmaya hazır hale getirdim. İki kişinin kavga ettiğini görebiliyordum. Birbirlerine yumruk attıklarını ve şiddetli tekmeler savurdıklarını görüyordum.

Martin'i hemen tanıdım ama noktaları beynimde birleştirebilmem, Martin'in saldırganla kavga ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Yani kar maskeli adam bir başkasıydı.

Avcumdaki bıçağı daha da sıkı kavrarken kalbim deli gibi atıyordu.

"Alex, dur!" diye bağırdım. Bütün parçaları sonunda birleştirmiştim.

Martin'e yardım etmem gerektiğini biliyordum fakat ya yanlış bacağı kesersem ne olacaktı? Gözüme, yatağın yanındaki komodinin üstünde duran eski bir vazo çarptı. Bıçağı elimden attım, yataktan indim ve kararsız ellerimle vazoyu kaldırdım. Her şey bulanıklaşmaya başladı. Sesler, hareketler, gölgeler. Martin, saldırganın kar maskesini kavradı ve ben saldırırken çekti. Cam şingirtisi, haykırış ve çığlık sesleri duyuldu. Martin'in, kırılmış pencerenin yanında durduğunu gördüm. Bana döndü ve beni kollarına aldı. Ter ve korku kokuyordu ama yine de öylece durdum. Yaşadığım için minnettardım. Sonra dönüp pencereye baktım. Sonra da cam kırıklarının

arasından, aşağıya, bahçe yoluna baktım. Tek görebildiğim, Sophie Cole'ün gökyüzüne bakan beyaz yüzüydü.

İlk olarak itfaiye geldi. Sonra Colchester'dan gelen acil yardım ekipleri.

Güçlkle konuşabiliyordum. Onlarla Martin'in ilgilenmesine izin verdim. Ne görmek ne de duymak istiyordum. Kendime sessiz bir köşe buldum ve dizlerimi göğsüme çekip, sarılarak oturdum. Sophie hastaneye kaldırılırken ve itfaiyeciler yapacak işleri olmadığını anlayıp giderlerken, siren sesleri ve onların mavi ışıkları, karanlığın içinde karıştı.

Rüzgârın içinden duyduğum bir ses, geçidin suyla kapandığını, trafiğin açılabilmesi için bir saat daha gerektiğini ama Belgravia polis merkezinden Müfettiş Doyle'un bilgilendirildiğini ve yolda olduğunu söyledi.

"Nasılsın, tatlım?" Bir kadın polis memuru odaya geldi ve omuzlarıma bir battaniye örttü. "Buralarda bir su ısıtıcısı var mı?"

"Hayır. Bu evde bulamazsın," dedim.

Burada, Dorsea evinde ne tür bir hayat yaşadığımı merak edermişçesine bana baktı. Şüphesiz, beni çılgın Bayan Havisham gibi görüyordu. Ben de Dickens'ın bu en ünlü karakteriyle zihinsel kırılganlık bakımından benzediğimi hissediyordum.

"Bu arada, seni görmek isteyen bir arkadaşın var." Kafamı kaldırdığımda, Tom'un kapıdan girdiğini gördüm.

Ayağa kalktım ve Tom'un bana sarılmasına izin verdim.

"Başardın," dedim, omzuna doğru.

"Diğer geçitten geldim. Geç olması, hiç olmamasından iyidir."

"Bütün heyecanı kaçırdın."

Tom, söylediklerimi komik bulmadı.

“Çok özür dilerim, Fran.”

“Sana ihtiyacım olmadı,” diye cevap verdim.

“Hayır, hiçbir zaman bana ihtiyacın olmadı.”

Bunu, bir iltifat olarak söylemişti. Ona minnetle gülümsedim.

“İnsanlar konuşurken duydum,” dedi. “Anlaşılan Sophie Cole yaşıyormuş. O düşmeden sağ kurtulduğuna şaşıyorlar.”

Başımı salladım. Sophie’nin yerde, ipleri kesilmiş bir kukla gibi beton zeminde yattığı görüntüyü unutabileceğimden emin değildim.

“Sophie, hayatta kalma uzmanı. Güçlü, sağlıklı. Yaşayacağına eminim.”

“Gitmeliyim. Sanırım Martin seninle konuşmak istiyor.”

“Biraz daha kal,” dedim. Martin ile yalnız kalmaktan korkuyordum.

“Onun hakkında yanılmışım,” dedi Tom biraz sonra. “Donna’yı öldürenin o olduğundan emindim. Özür dilerim. Senin yargılarına güvenmeliydim.”

“Hayır, ben de onun hakkında yanıldım,” dedim. Aslında bunu arkadaşşıma değil, kendime söylüyordum.

“Onunla dışarıda buluşacağımı söylersin,” dedim biraz sonra.

Battaniyeyi çakıl taşlarında sürükleyerek, evin önündeki yola çıktığımda kimse benimle ilgilenmedi. Sonunda birilerinin beni sorgulamak isteyeceğini biliyordum ama şimdilik onların gözünde figürandım. Öndeki çimenlikte, kayın ağacının altında duran bir bank vardı. Bankın kenarına oturdum ve Martin’in peşimden gelişini seyrettim.

“Teşekkür ederim,” dedim, Martin yanıma oturunca. “Burada olduğun için teşekkür ederim.”

Martin cevap vermedi. Sadece elini uzattı ve omzumu sıktı.

“Sophie’yi takip etmen gerektiğini nasıl anladın?” diye sordum. Parçaları birleştirmeye çalışıyordum ama kafam çok bulanıktı.

“Çünkü senin ne kadar akıllı olduğunu biliyorum. Beni arayıp, Dorsea’de olduğunu ve kolyenin sende olduğunu söylediğinde, beni sınıadığını, eve gelmem için yönlendirdiğini anladım. Aynı şeyi Alex’e de yapmış olduğunu umdum. Ve haklı çıktım. Tek şaşırdığım şey, senin peşine gelenin Alex değil, Sophie olması oldu.”

“Yani bu işin içinde birlikte miydiler?” dedim yavaşça.

Martin soğuk elini benim elimin üzerine koydu. “Bilmiyorum. Fakat yakında öğreneceğimizden eminim.”

Tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi.

“Sophie’nin bunu yaptığına inanamıyorum. İnsanları tanıdığını düşünüyorsun...” dedi kısık bir sesle.

Kafamı kaldırıncı Martin’in ağladığını gördüm.

“Yapma, her şey bitti,” dedim.

“Ona ne yaptıklarını merak ediyorum. Donna’ya yaptıklarını,” dedi, gözlerini kırptırarak.

Beceriksizce koluna girdim.

Kendimi, bir yabancının yanında oturuyormuş gibi hissettim. Martin’i böyle görmek istemezdim.

“Donna’nın cesedini bulmalıyız,” dedi Martin, kendini toplayarak. “Büyük bir cenaze isterdi. Donna insanları severdi. Herkesi oraya getirmeliyiz. Donna böyle isterdi.”

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Beni bekleyen şeylere yoğunlaşabilmem, çok ama çok zor olacaktı. Elimin tersiyle yüzümü sildim. Arakamdaki çakıl taşlarından bana yaklaşan ayak seslerini duydum. Başımı kaldırıncı üniformalı bir polis gördüm.

"Bay Joy?" dedi, tereddütle.

Martin başını salladı.

"Müfettiş Bannister, Colchester'dan. Müfettiş Doyle, yolda ama sanırım o gelmeden önce öğrenmeniz gereken bir şey var... Meslektaşlarımdan biri, Sophie Cole ile birlikte hastanede. Onunla kısa bir konuşma yapma fırsatı olmuş... Açıkçası, bunu doğrulama imkanımız henüz olmadı ama Sophie Cole, bize karınız Donna Joy'un hâlâ hayatta olduğunu söylüyor."

Kırk Yedinci Bölüm

Deniz kenarındaki kulübede, tepemde dönerek uçan ve gıklayan martının sesiyle uyandım. Yıldızlar kaybolmuş, karanlık gökyüzü solmuştu. Nehir ağzının ilerisinden, güneş doğmaya başlamıştı. Pembemsi güneş ışınları, suyun üzerinde uzun, metalik kurdeleler gibi görünüyordlardı. Kasvetli manzaranın yerini neredeyse güzel bir şeyler almıştı.

Beni uyandıran şeyin aslında çalan kapı olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Kulübenin kapısında, Müfettiş Doyle duruyordu. “Bana, buraya uyumaya geldiğinizi söylediler.”

“Delirmek üzereydim. Dinlenmeye ihtiyacım vardı.”

“Şimdi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu, içeri girip dingildeyen sandalyeye oturarak.

“Daha iyi hissediyorum,” diye cevap verdim. Boğazımın kurumuş olduğunu fark ettim.

“Martin nerede?”

“Evde.”

Beklentiyle, Müfettiş Doyle’a baktım. “Sophie Cole ile konuştunuz mu?”

“Meslektaşlarım konuşmuşlar. Anladığım kadarıyla, sırtı, bacakları ve kaburgaları kırılmış. Kapsamlı değerlendirmenin

sonucunu bekliyoruz ancak büyük ihtimalle, başka bir yere nakil olmadan önce hastanede birkaç gün kalması gerekecek.”

“Suçlandı mı?”

Doyle başını salladı. “Ağır yaralamaya teşebbüs ve adaletin tecellisini engellemeye çalışmak.”

Hayal kırıklığına uğramıştım. Sophie’nin, beni öldürmek istediğini biliyordum. Yapılan suçlama, suça uygun değil gibiydi.

“Peki ya Donna?” dedim, oturarak. “Onu bulabildiniz mi?”

Doyle konuşmadan önce biraz durdu.

“Anladığımız kadarıyla, Fransa’da. Sophie Cole bize bir adres verdi. Bir iki arkadaşım kontrol etmek üzere yola çıktılar.”

“Fransa mı? Orada ne işi var?”

Hatıralar yeniden gözümde canlanmaya başladı. Eurostar terminalinde, Donna’nın uluslararası kapıdan çıkışını izleyen Phil, Büyükanne ve büyükbabasına Loire’da çiftlik evi alan Martin.

“Saklanıyormuş,” dedi Doyle, kısaca.

Doyle’un daha fazla açıklama yapması gerektiğini belli etmek için kafamı salladım.

“Donna Joy, kaybolmuş gibi oyun oynamış. Donna ve Sophie. İkisi birlikte yapmışlar.”

Olanları sindirebilmek için durdum. Perdenin arkasında neler olup bittiğini hayal etmeye çalıştım. Sophie Cole, suçu kaybolan arkadaşının üzerine atarak, itiraf pazarlığı yapmaya mı çalışıyordu?

“Kaçırılmamış mı?”

Doyle, hayır anlamında kafasını salladı.

“Neden böyle bir şey yaptıklarını henüz bilmiyoruz. Tahminimce, Martin’in işini hileli bir şekilde elinden almak istediler.”

Başımı salladım. “Martin de böyle düşünmüştü. Ortaklık anlaşmalarındaki bir maddeye göre, eğer Martin işlerinin itibarını zedeleyecek bir şey yaparsa, Alex Cole onun tüm hisselerini elde edecekti.”

Biraz daha dik oturmaya çalıştım ama başım dönmeye başladı ve elimi, alnıma götürdüm.

“İyi misiniz?” dedi Doyle, endişeyle bakarak.

“Sanırım, evet.”

“Hastaneye gidip kontrollerinizi yaptırmalısınız. Sizden ifade almam gerek fakat uzun sürmez. Sonra da sizi Colchester’a götürebilirim. Benim de hastaneye gitmem gerek.”

Biraz duraksadı.

“Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığınız için üzgünüm, işi bize bırakmalıydınız. Yaptığınız şey çok tehlikeliydi.”

“Biliyorum,” dedim. Çok sarsılmıştım. “Ama insan umutsuzluk içindeyken, her şeyi yoluna koyabilmek için elinden geleni yapıyor.”

“Sanırım, bize yalan söyleme nedeniniz de buydu.”

Ses tonundan ne demek istediğini anlamaya çalıştım ancak beni desteklemeye mi yoksa eleştirmeye mi çalıştığı belli olmuyordu.

“O gece Martin ve Donna’yı takip etmemin ne kadar yanlış ve kötü görüldüğünü biliyordum. Bu yüzden Çavuş Collins’e, o gece Donna’nın stüdyosundan sonra doğrudan eve gittiğimi söyledim. Hata yaptım fakat korkuyordum.”

Kalbim hızla çarpıyordu. Tüm bunların sonucunun ne olabileceğini biliyordum; adaletin tecellisini engellemeye çalışmaktan suçlanmak ve meslekten men edilmek.

“Başınızı daha fazla belaya sokmayın,” dedi Doyle, belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek ve benim tüm vücudum rahatladı.

Kırk Sekizinci Bölüm

Martin benimle birlikte hastaneye geldi ancak onun, orada olmasını istemiyordum. Donna hayattaydı ve benim onun kocasıyla olan ilişkim ölmüştü.

Acil serviste beni bekledi. Öncelikli vakaydım ve bir polisin başıyla işaret etmesiyle birlikte benim işlemlerimi hızlandırdılar. Ama yine de muayene olup tedavimin tamamlanması iki saat sürdü. Göğüs röntgenim çekildi, baş ağrım için parasetamol verildi.

“Hadi, Londra’ya geri dönelim,” dedi Martin, kolunu omzuma atarak. “Nihayet benim evime gidebileceğiz.”

“Ben kendi evime gitmeliyim,” dedim, dikkatlice.

“Bu gece bazı sonuçlara ulaştık, Fran. Ama bunlar, Pete Carroll’ün tehlikeli olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Onun, Donna’nın kaybıyla bir ilgisinin olduğunu düşündüğüm bir an bile oldu. Sana aşık olduğunu, Donna’yı öldürüp, suçu benim üzerime atıp, benden kurtulmaya çalıştığını düşündüm.”

“Eğer finans işlerinden sıkılırsan, kitap yazmayı düşünebilirsin,” diye gülümsedim. Bir yandan da kolundan kurtulmaya çalışıyordum.

Martin bana baktı ve her iki elini de omuzlarıma koydu. "Benim evime taşın. Şimdi, bu hafta, bu ay olmak zorunda değil. Belki her şey bitene dek beklemeliyiz. Hayatlarımıza devam eder ve yeni bir başlangıç yaparız. Ancak ben seninle yaşamak için sabırsızlanıyorum."

Martin'in yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdim. Gözlerinin rengi, olağanüstü bir yeşildi. Kaslı ve bronz kolları, erkekliğin tanımı gibiydi. Martin Joy ile birlikte multimilyon poundluk bir evde oturmak, inanılmaz bir seks hayatına sahip olmak ve filmlerden fırlamış türden bir hayat yaşamak, binlerce kadının hayali olabilirdi. Ama benim değildi, artık değildi.

Martin, gözlerini kıstı. Sanki itiraz edeceğimi anlamış gibiydi.

"Bu söylentilere inanmıyorsun, değil mi? Donna'ya vurduğum hakkında."

Hiçbir şey söylemedim.

"Fran, bunlar saçmalık. Donna beni oyuna getirdi. Her şey koca bir yalan."

"Buna inanıyorum," dedim. Oysa Martin'in, işyerinde yaptığı zorbalıkları aklımdan söküp atamıyordum. O da bunları inkar etmemişti.

Geri çekildim ve elimi gömleğinin üstüne koydum.

"Tuvalete gitmem gerek. Sonra da kahve alacağım. Sen de ister misin?"

"Evet," dedi Martin, dalgın bir şekilde. "Burada bekleyeceğim."

İnsanları kardiyoloji, ayakta tedavi ve göz kliniğine yönlendiren, renkli haritanın önüne gelene dek koridorda yürüdüm. Nereye gitmem gerektiğini bulmaya çalışırken, her bölümün, her servisin listede yer aldığını gördüm.

Müfettiş Doyle'u telefonda konuşurken duymuştum. Sophie Cole'ü görmek için nereye gitmesi gerektiğini duymuştum. Ben de oraya gidebilmek için haritayı takip ettim.

Bir yerden sonra topal gibi davrandım ve Sophie'nin yattığı özel odaya gidene kadar kimse beni durdurmadı. Gizli ajanlık potansiyelim olduğunu her zaman söyledim.

Kapıda bekleyen iki sivil polisi görmesem de Sophie Cole'ün hangi odada olduğunu bilirdim. Geri çekildim ve polislerden birinin saatine bakarak hemşireyle konuşmaya gitmesini izledim. İkinci polis de konuşabilmek için telefonun daha iyi çektiği pencere kenarına uzaklaşınca şansımı denemeye karar verdim.

Sophie, küçük bir yatakta yatan bir hayalet gibiydi.

Sırtı ve her iki bacağı kırılmıştı. Serum bağlanmıştı. Bir kolu alçıya alınmıştı. Her iki bacağı da demir çubuklar ve çivilerle alçıya alınmıştı. Martin, doktorların Sophie'nin bir daha yürüyüp yürüyemeyeceğinden emin olmadıklarını söylemişti.

Yatağı hafifçe kalkık olan Sophie, odayı rahatça görebiliyordu. Yavaşça boynunu kıdırdı. Canının acıyıp acımadığını merak ettim.

"Burada ne işin var?" diye sordu, kısık bir sesle.

"Seni görmek istedim."

Sanki orada olmamam gerektiğini hatırlatacakmış gibi baktı ancak bunu söylemek çok yorucu olacağı için sadece kafasını çevirdi.

"Bunu neden yaptın, Sophie?"

Bir yanıt bekledim ama Sophie sessiz kaldı.

"Bana söylemek zorundasın. Bunu bana borçlusun. Sen ve Alex, her şeye sahipsiniz. Yeterli mi gelmedi?"

"Alex'in bununla hiçbir ilgisi yok." Sesinde belli belirsiz bir pişmanlık vardı.

“Öyleyse neden?” diye fısıldadım. Yatağa bir adım daha yaklaştım.

Oda, sessizliğe bürünmüştü.

“Gassler Ortaklığının değeri, onun algoritmik bir modele sahip olmasında,” dedi sonunda. Çenesinden aşağıya salya akıyordu. “Tüm teknolojisi, benim yarattığım bir sistem çevresinde gelişir. Bu, benim fikrimdi.”

“Sen, bilgisayar mühendisi değilsin.”

“Hayır. Ama ipler benim elimdeydi. Onlara en iyi analistleri, en iyi bilgisayar mühendislerini ve veri uzmanlarını buldum. Ben organize ettim. Ama benim adım kapının üstünde ya da kağıt üstünde yer almadı. Bana hisse verilmedi. Ne endüstriden, ne Martin’den, ne de Alex’den takdir görmedim. Beni dışladılar.”

Buzlu camdan dışarıya bakıp, düşüncelerini toparlamaya çalıştığını gördüm. En başa dönseydi, her şeyi farklı yaacağından hiç şüphem yoktu.

“Martin ve Alex gibi adamlarla evli olmanın ne demek olduğu hakkında bir fikrin var mı?” dedi, gözlerimin içine bakarak. “Para ve statü takıntısı olan adamlarla. Egolarının ve kendini beğenmişliklerinin kölesi olan adamlarla. Şu anda sadece iyi taraflarım görebiliyorsun,” dedi. Cömert bir bilge gibi gülümsemeye çalıştı. Ama acı çektiği ve kırgın olduğu belli oluyordu.

“Kendilerine olan güvenleri, cazibeleri seni etkiler. Hediye ettikleri incik boncuklar, giysiler, çantalar. Seni kendilerine çekmek için bunları kullanırlar. Seni tuzaklarına düşürürler ve seni kontrolleri altına alırlar.”

Nefes almakta zorlandığını bilmeme rağmen söyleyeceği her şeyi duymak için sabırsızlanıyordum.

“Uzunca bir süre, onlar için mazeretler bulursun ve sonra artık dayanamaz hale gelirsin. Onlar da seni mahvetmek için senin gibi zeki avukatlarla karşına çıkarlar.”

“Yani tüm bunlar para içindi,” dedim yavaşça. “Donna’nın sekiz kısımlık bir anlaşması olacaktı. Bu, yeterli değil miydi? Hayatı boyunca harcayabileceğinden fazla parası olacaktı.”

“Donna’yı, bunun yeterli olmayacağına ikna etmek zor olmadı,” dedi, zafer kazanmış gibi.

Sesi giderek güçsüzleşiyordu. Elimden geldiğince yatağa yaklaştım. Kan çanağı gözlerini görebilecek, düzensiz nefeslerini duyabilecek kadar yakındım.

“Alex’in bir ilişkisi vardı. Hayır, Donna ile değildi. İş yerinden bir sürtükleydi. Alex çok aptal. Bildiğimi bilmiyordu,” dedi, gözlerini kaçırarak.

“İşlerin nasıl başarıya ulaştığını görüyordum,” diye devam etti. “Algoritma, benim getirdiğim ekip tarafından sürekli olarak güncelleniyordu. Gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu. Ancak işler ne kadar karlı ve değerli olursa ben işten ve evliliğimden o kadar çabuk uzaklaştırılacaktım. Benim yerime, seks ve uçarılıktan başka hiçbir katkısı olamayan bir şıllık gelecekti. Ben de bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim.”

Her şeyin nasıl olup bittiğini hatırlarmışçasına pencereden dışarı baktı.

“Donna, yıllardır Martin’i terk etmek istiyordu. Martin’i hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Onun yaşam tarzını sevmişti. O yüzden bu kadar uzun süre evli kaldı. Martin’in hiçbir zaman boşanma davası açabilecek kadar cesaretli olmadığını düşünmüştüm. Fakat Donna’nın New York seyahatinden sonra evliliklerinin bittiğini söylediğinde, harekete geçmenin zamanı geldiğini anladım. Donna’ya, boşanma davasını ilk olarak onun açması gerektiğini söyledim. Ona mükemmel bir boşanma avukatı buldum. “Pirana.” Tabii Martin’in de harika bir avukat bulacağını biliyordum. Çalışarak elde ettiği her şeyin yüzde ellisini, hiç savaşımadan vermeyeceğini biliyordum. Donna’nın yüzde

elliyi alamayacağı belli olmaya başlayınca da Donna'ya, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu hatırlattım. Başka bir yol daha olduğunu söyledim.”

Sophie çok çabuk yoruluyordu. Konuşamayacak kadar güçsüzdü. Boşlukları doldurabilmek için ona yardım ettim. Anladığım kadarıyla, onun planını ona anlattım.

“Sonra da onun ortadan kaybolmasını ayarladınız. Tek şüphelinin, Martin olacağını biliyordun. Ortaklık anlaşmasındaki ahlaki değerler maddesini biliyordun.”

“Donna üstüne düşeni yaptı. Martin'in öfke nöbetleri ile ilgili günlüğüne yazılar yazdı. Kız kardeşini doldurdu. Ona, aile içi şiddetle ilgili bir iki hikâye anlattı. Buna inanmak hiç de zor değildi. Kız kardeşinin evine gitti, pasaportunu aldı. Zavallı kız daha önce bir yere gitmediğinden pasaportunun kaybolduğunu da fark etmedi.”

Sophie nefes almak için durdu. “FDR olacağı hafta, Martin'i evine çağırdı. Martin hâlâ ona karşı koyamıyordu. Birlikte oldular. Donna ondan gitmesini istedi.”

“Sen de gelip Donna'yı aldın.”

“O gece Alex ile birlikte dışarıda olmamızı ayarladım. Ne olur ne olmaz diye onun tanıklığını garantiledim. Eve gittik. Alex'in içkisine Zopiclone kattım. Misafir odasında yatabilmek için bir kavga çıkarttım. Alex sızınca, Donna'yı aldım ve Londra'dan çıkarttım. Onu feribotla, kimse görmeden Fransa'ya götürmesi için birini ayarlamıştım. Bu aşamada Jemma'nın pasaportunu kullanması çok tehlikeli olabilirdi. Donna, ertesi sabah Fransa'daydı. Ben onu daha uzak bir yerlere gönderebilene dek Paris yakınlarında kalacaktı. Bali'ye gitmek istiyordu. Orayı severdi. Bol güneşli birkaç yıl fikrini ona satmak hiç de zor olmadı.”

“Ya sonra?” dedim. İki kadının cüretine inanamıyordum.

“Alex şirketin tüm kontrolünü ele geçirince, onun her şeyi yeniden inşasına yardım edecektim. Gassler başarılı bir firmadır. İnsanlar kısa süre içinde Martin Joy ve onun şirketteki yerini unutacaklardı. Benim de bağlantılı olduğum yatırımcılar vardı. Zenginlerin karılarıyla arkadaşlık yapmak, insana güçlü stratejiler kazandırıyor,” dedi.

“Sonra da Alex’i boşayacaktım. Donna’dan farklı olarak benim yüzde ellilik talebim çok daha güçlü olacaktı.”

“Bunda Donna’nın kazancı ne olacaktı?”

“Hesapla. Ya Martin’in varlığının yüzde ellisini almak ya da benimle birlikte olup çok daha büyük bir hisseyi paylaşmak. Donna hırslı bir kadındı. İkna etmek çok kolaydı.”

“Tüm bunlara değdi mi?” dedim. O kadar kısık sesle söylemişim ki beni duyup duymadığından emin değildim.

“Bu, para meselesi değildi. Prensip meselesiydi,” diye tısladı. Sanki derinlerde bir yerlerde kaynayan öfkesinden güç almıştı.

“Prensipler senin için o kadar önemliydi ki beni öldürmeye mi kalkıştın?”

“Böyle sonuçlanmaması gerekiyordu.”

Göz göze geldik ve o an, ona inandım.

“Tek istediğim, Martin’in şirketten çıkmasıydı,” dedi. “Onun itibarını kaybetmesini ve gitmesini istedim. Gitmesi için ondan şüphe duyulması yeterliydi. Hepsi bu. Bu yüzden Donna evden ayrıldı. Ortalığı yağmalamadı ya da saldırı süsü vermedi. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştık.”

“Yataktaki kan neydi?”

“Basit. Parmağa batırılan kan testi. Parmak ucundaki etten neler çıktığına çok şaşırırsın. Dediğim gibi, Teksas testere katliamının peşinde değildik. Sadece biraz dert açmak istedik.”

Sophie kızgınlıkla içini çekti.

“Fakat sonra Alex bana, senin o gece Martin’i takip ettiğini söyledi. Salak bir âşık gibi onları Donna’nın evine kadar takip ettiğini. Sen, Martin’in tanığıydın ve Martin Joy gibi adamların peşine takılan diğer acınası kadınlar gibi her şeyi batırdın.”

Tek yapabildiğim kafamı sallamak oldu. Sophie solgun ve kırgın bir şekilde yatıyordu. Hikayesine devam edebilmesi birkaç saniye aldı.

“Ama bir işe başlamıştım, Francine. Başladığım işi bitirmem gerekiyordu. Tutuklanmasının ardından Martin’in gelip bizde kalmasını teklif ettim. Bir gece onunla samimi bir konuşma yaptım. Seninle olan ilişkisini sordum. Seni sevdiğini ancak senin zihinsel çok kırılgan olmandan endişelendiğini söyledi. Gerçi bunu söylemesine gerek yoktu. Bileklerindeki jilet izlerini görmüştüm.”

“Benden kurtulmanın kolay olacağını düşündün. Kendini öldürmeye teşebbüs etmiş, güvenilirmez sevgili.”

“Dün gece, Alex senin aradığını söyledi. Senin paranoyak olduğunu söyledi. Hayal dünyasında yaşadığını. Ayrıca, benim Dorsea’ye bıraktığım kolyeyi bulduğunu söyledi. Onu, oraya polis için bırakmıştım. Kolyeyi bulamadıklarına inanamıyorum. Dikkatsizlik.”

“Etrafta dolaşmam çok tehlikeliydi.”

“Donna da öyleydi,” diye mırıldandı.

Bunu daha önce de söylemiş olduğunu fark ettim. Öyleydi.

“Neden Donna’dan bahsederken, geçmiş zamanı kullanıyorsun, Sophie?”

“Geçmiş zaman mı?”

“Bunu, Gassler’de karşılaştığımız zaman da fark etmiştim.”

“Ne önemi var?”

Anlamaya başladıkça tüylerim diken diken olmuştu.

“O öldü, öyle değil mi? Polise, Fransa’da olduğunu söyledin. Ama orada değil, değil mi?”

Sophie cevap vermedi.

“Donna öldü, değil mi Sophie?” dedim, yatağa bir adım daha yaklaşarak. “Sen Martin’in bir tanığı olmasından endişe duyarken, o her an çıkıp eve gelebilirdi. Ama gelmedi. Çünkü gelemedi.”

“O da senin gibi aptaldı,” diye fısıldadı Sophie. “Sabırsız korkak. Plana sadık kalacağına inanmamıştım. Hata yapacağını, bir telefon alacağını, sosyal medyada bir iz bırakacağını biliyordum. Ya da bocalayacağını ve devam etmemeye karar vereceğini.”

“Parayı onunla bölüşmek istemiyordun, değil mi?”

Arkamda, kapının açıldığını duydum. Dönünce, Doyle’un elinde bir fincan kahveyle durduğunu gördüm. Şaşırmamıştı ama bana hayal kırıklığı ile bakıyordu.

“Gitmelisin,” dedi Doyle, sert bir sesle. Tartışmamam gerektiğini gayet iyi biliyordum.

“Sana zarar vermek istemedim ama yoluma çıktın,” dedi Sophie ve ben arkama bakmadan odadan çıktım.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

İki ay sonra

Little Venice'deki Summerhouse restoranı, Clare ile öğle yemeğinde buluşmak için mükemmel bir yerdi. Danışma merkezine çok yakındı. Kanal yanındaki konumu da yaz öğleden sonraları için mükemmeldi.

"Liste fiyatının elli bin pound üstüne satıldığına inanamıyorum," dedi Clare, zeytinleri ayıklarken. Ona, daireme verilen teklifleri anlatıyordum.

"Elimde tutmayı bile düşünmüştüm," diye itiraf ettim, elma suyumu yudumlarken. "Londra emlak piyasasının öldüğünü düşünüyordum ama görünen o ki yanılmışım."

"Hayır, en iyisini yaptın," dedi Clare, bilgece. Bir elini karnına koydu.

Clare'in haklı olduğunu bilerek başımı salladım. Dorsea'deki olaylardan bir hafta sonra Pete Carroll taşınmıştı. Utandığı için mi yoksa onu polise şikâyet edeceğimden korktuğu için mi, bunu hiçbir zaman bilemeyecektim. Nereye gittiğini bilmiyordum. Mektupları bile çabucak ortadan yok olmuştu. Bazen, öyle birinin gerçekten var olup olmadığını merak ediyordum.

Şimdi bile, Sophie'nin tutuklanmasını takip eden günlerde Pete hakkında suç duyurusunda bulunmayarak doğru bir şey yapıp yapmadığımı sorguluyordum. Benim savunmasızlığımdan yararlanmıştı. Beni taciz etmişti. Yargılanmayı ve ceza almayı hak etmişti. Ama tüm olanlardan sonra, Michael Doyle ve Tom Briscoe'nun cesaretlendirmelerine rağmen resmi olarak şikayetçi olup yeni bir sıkıntıya girmek istememiştim. Akıl sağlığım, her şeyden, intikamdan ve hatta adaletten daha önemliydi. Doğru muydu? Bencilce miydi? Aynı şartlar altında başka insanlar ne yapardı bilmiyorum. Fakat benim için doğru karar buydu, en azından o zaman öyleydi. Oturduğum evden kurtulmak da, yaşanan her şeyi geride bırakma ve hayatıma devam etme sürecinin bir parçasıydı. Ama bazen, Pete Carroll'ü bulmayı ve onu şikâyet etmeyi düşünüyordum. Çünkü eğer bunu yapmazsam, tam olarak iyileşebileceğimden emin olamıyordum. Bunu kendime ve benim durumumda olan herkese borçluydum.

"David Gilbert ile buluşman nasıl geçti?" diye sordum. O sırada garson salatayı getirdi. Turfanda domatesler parlıyordu.

"Ondan hoşlandım."

"Tanıdığım en iyi boşanma avukatıdır. Dom nasıl davranıyor?"

"Garson kız ile birlikte bir eve taşındılar. Kadının, patronla birlikte takılmanın muhteşem olacağını hayal ettiğinden eminim. Dom'un pislikleri ile birlikte yaşamamanın ne kadar zor olduğunu anlayana kadar bekle."

Arkadaşım, hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Cesur görünmeye çalışıyordu ama boşanmayı hiç kolay bulmadığını biliyordum. Dom ile çalışan herkesin, Dom'un Polonyalı garsonla olan ilişkisini bildiği ortaya çıkmıştı. İşe başladığı andan itibaren ilişki de başlamıştı. Sık sık üst katta ya da kadının evinde kaçamak yaptıklarını öğrenmiştik.

Clare ve ben, yapacağımız gemi seyahatini sabırsızlıkla bekliyorduk. Önümüzdeki ay, Adriyatik ve Ege denizlerine açılacaktık. Venedik'in meyve pazarlarında, Mikonos'un beyaz sokaklarında dolaşmayı ve Dubrovnik'in kiremit çatılarını görmeye can atıyordum. Seyahatimiz için bir sürü deniz elbisesi almıştım. Dolabımdaki elbiselerden farklı olarak hepsi de kolsuz, rengarenk, desenli, seksi elbiselerdi. Bu arada Clare bu geziyi "bebek ayı" olarak adlandırıyordu ve bana doğum eşi olmamı teklif etmişti.

"Hadi bakalım. Gil ile geçen geceki randevun nasıl geçti?" diye sordum, yemeğimizi bitirince.

"Randevu değildi," dedi Clare kızgın bir şekilde.

"Yemeğe çıktığınızı zannediyordum," dedim.

"Smiths şarkıları çalan bir grubun çaldığı bir bara, hamburger yemeye gittik."

"Tamam," diyerek gülümsedim.

"Görüşmeniz saat kaçta?"

"İki buçukta," dedim saatime bakarak. "Buradan on dakikada yürünür, değil mi?"

Clare başını salladı. "Ben de seninle gelirim."

Bana daha dikkatli baktı. "Buna hazır mısınız?"

Başımı salladım. Olup biten her şeyi sindirebilmek için danışmanlık alma fikrini kabul etmem biraz zaman almıştı. Bipolar rahatsızlığım için hayatım boyunca yeteri kadar terapi ve ilaç tedavisi almıştım. Ancak geçmişe dönüşlerden ve kabuslardan kurtulamamıştım. Issız yerlere hâlâ gidemiyordum. Hatta bazen, spor salonlarındaki soyunma odalarında bile yalnız kalmak sinirlerimi bozuyordu.

Ama Gil Moore'a güveniyordum. Muhtemelen hayatım boyunca içimde var olan ancak Martin, Donna Joy ve Sophie Cole ile olanlardan sonra alevlenen sorunlar üzerinde çalışmayı kabul etmiştim.

"Kadınların İntikamı" adı verilen olayla ilgili her haberin, her makalenin her bir satırını okumama rağmen, bununla ilgili olarak biriyle konuşmayı ancak haftalar sonra istemiştim. Sophie, yaptığı kötülükle anılmaya başladı. Fakat ultra feministlerin de dikkatini çekerek onların sembolü olmayı başardı. Kontrolcü kapitalist kocalara açılan savaşın sembolü oldu. Sophie'yi metheden kişilerin, onun Dorsea adasında bana yaşattıklarının ne kadar korkunç olduğu hakkında bir fikirleri var mıydı merak ediyordum. Ya da planını sürdürebilmek için Donna'yı öldürdüğünden.

Polisler, Donna'yı Fransa'da ya da herhangi bir yerde bulamadılar. Paraguay ve Papua Yeni Gine gibi çok uzak yerlerden "görüldüğüne" dair haberler gelse de hâlâ kayıp.

Sophie Cole, Donna'ya zarar verdiği hakkında benimle bir konuşma yaptığını inkâr ediyor. Doğru, bunu açıkça söylememişti ama Sophie'nin gözlerindeki bakışı görmüştüm ve biliyordum. Donna'ya neler yaptığını biliyordum. Ancak bu konu mahkemede nasıl ele alınacak, onu bilmiyorum. O gün de gelecek. Müfettiş Doyle, Sophie'ye karşı dava dosyasını hazırlıyor. Dorsea evine izinsiz girip, bana saldırmasından daha ciddi bir şeyle bulup, onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Donna ile beraber Londra'dan çıkışlarını ve nereye gittiklerini bulabilmek için güvenlik kamera görüntülerini tarıyor. Ben de elimden geldiğince yardımcı olacağım ama içten içe çok iyi biliyorum ki eğer vakaya olan ilgi azalırsa, eğer Donna'nın cesedi bulunamazsa, eğer Donna'nın ortadan kaybolmak dışında başka şeylere de karıştığına dair kanıtlar bulunmazsa Sophie cinayet suçlamasından kurtulacaktı.

Tanık kürsüsünde spekülasyonlara ve varsayımlara yer olmadığını herkesten iyi bilsem de ne zaman yalnız kalsam elimde olmadan kaybolduktan sonra Donna Joy'un başına neler gelmiş olabileceğini düşünüyorum.

Tanık sandalyesinde bir vatandaş değil de bir savcı olsaydım, ne söylerdim, nasıl bir hikâye kurgulardım, bunları düşünüyorum.

O gece Donna Joy'un, Martin'e gitmesini söyledikten sonra Sophie'nin arabasına bindiğini, Sophie'nin nakit parayla aldığı arabada gergin bir şekilde Donna'yı beklediğini düşünüyorum. Arkadaşlıkla, özgürlükle ve adrenalinle coşmuş Thelma ve Louise gibi Londra'dan çıktıklarını, yol üstü bir otele ya da gözlerden uzak bir tesise, ıssız ve gizli bir yere gittiklerini düşünüyorum.

Donna'nın Fransa'ya hemen gitmediğini düşünüyorum. Aslında, kız kardeşinin pasaportunu almasına ve haftalar öncesinde Phil Robertson'un şahit olduğu, aldatmaca amaçlı, gizemli Eurostar seyahatine rağmen Donna'nın Fransa'ya hiç gitmediğini düşünüyorum. Donna'nın sığınağında, tek başına, sabırsızlıkla Sophie'nin bir sonraki emrini beklediğine inanıyorum. Fakat Donna'nın plandan korktuğuna ve kayıp ihbarı yapılmadan bile önce geri dönmek istediğine inanıyorum. Sophie, planlarına sadık kalması için Donna'yı ikna etmeye geldiğinde onu öldürdü, uyduruk bir mezara ya da bir kuyuya gömdü. Ya da belki Donna, kendisi için hiç hayal etmediği, feci bir sonla karşılaştı.

Sophie Cole'ün savunma avukatının, benim hikâyemi nasıl kolayca geçersiz kılabileceğini biliyorum. Evde, spor kıyafetlerimin durduğu çekmecemde saklı bir defterim var. Bu defterde, eğer Sophie'yi temsil ediyor olsaydım, kullanacağımı düşündüğüm savları listeliyordum.

Sophie ve Donna'nın, kumlu güvenlik kameralarındaki görüntülerinin delil olarak kabul edilmemesi için nasıl savaşırdım biliyorum. Martin'in takıntılı kız arkadaşını nasıl sıkıştırırdım. Kaybolduğu gece, Donna'nın evini gözetleyen kadın. Donna'nın ölmesini istemek için geçerli sebepleri olan güvenilmez metres.

Ama bu düşüncelerin hepsi defterimde duruyor. Çünkü onları gereğinden fazla düşünmek istemiyorum.

Sessizlik içinde Batı Londra Danışma Merkezine yürüdük. Kanalda parlayan güneş ışıklarını ve suda kayıp giden kuğuları seyretmeyi seviyordum. Clare, her şeyin içinde güzellik aramaya başlamamı tavsiye etmişti. Basit mutlulukların çevremizde olduğunu hatırlatmıştı. Haklıydı da. Hayatımda, beni gülümseten birçok şey vardı. Dairem çabucak ve iyi bir fiyata satılmıştı. Burgess Barosunda kalmıştım. Sussex Barosu ile yapılması düşünülen birleşme her an gerçekleşebilirdi. Tom Briscoe, yakın arkadaşım olmuştu. Kraliçenin Danışmanı başvurumu geri çekmemem için beni ikna etmeye çalışmıştı. Ancak ona da defalarca söylediğim gibi bu dönem içinde bir kez daha reddedilmeyi kaldırmayacaktım. Ayrıca başvurmak için karşıma başka fırsatlar da olacaktı.

Daniyal Khan, Pakistan'da iki hafta tatil yaptıktan sonra, babasının söz verdiği şekilde İngiltere'ye geri döndü. Belki de Yusef Khan'ın Bedford'daki kız arkadaşıyla olan ilişkisi düşündüğümüzden daha da ciddiydi. Belki de Yusef, düşündüğümüz kadar kötü değildi. Hele söz konusu kendi oğluysa hiç değildi. Sevgi, her şeyin üstesinden gelir.

Kendi aşk hayatıma gelince, tek başıma daha iyi olduğuma karar verdim. En azından şimdilik. Martin Joy hâlâ arada sırada beni arıyor. Hâlâ Donna Joy yüzünden bağlantılıyız. Ayrıca Sophie Cole'e karşı açılan davada tanığız. Nihayetinde, mahkemede birbirimizi mutlaka göreceğiz.

Fakat ona karşı olan hislerim, oluştukları kadar çabuk yok oldular.

Hayatımın o dönemini tamamen unutmak istiyordum ve sanki bunu ilk anlayan da duygularım olmuştu.

Danışma masasından mesajlarını alan Clare'le vedalaştım. İlk geldiğimden farklı olarak, birinci kata çıktım.

"Güzel oda," dedim Gil'e. Yeni, aydınlık ofisini inceledim.

"Birinden kaldı. Daha fazla ödemeye hazırdım ama bu bana hediye oldu," diyerek gülümsedi.

"Bugün mavi ışık yok."

Mavi ışıkların faydası olduğundan emin değildim. Geceleri ne zaman gözümü kapatsam, Dorsea evindeki, yanıp sönen siren lambalarını görüyordum. Gil'in, o gece hakkında daha fazla konuşmamı istediğini biliyordum ancak ben de mümkün olduğunca stresten uzak kalmak istiyordum.

"Işık yok. Sadece konuşacağız," dedi.

Bir koltuğa oturdum ve ellerimi gergin bir şekilde kucağıma sürttüm.

Gil geldi ve karşıma oturdu. Putney'deki barda, Clare ile aralarında bir kıvılcım olup olmadığını düşündüm. Yoksa sadece iki arkadaşın gece gezmesine çıkmaları gibi mi olmuştu? Geçen Cuma akşamı, Tom Briscoe'nun beni komedi gecesine davet etmesi gibi. Yoksa daha fazlası mı vardı? İş arkadaşı olduklarına göre, Clare ve Gil'in birlikte olmaları uygun olur muydu? Eğer olmazsa, nasıl bir sevgili bulacaklardı? Bunu defalarca, müşterimle ilişkim olduğu için kendimi lanetlediğim zamanlarda kendime hatırlatmışım. Yanlış değildi. Normaldi. Kimse mükemmel değildi. İşaretleri ve ipuçlarını takip ederiz, fırsatları değerlendiririz, ortak noktamız olan insanlarla bir araya geliriz. Belki de Tom ile dışarı çıkacağım akşam için elbise alma nedenim buydu. Belki de barodaki küçük mutfakta, beraber çay yaptığımız zaman uçuşan kelekleri hissetme nedenim de buydu.

Gil ile basit bir konuşma yaptık. Bana sorular sordu, cevaplarımı defterine not aldı.

"Bugün, Dorsea adasındaki o geceden bahsedeceğiz. Buna hazır mısın?"

"Nazik ol," dedim, gergin bir şekilde.

Gil, bacak bacak üstüne attı ve ellerini kucağına koydu.

“O geceyi hatırlamanın zor olduğunu biliyorum, Fran. Ama o gece olmasaydı, Sophie Cole hiçbir zaman yakalanamayabilirdi. O gece ile ilgili olumlu şeyleri düşünmek, yine o geceyle birleştirdiğin olumsuz duygularını iyileştirmene yardımcı olacaktır.”

“Nereden başlamamı istersin?” diye sordum, tereddütle.

“Neden bir hikaye gibi anlatmaya başlamıyorsun? Bunun daha kolay olacağını düşünüyorum. Senin derinlerdeki duyguların üzerinde çalışmadan önce olayla aranda bir mesafe sağlamış oluruz.”

Gil’in bu önerisini başımı sallayarak kabul ettim. Küçük bir kız çocuğuyken, kitapları çok severdim. Genç kızken roman yazmak istiyordum. Yetişkin bir kadın olduğumda da olan her şeyin üstesinden gelmenin yolu hikâyelerdi.

Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirdim. Güçlüydüm ve ilerlemeye hazırdım. Gözlerimi kapattım ve sessizliğin beni Dorsea Adasına geri götürmesine izin verdim. Konuşmaya başladım.

“Zihnin, artık depolamak istemediği hatıraları engellemesi çok eğlenceli, sen bunu biliyor olmalısın. Fakat gözlerimi kapattığımda, o Mayıs gecesinin seslerini hâlâ duyabiliyorum. Mevsimsiz soğuk rüzgarm uğultusu, yatak odası penceresinin zangırtısı ve uzaktan, denizin sahili dövüşü...”

Teşekkürler

Temsilcim Eugenie Furniss'e, Furniss Laxton'dan Liane-Louise Smith'e, Rachel Mills'e ve Lucy Steeds'e teşekkür ediyorum. Ayrıca Original Films'den Drew Reed'e, Marcy Drogin'e, Toby Jaffe'ye teşekkür ederim.

Kimberley Young, Eloisa Clegg, Felicity Denham, Claire Ward ve HarperCollins'deki bütün ekip sadece kitabın hayata geçirilmesine yardımcı olmadılar, aynı zamanda pazarlama toplantılarında şöyle bir görünüp, üç saat sonra ofiste gizlenirken bulunan bana bile yayın sürecini eğlenceli hale getirmeyi başardılar. Ayrıca Katherine Nintze'le ve William Morrow'daki fantastik ekibe teşekkür ederim.

Hikayenin konusunu oluştururken, birçok insan benimle cömertçe zamanlarını ve deneyimlerini paylaştılar. Zeki aile avukatı olan Michael B ve Fiona S, aile hukuku, boşanma süreçleri ve mali anlaşmalar alanındaki gelişmeler hakkında beni bilgilendirdiler. Eğer bir hata varsa, bana aittir. Suzanne P, kartal gözleriyle benim dikkatli ilk okuyucum oldu. Hukuk kariyerimize birlikte başlamıştık ve ben hukuku çok uzun zaman önce bırakmış olsam bile arkadaşlığımız hâlâ devam ediyor. Gürültülü kokteyllerde kitaplardan ve hukuktan

bahsediyoruz. Dr. Jim, hafıza kaybı ve hafızanın geri getirilmesi gibi muhteşem ve karmaşık konuları kavramamı sağladı. Goat, Scarlett Taor ve Benny Harvey'e de teşekkür ederim.

Benim, uzun zamandır alışma masamda bekleyen bir "polisiye gerilim" müsveddesiydi. Verdikleri destek için aileme, özellikle benimle birlikte Chelsea sokaklarını arşınlayıp, Francine'in hareket noktalarını belirleyen oğlum Fin'e ve başlangıçtan beri yanımda olan ve *Games of Thrones* seyretmek istemesine rağmen hiç bıkmadan benimle kitabın can alıcı noktaları hakkında konuşan kocam John'a teşekkür ederim. Bu kitap, sizin için.